

תכשרה

עולם מערכה למשחקי תפקידים

בקעת היירו

מאת גדעון אורבך

תוכן עניינים

פרק 4.5 - דרום מזרח הבקעה, העמק העתיק של טולו 81	מפה של בקעת קיירן 4
שלוש השירות: המסורה של תושבי טולו 83	הקדמה 5
טולו בתקופת ההתנפצות הגדולה ואחריה 85	פרק ראשון - מבוא והיסטוריה של מלסטר 9
דמויות חשובות בעמק טולו 87	ההיסטוריה של מלסטר 10
מקור ומוצא אפשרי לדמויות שחקן 90	המצב בבקעת קיירן וסביבתה בשנת פתיחת המערכה 14
פרק 4.6 - דרום מערב הבקעה, שלוש טחנות (דלוסיה) 92	קו הזמן של עולם המערכה 15
האגדה על אדונית דאר'לוסיה ונתיניה 94	פרק שני - גזעים פתוחים למשחק 18
פול'ראטי: השבט חסר צלם האנוש 96	בני אדם: אנ'מירי 14
בני הגורג של אזור שלוש טחנות 96	בני אדם: פאר'ליל 16
מקור ומוצא אפשרי לדמויות שחקן 98	דמויי אדם: גורג 19
פרק 4.7 - מערב הבקעה, אגם רל'נארן ו"הארמון השוקע" 99	דמויי אדם: עוגים (אור'מאגור) 26
שושלת רל'נארן ואגדת 'גן העלמים' 102	דמויי אדם: ראל'קיריל ("פיות אבק") 30
המערכה באזור כיום 105	פרק שלישי - אקלים, אוכלוסיה וחיי יום-יום בבקעת קיירן 33
מקור ומוצא אפשרי לדמויות שחקן 109	האקלים בבקעת קיירן 34
פרק 4.8 - מערב הבקעה, פתחת טאלמורה והרכס המערבי 111	לוח השנה האנ'מירי 34
סיפור עלייתו ומפלתו של "המוכס הגדול" קאס'ארול 113	חודשי השנה בבקעת קיירן 34
הרכסים ונקיטי טלאנה 114	לוח השנה העתיק של הפאר'ליל 37
פרק 4.9 - צפון מערב הבקעה 116	האוכלוסיה בבקעת קיירן 37
אזורי-משנה ונקודות עניין במעבר ההרים 118	אוכל ותזונה בבקעת קיירן 39
המערכה: קרב מקדש באש'מאסור ומפלת הלגיון התשיעי 119	בגדים ולבוש בבקעת קיירן 41
דמויות חשובות באזור גראן-א-דרום 121	מסחר ופרנסה בבקעת קיירן 42
מקור ומוצא אפשרי לדמויות שחקן 123	חוק, סדר ומיסים בבקעת קיירן 43
פרק חמישי - עיר המחוז אנ'מירלור 125	חינוך והשכלה בבקעת קיירן 44
מפת עיר המחוז 126	מסעות ואמצעי תחבורה בבקעת קיירן 45
חלקיה המרכזיים של אנ'מירלור כיום 128	כסף בבקעת קיירן וסביבותיה 46
הגילדות של אנ'מירלור והמאבק ביניהן 131	פרק רביעי - הגיאוגרפיה ותתי-האזורים של בקעת קיירן 48
פרנסה וקיום באנ'מירלור 133	פרק 4.1 - צפון-מזרח הבקעה 49
המערכה בעיר: סיפורים ודמויות מפתח 135	היסטוריה והמערכה המקומית 50
קלאן הגורג קריג ומזקקת דורזאד 142	דמויות חשובות נוספות 51
פרק שישי - תיאולוגיה ואלים במלסטר 144	מקור ומוצא אפשרי לדמויות שחקן 53
הדת האנ'מירית 145	פרק 4.2 - צפון הבקעה מפלי דראון ו"אחי האבן" 54
"הדת הישנה": אמונתם של בני הפאר'ליל 147	דמויות חשובות 55
דתם של אורגי הערפל 149	מקור ומוצא אפשרי לדמויות שחקן 57
תורת שבעים העינוגים: האל באבוס ומאמיניו 151	פרק 4.3 - מרכז הבקעה 58
אמונות ופולחנות של העוגים 152	אזורים ונקודות מפתח 59
פרק שביעי - מתכות ואבני חן במלסטר 153	לורד אנזאריון ומשפחתו 62
טבלה לערך מוצע (למכירה) של אבני-חן ומתכות 154	המערכה המקומית 64
מתכות וחישול מתכת 154	מקור ומוצא אפשרי לדמויות שחקן 67
מתכות יקרות וחומרי גלם לתכשיטים 157	פרק 4.4 - דרום הבקעה 68
מתכות יקרות אגדיות 157	שושלת אבאריל 72
אבני חן 158	כוחותיו ונאמניו של לורד אבאריל 75
מפתח מושגים 166	העיירה מארירית' ויריבו של לורד אבאריל 76
	מקור ומוצא אפשרי לדמויות שחקן 79

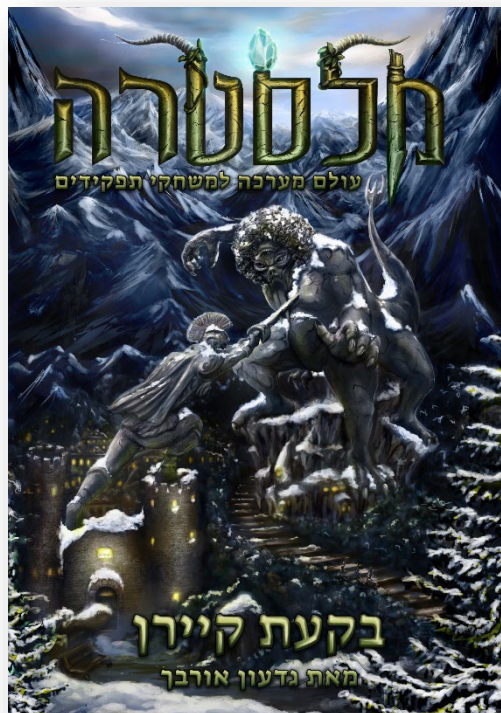
כתיבה ופיתוח: גדעון אורבך

איור שער: לילך נצר

עימוד ועריכה טכנית: שירלי פרבר

תודות

אלון קזיוף, ענבל דבוש, יונתן בוקסמן, איתמר שטורם, דניאל רוזנברג, חגי גומפרט, יואל ויינגר. ולנבט טחנאי על ההשראה והתמיכה לאורך כל הדרך.

© כל הזכויות שמורות – 2019.

החבורת ותכניה מותרים (ומומלצים!) לכל שימוש פרטי שלא למטרת רווח. שימוש מסחרי כלשהו אסור בהחלט, אלא אם ניתנה לכך הסכמה בכתב ומראש מעם היוצר ובעל הזכויות.

בקר באתר שלנו: <http://members.pundak.co.il/world/keldaria3/vol1index.html>

מפה של בקעת קיירן

הקדמה

מלסטר: עולם חרב למחצה; זירת קרב בין שרידיה של אימפריה מטריארכלית חסרת רחמים לבין חסידיה של דת עתיקה ואלוהיה הכל-יכול: "האבא בעל הקרניים".

במשך מאות שנים, משלה בכיפה האימפריה האנ'מירית, מונהגת בידי כוהנות נצחיות שסגדו ליהלומים מסתוריים ממימד אחר. אף אחד משוכני מלסטר לא הצליח לעמוד בפני האימפריה: אפילו העוגים העתיקים, על המוני לוחמיהם המגודלים וצמאי-הדם, רבי-המגים שלהם וחומותיהם האדירות שגילן כגיל העולם עצמו, לא הצליחו לעמוד בפני הלגיונות האנ'מירים, שנס גבירות היהלום הנצחיות מתנוסס מעליהן.

אלא, שדווקא בשיא נצחונה, החלה האימפריה להרקב מבפנים. מלחמה אכזרית פרצה בין המועצה הנצחית לבין מורדת שאפתנית שטענה שהיא גלגולו המחודש של היהלום האפור.

ואז, בשיאה הברוטלי של המלחמה, זועזע העולם בסדרת אסונות שנקראו בפי כל "ההתפרצות הגדולה". הרים התמוטטו; ערים נסחפו אל תוך מי האוקיאנוס; מחוזות שלמים, בעיקר בדרום, הפכו לתופת של יערות רעילים. האימפריה האנ'מירית נופצה לרסיסים; כוהנות היהלומים הנוצצים נעלמו, או חלו בזו אחר זו במחלה שנטלה מהן צלם אנוש, וגרמה להן לנוס, גוססות ומיכבות, אל תוך החשיכה; רק מעטות מהן שרדו, מנסות להשתמש בכוח המועט שנותר להן בכדי לנסות לייצב שרידים ממה שהיה עד זה לא מכבר אימפריה אדירה.

שני דורות לאחר מכן, מלסטר (או מה שנותר ממנה) הוא עולם מסוכן ואכזרי.

בקהילות שנותרו על כנן, מתעוררים כוחות חדשים... וגם כוחות ישנים שמעולם לא נשכחו מלב, חלקם מבקשים לבוא חשבון עם שרידי האימפריה וגבירות היהלום שלה, בהן הם רואים את תמצית כל הרוע.

הדת העתיקה של החוואים בני פאר'ליל, על כוהניה הקרובים לטבע, הפולחן האקסטטי שלה, ודעותיה המוצקות מאד לעניין כוהנות ונשים בכלל, מתחזקת ורוכשת חסידים חדשים משנה לשנה. מספרים, כי אי-שם בצפון קם נביא קנאי, ומארגן כוח גדול שנשבע למחוק כל זכר מהאימפריה, הכוהנות והיהלומים הנשגבים שלה מעל פני האדמה; יש אומרים, כי חסידיה של הנביא מתרבים משנה לשנה, ונמצאים בכל מקום.

גם בבקעת קיירן השלווה לכאורה, החרבות מושחזות, וסכסוכים ישנים וחדשים עלולים לצאת בקרוב מכלל שליטה: ארבעת בתי האצולה המקומיים, שחלקם מתעבים האחד את השני מזה דורות רבים; מטיפים של הדת העתיקה מלהיטים את הרוחות ודורשים כנגד שרידי הכוהנות הנוצצות ותומכיהן; ובינתיים, הולכות ורבות השמועות שמפלצות נתעבות ומסוכנות מאי-פעם כבר נצפו בגבולות הבקעה וגם מעבר להן.

בקעת קיירן זקוקה להרפתקנים וגיבורים חדשים - יהיו מי שיהיו. מלחמה עומדת בפתח, והאפלה מתפשטת...

* * * * *

החבורת של בקעת קיירן, שהיא החבורת הראשונה של עולם המערכה מלסטר, מכילה את ההיסטוריה ומידע נוסף על עולם המערכה, מאלים ודתות ועד חיי יום-יום. החבורת מתמקדת בבקעת קיירן - איזור מוגן יחסית שמתאים מאד למערכות לשחקנים מתחילים; וכוללת גיאוגרפיה מפורטת שלו, תיאורים של ישובים ודמויות מרכזיות, מפלצות נפוצות וגם פרק על מתכות ואבנים יקרות - עניין שחשיבותו רבה מאד בעולם של מלסטר.

למרות שאפשר להתאים את תכני החבורת (ואת עולם המערכה מלסטר בכללותו) לשיטות משחק שונות, כולל מבוכים ודרקונים, הם מותאמים במיוחד לספר החוקים של שיטת המשחק של מלסטר, אותו ניתן למצוא (חינם לגמרי!) באתר האינטרנט של מלסטר: <https://members.pundak.co.il/world/index.html>.

באתר תוכלו למצוא גם אוגדן מפלצות, פודקאסט ותכנים נוספים שמתעדכנים באופן שוטף, ובקרוב תתווסף בתווה גם הרפתקאה מוכנה ראשונה לדרגות מתחיל.

הכותב והיוצר של מלסטר, גדעון אורבך, הוא מעריך מושבע של כתבי ג.ר.ר. טולקין ושל סדרת "שיר אש ושל קרח" (וגם של ז'אנר הפנטסיה הגבוהה באשר הוא), שליט מבין היוצר קמפיינים ועולמות מערכה במשך כמעט שלושה עשורים, ומנהל האתר של עולמות המערכה קלדאריה ומלסטר.

פרקי החבורת והתאמתם לקריאה של מנחים ושחקנים

שלושת הפרקים הראשונים של החבורת, מומלצים מאד לקריאה לא רק למנחה, אלא גם לשחקנים.

פרק ראשון של החבורת כולל תיאורים מקוצרים של ההיסטוריה של עולם המערכה, כולל ציר זמן ומפה צבעונית של האיזור והסבר על המצב הפוליטי בבקעת קיירן (האיזור למתחיל) ומחוזות סמוכים לה - בתאריך בה מומלץ למנחה ולשחקנים להתחיל את המערכה.

פרק שני של החבורת מתמקד בגזעים מהם שחקנים שמתחילים קמפיין בבקעת קיירן יכולים ליצור את דמויות השחקן שלהם. הפרק כולל שני גזעים של בני-אדם ושני גזעים של דמויי-אדם, שנחשבים לנפוצים או לפחות קיימים באורח משמעותי באיזור תחילת המערכה – והם אלו שמומלצים לשחקנים, לפחות בשלב הראשון. לאחר מכן, מתוארים שני גזעים 'נדירים' של דמויי אדם: כלומר כאלו שאין להם נוכחות משמעות באיזור למתחיל שמתואר בחבורת, ולכן הם מומלצים פחות עבור שחקנים מתחילים. כל הגזעים בפרק הם גזעים מקוריים של עולם המערכה מלסטר ולא קיימים במבוכים ודרקונים 5 או בשיטות רשמיות אחרות, והם מופיעים עם תיאורי חוזק וחולשה של כל אחד מהם, הסבר קצר על התרבות, השפה ואפילו מדריך ליצירת שמות ושמות משפחה.

פרק שלישי של החבורת, צולל אל תוך חלקים שונים בחיי היום-יום בבקעת קיירן: החל מהאקלים ולוח השנה המקובל במקום, והמשך בנקודות שמסייעות מאד ליצוק תוכן וממשות אל תוך הדמויות והעולם מסביבן: כיצד בני-אדם ודמויי-אדם שונים בבקעת קיירן מתלבשים? אילו מאכלים נהוגים אצל עשירים ועניים? באילו מטבעות כסף משתמשים ומה שער החליפין שלהם? כיצד נראה החוק בבקעת קיירן, ומה הסיכוי שבן של איכר או של עירוני ידע קרוא וכתוב?

הפרקים הבאים בחבורת הם 'צלילה לעומק' של עולם המערכה והאיזור למתחיל. הם אינם בגדר קריאת חובה לשחקנים (הגם שאין איסור ולא יגרם נזק אם יקראו אותם), ומומלץ כי המנחה יכוון את השחקנים השונים לחלקי הפרקים שרלוונטיים לרקע של הדמות שלהם.

פרק רביעי מחולק לשמונה תתי-פרקים, שכל אחד מהם מתאר בפרוטרוט חלק אחר מבקעת קיירן:

4.1: חצרות הגרניט ושירת ת'אל א-קארן: הפרק מתאר את האיזור ההררי הגבוה והקר במזרח בקעת קיירן, במקום שמחבר בינה לבין דרכי ההרים של רכס קארנאסיל והמעוזים העתיקים של מאמיני היהלום הכחול ששוכנים שם. האיזור כולל תיאור של מצודת השושלת העתיקה קור-אומת'ל, שנקלעה כעת למשבר, ולהשפעה הולכת וגוברת של חסידי מיסטיקן קנאי מארץ זרה.

4.2: מפלי דרא'רון: הפרק מתאר את שטחי הפרא של הגבעות שחולשות על בקעת קיירן מצפון, ואת הקלאנים המקומיים העתיקים והפראיים (ולעיתים גם אכזריים מאד) של הצידיים שחיים שם, ונמצאים בחיכוך הולך וגובר עם אצילים שהקימו אחוזות בסמוך לשטחי הצייד שלהם, וגם זה מול זה.

4.3: נחלות לורד אנזאריון ומשפחתו: הפרק מתאר את השטחים החקלאיים במרכז בקעת קיירן, שהם הלב הכלכלי של האיזור, ורובם נמצאים בבעלות מלאה או חלקית של לורד אנזאריון: בן פאר'ליל שעלה לגדולה ונישא לכוהנת אנ'מירית. הפרק מתאר את האחוזות השונות והתככים בתוך המשפחה העצומה של לורד אנזאריון, על רקע הסכסוך העתיק שניצת מחדש בין האנ'מירים לפאר'ליל וההתחזקות הדתית של רבים מהאחרונים.

הפרק כולל גם תיאור מקוצר של 'החצר הכחולה' – שהיא אחד המקומות האחרונים בהם מכשירים עלמות צעירות כפרי כהונה אנ'מיריים.

4.4: מעבר וירת' ואדמות לורד אבאריל: הפרק מתאר את 'מעבר וירת' – המעבר הדרומי שהוא דרך המסחר שמחברת את בקעת קירן אל הארץ שמדרום לה: יער וירת' ארון והישובים שקיימים בו. הפרק מתאר גם את 'הטירה הרמה' שחולשת על המעבר, ממנה מנהל הלורד אבאריל קרב מאסף כנגד שנאי-נפשו, הפאר'ליל שעלו לגדולה, וגם כנגד התומכים בשלום עם שרידי המורדות של 'ורד אפור', ובעצם כנגד כל מי שלדעתו מכר את המסורת העתיקה עבור שלום קצר-מועד או רווח פחדני אחר; ולשם כך הלורד מאמן צבא קטן ורב-עוצמה ליום פקודה.

הפרק כולל תיאור של הישובים תחת שלטון לורד אבאריל (כולל קהילה של אורגי ערפל גולים שקיבלה את חסותו), וגם של עיירת מסחר חשובה שנשלטת בידי יריבה מרה שלו; ובנוסף, מתוארות בו חורבות עתיקות ומקוללות מימי ממלכה שכוחה, ועוד.

4.5: העמק העתיק של טולו: הפרק מתאר את העמק המבודד והעתיק בו שוכנים רועים נוקשים, עם מסורות עתיקות ומיוחדות, שרובן הועברו מדור לדור באמצעות שירה שכמעט ולא הועלתה על הכתב. הפרק עובר ממיתוסים על יערות קסומים, אנשי-זאב, דרקונים ואילים זהובים שידעו לדבר בשפת אדם, אל התככים והמאבקים בהם שקועים הרועים כיום, כאשר העולם החיצון מתדפק על דלתם בלא רחמים.

4.6: יער הפטריות המורעל של דלוסיה: הפרק מתאר איזור מקולל ומסוכן, יער פטריות רעיל שצמח סביב חורבות, השוכנות במקום שעד ההתנפצות הגדולה היה אדמת כרמים עשירה, שבליבה טירה יפיה ורב-עוצמה. הפרק מתאר את האגדה על עוצמתה ואז דעיכתה לטירוף של הגבירה האחרונה של האיזור, וכן את השבטים של דמויי-האדם מגזע הגורג שחיים כיום על מקווי המים שבקצוות האיזור, האתגרים והמאבקים שלהם אל מול היער המורעל, וגם בינם לבין עצמם.

4.7: הארמון השוקע ואדמות הגבירה האדומה: הפרק מתאר את האיזור הכפרי העשיר במערב בקעת קירן, על הפאר השוקע של הטירה במרכזו, שם שולטת עדיין אחת השושלות האנ'מיריות העתיקות מתקופת האימפריה, אולם כוחה הולך ודועך. הפרק מתאר את ההיסטוריה של השושלת והמיתוסים שכרוכים בה, שחלקם מעניינים מאד מחפשי אוצרות והרפתקנים; את התככים בין משפחות איכרים עשירות, שחלקן מתכוננות ליום שלאחר דעיכת הטירה; וגם ביצה מסוכנת בפאתי האיזור, שבה נאספים פושעים וטיפוסים מפוקפקים – ואולי גם דברים גרועים בהרבה.

4.8: פתחת טאלמורה והרכס המערבי: הפרק מתאר את החורבות העגומות בקצה המערבי של הבקעה, במקום בו עמדו פעם שעריה של מנהרה שכימי האימפריה עברה מתחת להרים ואפשרה סחר מהיר עם עיר הנמל הענקית ששגשגה אז במחוזות שממערב לבקעת קירן. הפרק מספר את סיפורו של השליט האחרון והשנוי במחלוקת של העיר שחלשה פעם על מעברי המסחר, וכן את קיצה האלים של העיר, ומעט מידע ושמועות על המעברים ההרריים המסוכנים שחולשים על האיזור מגבוה, ועל אולמות שכוחים מתחת לפני האדמה שיצורים מוזרים חדרו לתוכם.

4.9: מצודת גראן א-דרום ומעבר אור'גאקה: הפרק מתאר את המעבר הצפוני שיוord מבקעת קירן אל אור'גאקה: פעם מרחב אינסופי של מישורים שהיו 'אסם התבואה' של חלקים רבים באימפריה, וכיום ארץ אינסופית של ביצות קטלניות. הפרק מתאר את המצודה שחולשת על המעבר – מעוזם האחרון של שרידי אחד מלגיונות האימפריה, והחיים בה ובסביבתה; מאבק ותיעוב הדדי בין תושבי שתי ערים עתיקות, שלא נפסק גם לאחר שהערים נחרבו ותושביהן הפכו לפליטים; שבטי גורג שמסיירים בצללים, וחלקם הפכו לסיירים מוכשרים; וקרב נואש כנגד מפלצת אדירה שטבחה כל מי שנקרה בדרכה, וכעת נמה את שנתה מתחת למקדש נטוש.

פרק חמישי: מתאר בפרוטרוט את העיר היחידה ששרדה באיזור בקעת קירן, על המאבקים בין הגילדות שלה, וקשריהן למאבקים בין אצילי בקעת קירן; המנהגים של המעמדות והרבעים השונים בעיר, מאחזות תענוגות

שנויה במחלוקת, דרך היכלי הגילדות ועד לרבעי העוני ולמכרה האפל שמעבר להן, וסיפורים על כוהנות עתיקות שחלו במגפה ששללה מהן צלם אנוש (ועל המקום בו נכלאו בעת גסיסתן, שנחשב עד היום מקולל ורדוף רשע); הפרק כולל גם תיאורים של מספר דמויות חשובות (ושנויות במחלוקת) – והכל על רקע המאורעות האחרונים במערכה, שמאיימים לפצל את העיר ולדרדר אותה למהומות קשות, או גרוע מכך.

פרק שישי, הוא פרק התיאולוגיה שמתאר לפרטים את הדתות המרכזיות בעולם המערכה, בעיקר (אך לא רק) אלו שיש להן מאמינים באיזור בקעת קיירן, וגם היחס והמתחים בין הדתות והמאמינים השונים. בנוסף לכך תיאור של דת או כת מרושעת אחת, שלכאורה אין לה חסידים גלויים – אבל צילה איים על האימפריה בעבר, ויתכן שהוא מתחזק בסתר כיום.

חשוב לציין כי אף שחקן לא חייב לשלוט בכל המידע הזה (אלא אם הוא משחק מלומד שמתמחה בכך), אבל הפרק יכול להוות בסיס מצויין להעשרת דמויות במנהגים, אמונות ודעות קדומות – כל דמות לפי המוצא והדת הרלוונטיים לה.

פרק שביעי, מתאר את המתכות ואת אבני-החן של עולם המערכה (כולל אגדות וסנטימנטים תרבותיים שקשורים בחלקן) – כאשר חשיבות האבנים היקרות גדולה לא רק בגלל ערכן, אלא גם בגלל השפעתן הרבה על הדתות בעולם, ובעיקר על הדת הרשמית של האימפריה האנ'מירית, שסגדה ליהלומים תבוניים וקידשה אבני חן. הפרק כולל דירוגים לפי הערך, העוצמה והנדירות של מתכות ואבנים, וטיפים לשימוש נכון בהם במהלך בניית מערכה.

* * * * *

פרק ראשון

מבוא והיסטוריה של מלסטר

"האימפריה! האימפריה הזוהרת שלנו! אדירה, בלתי מנוצחת - עד שכפירה ובגידה נתעבת הפילו אותה מבפנים, והביאו עלינו את האסון הגדול-"

הנקישות על הדלת שבו ונשנו; הישיש הרים לרגע את הקולמוס, ושלח מבט נרגז אל עבר מקור הצליל, במסדרון שמן העבר האחר. "לך ותאמר לבתי היקרה, שארד מאוחר יותר. היא יכולה לנהל את קבלת הפנים המשפילה הזו גם בלא נוכחותי".

"עשורים רבים, רבים מדי חלפו, מאז עטיתי עליו את שריון רסיסי הספיר והנפתי חרב בשם הוד-רוממותה הנוצצת. לך והסבר לצעירים של היום, את פשרה של רוממות-רוח אמיתית; את הברק הכחול הבלתי-מנוצח של מגיני הלגיון הצועד. לחמנו בפראים ובעוגים, והם קרסו בפנינו! אורגי הערפל, על צריחיהם האדירים ומלכם עוטה הלוּבן, כרעו בפנינו ברך! אני מוכן להשבע שהיינו מביסים גם את אנשי האבן המלוהטים הרחק במערב, אלמלא התמרדה הבוגדת המטונפת, ורד אפור, היא וחבורת מלחכות הפנכה שלה"

ההיסטוריה של מלסטר

מפלתו של אל העונג

לפני שש-מאות שנים, בדמדומי גסיסתה של ברית בין ערי מדינה נשכחות וקרבות בין כוהנים ומקדשים שרק מלומדים ספורים עוד זוכרים את שמותיהם, התגשם אל העונג באבוס אל תוך העולם, ובגוף היפיפה רב-העוצמה שיצר לעצמו, השתכן בליבה של העיר הגדולה סלנטיר. בעזרת המוני חסידיו הריקניים, שנשכו בהבטחות על עושר חסר גבולות, חיי עונג בלתי נגמרים ונעורי נצח, הפך אל העונג את סלנטיר, ובעקבותיה מחוזות רבים נוספים במלסטר, לתופת של תאוות משתוללות וסטיות חסרות שם, ריטואלים של תועבה וחסידים שאיבדו מרצון את נשמותיהם, והפכו ל'קליפות עונג' מרוקנות, שהזינו את עוצמתו של האל שמשל בארץ דרך הגוף המוחשי שיצר לעצמו.

לאחר מספר נסיונות כושלים להפיל את התועבה הגדולה והמוני חסידיה המתהוללים, ביצעה חבורה של כוהנות מסתוריות לחש רב-עוצמה ובלתי הפיך, שפתח שער למימד או עולם אחר ובלתי מוכר. שם, הלחש התחבר אל כוחם של האנמיירי – יהלומים נשגבים ורבי-עוצמה, חזקים שבעת מונים מיהלום רגיל ובעלי עוצמה מאגית אדירה.

הכוהנות המורדות הערימו על באבוס וחסידיו, ופתחו שער בין-מימדי, הישר אל תוך "מקדש שבעים העינוגים", המקום בו רבצה ההתגשמות של האל, שאננה ושקועה בשעשועיה; בקרב הנורא שנפתח, נהרסו כליל לא רק המקדש, אלא כל סביבותיו ורוב-רובה של העיר הגדולה שבליבה שכן, ונהרגו אלפים רבים של בני-אדם ויצורים אחרים משוכני סלנטיר וסביבותיה.

בסופו של דבר, קרה הבל-יאמן: האל שהתגשם אל תוך העולם הובס, גופו המוחשי נהרס ונשרף כליל, והוא נמלט מוכה וחסר גוף בחזרה אל הריק מתוכו הגיע. ארבע הכוהנות ששרדו מבין התוקפות, נטלו לידן את השלטון והבטיחו לשקם את סלנטיר בעזרת כוחותיהם של היהלומים הנשגבים, ולהעלותה לגבהים שאיש לא העלה על דעתו קודם לכן.

האימפריה האנ'מירית

כך קמה קור'אנמורה, או כפי שהיא מכונה בפשטות 'האימפריה האנ'מירית' – חמש מאות שנים שנחשבו בעיני רבים לתור הזהב מופלא, ובעיני אחרים לרודנות חשוכה, שכבלה את העולם באזיקים משובצים באבני-חן מכושפות.

בראש האימפריה עמדו הכוהנות הנוצצות של היהלומים הנשגבים, בהנהגת המועצה של 'ארבע ההשתקפויות' – ארבע הכוהנות ששרדו את הקרב עם באבוס, ולפי האמונה לא היו עוד כוהנות בשר ודם, אלא השתקפויות

של היהלומים הנשגבים – האנ'מיירי השונים, בכבודם ובעצמם. עם הזמן, החלו ברחבי האימפריה לייחס לכל אחת מהן תפקידים או תכונות מעט אחרות, הקשורות באנ'מיירי שלה (או שמא, באופיה של ההשתקפות עצמה ובמה שעניין אותה).

דאר'תאריה (Der'theria) ההשתקפות הזהובה: נחשבה כגבירת המלחמה, הענישה והנקם ביצירי החושך ואויבי האימפריה.

טילארניס (Tealarniss) ההשתקפות הכחולה: נחשבה כגבירה של הכבוד, ההתעלות והאבירות, וגם של הצער המאופק והאצילי ומידות נעלות דומות.

אונ'מירה (On'meara) ההשתקפות האפורה: נחשבה כגבירה רואת הכל של הצדק, האיזון ושיקול הדעת.

ריל'קלאריה (Ryl'kleria) ההשתקפות האדומה: נחשבה כגבירה של המלומדים, החרשים והאומנים.

את ההפקרות והכאוס של ימי באבוס, החליפו כעת דת ומשטר שדגלו בסדר מופתי ומשמעת ברזל. חברה בה לכל אדם – מהכוהנות שבראש הפירמידה, דרך בתי האצולה, האבירים וגילדות רבי-האומנים, ידע פחות או יותר את מקומו. בחסות הסדר הנוקשה, קמו הלגיונות האנ'מירים, מובלים בידי כוהנות נושאות אבני חן מכושפות, שלצידם רכבו כוחות מחץ של אבירים רכובים, רבים מהם בעלי יכולת מאגית מוגבלת משל עצמם (הקשורה באחת ההשתקפויות).

בזה אחר זה, נפלו מחוזותיה של מלסטר בידי הלגיונות האנ'מיריים; מקצתם נשבעים אמונים וכורעים ברך מרצון בפני המועצה הנוצצת ומשרתיה; ואחרים נופלים בדם ואש.

איש לא הצליח לעמוד אל מול הכוהנות הנוצצות: לא החוואים הנוקשים מהמישורים שבצפון, על מקדשיהם ואליהם הפראיים, בעלי הפרסות והקרניים; לא אורגי הערפל הגאים של נאר'לירדרי, שהאמינו מאז ומעולם שהם הנבחר בגזעים; ואפילו לא העוגים העתיקים, על המוני לוחמיהם המגודלים, חומותיהם האדירות ורבי-המגים שלהם, האוחזים באבנים מקודשות שגילן כגילה של מלסטר עצמה.

במשך למעלה מחמש-מאות שנים, משלה המועצה באין מעצורים, הופכת את סלנטיר המחודשת לבירת העולם; תומכי המועצה טוענים עד היום, כי זו היתה תקופת זוהר, שבה היתה סלנטיר האדירה "היהלום הנוצץ של העולם", הסדר משל בכיפה, הדרכים המו בסוחרים, ובמקדשים נוצרו שכיות חמדה וכתבים נהדרים. לעומת זאת, אחרים טוענים כי המשחררות הפכו עד-מהרה למדכאות, שגם אם הסדר המופתי ומשטר המעמדות הנוקשה שכפו היה שונה בתכלית מההשתוללות של באבוס וחסידיו הסוטים ומרוקני-הנשמה, הרי בפועל לא היה טוב מהם בהרבה – בעיקר לא במחוזות הספר, ועבור בני-אדם ודמויי-אנוש

נסיון צבאי עשיר, שנשבעו שלא יניחו את נשקן עד שהמועצה תכרע ברך בפני מנהיגתן, והאימפריה תועבר שורה של רפורמות; וכלה בהמוני עבדים בורחים, שנהו אחרי כוונתה של המורדת הגדולה לרסק, או לפחות לצמצם מאד את העבדות, ולפרק את מסדרי הנוגשים הידועים לשמצה – שעצם איזכור שמם העלה חלחלה – לא רק בלבבות אלו שהכירו את טעם העבדות על בשרם.

המועצה הנוצצת השיבה מלחמה שעה; מספרים כי לפני פרוץ הקרבות, הרי שלפחות אחת ההשתקפויות היתה מוכנה למשא ומתן על חלק מהדרישות של 'ורד אפור'; אולם עצם ההכרזה הפומבית כי 'הורד האפור' היא השתקפות, נחשבה בידי המועצה לכפירה מהסוג הגרוע והמסוכן ביותר, שאין ממנה כל דרך חזרה.

המועצה, ובראשה ההשתקפות הזהובה (שמסופר שהתיעוב בינה לבין 'ורד אפור' היה בחלקו אישי, וקדם בשנים ארוכות למרד עצמו), גייסה את הלגיונות הנאמנים לה, נשבעה לנפץ את המורדת המחוצפת לרסיסים קטנים בעודה חיה, ולכלוא את נשמתה המתייסרת באבן שתושלך לתהום שאין לה סוף בין המימדים.

בפועל, הנסיונות לדיכוי המרד היו בתחילה לפחות מגושמים ומהוססים מדי, כאשר המשרתים והמסדרים השונים חוששים זה מזה יותר מאשר מהמורדים; "הורד האפור", לעומת זאת, צברה כוח רב כאשר שברה 'טאבו' נוסף, וכתרה ברית עם מנהיגיו של מרד עבדים גדול, שמנהיגו הכריזמטי היה כופר מוצהר – אדם מבני החוואים של הצפון, שלא הסתיר מעולם את התיעוב שרחש לאימפריה ולדת המדינה המטריארכלית שלה, וקרא לחסידי לשוב את האמונות העתיקות והאליים השכוחים של הצפון, בראשם הפולחן האקססטי והקדום של פאר-אגול, "האבא בעל הקרניים".

המלחמה בין המועצה לבין "הורד האפור" היתה ארוכה ואכזרית, עברה תהפוכות, ואף אחד מהצדדים לא זכה בנצחון מוחלט; ערים ומחוזות עברו מיד ליד, ושני הצדדים האשימו האחד את האחר בברבריות ובמעשים מזוויעים.

בסופו של דבר, החל מסע הנצחונות של המורדות להיבלם.

מסע מלחמה של הורד האפור לכיבוש חצי האי העצום טיל'מארן שבמערב האימפריה, נחל מספר הצלחות אך נכשל במיגור מסדר האבירים של ההשתקפות הכחולה, ולא הצליח לכבוש את מבצריהם שבמרומי ההרים.

בין אם בשל כעסה על הכשלון, ובין אם מסיבות אחרות ואישיות יותר, ביצעה 'הורד האפור' הימור אסטרטגי מסמר שיער. כאשר – בין השאר לאחר הפצרותיו של מנהיג העבדים שלצידה, הפנתה את עיקר צבאה אל

שלא נמנו על האנ'מירים – גזע המייסדים החיוורים וגבוהי הקומה של האימפריה.

היו אף שהרחיקו לכת וטענו, כי הקשר עם אותו עולם זר ומרוחק של היהלומים הנצחיים לא בא בלא מחיר; ושלא בכדי, טרחו הכוהנות הנוצצות, ובעיקר ארבע ההשתקפויות, שהוסיפו לחיות כאילו הן חסינות מפגעי הזמן, להסתיר אותו מההמונים.

מסופר כי האימפריה אכן שקעה בהדרגה בניוון, אכזריות ושחיתות מידות; וזאת, בין אם הנגע בא מרוח רעה שהחלה לשרות על המועצה הנוצצת (ובעיקר כך אומרים, על ההשתקפות הזהובה) ובין אם באשמת מושלים מושחתים וסוחרים מרושעים שפעלו מאחורי גבן של 'ההשתקפויות הנעלות', וחלקם לא שכח מעולם את באבוס (כפי שטוענים תומכי המועצה דהיום).

משטר המעמדות הנוקשה, ובעיקר הפיקוח ההדוק על כל מה שקשור בחציבה ובעיצוב של אבנים יקרות, הלך והוקשח ככל שכוחות הקדושה של רבות מהכוהנות דעך, ועימו יכולתן האמיתית להטמיע לתוכן את הכוח הנעלה של האבנים המכושפות, ולא רק לשבצן בתכשיטים ולעטות אותן על עצמן.

סחר העבדים ששגשג בימי באבוס, ולא נפסק לגמרי מעולם, הלך וצבר תאוצה במאה השנים האחרונות לקיום האימפריה; ולפי חלק מהסיפורים, במכרות היהלומים של המועצה, 'הועסקו' רבבות על רבבות של נשמות אומללות בתנאים נוראים: מפרשעים מורשעים, מורדים שדוכאו, ולעיתים גם יריבים אישיים של כוהנת או מסדר כזה או אחר, שהורשעו בהאשמות שווא.

הגדול והגרוע במכרות הללו השתרעו עמוק בתוך הג'ונגלים הלחים והלוהטים של מחוז דארנאט'ון בדרום, מקום מעורר צמרמורת שהפך לנחלתן הפרטית של מצביאות השייכות להשתקפות הזהובה.

מרד 'הורד האפור'

לפני כ-65 שנים נפל דבר; מסע מלחמה כושל והרסני של האימפריה ואורגי הערפל כנגד גזע חצי-דאמוני בשולי העולם, ומספר מרידות שלא דוכאו עד הסוף בידי הכהונה העייפה של המועצה (ששקעה בתככים ובמאבקים פנימיים בין תומכיהן של ארבע ההשתקפויות), הביאו את האימפריה אל סף אפיסת כוחות.

אז, התאחדו מספר קבוצות מורדים מאחורי קצינה שאפתנית בשם מינ'לוריל (או בכינויה המוכר: "הורד האפור"), שטענה כי המועצה התנוונה וקשר האור הנוצץ בינה לבין היהלומים הנשגבים דעך מזמן; וכי היא עצמה הינה השתקפות חדשה ואמיתית של היהלום הנשגב האפור.

תחת פיקודה של 'הורד האפור' התקבצו רבים ושונים: מחבורה של קצינות אנ'מיריות מתוסכלות, אך בעלות

והפכו באיטיות למפלצות מעוותות ורעבתניות, מעין גרוטסקות מוזרות ומעוותות של דמויותיהן וכוחותיהן הקודמים.

האימפריה האדירה, שמשלה בכיפה למעלה מחמש-מאות שנים, רוסקה ונקרעה לגזרים, ורק שרידים ממנה נותרו. שרידים אלו נאלצו להאבק על קיומם בעולם שהשתנה לגמרי, ובכוחות שהחלו מתעוררים עד-מהרה, ורבים מהם ביקשו 'לישב את החשבון' עם שרידי הציביליזציה האנ'מירית.

העולם לאחר ההתנפצות

חלפו כמעט חמישה עשורים מאז ההתנפצות. חלקים רבים מהעולם נותרו כאוס של חורבות שוקעות, מפלצות מעוותות ושרידי ערים וכפרים שלוחמים זה בזה, כמו גם ברעב, במגפות ומפלצות.

כעת, בעוד מספר שרידים מהאימפריה מנסים להחזיק מעמד ולהתייצב, ופה ושם אפילו לשקם מקצת מהציביליזציה האדירה שחברה, הצללים מסביב מחשיכים והולכים, ותופי המלחמה שבים להדהד ברחבי מלסטר:

העוגים שבו והרימו ראש, בונים את מקדשי האבן המוזרים שלהם ומאמנים מגים לפי הדרכים הישנות; מעבר לים, בנאר'לירדרי, הוכו אורגי הערפל בידי אנשים חסרי-תואר שהחשיבו תמיד לפחותים מהם, וממלכת הנצח היפופיה שלהם עלתה באש. אורגי ערפל רבים מאד נטבחו או נלקחו לעבדות, ואחרים נפוצו לכל עבר, הופכים לפליטים מיואשים.

במישורי הצפון, התבסס גאהלארד פרוץ, שותפה לשעבר של הורד האפור למרד, ששרד אי-כה את התופת בדארנאט'ון, וכעת הכריז על עצמו נביא גדול של האל העתיק, האב בעל הקרניים.

מסופר כי הנביא פרוץ אוסף צבא קנאים למלחמה חדשה, שנועדה לבער כל שריד וזכר לא רק מן המועצה הנוצצת ותומכיה, אלא מן הציביליזציה של קור'אנמורה בכלל; כעת, הוא טוען כי בני-בריתו לשעבר ממחנה הורד האפור, לא רק התעלמו מעצותיו, אלא התעתדו לבגוד בו ובעבדים שלחמו לצידו מיד לאחר שהמועצה הנוצצת היתה מוכרעת, והורד האפור היתה תופסת את מקום ההשתקפויות הישנות כפי שתכננה; וזוהי ההוכחה, כי כל מה שבא מן האימפריה, תמא מיסודו יש לעקור אותו מהשורש בדם ואש.

העוצרת א-רילאריון והסכם השלום

במערב חצי האי העצום טילמארן, שהיה זירת כמה מהקרבות הקשים ביותר בין המורדות של ורד אפור לכוחות האימפריה, שקעה מחצית מעיר הנמל האדירה טיל'מירלן אל תוך הים, ומה שנותר ממנה ירד למעמד עיר דיגים קטנה, מוכת מחסור, אסונות וקטטות.

הג'ונגלים שורצי המחלות והסכנות של דארנאט'ון שבדרום, שם שכנו מכרות היהלומים הגדולים של ההשתקפות הזהובה, ולצידם מעוזיהן של שלוש המצביאות הגדולות והחביבות עליה.

המועצה, שהריחה את ההזדמנות, שלחה בזו הפעם לקרב את ההשתקפות הזהובה בכבודה ובעצמה. זו נשבעה כי תדאג "באורח אישי" לקרוע לגזרים את ורד אפור וכל המורדים והעבדים הבורחים שלצידה.

ההתנפצות הגדולה

קיימות גרסאות רבות וסותרות לגבי מה שקרה לאחר מכן: לטובת מי נטה הקרב, ובעיקר האם אחד הצדדים הסתיר נשק מזעזע, כוח שלא מהעולם הזה, עמוק מתחת לאדמה של הג'ונגלים והמכרות; והאם מי שעשה זאת – או אולי דווקא הצד השני – אחראי לפיצוץ הנורא ששחרר את אותו כוח אל העולם בעוצמה כזו, שלעומתה נראה החורבן שארע עם השמדת גופו של אל העונג כמשחק ילדים.

תומכי הורד האפור טוענים, שהיה זה מעשה נבזות אחרון מטעם המועצה, ובעיקר ההשתקפות הזהובה, כאשר הבינו ההשתקפויות כי הן עומדות להפסיד את הקרב המכריע; ואילו חסידי האימפריה מאמינים בכל ליבם, שמנהיגת המורדות חיפשה וניסתה להשתמש בחפץ עתיק ואסור, והוא זה שיצא משליטה וגרם לאסון המזעזע.

כך או אחרת, המפץ הנורא שהכה במלסטר, וכונה בפי כל "ההתנפצות הגדולה", אכן זעזע את יסודות העולם, והותיר חורבן נורא בכל מקום.

הרים התמוטטו; ערים התנפצו כמו ביצים על סלע, או גלשו אל תוך מימיו הגועשים של הים; מישורים נבקעו בידי תהומות שעומקן קילומטרים רבים. כוחות עתיקים, נושאי מחלות וקסם פראי מתקופות שכוחות, התעוררו והשתוללו בלא מעצורים.

מסופר כי הבירה סלנטיר עצמה חרבה; וכי שלוש ההשתקפויות ששהו בה נעלמו בלא להותיר עקבות; מחצית מתושבי מלסטר נספו בתוך שבועות ספורים, ורבים אחרים מתו ברעב, במחלות ובמלחמות שפרצו בשנים הקשות והמרות שבאו לאחר מכן.

במחוז הדרומי של דארנאט'ון, שם החלה ההתנפצות, נספו לפי המסופר הן מנהיגת המורדות והן יריבתה השנואה, ההשתקפות הזהובה, ועימן רוב-רובם של שני הצבאות היריבים.

המחוז עצמו הפך לגהינום של לבה רותחת ורעל מבעבע, שהפך את הצמחיה עצמה לסיטו רעיל ורעבתני.

אלא שבכך לא נגמרה הזוועה; אפקט מוזר שנלווה לחורבן הגדול, הרעיל רבים ממטילי הלחשים, ובעיקר את הכוחנות הצהובות של דאר'תאריה – לעיתים מיד, ולעיתים בתהליך מייסר של שנים. הקורבנות התעוותות

לפני שלוש שנים, נפוצו בכל רחבי חצי האי טילמארן חדשות מרעישות: משא ומתן סודי הניב הסכם שלום שנערך בין העוצרת א-רילאריון מטעם המורדות, לגראנד-מסטר לינרוס קור-טילגאלאר, ראש מסדר האבירים התכול של קארנאסיל, והבכיר בנאמני ההשתקפות הכחולה בכל רחבי חצי האי העצום.

בהסכם, נכתב כי שני הצדדים מכירים בכך כי הם שרידים של התרבות והאנ'מירית, ששרידיה נתונים כעת לאיום מכל עבר, והם מוכנים להעמיד את חילוקי הדעות בצד, בכדי להגן על מה שנותר מקור'אנמורה מפני הסכנות שרוחשות ומתגברות מכל עבר.

לצד תומכים לא מעטים בהסכם, ובעיקר בהמנעות ממלחמה שתסכן את כל מה שהותירה ההתנפצות הגדולה (ותעשה את המלאכה עבור העוגים ובעיקר עבור תומכי הנביא, שכבר החלו מתבססים בקצה המזרחי של חצי האי טילמארן), רבים אחרים, יצאו נגדו בשצף-קצף והחשיבו את עצמם החתימה עליו כמעשה בגידה.

הנסיכות הגדולה ביותר ששרדה בחצי האי - אורמ'תריל, שהיתה נאמנה באורח מסורתי להשתקפות האפורה (הגם שכיום יש שמועות הולכות וגוברות שהנסיך הצעיר והעיקש שלה שבוי בקסמו של מיסטיקן מוזר, בעל תאוריות מוזרות על זן שטני של קופי-אנוש שמאיים לזהם את כל בני האדם), הכריזה על עצם הסכם השלום עם המורדות ככפירה שאין עליה מחילה.

גם במחנה 'הורד האפור', קמו מתנגדים רבים להסכם: והדברים הגיעו כמעט לקרב חרבות בתוך מעוזה של העוצרת. אחת מקצינות המרד הותיקות ששרדו, ידידה-יריבה ישנה נושנה של העוצרת עצמה, בשם סרן אנ'ליריס קורוואריון, הובילה חבורת לוחמות זועמות שהסתערו על העוצרת עצמה.

שפיכות דמים נמנעה רק בשל תחנוניו של 'הילד המקורש' - בנה של ורד אפור - בכבודו ובעצמו. לאחר מילים קשות ביותר שהוחלפו בין הצדדים, הסתלקה אנליריס בחמת זעם, כשהיא לוקחת כשליש מכוחה של העוצרת ביחד איתה. אנליריס ואנשיה עזבו את עיר הנמל טיל'מירלן, ובסופו של דבר נאחזו בשולי הביצות שבדרום חצי האי, שם הם מתכתשות עם חיילי הלגיון האנ'מירי השלישי - שריד מצבא ההשתקפות הזהובה שחונה כיום ביערות המשתרעים מדרום לבקעת קיירן.

ובעוד הסכם השלום חורק, ושיתוף הפעולה להשבת הסדר שביקשו העוצרת והגראנד-מסטר לכוון מבושש להתממש, הלילות מאפילים והצללים מסביב מתארכים.

נאמניו הקנאים של הנביא פרון מתכוננים למלחמה; רוחות רעות רוחשות ביערות המורעלים בדרום; נבגים ארסיים מתפתחים, ויצורים מעוותים ומורעלים מתרבים והולכים - וחלקם נראו כבר גם בתוך גבולות חצי האי טילמארן.

אלא שלפני עשר שנים, עגן שם במפתיע צבא קטן, בהנהגת הגבירה לוסרלין א-רילאריון, אחת הקצינות המקורבות ביותר אל 'ורד אפור', שהכוח בפיקודה שרד איכשהו את האסון.

לפי מה שסופר, מנהיגת המורדים היא ששלחה את הכוח א-רילאריון להפליג בחזרה מהדרום אל חצי האי טילמארן, שבועות ספורים לפני ההתנפצות, כדי לבצע משימה סודית וראשונה במעלה. כאשר הכתה ההתנפצות עצמה, היו א-רילאריון וכוחותיה בלב ים, ועמדו להקרע לגזרים או לשקוע למצולות, אולם המכשף או רב-החרשים שנלווה אל הכוח, ראה את האסון מתקרב, והציל את לוסרלין ואנשיה באמצעות לחש רב-עוצמה של עצירת זמן - במחיר חייו שלו; הלחש, יהיה אשר יהיה, אכן הגן על כוחות העילית של א-רילאריון והקפיא אותם בתוך שדה העוצמה שלו במשך למעלה משלושה עשורים.

כוח העילית של המורדים, שלא ניצב אלא מול מיליציה מקומית מבולבלת, תפס את שרידי עיר הנמל הגדולה כמעט בלא התנגדות. שם, ביססה הגבירה לוסרלין את שלטונה, כשהיא מכתירה את עצמה כ'עוצרת' - בטענה הבל-תאמן כי גבירתה הביאה לעולם בן זכר והעבירה לו את כוחותיה; וכי אותו ילד מסתורי, בנה ויורשה של הורד האפור, נמסר להגנתה ולחזקתה עד להגיעו לבגרות.

עבור תומכי המועצה (וכאלו נותרו לא כמעט בחצי האי, לרבות מסדרי האבירים הנאמנים לכוהנות ההשתקפות הכחולה, במעוזיהם במרומי ההרים), הכרזה שכזו היתה דבר ההבל והכפירה המטופש או המקומם ביותר שניתן להעלות על הדעת, או למצער הוכחה כי הורד האפור בכבודה ובעצמה לא היתה יותר ממתחזה מחוצפת; וממילא ברור, כי כוחות של כוהנת אנ'מירית כלשהי - בוודאי של השתקפות נעלה - אינם יכולים להתגלם בבן זכר.

לא בכדי, לגלגו תומכי המועצה על הסיפור והציעו לו פרשנות אחרת: כי מנהיגת המורדים השנואה 'השתעשעה' עם העבדים הבורחים במחנה שלה, וככל הנראה הותירה אחריה תוצאה אחת, מוצקה ומצערת למדי: מה גם כי שמועות שהופצו במהלך השנים סיפרו, כי היורש הצעיר אינו יותר מנער עגלגל, פשוט הליכות, וחסר כל עוצמה אמיתית; סיפורים אלו אך הגבירו את הלעג של תומכי המועצה כלפי העוצרת וטענתה היומרנית.

הסכם שלום שנוי במחלוקת: אלא, שלא כזכות לא מעטים בשני הצדדים, המלחמה המחודשת בין המורדות לתומכי האימפריה בוששה לפרוץ - ולא רק מפני ששני הצדדים מצאו עצמם לחוצים בידי אויבים וסכנות מכל עבר, וסובלים מחסרון של אנשים ומשאבים כדי לנהל מלחמה 'כמו שצריך'.

המצב בבקעת קיירן וסביבתה בשנת פתיחת המערכה

נמל טיל'מירלן וסביבתו

שרידי עיר הנמל הענקית (שהחורבות שנותרו מחלקים רבים שלה עדיין שקועות בתוך הים), משמשים כמעוזה של העוצרת לוסרלין א-רילאירון, שמגדלת את בנה של 'ורד אפור' ונחשבת כמחליפתה.

העוצרת עושה כמיטב יכולתה לייצב ולהנחיל משטר וסדר, כולל חידוש דרכים, הקמת צבא וגביית מיסים בעיר הנמל המוכה ובסביבותיה - שההתנפצות הפכה חלקים גדולים שלהם מאיזור חקלאי פורה למדבר סלעים מורעל למחצה ומוכה רוחות. אולם כוחותיה של העוצרת קטנים מהדרוש לה, והיא אמנם נחלה הצלחות, אבל הרבה פחות משהיתה רוצה; גם המחלוקת בתור שורות המורדות לשעבר ופרישת חלקן, פגעו בלא רק בתוכניתיה של העוצרת, אלא גם בה עצמה באורח אישי. למרות הקשיים, העוצרת נחושה בדעתה להרחיב את השפעתה מזרחה - אל בקעת קיירן, שהיתה עד כה עצמאית לחלוטין וכמעט 'שכוחה' בידי העולם הגדול. לשם כך, היא מתכננת לערוך בקרוב מסע אל הבקעה, ולקחת עימה את יורש העצר הצעיר, בכדי לשכנע את נכבדי הבקעה להישבע לו אמונים.

נסיכות אורמ'תריל

נסיכות עתיקה שהיתה מרכז לתרבות יחודית ואגדות מרתקות, מתקופות שקדמה בהרבה לכיבוש האנ'מירי. תחת שלטון האימפריה, הנסיכות נשלטה בשיתוף בין האצולה המקומית לכוהנות של ההשתקפות האפורה. היא נודעה בין היתר בנוף יפיפה ובסוסים המשובחים שגדלו שם.

לפני שלושה עשורים, פרצה בנסיכות מלחמה פנימית עקובה מדם בין הנסיך הרם לבין האצולה במחוז ההררי של ת'אריל עילית, וזו הוכרעה לטובת הנסיך רק לאחר התערבות אכזרית של לגיונות אנ'מירים ששהו עדיין בסמוך לנסיכות.

בזמן המלחמה וביתר שאת אחריה, הכה בנסיכות אסון כבוד: משהו הרעיל חלק גדול מהמישורים הפוריים וניגע אותם בקיטור מתמר, בסלעים סדוקים ובפטריות מוזרות - מה שגרם לרוב-רובם של הסוסים לגווע באיטיות. שלדיהן של החיות האומללות עדיין פזורים במקומות רבים במישור שהפך למדבר מת.

כעת, בית הנסיכים והאצולה מתכתשים על השטחים הפוריים שנותרו, כאשר שיירות חמושות עודן מנסות לעשות דרכן דרך מישורי הטרשים המתים אל החומות והמכרות שבגבול הנסיכות.

בשנים האחרונות, גברה והלכה השפעתו של מיסטיקן מוזר בשם ת'ירנפל, שבעיני רבים הפך את הנסיך לבובה,

והדביק רבים בנסיכות באמונה מוזרה העוסקת בגזע דמיוני ושטני של קופי אדם בשם 'גאבוטו' - יצורים שלכאורה חדרו לתוך האנושות וטימאו את הדם של רובה. אורמ'תריל והנסיך שלה, שנאבקים ביורשיהם של מורדים עתיקים, מובילים קו בלתי מתפשר כנגד כל הסכם שלום או אפילו שביתת נשק זמנית מול כוחות 'הורד האפור'.

וארת'ארון ("היער המוצלף")

האיזור שמדרום לבקעת קיירן ורכס קארנסיל, הוא רמה סלעית שבחלקה הצפוני יער מוזר של עצים גבוהים ודלילי עלים, שנופל אל תוך ערבה חשופה ומוכת רוחות שמשתרעת דרומה משם; זו בתורה נופלת בסדרת מצוקים אדירים אל חוף מורעל זרוע בחורבות - מקום בו שכנה בעבר עיר נמל שההתנפצות הגדולה הציפה בנחשולים רעילים, והפכה רבים מתושביה ליצורים אלמתיים למחצה, נגועים באצות מבאישות.

יער וארת'ארון הוא ארץ סלעית ומסוכנת, מיוערת בצפיפות ושורצת מתחים פנימיים ואויבים; לצד סכנת האלמתיים מהנמל המורעל, והמתח שבין הלגיון השלישי לרבים מהנכבדים המקומיים (שלא לדבר על פושעים זריזים שניצלו את המצב לטובת עצמם), נפלה על האיזור צרה קטלנית נוספת: 'שער חורף' - העיר היפיפה שחלשה על היער מגבוה, ונשלטה בידי נסיכים גולים מגזע אורגי הערפל, חרבה כליל ובית הנסיכים שלה נטבח בידי משני-צורה פראיים, שנשבעו להרוס את העולם הישן והבלתי-צודק כדי לברוא תחתיו עולם חדש ומושלם; משני הצורה, שיכלו להפוך לדובים ענקיים, ותחת פיקודם לחמו חיות פראיות בעלות כוחות מאגיים, נלחמו במשך שנים באצילים המקומיים ובכוחות הלגיון האנ'מירי השלישי, וזרעו מלחמה, הרס ורעב - עד שהסתכסכו והחלו לוחמים והורגים זה את זה.

כיום, שורר ביער וארת'ארון שקט יחסי מתוח; שרידיו של הלגיון השלישי, והמפקדת הישישה וחסרת הרחמים שעודה מנהיגה אותו ביד רמה, מתכוננים למלחמה - לא רק באלמתיים (ואולי גם בשרידיהם של משני הצורה, שנעלמו ואולי עודם לוחמים ורוצחים זה את זה בין שרידי 'שער חורף') אלא גם בפלג קיצוני של תומכי הורד האפור, שמתנגד נחרצות להסכם השלום שחתמה העוצרת, והתיישב סמוך מדי לגבולו המזרחי של היער.

רכס קארנסיל

האיזור ההררי שיושב בגבהים של מרכז חצי האי-טילמארן, מכיל שלל מכרות עשירים, מהן הופקו מדי פעם גם אבני חן נדירות בעלות חשיבות רבה עבור האנ'מירים, וסביבם נפרשו מנזרים וטירות שהיוו בסיס לתומכים נאמנים ורבי-עוצמה של ההשתקפות הכחולה, בראשות מסדר אבירי נזר טילת'וריס.

חמש שנים לאחר ההתנפצות, לערך, נרצחו הנציב ובני משפחתו באכזריות בידי מתנקשים שזהותם לא נתגלתה מעולם; ומאז, קרסו שרידי המשטר האימפריאלי, והבקעה נותרה מחוסרת שלטון מרכזי - כאשר הגוף היחיד שמנהל אותה באורח רופף, היא מועצה שחברים בה נציגי ארבעה בתי אצולה מקומיים, מפקד צבאי אחד מגבול אורגאקה, כוהנת כחולה אחת שכוחותיה דעכו והלכו, וראש כפר נוקשה של רועים בעלי-זרוע.

שני דורות חלפו, והבקעה התרגלה למצב של העדר שלטון מרכזי, מלבד סביב הנחלות הפרטיות של ארבעת בתי האצולה המקומיים, המסוכסכים מאד; מתיחות רדומה למחצה בין בני אדם אנ'מירים, בני אדם ממוצא פאר'ליל, וקומץ גורג ואורגי ערפל; מסחר דליל עם כמה ארצות חוץ, והשתלבות הדרגתית וכואבת של חלק מהפליטים - שרבים מהם, שבאו במקור ממעמדות מכובדים בהרבה בטיל'מארן וסביבותיה, נאלצו להתרגל לחיים במעמדות הנמוכים ביותר.

אלא שכעת, לאחר ארבעה עשורים שלווים יחסית, מתחיל העולם החיצון להתעורר ולשלח זרועות לתוך הבקעה - ואין מדובר רק בהתגברות המתח בגבולות, כולל התקלויות הולכות וגוברות בעוגים שהתיישבו באורגאקה בצפון וביצורים שמשרתים את המאגים שלהם.

הויכוח הפוליטי והמתחים, שהיו רדומים במשך עשורים, התעוררו באחת נוכח הסכסוך השלום בין העוצרת ממערב, לבין האבירים הכחולים במזרח, שנמשך כמה שנראה כנסיון ישיר של העוצרת להתחיל ולהשפיע על הבקעה, עד כדי סיפוחה בעתיד לממלכה שלה - חשש (או תקווה) שאכן התאמתו נוכח תוכניתה של העוצרת לבקר בבקעה, וכנראה לנסות לשכנע או אפילו לדרוש שבועת אמונים מהאצילים ויתר הנכבדים המקומיים. בעוד שחלק מתושבי הבקעה מקדמים שינוי כזה בברכה, בעיקר נוכח האיומים ההולכים וגוברים והצללים שמתעבים מסביב, אחרים מתנגדים לכך בכל תוקף - ומועצת הנכבדים המקומית מצויה כעת על סף פיצוץ שלא היה כמותו במשך עשרות שנים.

קו הזמן של עולם המערכה

קו הזמן של המערכה מבוסס על הספירה האנ'מירית, ששנת האפס שלה הינה הקרב הגדול בו הביסו הכהונות הנוצצות את אל העונג באבוס, השמידו את גופו המוחשי וגירשו אותו מסלנטיר.

1250 - 500 לפנה"ס (בערך): תקופת השיא של אור-נאארום, האימפריה של הקיסרים המכשפים העוגים בצפון-מערב הרחוק של היבשת.

שם, בין היתר, נחלו המורדות של ורד אפור את התבוסה הגדולה הראשונה שלהן, כאשר ניסו להעפיל על הרקס, ונהדפו בידי אבירי טיל'מאריס, הכהונות הכחולות וההרריים ששמרו להם נאמנות.

מאותו מקום, להבדיל, יצאה עשרות שנים לאחר מכן גם הבשורה על הסכם השלום בין כוחות ההשתקפות הכחולה לבין היורשת של ורד אפור; ומסופר כי הדבר לא בא במקרה, ומתחת לפאר העתיק שכאילו לא השתנה מהתקופה של טרם ההתנפצות, המסדרים הכחולים לחוצים מאד:

שמועות מפחידות מספרות על ארועים אלימים ומחרידים במעמקי המכרות, שקשורים בפלישה של אבנוני מערה, דוש'מא (קרובים עתיקים ומוזרים של העוגים), ויצורים נוספים, אפלים עוד יותר; על קרבות נואשים בין שרידיה של עיר עתיקה; וכי האבירים הכחולים ובני בריתם מנהלים למעשה קרב הגנה תת-קרקעי נואש; וזו הסיבה לסגירת כמה מהמכרות ולהדלדלות המסחר וההכנסות באיזור.

בנוסף, בשנים האחרונות חלה הדרדרות הולכת וגוברת ביחסים בין האבירים הכחולים לבת-בריתם לשעבר - הנסיכות האפורה של אורמ'ריל. האבירים הכחולים אינם מסתירים את דעתם, כאילו הנסיכות כולה השתגעה ושטופה בסיפורים טפשיים על דם טמא של קופים, במקום לסייע בטיפול בבעיות האמיתיות; ואילו בעיני הקנאים של אורמ'ריל, הרי שהאבירים הכחולים הפכו לבוגדים מטופנים מרגע שחתמו על שלום עם היורשת של ורד אפור, והשלימו עם קיומו של בן-הזנונים של המורדת הגדולה.

בקעת קיירן (איזור תחילת המערכה)

בקעה ארוכה ופוריה שמשתרעת במרכז חלקו המערבי של חצי האי טילמארן, מהמורדות המזרחיים של רכס קארנסיל ועד לגבעות הסלעיות הצחיחות שמפרידות בינה לבין המישורים שסביב עיר הנמל טילמארן. למרות מיקומה המרכזי, הרי שבשני הדורות מאז ההתנפצות הגדולה, נותרה הבקעה - שכמעט ולא נפגעה ישירות בהתנפצות עצמה, פחות או יותר מבודדת ושכוחה בידי העולם החיצון, מלבד יחסי מסחר דלילים.

השנים הראשונות שלאחר ההתנפצות אופיינו בתוהו-ובוהו, שנגרם בעיקר בידי גלי פליטים מאיזור טילמארן ומאיזור אורגאקה (שהפכה במהירות ממישורים פוריים לביצה מליחה, שמאוחר יותר גם הפכה מוקד לפשיטה והתיישבות של עוגים). הנציב הקיסרי האחרון של הבקעה ניסה תחילה לטפל במצב, אולם כמה מהפעולות שביצע היו בלתי אהודות בעליל, וכמה מהכשלונות הגדולים של התקופה דבקו - בצדק או שלא בצדק - בשמו.

382-383 לסה"א: הלגיונות האנ'מירים נוחתים ביבשת

המערכת, ולאחר כמה נצחונות בקרבות ראשונים מול הצבא המהודר והפלדינים של 'ממלכת האור הנצחית' של אורגי הערפל, מלך אורגי הערפל נכנע וכורע ברכ בפני ההשתקפויות. בתמורה, הן מכירות בו כואסאל עצמאי 'מועדף' של האימפריה.

388-395 לסה"א: מסע של הלגיונות האנ'מירים לעבר הרי הגעש שבלב היבשת המערבית נאלץ לסגת, לאחר שלוחמי הראלג'קריל (פיות האבק) מזנבים בו, בלא שהאנ'מירים מצליחים ולו להתקרב לעיר התת-קרקעית האגדית של הראלג'קריל. נחשב לתבוסה הרצינית הראשונה של כוחות האימפריה.

436-458 לסה"א: מרד קוראדאן האפור בנסיכות אורמ'תריל, יוצר כמה מהמסדרים והאגדות שקשורות בפוליטיקה של האיזור עד היום. האימפריה מדכאת את המרד, אולם באורח מוזר וחרגי, נוהגת במורדים המובסים תוך הפגנת רחמים וכבוד רב כלפיהם.

508-515 לסה"א: חוקי דאראנת'ון מעצימים את העבדות וסחר העבדים, ונחשבים, ביחד עם שערוריות בעיר הבירה שארעו מעט לפנייהם, כשיא בהדרדרות של האימפריה.

523-530 לסה"א: כוחות האימפריה ואורגי הערפל יוצאים למסע מלחמה אדיר כנגד חצאי-הדאמונים מגזע הקור'סלאג, כשהם חוצים את מפרץ אלף המבועים ומנסים לנחות בנאיראנדה, ארצם של הקור'סלאג שידועה כגהינום שבו אשר וקרח נאבקים זה בזה בקרב נצחי. למרות העוצמה האדירה שהושקעה, והעובדה שבראש הכוח הועמדה אחת המצביאות המוכשרות והמפחידות ביותר של האימפריה, האבדות הופכות כבדות מדי, והכוח נאלץ לסגת - לאחר שהמצביאה ("רסיס קרח") מקריבה את עצמה בקרב שבו השמידה שבעה מהאלופים של הקור'סלאג, ולפי האגדה, מקפאיה את עצמה מתחת להר של קרח. למרות מעשי הגבורה, השמועות על הכשלון עושות לעצמן כנפיים, ומזעזעות את האימפריה מהמסד עד לטפחות.

532 לסה"א: "הראי של ארבע-עשר הימים" - מהומות ונסיון לתיקון פנימי הופכות לשלטון קצר ימים של כוהנות רפורמטוריות, שמדוכאות בדם ואש בידי ההשתקפות הצהובה בכבודה ובעצמה - ברמת אכזריות שנחשבה חריגה גם במושגים של האימפריה.

535 לסה"א: פריצת המרד של הורד האפור.

544-545 לסה"א: המורדות של ורד אפור כובשות את נמל טיל'מירלן ובעקבותיו את רוב בקעת קיירן, ומובסות בסופו של דבר בקרב לין מורלית', על המדרונות המעפילים אל ברכי רכס קאראנסיל.

950 לפנה"ס (בערך): העוגים, בראשות הקיסר המכשף אור מאאר'קוג ומטה הרעם האדיר שלו, מביסים את חצאי-השדים נוטפי הלבנה מגזע הקור'סלאג, ומגרשים אותם בבזבזת פנים מיבשת מלסטר.

500-300 לפנה"ס: תור הזהב של נסיכות קאהר'תריל, אמה הקדומה של נסיכות אורמ'תריל; מסתיים בפלישה של עוגים ואנשי קוף (אולי הבסיס ההיסטורי העקיף לאגדות על הגאבוט), שמחריבים את הנמל הצפוני של הנסיכות ושמים קץ לשנות השלום הארוך והשגשוג.

350 לפנה"ס: השנה המשוערת של הקמת הכפר טולו, לפי תארוך לא מדויק של האפוסים השיריים של הרועים המקומיים.

80 לפנה"ס עד 0 לסה"א (ספירת השנים האנ'מירית): אל העונג באבוס לובש גוף יפפה, משתלט על סלנטיר שבמרכז היבשת וסביבותיה, והופך אותם לתוהו של פריצות, ריקנות, ושתייה איטית של נשמות החסידים שלו עצמו.

0 לסה"א: באבוס מובס בלב מקדשו הגדול בסלנטיר, בידי חבורת כוהנות שפתחה שער אל המימד של היהלומים התבוניים הנשגבים, האנ'מיירי. ארבע הכוהנות ששורדות את הקרב הופכות לארבע ההשתקפויות, שנחשבות לגילום של היהלומים הנשגבים עצמם על-פני האדמה, ומקימות את מה שיהפוך לאימפריה האנ'מירית.

170-190 לסה"א (בערך): האימפריה האנ'מירית מתפשטת מערבה, משתלטת בקלות על חצי האי-טילמארן (כולל בקעת קיירן) והופכות אותו למחוז המערבי של האימפריה.

215-240 לסה"א (בערך): לאחר מספר תקריות בגבולות האימפריה מול עמי החוואים מגזע פאר'ליל, ההשתקפות האדומה מוליכה מסע מלחמה שמכניע את החוואים הנוקשים, משמיד את הדרואידים שלהם ודמויי-אדם פראיים מהיערות שלחמו לצידם, ושורף את המקדשים של פאר-אגול; הרמות הצפוניות הופכות, בדם ואש, לחלק מהאימפריה.

340-335 לסה"א (בערך): מסע מלחמה אנ'מירי קצר יחסית עושה את הבל-יאמן, פושט ללב ארצם המיוערת האדירה של העוגים, מכריע את הקלאנים והמגים שלהם, בוזז את שרידי הבירה העתיקה וחוזר לבירת האימפריה עם האוצרות המקודשים של הקיסרים המכשפים העתיקים של אור-נאארום.

548 לסה"א: ההתנפצות הגדולה.

595 לסה"א: הסכם השלום השנוי במחלוקת בין העוצרת א-רילאריון לאבירי נזר הספיר ומאמיני ההשתקפות הכחולה השוכנים על רכס קאראנסיל.

553 לסה"א: רצח הנציב לוסטירן ובני משפחתו.

562-571 לסה"א: חורבנה הסופי של ממלכת אורגי הערפל, שמסתיים בחורבן הבירה האגרית שלהם, על גניה הקסומים, ומות 'מלך האור המבורך' האחרון. הארוע נחשב לפעם הראשונה בה הופיע צבא גדול של אנ'גורג מעוותים ולקח תפקיד מפתח במלחמה.

588 לסה"א: יורשת הורד האפור, לוסרלין א-רילאריון, מופיעה עם הצי שלה בטיל'מירלן, משתלטת על העיר והופכת את עצמה לעוצרת, בשם בנה השנוי במחלוקת של ורד אפור.

598 לסה"א: שנת תחילת המערכה:

העוצרת א-רילאריון מכריזה על כוונתה לבקר בבקעת קיירן ולהביא עמה את יורש העצר הצעיר, בנה של הורד אפור. המחלוקת בין אצילי בקעת קיירן ובמועצה האם להסכים להצעה באורח מלא או חלקי או אולי דווקא לדחותה ו"לשלוח את העוצרת לכל הרוחות", מביאה את המועצה ואת המחלוקות והיריבויות הפנימיות בבקעת קיירן כולה אל סף פיצוץ.

פרק שני

גזעים פתוחים למשחק

"בזה אחר זה, נפלו מחוזותיה של מלסטר בידי הלגיונות האנ'מירים; מקצתם נשבעים אמונים וכורעים ברך מרצון בפני כוהנות היהלומים הנשגבים ואנשיהן; ואחרים נופלים בדם ובאש.

איש לא הצליח לעמוד לאורך-זמן אל מול הכוהנות הנוצצות וצבאן:

לא החוואים הנוקשים מהמישורים בצפון, על כוהניהם ואליהם הפראיים, בעלי הפרסות והקרניים, או אורגי הערפל הגאים של נאר'לירדי, שהאמינו מאז ומעולם כי הם הנבחר שבגזעים; לבסוף, הובסו אפילו העוגים העתיקים, על המוני לוחמיהם המגודלים וצמאי-הדם, רבי-המגים שלהם וחומותיהם האדירות, שמאחוריהן אבנים מקודשות שגילן כגילה של מלסטר עצמה"

מיהם בני האדם האנ'מירים?

בני האדם הגבוהים והחיבורים שמכונים כיום אנ'מירי הם גזע שבא מהמישורים הסלעיים במרכז היבשת של מלסטר; שם, פיתחו תרבות של ערי מדינה ומסדרים שונים שלחמו ושיתפו פעולה לסירוגין זה עם זה, עד לפני שש-מאות שנים בערך, כאשר הגדולה באותן ערי מדינה, סלנטיר, השתעבדה מרצון לאל העונג באבוס, שלבש צורה גשמית ושרץ במקדש הגדול של העיר. לאחר עשרות שנים של השחתה מתועבת בידי האל המרושע, שעלתה לרבים מיושבי האזור באיבוד הדרגתי של נשמותיהם והפיכה ל"קליפות עונג" יפיות וחלולות, התמרדה חבורה של כוהנות צעירות ופתחה שער לעולם או מימד אחר, שם קרן כוחם של האנ'מירי - מעין יהלומים נשגבים ותבוניים. אותן כוהנות, שהפכו את עצמן (לפי המסורת) ל"השתקפויות" של האנ'מירי, הן אלו שהצליחו להרוס את גופו הגשמי של באבוס ולגרש אותו מעולם בני התמותה.

התווה של ערי מדינה והכאוס ההדוניסטי של באבוס הוחלפו באימפריה מטריארכלית נוקשה, שנשלטה ביד הברזל של כוהנות היהלומים הנשגבים, מסדרי האבירים והלגיונות שסרו למרותן. מתחת לניסים של ארבע ההשתקפויות ששרדו: אדום, כחול, זהוב ואפור, בני-האדם האנ'מירים התפשטו על כל היבשת המרכזית של העולם ומעבר לה, כשהם מכניעים - מרצון או מכוח - כל מה שעמד מולם.

תחת הניסים של האימפריה התפתחה גם התרבות האנ'מירית; מסודרת, מורכבת ומאופקת, מארג ששילב שלטון עליון של כוהנות עם מסדרי אבירים ואצולה מקומית. האנ'מירים מעריכים משמעת, נאמנות, התעלות מעל לתשוקות ולטבע הפראי, והקרבה של העצמי למען הכלל ולמען האור הנצחי של היהלומים הנשגבים, ועוד. אלא שכעת, לאחר המרד שקרע את האימפריה (שלדעת רבים הסתאבה לגמרי) ולאחריו ההתנפצות הגדולה, הציביליזציה האנ'מירית נקרעה לגזרים; מרכז היבשת ועיר הבירה נותקו ולא ידוע מה עלה בגורלן; וגרוע מכל, ההשתקפויות הנעלמות עצמן נעלמו; אחת מהן (הזהובה) נקטלה בוודאות, ורוב הכוהנות נקטלו או זכו לגורל גרוע ממות - הרעלה פנימית, איטית או מהירה, שהפכה אותן למפלצות מעוותות, צל לעגני ומטונף של דמותיהן הקודמות.

שרידי האנ'מירי באזור פתיחת המערכה, קרועים עדיין בין תומכי האימפריה ותומכי המרד של הורד האפור, נאבקים לנסות לשמר את מה שנותר מהציביליזציה שלהם, כאשר הסכנות אורבות ומתפשטות מכל עבר - החל ממפלצות מעוותות ושאר תוצרים מסוכנים של ההתנפצות הגדולה, וכלה בבני גזעים אחרים שקצו זה מכבר ביד הברזל של האימפריה, ורואים מעט מאד סיבות לכבד את שרידיה או להתיר להם להתקיים.

כמו בעולמות מערכה אחרים, במלסטר אפשר למצוא נכבדה של גזעים תבוניים, שרבים מהם הקימו או היו חלק מציביליזציות גדולות וקטנות, בעבר ובהווה.

בני-האדם לסוגיהם הם הגזע הנפוץ ביותר, אולם רחוקים מבלעדיות, ונאלצו להלחם בקרבות עקובים מדם, ולעיתים גם לשתף פעולה, עם ציביליזציות מפוחות של דמויי אדם ויצורים תבוניים אחרים.

בין דמויי האדם המוכרים אפשר למנות את אורגי-הערפל המעורנים (יש אומרים עד זרא) על תרבותם המתוחכמת והמסובכת, שמלומדים טוענים כי נוצרו מהכלאה בין בני-אנוש לשרידי ציביליזציה של גזע קדום ורב-עוצמה שנשכח זה מכבר; את העוגים הברוטאליים שזוכרים עדיין את הימים בהם שלטו באימפריה אדירה, שהוציאה מתוכה מכשפים אדירים והותירה אפוסים פראיים על קסם ואלי כישוף פראיים לא פחות; וגם את הגורג הירקרקים והלחים, יצירי-כפיהם של המכשפים העוגים מהעת העתיקה שחלקם פיתחו רצון משל עצמם וברחו מאדוניהם הקדומים.

האימפריה האנ'מירית בשיא עוצמתה שלטה על מגוון גזעים של בני-אנוש ודמויי אנוש גם יחד, מהם נשבעו אמונים מרצונם, ומהם הוכרעו בדם ואש. אלא שלאחר ההתנפצות הגדולה, נותרו מהאימפריה שרידים בלבד, מנותקים זה מזה ונאבקים על קיומם.

במילים אחרות, קיים חשש כבד שכמה וכמה מהגזעים של מלסטר נכחדו בהתנפצות ובסדרת האסונות, המגפות והרעב שבאו אחריה; גזעים אחרים, לעומת זאת, מנותקים כנראה במחוזות אחרים שבודדו והדרכים אליהן אבדו או התכסו ביערות רעילים שורצי מפלצות מעוותות.

מסיבה זו, הגזעים הניתנים למשחק שמוכאים בספר המערכה הבסיסי, הינם אלו שקשורים יותר לאזור תחילת המערכה והאזורים הסמוכים אליו במערב מלסטר, ובעולם היו קיימים - ואולי עדיין קיימים - גם גזעים נוספים המתאימים לשמש כדמויות שחקן, של בני-אנוש ודמויי אנוש כאחד; ויתכן כי אלו יוצגו בחוברות עתידיות, שיתארו איזורים אחרים בעולם המערכה של מלסטר.

בני אדם: אנ'מירי

גובה ממוצע: 1.75 מטרים (גברים ונשים כאחד)

תוחלת חיים: בין 80 ל-150 שנים.

מהירות: רגילה

מתאמים חיוביים ושליליים לתכונות: אין.

יכולות מיוחדות:

5% + לגלגולי יצירה שקשורים באבני-חן.

עמידות (+2) לגלגולי הצלה או בדיקות כשרון) כנגד בלבול, מחלה, חולשה ולחשי כמישה.

תיאור חיצוני

האנ'מירי הם בני אדם חיוורים וגבוהים יחסית; רבים מהם בעלי נטיה למבנה גוף אתלטי במידה כזו או אחרת; הנשים והגברים מגיעים פחות או יותר לאותו גובה ממוצע. השיער של רוב האנ'מירים כהה יחסית, והעיניים כחולות, ירוקות או אפורות. עם זאת, מאחר והאנ'מירים - בעיקר במחוזות שרחוקים ממרכז האימפריה - התערבבו בפאר'ליל ובעמים אחרים, אפשר למצוא כיום גם גוונים שיער ועיניים אחרים.

האנ'מירים מחבבים בדרך-כלל לבוש מעודן בעל צורה וגוונים מאופקים ולא צעקניים, עם עיטורים עדינים שמעידים על מעמד או הישגים; בלבוש אנ'מירי נארגים לא פעם קווים דקים של גוונים שהולמים את ההשתקפות הנעלה שאותו פרט שייך אליה באורח מסורתי (אפור, כחול, אדום או זהוב).

התרבות האנ'מירית

התרבות האנ'מירית היא תרבות מעמדית-עירונית מובהקת; האנ'מירים נחשבים מעודנים, בעלי חיבה לתבניות מורכבות, טקסים ודיבור מרוחק ומעודן, שלא פעם מבליע מאד ומרסן את הרגשות. החברה האנ'מירית מורכבת ממעמדות רבים, מבתי כהונה, אצולה ושושלות חרשים-אומנים של הגילדות השונות; ולא אחת קובעת את יעודו של אדם כבר בשלב מוקדם מאד.

בתקופת האימפריה, האצולה האנ'מירית נשלטה ברובה על-ידי 'שושלות נשים': משפחות של גבירות בעלות מעמד ועוצמה, רבות מהן (אבל בהחלט לא כולן) כוהנות של היהלומים הנשגבים. גבירות כאלו היו זכאיות לדרוש מכל הכפופים להם לענג אותן ולהפרות אותן. הבנות הראויות לכך היו הופכות ליורשות של השם והמעמד (ולעיתים גם של אבן החן הקסומה של המשפחה, אם דובר במשפחת כוהנות), ואילו הבנים (וגם הבנות שלא נחשבו ראויות להיות יורשות), היו נמסרים לגידול ולהפיכה לחלק ממעמד של האצולה הנמוכה יותר, שם נחשבו לא אחת לשידוך מבוקש מאד.

מוסד הנישואין נשמר למעמד האצולה הנמוכה (בעיקר במחוזות) ולמעמד הסוחרים והאומנים של הגילדות השונות. משפחות אלו כונו "שושלות גברים" - גם אם, כפי שקרה לא פעם, עמדה בראשן אישה. כוהנת בכירה יכלה להעניש ולהשפיל "שושלת נשים" סוררת ו"לצוות עליה להפוך לשושלת גברים" - כלומר, לשלול ממנה את המעמד הגבוה ולהורידה לשורות האצולה הזוטרה.

התרבות האנ'מירית העריכה מאד עיסוק באומנויות ויצירה, ומעל כולן, אומנות ליטוש וכישוף אבני החן והתכשיטים), אבל טיפחה מאד גם מסדרים צבאיים ודתיים. אמנם, אנ'מירים נאלצו לעסוק גם במסחר ועבודת אדמה, הם ראו את המלאכות הללו - בעיקר את האחרונה - כנחותות יותר. הנחותה מכל המלאכות הייתה הכריה, שנשמרה בדרך-כלל לעבדים.

עבדות הייתה קיימת בתרבות האנ'מירית מקדמת דנא, ברמות וצורות שונות; הגם שהחוק של היהלומים הנשגבים צמצם מאד, ולעיתים היה קרוב לבטל לגמרי את התופעה ושם סוף לחטיפות העבדים השירותיות של ימי באבוס (ובמידה מסוימת גם לפניו), הרי שהעבדות - בעיקר של פושעים ושבווי מלחמה - מעולם לא נעלמה לגמרי.

במאה השנים שקדמו למרד של הורד האפור וההתנפצות, עם הסתאבות האימפריה והכהונה שלה, העבדות שבה והתרחבה מאד. במחוזות הדרום, בעיקר, "הועסקו" אלפים או רבבות של עבדים בתנאים קשים ביותר. אחת ממטרותיו המוצהרות של מרד הורד האפור הייתה חיסול מוחלט או כמעט מוחלט של העבדות, ולא בכדי המחנה שלה משך כמות גדולה מאד של עבדים בורחים מגזעים שונים.

יחסים עם גזעים אחרים

רבים מהאנ'מירי נטו, במידה כזו או אחרת, לזלזל בגזעים אחרים, ובעיקר בשארי-בשרם הרחוקים, בני האדם מגזע הפאר'ליל. האנ'מירי התרגלו לראות את עצמם כתרבות הדגולה, ואת האחרים - בעיקר ברמה הדתית - כפראים חשוכים שזקוקים לדרכון כדי להתקדם, לעיתים גם באמצעות השוט והחרב. מסיבה זו, הסובלנות הדתית באימפריה הייתה מוגבלת מאד, בעיקר במה שנוגע למלחמת החורמה הארוכה שניהלה כנגד הדת הפטריארכלית והעתיקה של הפאר'ליל.

הגורג נתפסו בעיני האנ'מירים (ולא רק בעיניהם) כלא טובים בהרבה משרצים נלעגים, אולם רוב הזמן לא זכו לתשומת לב והושארו לנהל את ענייניהם כרצונם; העוגים נתפסו כציביליזציה ברוטאלית ונחותה - גם אם כמה מהישגיהם, בעיקר בתחום הקסם, זכו להערכה - ולו בתור איום תמידי על האימפריה.

אורגי הערפל היו, למעשה, הגזע הלא אנ'מירי היחיד כמעט שזכה להערכה, ונחשב כמעט ושווה לאנ'מירים עצמם - ולא רק מפני שהאחרונים נכנעו בקלות יחסית והכירו בעליונות הצבאית והמדינית של האימפריה האנ'מירית; התרבות המעודנת, המתוחכמת ומעריצת-היופי של אורגי הערפל נתפסה כמכובדת, אם כי לא פעם מלאכותית ורופסת מדי.

הראל'ג'קריל, שרובם הסתגרו מחוץ לגבולות האימפריה, בתוך מבצריהם התת-קרקעיים ועירם הבלתי חדירה שבמעמקי הר געש, היו עבור האנ'מירים לא יותר מאגדה מאיימת, שהאנ'מירים למדו מאורגי הערפל לפחד ממנה ולראותה כשלילית במקרה הטוב, ונגועה בדם שדים במקרה הטוב פחות (גם אם האנ'מירים מעולם לא הגיעו לאותה דרגה של תיעוב לווהט שאורגי הערפל חשים כלפי שארי-בשרם הרחוקים והמוזרים). עם זאת, שכירי חרב, ועוד יותר מכך חרשים אומנים מאותו גזע מוזר של 'פיות

איך יוצרים שם אנ'מירי?

שמות אנ'מירים נעים בין הברה אחת לשלוש, בהתאם למעמד אליו נולד אותו פרט. הברה אחת (עבדים ומעמד נמוך מאד) שתי הברות (מעמד בינוני ובינוני נמוך) או שלוש הברות (בני אצולה),

שמות מיוחסים יכולו תמיד תחילית בעלת משמעות, בדרך-כלל של גוון צבע מסויים, והסימן (') להפריד בין התחילית לליבת השם.

תחיליות נפוצות לשמות

Der, Dar, Rad, Dyr, Yr, Yer	גוונים צהובים או זהובים או כתומים
Teal, Til, Tel, Tal, Lyt, Lyn, Lea, Elt	גוונים של כחול, תכול או תורכז
Or, Oe, Oen, No, Nym, Myn, On, Om	גוונים אפורים, לבנים או שחורים
Ryl, Ry Rek, Rel, Lyr, Kyr, Kel, Ker	גוונים אדומים, ארגמניים או ורודים

בנוסף לאלו, קיימות התחיליות En ו-An, על שם האנ'מירי עצמם באורח כללי.

סיומות של שמות אנ'מיריים

סיומת אנ'מירית נוטה להשתנות ולהבחין בין הטיות זכריות ונקביות של אותו שם:

סיומות זכריות נפוצות: orn, orm, arn, em, ag, on, or, os, ar, orl, oll
סיומות נקביות נפוצות: yrn, irm, el, ig, in, yr, ir, iss, ear, irl, ien, yl, iel

לכן, סוחר פשוט שמשויך להשתקפות הזהובה יכול להקרא: Dar'nol (זכר) או Dar'nell (נקבה)
אציל עם אותו שיוך יזכה בליבת שם עם שתי הברות: Dar'noldros (הוא) או Dar'noldriss (היא)

אבק' יכלו לא פעם לזכות בסובלנות והערכה מסוימת במחוזות שונים של האימפריה, גם מהולה תמיד בחשש וחדש.

השפה האנ'מירית

השפה בה מדברים האנ'מירי היא - באורח לא מפתיע במיוחד אנ'מירין - שמשמשת גם כשפה המדוברת של האימפריה, ויש לה שלושה משלבים מוכרים: **אנ'מירין גבוהה (High Enmirin)**, ששימשה בעיקר את האצולה ורבי האומנים של האימפריה, **אנ'מירין מדוברת (Common Enmirin)**, ששימשה את רוב האנ'מירים, ועודה נחשבת כ"שפה המדוברת" שגם בני גזעים רבים לומדים כדי לתקשר בה עם זה **אנ'מירין עכורה (Gutmirin)**, שנחשבה לניב של העבדים, והשתרגו לתוכה לא מעט ביטויים מהלהג של הגורג ומשפות נוספות.

שמות, מעמדות וצבעים

השמות של האנ'מירי קשורים מאד לסגידה ליהלומים הנשגבים דרך ההשתקפויות שלהם. השפה האנ'מירית, בעיקר הגרסה הגבוהה שלה, פיתחה מילים רבות לתאר צבעים וגוונים, ומאחר ולפי המנהג, אנ'מירים קושרים את גורלם, לא פעם ממש מרגע הלידה, לאחת ההשתקפויות. לכן, שמות רבים מזכירים במכוון את שמה של אחת מארבע ההשתקפויות הנעלות, חברות מועצת היהלומים הנשגבים:

Der'theria: ההשתקפות הוזהבה (או הצהובה).

Tealarniss: ההשתקפות הכחולה.

On'meara: ההשתקפות האפורה - חולשת גם על הלבן והשחור, שהאנ'מירים מחשיבים כקשורים באפור.

Ryl'kelria: ההשתקפות האדומה (או הארגמנית).

דוגמאות לשמות אנ'מיריים מהמעמד הבינוני והגבוה

מעמד ביניים (גבר)	מעמד ביניים (אישה)	מעמד גבוה (גבר)	מעמד גבוה (אישה)
Rad'dorn	Rad'dyrn	Rad'dornos	Rad'dorniss
Dyr'lorm	Dyr'lirn	Dyr'lormar	Dyr'lormear
Teal'garn	Teal'gyrn	Teal'garnorl	Teal'garnirl
Til'sarn	Til'sirl	Til'sarion	Til'sarien
Lyt'rem	Lyt'rel	Lyt'remdar	Lyt'rellir
Orm'rag	Orm'rig	Orm'ragnar	Orm'ragnyr
Nym'kron	Nym'krin	Nym'krontror	Nym'krintrir
Ryl'kor	Ryl'kyr	Ryl'korion	Ryl'korien
Kel'for	Kel'fyr	Kel'fordor	Kel'fordyl
En'sor	En'sir	En'sornoll	En'sorniel

יכולות מיוחדות:

5% + לגלגולי יצירה לעבודת עור ועץ.
עמידות (2) + לגלגולי הצלה או בדיקות כשרון) כנגד
שינוי צורה כפוי, השתלטות, האטה ורעל.

מיהם בני האדם מגזע הפאר'ליל?

הפאר'ליל, הם בני אדם נמוכים ועגלגלים יחסית שבאו
במקור מהרמות הקרות שבצפון מלסטר, שם פיתחו
תרבות של חוואים נוקשים ועצמאיים, שתיעבו מאז
שלטון מרכזי נוקשה ומנהגים מורכבים, והעדיפו תרבות
של קהילות כפריות שחיו בהרמוניה יחסית עם הטבע.
מאוחר יותר, כאשר התפשטו לארצות נוספות, החלו
לגלות חיבה גם למסחר זעיר, בעיקר כזה הכרוך בנדודים
מעיר לעיר וראיית עולם.

הפאר'ליל, הן במחוזות מוצאם ובמידה רבה גם בארצות
אחרות אליהם התפשטו, היו ברובם המוחלט מאמיני
של דת עתיקה שסגדה לאל פאר-אגול, או כפי שהוא
מכונה בפי מאמיניו "האבא בעל הקרניים" - או פשוט
"האבא" כפי שנוהגים המאמינים לכנותו; הוא מוצג
בדמות קנטאור בעל קרניים ארוכות, פנים סמוקות וזקן
סבוך, לא פעם מחזיק מטה.

תיאור חיצוני

הפאר'ליל נוטים להיות נמוכים יותר מהאנ'מירי, עם
מבנה גוף טיפוסי שנוטה לעיתים קרובות (אך לא תמיד)
לעגלגל; עורם בהיר יחסית, אבל בלא החיבורון
האנ'מירי. לעיתים, הוא נוטה לגוון ורוד-אדמדם בריא,
ולעיתים רחוקות לשיזוף קל. עיניהם של רבים מהם
ירוקות או חומות-ירקרקות; השיער הטיפוסי הוא
אדמדם, או חום-אדמדם, אבל כיום יכול ללוש כמעט
כל גוון.

באופן טיפוסי הפאר'ליל, ובעיקר הגברים, נוטים להיות
בעלי שיער שופע יותר מזה של האנ'מירי, כולל נטיה
ליותר שיער גוף. פאר'ליל רבים, בעיקר אלו שמכבדים
את המסורות העתיקות, מחבבים לבוש פשוט ורך,
שמכיל בתוכו לפחות מספר חלקים עם קשר הדוק לטבע
- כגון פרוות, ולעיתים אפילו עיטורים עשויים מקרניים,
חלקי עצם מגולפים ועוד. הגוון הירוק, אם ידם משגת
צבעים, חביב עליהם מאד.

התרבות והדת של בני הפאר'ליל

הפאר'ליל שחיו לפני הכיבוש האנ'מירי (ולא מעטים
מהפאר'ליל עד היום) חיו במשפחות כפריות מורחבות,
תחת שלטונו של אב או סב-משפחה תקיף וכל-יכול,
שמילתו היא חוק, וסמכותו היא התגלמות של סמכות
האל בעל הקרניים עצמו. לאב המשפחה שלטון מוחלט
על כל בני המשפחה, ובעיקר על הנשים. קהילות גדולות
יותר הורכבו משלטון משותף או מועצה רופפת של מספר
אבות משפחה מהמשפחות הגדולות והמכובדות יותר,
בברכת אנשי דת מקומיים - אולם האחרונים כמעט אף

שמות של בני מעמד נמוך מאד ועבדים

אנשים מהמעמד הנמוך, נחשבים לפי המסורת הנוקשה
של האימפריה חסרי שיוך להשתקפות, ומתוארים
לעיתים כחסרי צבע, ולעיתים כבעלי גוון חום או עכור.
אלו יקבלו בדרך כלל שמות בנות הבהרה אחת, משותפים
לגברים ונשים, שלעולם לא יתחילו

באותיות A,E,R,O,T,D

דוגמאות: Brin, Blen, Curn, Nag, Gyrn, Gar, Pert, Por.
לאנשים כאלו אין בדרך-כלל שם משפחה.

שמות משפחה אנ'מיריים

שמות המשפחה האנ'מיריים הקלאסיים נוטים להיות בני
שתיים או שלוש הברות, כאשר לא פעם (וכמעט תמיד
כאשר מדובר בשלוש הבהרות), הן מכילים תחילית או
סיומת שקשורה לאחת הצבעים המקודשים:
(למשל: דיר'לורן, אבאריל, רלארן, אומתל
או אורטיריל).

מאחר וחלק מהשושלות האנ'מיריות הן ישנות מאד, ושם
משפחה הוא דבר מקודש שמעטים מאד מעזים אפילו
לחשוב על לשנות אותו, לעיתים השם יכול להכתיח רמז
לכך, שבעבר הרחוק הבית נטה אחרי השתקפות אחת
מאשר היום או בדורות מאוחרים יותר (אבאריל, למשל).

תחיליות מיוחדות לשם של שושלות אצולה

שם של שושלת אצולה אנ'מירית מתחיל תמיד בתחילית
נפרדת לציון מעמדה.

תחיליות האצולה הנפוצות ביותר בבקעת קיירן ואזורים
סמוכים לה הן Kor (למשל: קור-אבאריל או קור-
אומת'ל), ו-Var או Varn. הגם שבמקור, "קור" היה
יותר בשימוש עבור שושלת גברים, ואילו "ואר" עבור
שושלת נשים; אבל האבחנה נשחקה במהלך הדורות.
התחילית "A", כמו "א-רלארן" או "א-טירמנל", מרמז
על שושלת נשים שהחזיקה בעמדות כהונה, או שושלת
נשים/גברים שיצאה במקור משושלת כזו.

תחילית נפרדת של Sil, En או Siln (למשל: סיל-
דאר'מירן או אן-מירקיל) לפני (ולא כחלק) משם
שושלת, היא נדירה מאד, ומרמזת על מעמד גבוה מאד
(לפחות בעבר) וכנראה גם שמוצאה המקורית של
המשפחה מסלנטיר (עיר הבירה של האימפריה) או
סביבתה.

בני אדם: פאר'ליל

גובה ממוצע: 1.65 מטרים (גברים), 1.6 מטרים (נשים)

תוחלת חיים: כ-80 שנים.

מהירות: רגילה

מתאמים חיוביים ושליילים לתכונות: אין.

הגוף הנמוכה והעגלגלה של רבים מהפאר'ליל, צליל השפה שלהם והמבטא שלהם כאשר נאלצו לדבר באנ'מירית נפוצה, היו בעיני רבים מהאנ'מירי מושא ללעג ונראו כהתגלמות של כיעור, עילגות ושכל רפה.

למרות זאת, במרוצת הזמן חלק מהפאר'ליל השתלבו באימפריה והפכו לחלק בלתי נפרד ממחוזות שונים, בעיקר בתחום המסחר (וכמו כן, כרגיל אצל בני אדם, הופיעו אנשים בעלי מוצא מעורב של פאר'ליל ואנ'מירי), הרי שרבים מצאצאי העם הזה - וגם בני עממים שארי-בשר שהתערבבו עימם במחוזות רבים בצפון ומערב מלסטר - זכרו היטב את הסיפורים הישנים.

גם לאחר שרוב הכוהנים העתיקים הוצאו להורג או נמכרו לעבדות, המסורות הועברו בעל-פה מאב לבן, על התקופה בהם חיו כחוזאים גאים ועצמאיים, התקיימו בהרמוניה מול הטבע הראשוני והטהור של ארצות הולדתם; ועל כך כי יום יבוא, והאבא יתגלה בשנית, יושיע את בניו האהובים ויחזיר עטרה ליושנה, וינקום נקמה אכזרית באימפריה ובניה הגבוהים והחיוורים, אשר מתחת למעטה המפואר שלהם, אינם אלא בריות אכזריות וריקניות.

ההתנפצות הגדולה שקרעה את האימפריה לגזרים, פגעה גם בפאר'ליל ולא "הפלתה" בינם לבין האנ'מירים בקורבנות בנפש, ברעב ובמחלות. למרות זאת, היא נראית לקנאים שבין הפאר'ליל כהוכחה בדוקה לכך שהחטאים המתועבים של האנ'מירי, האימפריה שלהם והכוהנות המופקרות והאכזריות שלהם, הביאו לכך כי האלים - ובעיקר האבא הדגול - המיטו על העולם עונש נורא כדי לטהר אותו, ולהכין אותו לשיבת הדת הישנה.

לעומת זאת, רוב הפאר'ליל רחוקים ממחשבות על גאולת עולם וחזרה לארצם המקורית בצפון, אלא פשוטו כמשמעו, נאבקים להמשיך ולהתקיים בעולם המוזר, המסוכן והאכזרי שנוצר לאחר ההתנפצות הגדולה; חלק מהם אף נהנים מההזדמנויות שהחלו להיקרות בפניהם בעולם שהסדר המעמדי הנוקשה של האימפריה התערער ודעך בו. קהילות פאר'ליל רבות קרועות בין אלו שמעדיפים להשלים עם הקיים ולשמר חלק מהמנהגים האנ'מירים שסיגלו רבים מהם, לבין אותם פאר'ליל אשר בטוחים ש"הגיעה עת הגאולה" ו"השבת העטרה ליושנה" - וכחלק מכך, חיסול החשבון עם שרידי האימפריה, בלא לבחול באמצעים. לא אחת, גם נשים בנות פאר'ליל שנוהגות באורח משוחרר ו'אדנותי' מדי נראות לאנשים כאלו כחלק מהרקבון האנ'מירי.

את הקו הנוקשה וחסר הפשרות ביותר מוביל עבד נמלט לשעבר, שהפך או הכתיר את עצמו כנביא הגדול שבא לבשר על שובו של "האבא" ועל ראשיתו של עידן חדש של חזרה לשורשים הפשוטים והטהורים. אותו אדם,

פעם לא הקימו מקדשים או כהונה מסודרת בנוסח האנ'מירי, מלבד שמירה על כמה אתרים קדושים, ורבים מהאחרונים נהגו לנדוד ממקום למקום ומקהילה לקהילה, ולשהות בכל מקום רק מספר חודשים, או לכל היותר שנה או שנתיים.

בניגוד מוחלט לדת המדינה האנ'מירית, דת "האבא" היא דת עם טקסים פשוטים ואקסטטיים, שפונים אל הרגש ומעודדים התפרצות רגשות כדרך לקשר עם האל ועם הטבע. לא פעם, הטקסים מלווים בריקוד.

ברבים מהטקסים, המאמינים מגיעים לשלהוב חושים מוחלט, עד כדי צעקות ובכי, תוך פניה חוזרת ונשנית לפאר-אגול ("אבא! אבא! אבא!!!"). דת הפאר'ליל היא דת פטריארכלית מאד, שמדגישה את אבי המשפחה כמקור הסמכות וההוכמה, ורואה את הנשים כקלות דעת, נופלות מהגברים ברוב התחומים ונוטות יותר לקלות דעת וחוסר נאמנות.

ההתנגשות בין קהילות החוזאים העצמאיות והפשוטות של הפאר'ליל ודתם האקסטטית והפטריארכלית, לאנ'מירי על דת-המדינה המטריארכלית הטקסית, המורכבת והמאופקת שלהם, הייתה ככל הנראה כמעט בלתי נמנעת. זאת, לפחות מרגע בו החלה האימפריה האנ'מירית להתפשט אל מחוץ למישורי סלנטיר. עבור רוב האנ'מירים, הפאר'ליל נראו כלא יותר מחבורת ברברים גסים, מאמינים בדת שבעיניים אנ'מיריות נראית כתועבה של ממש.

לפני כ-450 שנים, האימפריה האנ'מירי הנחיתה מתקפה רבתי על ארץ הרמות מוכות הרוח בצפון, בהנהגת ההשתקפות האדומה בכבודה ובעצמה. החוזאים הנוקשים לחמו באומץ, תוך שהם מנצלים את שליטתם בתוואי השטח, ואת מלוא עוצמתם של כוהני "האבא" ששלטו בטבע; אולם לא הצליחו לעמוד לאורך זמן בפני העליונות של הכוהנות והלגינות האנ'מירים.

על הקהילות של הפאר'ליל ואבות המשפחה שלהם הוטל משטר נוקשה; ובעיקר נדרפו כוהני 'האבא הגדול' והחסידים שלהם, שהוצאו להורג במאותיהם או נמכרו לעבדות. על דת הפאר'ליל הוטלו הגבלות קשות ומשפילות, הגם שאלו לא תמיד נאכפו בפועל.

במשך מאות שנים, נאלצו הפאר'ליל לחיות בתור מעמד נמוך ומבוזה ברחבי האימפריה. מנגד, החיים באימפריה האיצו את ההתפזרות שלהם במחוזות שונים, הרחק מארצם המקורית, והתערבבות שלהם בעממים מקומיים, רבים מהם שארי-בשר קדומים של הפאר'ליל שחלקו איתם לא מעט מהמשתות, ברמות שונות.

רוב הפאר'ליל נותרו איכרים קטנים (ולעיתים קרובות אריסים), סוחרים קטנים ורוכלים, לעיתים בעלי מלאכה קטנים ובינוניים, שלא נהנו מההוד-וההדר של רבי-האומנים האנ'מירים ורק לעיתים רחוקות התקבלו בתפקידים זוטרים לגילדות עתיקות היומין שלהם. צורת

שידוע כיום בתור "הנביא" גאלארד פרוץ, הקים מדינה עצמאית בצפון, כשהוא מחסל כל שריד וזכר לאימפריה באותם מחוזות.

אולם ההשתלטות על ארצם הישנה של הפאר'ליל אינה מספיקה לנביא הגדול. סוכניו, רבים מהם טוענים שהם כוהנים חדשים של הדת הישנה, מהלכים ברחבי העולם, עוברים מארץ לארץ כדי "להעיר את ילדיו האהובים של האבא" בכל מחוז ומחוז, ולהמריץ אותם לקבל עליהם את מרות הנביא ולהרים נשק כנגד שרידיה המוכים של האימפריה.

בבקעת קירן (אזור תחילת המערכה), כוחו של הנביא אינו מורגש עדיין - לפחות לא מעל לפני השטח; והפאר'ליל חיים לכאורה בשלום לצד האנ'מירים, תחת שלטון רופף של מועצת הנכבדים המקומיים, שאחד הבולטים בחבריה הוא בן פאר'ליל שעלה לגדולה ונישא בנישואי תערוכת לכוהנת אנ'מירית לשעבר.

החשש מהתפשטות כוחם של העוגים מהביצות בצפון, או גרוע מכך, של היצורים המעוותים שהולכים ומתרבים מעבר לגבול הדרומי, מעסיקים גם את הפאר'ליל וגם את האנ'מירי המקומיים יותר מאשר הנביא ומלחמת הדתות, שטרם הגיעה למחוזם. אולם יתכן כי לא לעולם חוסן, וכבר כעת צעירים לא מעטים מבני פאר'ליל החלו "להתחזק באמונה" ולהתארגן ב"מעגלי עופרים אדוקים" - וישנם מי שמתלחשים ותוהים האם לא מתקרב הזמן לבוא חשבון עם בתי האצולה האנ'מירים המקומיים.

יחסים עם גזעים אחרים

מעבר למתח התמידי ולעיתים עוינות גלויה בין הפאר'ליל לאנ'מירי, גם במקומות בהם שני הגזעים חיו ביחד באותם ערים ולעיתים אפילו התערבבו מעט זה בזה, הפאר'ליל היו ונתורו חשדניים כלפי גזעים אחרים. חרף זאת, פאר'ליל רבים נוקטים כיום בגישה פרקטית יותר, ולא רק הם חשים שניתן להפיק רווח מקשר או שותפות עם בני גזע אחר בלא להסתכן יתר על המידה.

רוב הפאר'ליל מסתייגים וחלקם מתעבים או בזים עמוקות לאורגי הערפל, על התרבות העילית המעודנת מדי, שנראית לפאר'ליל מלאכותית להגעיל; גם הגישה המצועצעת של רבים מאורגי הערפל טבעה אינה נראית לפאר'ליל, בעיקר לשמרנים ביניהם שעודם חיים קרוב לטבע הפראי, שאינו מיועד להוות ממתק עיניים לעלמות ריקניות.

מנגד, רוב הפאר'ליל מפחדים מיריביהם העתיקים ואדומי-העיניים של אורגי הערפל, הראלג'קירל, וסבורים כי הם גזע מרושע ומסוכן שדם דמוני זורם העורקים שלו, באורח שניתק אותו מזמן מכל יכולת אמיתית לחוש את הטבע ולזכות בחסדו של "האבא".

הפאר'ליל ברובם בזים לגורג ורואים בהם שרצים בעלי ידיים מהירות מדי שאינם יותר מגנבים ירקרקים שראוי לחבוט בהם בכל פעם שהם מתקרבים אל בית החווה או החנות המשפחתית; מנגד, כמה סוחרים מבני פאר'ליל למדו שניתן להפיק רווחים מחלק מהגורג, אם יודעים כיצד לנהוג בהם ולשמור על הגב.

בעבר הרחוק, שררה איבה מרה ועמוקה בין הפאר'ליל שישבו ברמות הצפוניות לבין העוגים, שלא פעם פשטו לתוך הרמות הצפוניות בחיפוש אחר שלל, עבדים וקורבנות לשלוח למגים האכזריים שלהם. גם הפאר'ליל שחיים כיום בבקעת קירן מפחדים מאד מהשמועות על עוגים שהתיישבו לא הרחק מהבקעה, ועשויים יום אחד לפלוש אליה.

מנגד, ישנן שמועות כי אי-שם במחוזות רחוקים החלה להרקם הבנה מסוימת בין הפאר'ליל הקנאים ששרתים את הנביא, לכמה מהאצילים-מכשפים של העוגים, מתוך אינטרס משותף לריסוק השרידים של האימפריה האנ'מירית.

שפתם של בני הפאר'ליל

שפת-האם של הפאר'ליל נקראת "פאר'לין" (Far'lyn) בפי האנ'מירים ובפי הפאר'ליל עצמם אגלור (Eglur).

לפי האגדה, זוהי שפת 'האבא הגדול' ובניו בעלי הקרניים, בעזרתה העיר את כוחות הטבע וגם הכניע את הנימפות החמדניות וקלות הדעת.

הפאר'לין (או אגלור) היא שפה נוקשה ממש כמו הרמות הקרות ומוכות הרוח בהן התפתחה, עם מעט נטיות טונאליות, ומרבה להשתמש בעיצורים נוקשים (ר, ז, ג, ט).

איך יוצרים שם של פאר'ליל?

שמות של פאר'ליל משקפים היטב את השפה הישנה והנוקשה מהצפון, ולא פעם נוטים להזכיר או להתכתב עם שם האל פאר-אגול, או עם המילה "זאג" שמשמעותה קרניים אציליות (בעיקר כאלו של אייל גדול).

השמות בדרך-כלל בעלי שתי הברות, בלא קידומת שם מופרדת כמו של האנ'מירים.

תחיליות נפוצות: Am, Ag, Zo, Gar, Por, kor, (כמעט תמיד נהגה כ-"א" או "או", ולא "א" או "או") לעיתים נדירות אפשר למצוא תחילית כמו "Gir" או "Pir". התחיליות משותפות בדרך-כלל לגברים ונשים כאחד.

סיומות נפוצות לגברים: Zag, Rand, Zart, Zorg, Lag, Larg.

מיהם דמויי האדם מגזע הגורג?

יצורים נמוכים וירקרקים; שוכני ביצות, מאהלים או שכונות לחות ומרופשות בקצה ישובים של בני אדם, שנחשבים בעיני רבים (ולא תמיד בצדק!) כגנבים קטנים ומאוסים עם קול צווחני ומתרפס, שישמחו לעסוק בכל עיסוק מפוקפק ומרופש; סוחרים ממולחים לא פחות מבני הפאר'ליל, ומומחים בעשבים, שיקויים ולעיתים גם רעלים.

הדעה המקובלת היא שהגורג אינם גזע טבעי, אלא גזע שנוצר לפני אלפי שנים בניסויים קסומים שערכו המכשפים העוגים הגדולים של אור-נאארום, בימיה הגדולים של האימפריה הקדומה ההיא. באותם ימים, תלמידיו של הקיסר-המכשף הגדול ניסו את כוחם באין-ספור ניסויים מורכבים, מסוכנים ולא פעם אכזריים שנועדו לשלל מטרות, מהפקת חומרים נדירים לכשפים שלהם, ועד יצירת מפלצות קטלניות עבור הזירה הקיסרית.

במקרה של הגורג, מסופר שהמכשפים העוגים רצו ליצור גזע של משרתים כנועים ומתרפסים, שיהיו חלשים מהם בהרבה באורח שלא יהווה סיכון עבור האימפריה - ונראה שהצליחו בכך במידה רבה.

מסופר, שהעוגים נהגו בגזע המשרתים שיצרו לעצמם ביד קשה ואכזרית עוד יותר מזו בה נהגו כלפי גזעים מתחרים (כגון בני-האדם), ובין היתר דאגו להרוג (ואולי גם לבשל) כל גורג שהראה תכונות מסוכנות מדי, ובעיקר נטיה והבנה טובה מדי של קסם. מכאן, שעד היום ישנם רק גורג מעטים מאד שמסוגלים להפוך למטילי לחשים 'טהורים', ובעיקר כאלו השולטים בקסם הרמטי.

עם ההתדרדרות ולאחר מכן הנפילה של האימפריה של אור-נאארום, רבים מהגורג ברחו מאדוניהם או מצאו עצמם בלא אדונים, ומכאן החל הגזע הזה מתפשט ברחבי מלסטר, כאשר רבים מבניו מחפשים לעצמם מקומות ישוב בטוחים, הרחק ככל הניתן מידם הקשה של אדוניהם העוגים. חלקם יסדו לעצמם קהילות קטנות סמוך למקומות ישוב של גזעים אחרים, בעיקר כאלו שעריהם גבלו במקורות מים מתוקים; וחלקם התפתו להתגורר בשולי הישובים של גזעים אחרים ממש - רבעי עוני, פרברים עלובים ליד השוק הגדול, ומקומות דומים.

תיאור חיצוני

גורג הם דמויי-אנוש קטנים יחסית, שמגיעים לגובה של עד 1.35 מ' לכל היותר. העור חלקלק, לעיתים קרובות לח מעט וכמעט רירי, בגוונים שונים של ירקרק: מירקרק נוטה מעט לכחול או ירקרק-צהבהב חולני ועד ירוק עמוק יותר.

הגוף מעט עגלגל, והרגליים חזקות וקצרות יחסית, מסתיימות באצבעות ארוכות וגמישות יותר מאלו של בני-אנוש. הידיים דומות יותר לידי בן-אנוש (מלבד

שמות של נשים: כדי ליצור הטיה נקבית של שם פרטי, הסיומת משתנה והופכת קצרה (ומעט רכה) יותר, כאשר ההגייה משתנה מ--"א" או "או", בדרך כלל ל"אן" כך למשל:

אָמראנד (הוא) יהפוך ל-אָמראן; גירזאג יהפוך ל-גירזאן, קורלאג יהפוך ל-קורלאן.

שמות משפחה

במקור, לא היו לפאר'ליל שמות משפחה, אלא רק אפשרות להוסיף את שם אבי המשפחה (ולעיתים ראש המשפחה המורחבת) לשמו של הפרט שפונים אליו, למשל: אמראנד בן אמזאג.

במרוצת השנים, פאר'ליל שרצו לנסות להשתלב בחברה האימפריאלית, יצרו שמות משפחה, בדרך-כלל משמו של אב קדום ומוערך, כאשר לעיתים הוספה לשם סיומת Xן או Xור.

כך, אמראנד בן אמזאג הפך לאמראנד אמזאג, או לאמראנד אמזאגון או אמזאגור.

במקרים שפאר'ליל עלה לגדולה וניסה לחקות אציל אנ'מירי (מה שקרה מפעם לפעם, בעיקר אחרי ההתנפצות), הוא יכול היה להוסיף תחילית אצולה אנ'מירית לפני שם המשפחה, כגון: אמראנד קון אמזאגור - הגם שבעיני רבים משני הצדדים, הדבר נשמע לא פעם נלעג ומנופח למדי.

חסידי של הנביא ידועים בכך, שהם מסרבים במפגיע לפנות אל פאר'ליל כלשהו בשם משפחתו, כאשר שם משפחה הוא התרפסות ונטילת מנהג אנ'מירי שנוא. לכן, כאשר הם יעמדו מול מר אמראנד אמזאגור, הם יתעקשו לפנות אליו אך ורק כ"אמראנד בן אמזאג".

דמויי אדם: גורג

גובה ממוצע: 1.3 - 1.35 מטרים (גברים ונשים)

תוחלת חיים: כ-45-60 שנים.

מהירות: מהיר יחסית (+33% לקצב הליכה)

מתאמים חיוביים ושליילים לתכונות:

+2 לזריזות

+1 לכושר

-2 לכוח

-1 לכריזמה

יכולות מיוחדות:

+5% לגלגולי יצירה שקשורים לאלכימיה; +2 לגלגולי כשרון עשבונאות.

בנוסף +2 לכל הבדיקות וגלגולי הצלה שמבוססים על כשרון טיפוס, שחיה והתגנבות.

עמידות מוגברת (+4 לגלגולי הצלה או בדיקות כשרון) כנגד רעל, מחלה וחומצה.

התחדשות טבעית של 2 נקודות פגיעה לסיכוב.

נקבה כזו שולטת בקהילה שלה בדרך-כלל ביד ברזל, ויכולה לגרש ממנה כל גורג שלא ישריע את רצונה. היא רשאית לתבוע לעצמה כל זכר בקהילה (וגם גורג זר שמבקש לגור עם הקהילה באורח זמני במסגרת מסעותיו), ולא פעם כמה זכרים בבית-אחת; היא עומדת במרכז 'מקהלת הירח' הטקסית של הגורג, והיא זו בעלת המילה האחרונה לגבי פרנסה ועסקאות עם בני-הגזעים האחרים שגרים בסמוך, ומה תפקידו של כל חבר או חברה אחרים בקהילה, שלא פעם נדרשים להעביר לה את רוב הכנסתם - בין אם מעבודה ממש ובין אם מהרפתקאות או עסקאות מזדמנות.

"אם הביצים הגדולה", והיא בלבד, מטילה ביצים פוריות מהם יבקעו לאחר מספר שבועות גורג צעירים. למעשה, במהלך רוב ההריון מוחזקות הביצים בתוך בטנה של האם, והן מוטלות החוצה בשלב האחרון, שבו הן מתחילות לתפוח, כדי שהקרום שלהן יתקשה באוויר שמחוץ לבטן. למעשה, "אם הביצים הגדולה" מטילה בבית אחת עשרות על עשרות של ביצים, אולם רק מיעוטן - מסופר שלא יותר מתריסר - הן ביצים פוריות, בצורה אליפטית מוארכת בגוונים ירוקים-חומים או ירוקים-סגלגלים; הביצים האחרות הן ביצי-סרק קטנות בהרבה (בגודל חרוז או כזה שלא עולה בהרבה על חרוז), חלקן בגוונים עזים בהרבה.

מסופר, כי ביצי הסרק או הקליפות שלהן משמשות ללא מעט שימושים בקהילת הגורג; מחליטות תה מיוחד, שנחשב בעיני הגורג למבורך או ממוזל במיוחד, ובעל תכונות משובחות רבות אחרות שתלויות בגוון שלו; ועד צעצועים לילדים וקמענות מזל. מסופר, כי הגורג מאמינים כי אם אתה עוטה עליך קמע מביצת סרק שיצאה ביחד איתך מן הרחם, תזכה במזל רב במיוחד.

נקבות גורג אחרות בקהילה, סובלות לא פעם במיוחד מנחת זרועה של 'אם הביצים הגדולה', בעיקר אם הן מגלות מידה גדולה ומרגיזה מדי של עצמאות; והן מטילות אך ורק קומץ של ביצי סרק, אם בכלל; הטלת ביצים פוריות בידי מי שאינה שליטת הקהילה, משמעה המיידית הוא גירוש לאלתר, ולצמיתות. מהסיבה הזו, חלק גדול יחסית (אבל בהחלט לא כל) ההרפתקנים מגזע הגורג הן נקבות צעירות, שגילו מידה רבה של עצמאות ואומץ, מה שגרם לא אחת לסילוקן מהקהילה, וכך או אחרת, דחף אותן לצאת להרפתקאות. ההרפתקנית כאלו רוצה לא אחת להתחזק ולצבור קשרים, כסף ועוצמה, אולי במחשבה כי בבוא היום, הדבר יאפשר לה ליצור קהילה חדשה ולהפוך ל"אם ביצים גדולה" בעצמה.

בגלל המנהגים האלו, הגורג הטיפוסי כלל אינו יודע מי היה אביו, והדבר נראה לו חסר חשיבות. לעומת זאת, היחוס לאם-ביצים גדולה הוא זה שיוצר קהילה וקרבה משפחית.

הגורג, אם כי גם כאן, האצבעות נוטות להיות ארוכות מעט יותר באורח יחסי. ריח הגורג טיפוסי וחזק יחסית, וריחו עשוי להזכיר ניחוח של צמחי ביצה מסוימים, הגם שהדבר משתנה מפרט לפרט.

ראשו של הגורג הטיפוסי עגלגל, עם אוזניים גדולות יחסית ומעט מחודדות בקצה; העיניים גדולות יותר משל אדם, וגופן מגוון מאד, יכול לנוע משחור וחום, דרך ירוק וכחול, ועד לגוונים כתומים או כתומים-צהובים בגוון אש. ניתן להגן עליהן בעזרת קרום לח וגבשושי שנשלף מהמצח מעליהן ומאפשר להן להעצם בחוזקה. האף נוטה להיות מזדקר ובולבובי בצורתו; הפה רחב יחסית והשיניים דומות לשיני אדם, אם כי קטנות יחסית; הלשון ארוכה, בעלת גוון שנוטה לכחלחל.

שיעורם של הגורג, זכרים ונקבות גם יחד, נוטה להיות ארוך, סבוך ופרוע, בגוונים שנעים משחור ממש (הגוון הנפוץ ביותר), דרך שחור-כחלחל או שחור-ירוק, ועד ירוק כהה או כחול.

התכונה הסטריאוטיפית ביותר שמיחסים בני גזעים אחרים לגורג, הוא הקול הצווחני-עכור שלהם, לעיתים קרובות שמנוני ומתרפס באורח שהולם את הסטריאוטיפים הלא חיוביים שקיימים לרוב על הגזע הזה: שרצים פחדניים, מתרפסים ובוגדניים, שורצים בשולי ישובים של אחרים ועוסקים בגניבות ושאר עסקים מפוקקים ועוד.

לגורג, לעומת זאת יש דעה אחרת לגמרי על האיכויות בקולות שלהם, שמתבטאים באורח שאף אחד מהגזעים הגדולים וקה-האוזן לא מסוגל להעריך, בעיקר במה שנוגע לזמירות חזור, או שירה בצוותא בליל היפוך הלבנה.

גורג רגישים ליושב קיצוני, וחשים צורך עז לכך שלפחות חלק מעורם ישאר מאוורר, ולכן רובם מתעבים שריונות שמכסים את כל הגוף; רבים מהם מחבבים לבוש גורגי טיפוסי, שמורכב מסוג של מכנסיים קצרים וגופיה, עשויים בדרך-כלל מאריג גס שנטווה מצמחי מים (אם יש), או מבדים פשוטים של גזעים אחרים, אם אין ברירה. גם צורת הלבוש הזו, הפכה לא אחת למשל ושנינה בקרב בני-אדם וגזעים אחרים ("ראיתן את השמלה של טיר'נילד? אופנתית ממש כמו גופיה של גורג, אני אומרת לכן!").

גורג רבים מוותרים לחלוטין על נעליים, וסומכים על האצבעות הנוקשות והחזקות שלהן לשאת כל מגע עם קרקע מזוהמת; לחלופין, הם יוצאים ידי חובה במנעל פשוט מאד המזכיר סנדלים גסות.

תרבות, חברה וקהילה

רוב בני הגורג חיים בסוג של משפחות מורחבות או קהילות קטנות שסובבות סביב נקבה מבוגרת ותקיפה שמכונה "אם הביצים הגדולה".

יחס לגזעים אחרים

הגורג חיים בדרך-כלל באזורים לחים, סמוך לישובים של בני-גזעים אחרים.

בניגוד לסטריאוטיפ, במציאות רוב הגורג עובדים בפועל למחייתם - החל מטוויית אריגים גסים וחבלים, ריקחת משקאות זולים מצמחי מים, ולעיתים גם שיקויים משיקויים שונים, ציד ובישול יצורים קטנים ומכירת הבשר לאחר מכן, וכלה במסחר זעיר פה ושם (כולל סחר בקמעות), ועוד. למרות זאת, כמה ממנהגיהם, קולם המתרפס והעכור וידיהם הזריזות (וגם קיומם של לא מעט גורג עם יחס 'גמיש' לרכוש של אחרים), הוציא להם מוניטין של גנבים שפלים וקטנים, ששורצים בחלקים המטונפים יותר של העיר, ולעולם אין לבטוח בהם.

עם זאת, בדרך-כלל נוכחות של גורג בפאתי הישובים היא עניין מקובל, והגם שבני גזעים אחרים נוטים לבוז להם, רבים מהם עושים איתם עסקים, ובדרך-כלל נוכחותם נסבלת על-ידי רוב השליטים או מועצות העיר.

הגורג עצמם סבורים, שהם הגזע הגמיש והחכם ביותר, דווקא משום שהם יודעים להתרפס ולהתכופף בעת הצורך. לכן, הם שורדים סערות שיכולות להפיל את הגזעים הגאים וגבוהי-הקומה. הגורג רואים ברוב האנמירים ואורגי הערפל טיפוסים חסרי טעם ושחצנים, ולא פעם אכזרים ומסוכנים - אם כי משעשע לעיתים לרמות אותם!

את הפאר'ליל הם נוטים להעריך מעט יותר, בגלל הקשר בין רבים מהם לטבע; הם מפחדים מאד מהראלג'קריל והנטיה שלהם להתפרץ כמו האש הצורבת שמעולם לא רחוקה כאשר הם בסביבה; ומתעבים בכל ליבם את העוגים - אם כי הדבר לא ימנע מהם להתרפס בפני עוג כאשר הדבר משתלם להם.

אנ'גורג

התפתחות מוזרה ומסוכנת של מאה השנים האחרונות, שמקורה ככל הנראה בקוסמים אנושיים חסרי עכבות, שניסו ללמוד קסם של עוגים ולשכלל אותו, אם כי יש טענה שלשם כך קיבלו סיוע ממקור אחר ואפל מאד.

כך נוצרו בני-כלאיים לא יציבים ואכזריים, שנראים כמו גורג מגודלים (גובה 1.4-1.5 מ'), אפרוריים-ירוקים, בעלי מבנה גרמי ומגושם יותר משל קרוביהם הזריזים והרכים, ובלא שמץ מהפחדנות הסטריאוטיפית של הגורג; הפנים מעוכות משהו, ולא פעם סובלות מכל מיני תפרחות וגידולים.

אותם יצורים, כך נראה, נועדו מעצם בריאתם לשמש חיילים אכזריים, ממושמים רוב הזמן, אולם נגועים בפרצים סדיסטיים, לעיתים בעוצמה מפחידה.

הגם שהתופעה הייתה מוכרת, ונחשבה לתועבה מזה שני דורות לפני ההתנפצות הגדולה (המורדות של הורד האפור טענו, כי המצביאות של והכוהנות של ההשתקפות הצהובה השתמשו באנ'גורגבמעמקי המכרות

"ביצי עיר": ישנם גורג, בעיקר כאלו שחיים ממש בתוך ערים של גזעים אחרים, שמאסו בחיי קהילה מסורתיים וב"אם ביצים גדולה" שתדרה בהם, וחיים תחת זאת בגפם או בקבוצות קטנות, ולפעמים אפילו תוך חיקוי המסורת הזוגית של בני האדם. גורג כאלו, שלפעמים גם (רחמנא ליצלן) יודעים מי היה אביהם, זוכים לא פעם ליחס של בוז מגורג שבאו מקהילות מסורתיות. בני הקהילות הגדולות נוטים לכנות את אחיהם הסוררים בשמות הגנאי "ביצת אבא" או "ביצת-עיר".

דת ופילוסופיית חיים

הגורג הם גזע פרגמטי, שהורגל להסתכל על החיים מלמטה ולנסות לשרוד.

לרובם אין דת או הערכה רבה לישויות נשגבות, שממילא מעולם לא נוטות להתייחס לגזע קטן ולא הרואי מסוגם. במקום זאת, הם מחשיבים מאד מזל, ולעיתים נוטים להאניש אותו ("סבא מזל הזקן") עד שלעיתים הוא מתקרב לדרגה של ישות אלוהית כלשהי.

גורג אוהבים מאד קמעות מזל מסוגים שונים, וגורג שמכבד את עצמו נושא לפחות שלושה או ארבעה מהם עליו בכל עת.

קיימת קבוצה קטנה של גורג, שבחרה בגישה מנוגדת, ובחרה או יצרה לעצמה דת שעברה מאמינים והתפתחה באיטיות בשנים שלאחר ההתנפצות הגדולה. לפי הדת הזו, זהו שקר בזוי לראות את הגורג כיצירי כפיהם השפלים של הקוסמים העוגים, אלא למעשה הם צאצאיה של תרבות עתיקה ונעלה של קוסמים אדירים, שנבראו בצלמו של האל ויש'קאק, אדון אגם הרקיע ואביהן מולידן של שבע קרפדות השמיים. אותם אבות קדמונים של הגורג חיו בביצות קדומות וחמות, ועליהן בנו ערים אדירות בכשפים שלעומתם הקוסמים של הקיסר-המכשף של אור-נאארום עצמו פשוטים וגסים כנעירה של חמור. העוגים המרושעים, הם אלו שגנבו מאבות-אבותיהם של הגורג את הקסמים (לאחר שקודם לא היו יותר מבריונים מטומטמים שנבראו כדי לשרת את ילדיו של ויש'קאק). הורידו אותם מגדולתם ושעבדו אותם; אולם הדת החדשה תוביל את הגורג שיאמינו בה לשחזר את גדולתם העתיקה.

רוב הגורג, חרף ההטפות של כוהנים נודדים מהאמונה הזו, עדיין מגיבים בספקנות או אדישות לדרשות הדת החדשה, ומעדיפים להמשיך בחייהם, בלא דת ממוסדת או אמונה על גדולה קדומה; ואילו רוב המלומדים מהגזעים האחרים מתייחסים למיתוס הזה בלעג גלוי, וטוענים שמדובר בהעתקה צולעת, אגב שינוי ועיוות שמות, של אחד המיתוסים שמקורו בכלל מאורגי הערפל.

דמויי אדם: אורגי ערפל (מית'נאריל)

גובה ממוצע: 1.8 - 1.75 מטרים (גברים ונשים)

תוחלת חיים: כ-150-250 שנים.

מהירות: רגילה

מתאמים חיוביים ושלישיים לתכונות:

+1 לתבונה

+2 לכריזמה

-1 לכוח

-1 לכושר

יכולות מיוחדות:

5% + לגלגולי יצירה שקשורים בכשרון אריגה

בונוס +1 לכל קוביית נזק באמצעות אור או קסם קדוש;

בונוס +1 לכל גלגול או בדיקה שדורש קסם מהסוגים האלו.

בונוס +2 לכל הבדיקות וגלגולי הצלה שמבוססים על כשרון שירה ונגינה, קודים וצפנים, כתיבה תמה ואומנות פלסטית.

בונוס +3 לתוצאה של כל לחש ריפוי שהם מטילים או מוטל עליהם (לא כולל ריפוי באמצעות שאיבת חיים מיצור אחר)

עמידות (+2) לגלגולי הצלה או בדיקות כשרון) כנגד קסמי צל ומוות.

מיהם דמויי האדם מגזע אורגי הערפל?

אורגי הערפל הם דמויי-אנוש בעלי מראה מעורב מאד, שמחשיבים את עצמם כצאצאים של גזע קדום בעל יופי מדהים ועוצמה אדירה בשם קאהר'ריל, אשר האימפריה שלו חלשה על כל היבשת המערבית של העולם (נארילרדרי) לפני למעלה מ-10,000 שנים.

למעשה, הן אורגי הערפל והן יריביהם השנואים - הראלג'קרייל, מחשיבים את עצמם כיורשים האמיתיים של אותה אימפריה שכוחה, וכבני הגזע שזכאי לשמר את זכרה ובכוא היום להקימה מחדש.

אורגי הערפל הקימו אל ממלכתם באזורי החוף המזרחי של נארילרדי, ובמרוצת השנים התפשטו על-פני היבשת, כשהם מפליגים גם אל היבשת המרכזית של מלסטרה וקושרים קשרים עם האנ'מירים. ממלכתם של אורגי הערפל נודעה למרחוק כפלא של יופי זוהר, על הגנים המרהיבים שלה, הארמונות הנוצצים על מגוון הפסלים, הויטראז'ים והתמונות המרהיבות, שכיות החמדה והטקסים המפוארים.

אלא, שלאותו יופי מהולל ופאר אגדי היה בעיני רבים גם צד שני, חיובי הרבה פחות – תרבות אורגי הערפל נדמתה לרבים מלאכותית, מצועצעת עד מיאוס, הוד-והדר שמאחוריו ריקנות לא מעטה; מכורה לטקסים ארכניים ושירים מפוארים מדי, בעלי עשרות על עשרות של בתים.

והקסרקטינים בדרום, וגם ניסו להאכיל אותם באבני פרח רעיל שגרם להם לטירוף קרב).

לעומת זאת, הפעם הראשונה בה נעשה שימוש בגדודים שלמים של אנ'גורג, היה לאחר ההתנפצות הגדולה, בצבאו של אחד הנסיכים האנושיים שהשתתף בהתקפה על בירת אורגי הערפל.

האנ'גורג נחשבים גזע מעוות, נפרד לגמרי מהגורג, והם אינם פתוחים לשימוש כדמויות שחקן.

שפתם של בני הגורג

בניגוד למה שרבים חושבים ולשמועות על 'שפת סתרים מתוחכמת', לגורג אין שפה אמיתית משל עצמם. הגורג הקדומים דיברו ככל הנראה בלהג-עבדים משובש של שפת העוגים. כיום, רוב הגורג שחיים בארצות שהיו חלק מהאימפריה האנ'מירית מדברים בלהג שנראה כמו תערובת של אנ'מירין נמוכה עם מילים שמקורן בעוגית המשובשת של אבות-אבותיהם, ועוד מילים מפה ומשם. לצרכי משחק, ניתן להתייחס אל שפת האם של הגורג כאל אנמירין נמוכה.

איך יוצרים שם של גורג?

השמות הפרטיים של הגורג בנויים כמעט תמיד משתי הברות בנות שלוש אותיות (לעיתים רחוקות ארבע, עם עיצור כפול בהתחלה "קריג"), כאשר:

ההברה כמעט תמיד תהיה עם תנועה של X או X:

הסיומת תהיה כמעט תמיד האות "ק" או "ג", ולעיתים רחוקות יותר "מ" או צלילים אחרים.

דוגמאות: ריק, ריג, יוק, יוג, מוק, מוג, קיק, קים.

שמות של גברים יורכבו מצירוף של שתי הברות שונות: ריקמוק, יוקריג, מוגיוג.

שמות של נשים יורכבו בדרך-כלל מצירוף של שתי הברות זהות: ריקריק, יוקיוק, קימקים.

פניה אל "אם ביצים גדולה" תכיל את התואר "גרו" (Gru) בדרך-כלל לאחר השם. לדוגמא: מוגמוג גרו.

שמות משפחה

לגורג (מלבד אולי כמה 'ביצי אבא' שמנסים לחקות את האנ'מירים) אין שמות משפחה - וקבוצת השייכות הרלוונטית היחידה היא הקלאן של אם-הביצים הגדולה ממנו הוא בא, ומתייחסים אליה באמצעות המילה "גאק" לפני שם הקלאן.

כך למשל, גורג בשם רוקיוג שבא מקלאן קריג יקרא "רוקיוג גאק-קריג".

ההרס ביבשת המרכזית של מלסטר. אלא, שעד מהרה טעמו אורגי הערפל חורבן גדול בהרבה, שלא היה מעשי ידי הטבע, אלא מעשה ידי אדם.

שבטים אנושיים, חלקם שארי בשר רחוקים של הפאר'ליל, ניצלו את התווה שהשתרר לאחר ההתנפצות הגדולה, ואת מבוכתם וחולשתם של אורגי הערפל ואת הסכסוכים הפנימיים בתוכם, והתקוממו נגדם בבת אחת. שליטים מקומיים שבמשך מאות שנים נאלצו לשמש ואסאלים של אורגי הערפל ולסבול מההתנשאות המתחסדת והבלתי נגמרת של האחרונים, התאחדו להתקפה קטלנית על 'ממלכת האור הנשגב' במטרה למחוק אותה מעל פני האדמה.

בסופו של דבר, לאחר כעשר שנים של מלחמה, ולאחר ששלושה כוחות גדולים התאחדו כנגד אורגי הערפל; ולאחר שאל המערכה הוכנס נשק חדש בדמות חיילי האנ'גורג המעוותים וצמאי הדם, הובקעו מבצריהם הגדולים של אורגי הערפל על החוף המזרחי של נאר'לירדי; ארצם עלתה באש ונחרבה, ומעשי טבח נוראים נעשו ביושביה.

אורגי הערפל שלא נקטלו או נלקחו לעבדות, נמלטו לחיים בתנאים קשים במרומי ההרים, שם כמה מהלורדים שלהם עודם מחזיקים מעמד (בעיקר לאחר שאויביהם איבדו ממרצם לאחר החורבן של בירת ממלכת הערפל הלבן, והחלו מתקוטטים על השלל), ואילו רבים אחרים נמלטו בתור פליטים אל מעבר לים – אל המחוזות בהם נאבקים שרידי האימפריה האנ'מירית על קיומם - כולל בקעת קיירן.

תיאור חיצוני

אורגי הערפל נראים כבני-אדם גבוהים וחיוריים מאד, בעלי צורה מעודנת. העיניים נראות מוזרות ומבריקות יותר מעיניהם של בני אדם, בגוונים שונים בדרך-כלל מירוק בוהק ועד אפור בהיר, לעיתים כחול-אפרפר; האישונים מטושטשים, באורח שגורם לעיניים להראות מרחוק כמקשה זוהרת אחת. הגבות עדינות, דקות וארוכות, נוטות באלכסון כלפי מעלה. גווני השיער מגוונים מאד, נעים משחור מבריק ודומה לזה של האנ'מירים, ועד גוני זהב בוהקים.

כמו כן, מספרים כי ריח הגוף של אורגי הערפל הוא מוזר, ומזכיר אוויר צונן של אחרי סערה; דבר זה, כמובן, מאפשר להם להתנשא ולהתלונן על הצחנה הנוראה שנובעת מגופם הלא רחוק מספיק של בני אנוש, שלא לדבר על גורג.

אורגי הערפל, כמו האנ'מירים, אוהבים לבוש מסוגנן ומעודן; הגם שאורגי הערפל מעדיפים במידת האפשר גוונים בהירים יותר של לבן, תכול או כסוף-בהיר. הם מחבבים מאד תכשיטים, הגם שהם מעדיפים ריקועי כסף עם יצוג מינימליסטי יותר של אבנים טובים מאשר

אורגי הערפל, בעיקר בשלוש-מאות השנים האחרונות, לא רק שראו את עצמם כיורשים היחידים של הקאהר'ריל, אלא פיתחו אובססיה לשחזר את 'האגדה החיה' של האימפריה הקדומה, החל מאינספור טקסים ומנהגים 'ששוחזרו בדיוק לשם החייאת תהילת ימי קדם', וכלה במערכת מסובכת של 'זיקוק דם' – קרי, נסיון לטהר ולחזק את הדם העתיק שזורם בעורקיהם ולהעצים אותו מדור לדור, עד שיחזרו הלכה למעשה להיות קאהר'ריל ויקוממו את האימפריה העצומה של ימי קדם. מסיבה זו, התפתחה בממלכת אורגי-הערפל 'תאוריית זיווגים' משוכללת, ועימה מומחים מפולפלים לעניין, ולרצון החופשי לא היה מקום רב בבחירת שידוך, בעיקר לא בקרב המעמדות הגבוהים. גרוע מכך: מתחת למילים המפוארות והאידיאלים הנאצלים, הרי שהחוקים לעניין נישואין נוצלו לא פעם לרעה בידי בעלי שררה, באורח שיצר לא פעם אומללות וטרגדיות.

אורגי הערפל, חרף הגאווה של מלכיהם בעלי הכתר הלבן, חומותיהם האדירות ואבירי-האור רבי העוצמה והשיריון הנוצץ ששירתו אותם, לא הצליחו לעמוד בפני העוצמה של הלגיונות האנ'מירים וכוהנות היהלומים הנשגבים שהובילו אותם.

לאחר מספר תבוסות, ובצעד שעורר לא מעט מחלוקת פנימית, נכנעו מלכי נאר'לירדי ובכדי למנוע שפיכה נוספת של דם מהולל וגם בכדי להציל את עריהם היפיוניות מחורבן, כרעו ברך 'מרצון' בפני ההשתקפויות של האימפריה. בתמורה לכך, זכו מלכי הערפל הלבן לשמר את האוטונומיה שלהם, והפכו למעין ואסאלים מועדפים של האימפריה, מצב בו נותרו למשך למעלה מ-250 שנים.

חרף המגע האינטנסיבי שלהם עם האנ'מירים, אורגי הערפל לא הצליחו לגלות כל יכולת להטמיע לתוכם או ללמוד את קסם אבני החן המכושפות, שגם אם כיבדוהו מהשפה ולחוץ, נותר זר, מוזר ובלתי מושג עבורם; ורובם המכריע נותרו דבקים בדתם, הסוגדת לגבירת האור הבהוק ולמועצת אביריה השמימיים, שהינם לפי המסורת גלגול של מלכי ערפל עתיקים ומהוללים שנאספו אל אבותיהם.

אורגי הערפל היו הראשונים אשר הבחינו, דורות מספר לפני ההתנפצות הגדולה, בכוחם ההולך ומתגבר של יצורי הסלע הדמוניים למחצה, הקור'סלאג, מעבר למפריצים הצפוניים של היבשת נאר'לירדי; וככאלו, לקחו תפקיד ראשי בהתקפה האדירה שתכננה האימפריה האנ'מירית על נאי'רנדה, ארצם הקטלנית של אותם יצורים בפאתי צפון-מערב – פלישה, שהסתיימה בכשלון כואב, שפגע הן באימפריה האנ'מירית ועוד יותר מכך באורגי הערפל.

ההתנפצות הגדולה זעזעה קשות ופגעה בארצם של אורגי הערפל, הגם שמימדי החורבן היו קטנים בהרבה מעוצמת

מוחלט, באורח שדרש מכל הצדדים הגעה קונצנזוס מסוים.

אורגי ערפל רבים 'מצטיינים' במחשבה צדקנית ודוגמטית למדי, מתקשים מאד להתמודד עם רעיונות חדשים, ובעיקר מגיבים בזעזוע וכעס על כל נסיון לערער את אמונתם הבלתי-מעורערת שהם בניהם ויורשיהם של הקאהר'ריל הקדומים; הם עלולים לכעוס מאד, אם יעלו באוזניהם את הטענות העקשניות שהאימפריה הקדומה של הקאהר'ריל הייתה אפלה ואכזרית בהרבה מהמיתוס המיופה של אורגי הערפל, ועסקה בקסמים מהסוגים שנראים לאורגי הערפל המודרניים כשיא הטומאה.

למרות זאת, ולמרות הכחשות וגניזה מתמדת של מיתוסים סוררים עם רמזים מביכים, שמועות עקשניות טענו בתוקף, כי לפני אלפי שנים, היו אורגי ערפל אפלים שעסקו בקסמי צל וזימנו רוחות רפאים מיוסרות להלחם בעבורם. אלא שאלו הפסידו את הבכורה ונעלמו בסיומה של מלחמת אזרחים שכוחה ועקובה מדם. כיום, למרבה האימה, החלו להתעורר מחדש שמועות על כוחות עתיקים מסוג זה ששבו לפעול במסתורין, והיו מעורבים בהתקפה שהחריבה את הממלכה המוארת והפיצה את אורגי הערפל המוארים לכל עבר.

דתם של אורגי הערפל

דתם של אורגי הערפל סגדה לקאהר'לירי, הגבירה השמימית של האור הבוהק ואויבם הנצחית של ליל-האימים הארוך וכל כוחות הזדון. האפוסים של אורגי הערפל ידעו לספר בדיוק רב - עד אחרון הפרטים - על ארמונה השמימי של הגבירה, שנארג מאור כוכבים ועל גן העדן הנשגב שמשתרע סביבו, אשר אליו ילכו נשמותיהם של אורגי הערפל האציליים אשר שמרו על כל החוקים והטקסים ולחמו למען האור.

מתחת לאלה, יושבת לפי האמונה מועצה של אבירים שמימיים אדירים, המורכבת ברובה ממלכים ומצבאים עתיקים של אורגי ערפל, שזכו בכבוד הגדול הזה לאחר מותם.

מסופר כי הפולחן כולל לא פחות משלוש-מאות ושישים טקסים שונים, אלפי מזמורים מכל הסוגים (מטקס הפירות המבורכים, המשמש גם לצרכים רומנטיים, ועד הטקס הממלכתי האדיר ורב המשתתפים של העלאת רוח הגיבורים הקדומים וקבלת ברכתם לפני יציאה לקרב), ואלפים רבים של כלים מקודשים ומבורכים, שרובם אבדו בלא שוב, נלקחו כשלל או הותכו בידי האויבים שהעלו את ממלכת האור הנשגב באש.

המשבר שלאחר החורבן

עבור רוב מוחלט של אורגי הערפל, החורבן הבל-יאמן של ממלכתם המפוארת, על שכיות החמדה והגנים המפוארים, אובדן רבים כל-כך מהכוהנים וחוסר היכולת לקיים רבים מהטקסים והמנהגים המורכבים עליהם גדלו,

מקביליהם האנ'מירים; צורות של פרחים מרוקעים חביבות עליהם במיוחד, ומהוות מאפיין מרכזי בתכשיטים, חפצי נוי וגם בסמלים שרוקעו על שרינות של אורגי ערפל.

תרבות ודת

אורגי הערפל, מעבר למתק השפתיים ולכבוד המופרז בהם נוהגים לפנות זה אל זה, וערכי 'האהבה הטהורה' בין גבר לאישה שהתרבות שלהם הלילה, היו בפועל חברה מעמדית נוקשה, במידה רבה נוקשה אפילו יותר מהחברה האנ'מירית.

אמנם, אורגי הערפל תיעבו מזה אלפי שנים את מוסד העבדות ומעולם לא הכירו או השתמשו בו; אולם בחברת אורגי הערפל, לכל פרט יש מקום ותפקיד מקובע ונשלט למדי, עם יעוד ודרך מדויקת למדי בה מצפים ממנו להתנהג ולהראות (ולעיתים קרובות, למי להנשא ומתי להעמיד צאצאים), כאשר אותה נוקשות הולכת וגוברת דווקא במעמדות הגבוהים.

בחברת אורגי הערפל, ובעיקר בחצר המלך העליון של האור וסביבתה, היו עשרות על עשרות סוגים של תארים מתארים שונים, שמי שאינו אורג-ערפל התקשה מאד להבדיל ביניהם; ולעיתים המקום נראה כמו 'אגדה חיה' שכל פסיק ופסיק בה מתוכנן מראש, כמו מנגנון משומן היטב.

יש האומרים כי מורכבותה הרבה של אותה חברה שמרנית ומסובכת להדהים, שכל צעד בה היה כרוך בטקסים ומורכבויות, עמדה לה לרועץ, בעיקר לאחר שהוסרה מהם בבת אחת הגנתה של האימפריה האנ'מירית, שתרמה מאד להתעצמותה של טקסיות-יתר וניוון אצל אבירי הערפל ושאר מגיני הממלכה המוארת.

חברת אורגי הערפל רואה את עצמה כמגינה על האור וערכי הטוב; מעריצה (יש אומרים באורח קיצוני עד זרא) יופי מעודן ומבנים מורכבים, ואחוזה באובססיה לשמר ולהשיב את התפארת של העידנים הקדומים, על-ידי השבחה הדרגתית שלהם עצמם. אורגי הערפל ייצרו והעריצו כרכים על כרכים של מיתוסים מליציים, טקסים מסובכים וארוכים מאד, רוויים לעייפה בסופרלטיבים רבי-רושם; האומנים שלהם התמחו ביצור שכיות חמדה מעוצבות עד הפרט האחרון, ובעיקר בדים משובחים, שבזמן האימפריה האנ'מירית היו מבוקשים ביותר בשווקי האימפריה, ויש אומרים כי גם ההשתקפויות הנעלות עצמן לבשו בגדים מתוצרת אורגי הערפל.

השלטון בחברת אורגי הערפל התחלק, באורח דומה לחברה האנ'מירית, בין הכהונה (בה - בניגוד חריף לכהונה האנ'מירית - משרתים גברים ונשים כאחד) לבין האצולה ומסדרי האבירים; אולם בניגוד לעליונות המובהקת של הכהונה האנ'מירית, הרי שמאזן הכוחות בחברת אורגי הערפל היה מאז ומעולם מורכב ולא

הותירו את אורגי הערפל להמשיך ולנהל את ענייניהם בלא הפרעה, מה שאפשר לרוב אורגי הערפל להתעלם מההשפלה ולהמשיך בשלהם - ולפצות על מה שאיבדו בשדה הקרב בשקיעה מוגברת ואובססיבית מתמיד בטקסים הסבוכים ותרבות העילית שלהם. אורגי ערפל אחדים, מאלו שהיו בקשר הדוק יותר עם האנ'מירים והסתובבו יותר מאחיהם ברחבי האימפריה, סיגלו בחלקם גישה אחרת, לפיה האנ'מירים ואורגי הערפל הם שארי-בשר, מתורבתים ועליונים על כל האחרים; וכי התכונות שלהם משלימות זו את זו להרמוניה נפלאה אחת - כאשר אורגי הערפל תורמים בשאר הרוח, הרחמים המוארים ושאר הכשרונות שלהם, ליעילות ולעוצמה האנ'מירית. כל זאת, הגם שלפחות בדורות האחרונים, חלק מאותם אורגי ערפל הביטו בחשש על הצללים שמעמיקים בתוך החברה האנ'מירית, בתור דוגמא לצל ולחשש המתמיד לנפילה אצל כל הברואים - לפחות אלו מביניהם שאינם אורגי ערפל שסוגדים למלכת האור ומפיצים את ברכתה וטוב ליבה.

החורבן של ממלכת אורגי הערפל, כמו גם חיי הפליטות שנגזרו על רבים מאלו מהם ששרדו, מעמידים את הגישות הללו במשבר ובמבחן אכזרי מאד, שלא ברור מה עשוי להתפתח ממנו, ולאיזה כיוון יתפתחו יחסי אורגי הערפל ששרדו עם הגזעים האחרים, בעיקר בני האדם למיניהם; וכבר כיום, יש אורגי ערפל שהחלו להאמין כי כל או רוב מוחלט של בני האדם - לא רק המלכים הבוגדניים שהחריבו את הממלכה המוארת, הם גזע אפל ובוגדני, שטעות מרה היתה להתחבר אליו מלכתחילה.

שפה

שפת האם של אורגי הערפל נקראית מית'ריט (ולעיתים 'מית'ריט מבורכת'); היא דומה במידה רבה לאנמירין גבוהה (וככל הנראה, דורות של כפופות לאימפריה חזקו מאד את הקשר ביניהן), אולם נוקשה פחות ומתנגנת הרבה יותר מהאנמירין.

איך יוצרים שם של אורג ערפל?

כמו הדמיון בין שפת אורגי הערפל לאנמירין הגבוהה, קיים דמיון לא מועט בין שמות אורגי הערפל לשמות המשמשים אנ'מירים מהמעמד הגבוה, מלבד העובדה כי שמות אורגי הערפל נוטים להיות מתנגנים יותר, וחסרים את ההפרדה בין תחילית לליבת השם.

רבים משמות אורגי הערפל כוללים איזכור, או דומים לאחד מארבעת השמות הבאים:

סילנה (Sylnea): אור כסוף או אור כוכבים.
מיתל (Mythell): ערפל בהיר או כסוף, בדרך-כלל במובן מיסטי או מיסטי למחצה.

גרם זעזוע נורא. זאת, שלא לדבר על ספקות בנוגע לטעם לקיום של מה שנותר מהם ומהתרבות שלהם, ולעיתים אכזבה מהאור הנשגב שלא הושיע את ילדיו האהובים. התגובות וההשפעה על הניצולים עשויות להתבטא במגוון דרכים: הלא מוחלט שהפך לחוסר אונים משווע וקהות חושים, שניכר היטב, למשל, על פניהן של אורגות ערפל שגדלו והתחנכו במעמד הגבוה, וכעת לובשות בגדים עלובים ונאלצות להתחנן לפרנסה כתופרות (ולעיתים במקצועות מפותקים עוד יותר, למשל ניצול ידע בריקודים המקודשים שלהן לשעשועיהם הגסים של מלחים או חוואים בני גזעים אחרים); אחרים מלאים בזעם נורא ושבועה להמשיך ולהלחם בעבור האור עד טיפת הדם האחרונה, אם לא בממלכה הישנה אז במקומות אחרים, בלא גלגות כל רחמים לכוחות החשוכים, תומכיהם ובני-בריתם - לעיתים, אגב הכאה על חטא על השחיתות והרקב בממלכת האור. לעומת זאת, ישנם אורגי ערפל ששקעו לציניות אפולולית ותחושה שהאור הכזיב ואין כל סיבה להמשיך לסגוד לו באמונה טהורה ובטקסים שנראים בדיעבד מטופשים כל-כך.

יחסים עם גזעים אחרים

אורגי הערפל נהגו להתייחס לגזעים אחרים בשילוב מוזר בין יהירות מעורבת בפטרונות (גם אם טובת-לב ומלאה לעיתים בכוונות טובות), לבין זהירות מסוייגת. בניגוד לאנ'מירים או לעוגים, אורגי הערפל מעולם לא העלו על דעתם לכבוש את העולם ולכפות את הדת או התרבות שלהם על אחרים, ותיעבו בכל ליבם (ובלא סייגים או 'אבל') את מוסד העבדות. אורגי ערפל מעטים היו מוכנים לסכן את עצמם במסע לארצות זרות בכדי להפיץ את האור של קאהר'ליירי בקרב הגזעים הפשוטים והפראיים יותר, אולם רובם העדיפו להסתגר - מי פחות ומי יותר - ולהנות מהשפע המואר של הממלכה שלהם עצמם. העוגים ועוד יותר מכך היריבים השנואים - הראל'ג'קריל, נחשבו לגזעים מרושעים בלא תקנה, שאסור להם להכנס אל הממלכה המוארת, וגם מחוצה לה, עדיף להתרחק מהם ולא לדבר איתם מטוב עד רע, או לעקוב אחרי המזימות המרושעות שהם בוודאי רוקמים; האנ'מירים זכו לכבוד מסווג, בתור הצורה הבכירה והמתורבתת יותר שבני אדם יכולים להגיע אליה; והגורג זכו בדרך-כלל להתעלמות צדקנית, ולא פעם נוטפת בוז מוסווה אך בקושי בדיבור צדקני על "הצורך להיות רחומים גם לקטני ושפלי ארץ".

ראיית העולם היהירה למדי של אורגי הערפל ספגה מכה משמעותית ראשונה, כאשר הלגיונות האנ'מיריים הכניעו במהירות את האבירים המבורכים שלהם, והפכו את מלך הערפילים עצמו לוואסאל של האימפריה ושל ההשתקפויות הקרות והמאיימות שניהלו אותה. אולם, עוצמת המכה הומתקה מאד, נוכח העובדה כי האנ'מירים

דאל (למשל: דאל-קלמירנה) - מופיע לעיתים לפני שמות משפחה של אורגי ערפל 'פשוטים' יותר, כגון סוחרים, ספנים, בעלי אדמה קטנים, ועוד.

באופן דומה לאנ'מירם, לעיתים שם משפחה ישקף את המוצא או העיסוק המקורי של השושלת, משום שאורגי ערפל רבים, גם אם שפר גורלם או שהחליפו עיסוק או מעמד חברתי, אינם ששים לשנות את שם המשפחה או את התחילית שלו.

גזעים נדירים

גזעים נדירים, או "אקזוטיים" הם גזעים (בעיקר של דמויי אדם) שאינם חלק מהמערכה של בקעת קירן ואין להם קהילות באזור שמתואר ב"חוברת למתחיל". כמו כן, לחלק מהגזעים האלו יש תכונות ויכולות נדירות, כמו גם חולשות שהופכות אותם לקשים יותר הן לאיזון בתוך הקבוצה, והן ליצירת סיפור רקע הולם.

לכן, למרות שהגזעים האלו פתוחים לכאורה לשימוש כדמויות שחקן, הם אינם מומלצים למשחק לקבוצות מתחילות, ורצוי להגביל את ההופעה שלהם בקבוצה. עם זאת, מובן שההחלטה הסופית היא תמיד בידי המנחה עצמו.

במסגרת החוברת למתחיל יפורסמו שני המוכרים שבין הגזעים הנדירים של המערכה: עוגים וראלג'קריל (שמוכרים גם בכינוי הגנאי 'פיות אבק').

דמויי אדם: עוגים (אור'מאגור)

גובה ממוצע: 2.4 מטרים (גברים), 2.2 מטרים (נשים).
תוחלת חיים: כ-60-70 שנים לעוגים שאינם קוסמים.
קוסמים יכולים לחיות מאות שנים.
מהירות: איטי יחסית (33%- לקצב הליכה)
מתאמים חיוביים ושליליים לתכונות:

- +2 לכוח
- +2 לכושר
- +2 לתבונה
- 3 לכריזמה
- 2 לזריזות

יכולות מיוחדות:

5% + לגלגולי יצירה שקשורים לציור רונות, עבודה באבן או בניית קונסטרוקטים.
1+ לנזק של כל קוביית לחש של קסם הרמטי; 2+ לכל גלגול שנוגע להטלת או השפעה של קסם, ו-10%+ לזמן ההשפעה של כל קסם הרמטי שהם מטילים.
עמידות (2+) לגלגולי הצלה או בדיקות כשרון) נגד קסמים וכנגד נזק מחץ (כולל סלעים או נפילה).
התחדשות טבעית של 2 נקודות פגיעה לסיבוב.

טירניל (Tyrnill): מונח כללי לפרחים מכושפים, מבורכים או מקודשים.
דאלת'יר (Delthyr): אור שמש, בוחק זהוב.

מכאן מקורן של תחיליות רבות של שמות אורגי ערפל: סיל, מית', טיר, דאל (גברים), סילני, מית', טירי, דאלי (נשים);
הגם שקיימות עוד תחיליות רבות אחרות, כמו אל, אלנ, נאל, ראל, ואחרות (ובתוספת "י" אחריהם בגרסה נשית).

שמות אורגי ערפל שגזורים ישירות מארבע המילים המקודשות:

סילנורלור (הוא), סילנירל או סילניריל (היא)
טיראנור (הוא), טירניל (היא)
מית'לורן (הוא), מית'יליר (היא)
דאלת'ורל (הוא), דאלת'יריל (היא)

לצד שמות אלו, קיימים שמות רבות ש'מסתפקים' באיזכור מרומז של אחת המילים המקודשות בתחילים שלהם, ולאחריה המשך מתנגן שלקוח בדרך-כלל ממושג או חרוז אהוב אחר מאחד הטקסים.
סילדירין (הוא), סילדירין / סילדיריל (היא)
מית'נאט'ורל או מית'נאט'ור (הוא), מית'ניטייל או מית'ניטיר (היא)
דאלקורלן (הוא), דאלקירילן (היא)
אלאנורן (הוא), אלינירן (היא)

שמות משפחה

שמות משפחה של אורגי ערפל יגזרו בדרך-כלל מאחת מילים המקודשות או ממושג או חרוז מקובל, שמוטה בסיומת פתוחה טיפוסית כמו "נה", "רה", "דה" או "לה". לעיתים רחוקות יותר אפשר יהיה למצוא סיומות עם תנועה של X - למשל "לי"
דוגמאות: אירסילנה; טירלירדה, מירנילרה, קלמירני

כמעט לכל משפחה של אורגי ערפל, מלבד למעמדות נמוכים ממש (חלק קטן מאד באוכלוסיה) או מי שהורשע בפשע שהפך אותו למשולל כבוד ו-'האפיל את אור הכוכבים שזרח על שמו', ישנה תחילית שמזכירה שם של שושלת אצולה אצל בני אדם.
התחיליות הנפוצות ביותר, באופן לא מפתיע, לקוחות מארבע המילים המקודשות:

סיל (למשל: סיל-מירלינה) - מופיע באופן שכיח לפני שמות משפחה של כוהני אור בכירים ואצולה גבוהה מאד.
טיר (למשל: טיר-אירסילנה) - מופיע באופן שכיח לפני שמות משפחה של אבירים.
מית' (למשל: מית'-טילדינדי) - מופיע באופן שכיח לפני שמות משפחה של רבי-אומנים ויוצרים דגולים.

עוגים בעלי תבונה 16 ומעלה זוכים ביכולת טבעית "להריח" קסמים והילות קסומות.

גזע לא נפוץ: עוגים נחשבים לגזע לא נפוץ, בעיקר באיזורים שמיועדים למתחיל, כמו בקעת קירן. הם לוקחים חלק קטן מאד, אם בכלל, במערכה של האיזורים למתחיל ואין להם כמעט קהילות באותם איזורים. כמו כן, לחלק מהגזעים האלו יש תכונות שהופכות אותם קשים גם לאיזון בתוך הקבוצה, וגם ליצירת סיפור רקע הולם ומשולב כראוי במערכה. מסיבה זו, גזעים לא נפוצים אינם מומלצים עבור שחקנים מתחילים או במערכות למתחיל, והבחירה בהם על-ידי שחקנים כפופה תמיד לאישור ולשיקול דעת המנחה.

מיהם דמויי האדם מגזע העוגים?

האור'מאגור העתיקים ורבי העוצמה, או "עוגים" כפי שהם מכונים בפי בני-האדם, רחוקים מלהיות עדר הבריונים המגודלים וחסרי המוח שאפשר להעלות על הדעת.

אמנם התרבות העוגית היא ברוטאלית וחסרת רחמים, שחיה במבני אבן אדירים שעשויים להראות לאנ'מירים או אורגי ערפל מכוערים וגסים מאד, אולם בעבר הרחוק פיתחה ציביליזציה מורכבת משל עצמה, עמוק בתוך היערות האדירים של מאגארון שבצפון מערב-היבשת המרכזית של מלסטר - ציביליזציה, שנשלטה בעבר הרחוק בידי קיסרים מכשפים ורבי-מגים שסרו למרותם; העבירה מדור לדור אפוסים על אלי כישוף קדומים, האנגריות הפראיות שלהם, והמגעים ולעיתים המאבקים בינם לבין הקיסרים העוגים וגיבורים אחרים; יצרה קונסטרוקטים רבי עוצמה ולעיתים גזעים שלמים של יצורים משרתים, שפה ושם גם התמרדו כנגד אדוניהם רבי העוצמה, ועוד.

אמנם, ימי גדולת האימפריה העצומה של העוגים חלפו, ואולי לבלי שוב, עוד מאות שנים רבות לפני עליית האימפריה האנ'מירית. ימי הזוהר של העוגים הותירו אחריהם בעיקר חורבות עצומות וסודות שכוחים. העוגים עצמם התפרקו לשבטים לוחמים ולכוחות אחרים, חלקם בראשות אצילים-מכשפים וחלקם בראשות 'מועצת זקנים' או מצביאים מקומיים. העוגים איבדו את השליטה על רבים מיצירי כפייהם, ותחת זאת לחמו אלו באלו, עד שהגיעו הלגיונות האנ'מירים, פלשו עד ללב ארצם של העוגים והכו מכה ניצחת כל מה שעמד מולם, כשהם נסוגים וברשותם אוצרות וחפצי קסם עתיקים רבים ששרדו מימי האימפריה השכוחה של אור'נאארום.

אלא שהעוגים עצמם שרדו; ורבים מהם לא שכחו את גאוותם, את מסורת הכשפים והאפוסים שלהם, ואת האמונה כי יום יבוא, ואור'נאארום תעלה מחדש, ותטיל את צללי אבניה האדירות על יערות מאגארון ומעבר להם.

כעת, לאחר ההתנפצות הגדולה אשר אמנם פגעה גם בארצות העוגים, אולם הרבה פחות מאשר נפגעו הארצות במרכז מלסטר, העוגים מתאוששים, וכמה מהאצילים-המכשפים שלהם כבר החלו יוצאים למסעות פשיטה וכיבוש - ואחד ממסעות הכיבוש של העוגים כבר הגיע ונאחז בחבל הביצות הגדול של אור'גאקה, ממש מצפון לבקעת קירן. בנוסף ישנן שמועות כי כמה משבטי העוגים נושאים ונותנים עם הנביא בן-האנוש של פאר-אגול, מה שעשוי ליצור סכנה כפולה ומכופלת לשרידי האימפריה והציביליזציה האנ'מירית שנאבקים כבר כעת על קיומם.

עוגים אחרים, מעטים בהרבה, רואים את החזרה לגדולה הצודקת שמגיעה להם ככזו העוברת יותר דרך לימוד מחדש של הסודות העתיקים של קסם שאבדו במהלך השנים, ובעיקר בהתנפצות הגדולה, יותר מאשר דרך כיבוש ושבירת ראשיהם של בני גזעים אחרים. העוגים האלו סבורים כי המבחן העליון לקסם העתיק והקדוש של אור'נאארום יהיה בהתמודדות מול היצורים המורעלים והמעוותים שהולכים ומתפשטים מדרום מלסטר. אם נכונות השמועות האפלות על מטילי לחשים מעוותים מסוג לא ידוע שמעורבים בעניין, הרי ההתמודדות בינם לבין צאצאי הקיסרים המכשפים של אור'נאארום, תעמוד בוודאי במרכזם של אפוסים חדשים שיסופרו במשך דורות על דורות בעתיד במאגארון ומחוצה לה.

תיאור חיצוני

עוגים נישאים לגובה של כ-2.2 עד 2.4 מטרים; העור בהיר, בגוונים שנעים מורוד-לבנבן ועד אפרפר-בהיר; הגוף רחב יותר משל אדם, הן בכתפיים והן לא פעם באזור הבטן, שנוטה לא אחת לפתח כרס, ומסופר שגם חזה גדול יחסית אצל הנשים.

הראש מעוגל, מעט אליפטי, עם לסת חזקה ועצמות בולטות מעל המצח; האוזניים דומות לאוזני אדם; העיניים צרות וקטנות יחסית. הגוון הנפוץ ביותר, בעיקר אצל הגברים, הוא חום בגוונים שונים, אבל גוון העיניים יכול להיות כמעט כל גוון שקיים אצל בני-אדם, ולעיתים קיימים גם פרטים עם עיניים חומות-אדמדמות, או ירוקות-צהובות. הפה רחב, עם ניבים תחתונים מפותחים מעט יותר משל בני-אדם, בעיקר אצל הגברים (באורח שמאפשר להם לבלוט במעט מעל לשפה התחתונה).

אצל העוגים הגברים, העצמות הבולטות מעל המצח בוקעות החוצה לעיתים קרובות בדמות קרן בודדת, מעוקלת מעט, בגוון אפור, ירקרק-חיוור או כחלחל, לעיתים נדירות שחור, באורך של כ-10 סנטימטרים. הקרן נישאת מעל מרכז הראש, כשהיא בוקעת מתוך מחלפות השיער, אם יש.

אצל הנשים לעומת זאת, הקרן כמעט ואינה קיימת, ובמקום זאת ישנה בליטה נוקשה באותה מקום, לעיתים קרובות מכוסה או מכוסה למחצה על-ידי שיער הראש.

מזקני השבט (או מהורה – רק אם הוא קוסם); הזיווגים מחזיקים מעמד רק שנים מעטות, בדרך-כלל עד לאחר שהילדים שנולדים נגמלים מחלב אם, וכל אחד מבני הזוג הולך לדרכו. הילדים עצמם גדלים בתוך השבט, עם מעט מאד חשיבות לשאלה מי היו הוריהם הישירים. ממילא, הם יצטרכו להוכיח את עצמם בהמשך, ולבנות את עצמם בשבט לפי הכוחות והכשרונות שלהם, ולא של ההורים (חריגה מהנוהג הזה יהיה רק אצל צאצאים של עוגים בעלי יחוס גבוה מאד וקסם חזק מאד). בכמה שבטים, נהוגים מבחני חניכה, שבה עתידם של הנערים המתבגרים יקבע במידה רבה לפי הכשרונות שגילו בהם, והאם עוג נכבד ומוערך בחר בהם בתור חניך או שוליה.

יחס לגזעים אחרים

העוגים הם גזע ברוטאלי שמעריך עוצמה – פיזית ועוד יותר מזה עוצמה מאגית. רובם בזים לגזעים קטנים וחלשים יותר, ורואים בהם חיות קטנות ועלובות, יעד לגיטימי לפשיטות שלל והרג, אלא אם כן ידעו כיצד להתרפס ולקנות את החסות של האור/מאגור האדירים, הגזע רב-העוצמה והעתיק שהקים אימפריה אדירה במלסטר כהאשר גזעים אחרים היו לכל היותר רועי כבשים גסים ומטומטמים.

לעוגים יש גאווה מפותחת מאד בתור עם עתיק, גדול וחזק, וכל מי שנושא ונותן איתם – אפילו מול שבט עוגים מדורדר בביצות, כדאי שיקח זאת בחשבון. חלק מהעוגים עדיין נוהג לאכול בני גזעים אחרים – מסורת עתיקה שיש לה איזכורים בלא מעט סיפורים ישנים; אם כי כיום, המנהג הזה רחוק מלהיות מקובל על רובם של העוגים (גם אם רבים עדיין משתמשים בביטויים שמאזכרים את המנהג כמו "קטן ועלוב מדי, אפילו בשביל הסיר").

העוגים, ככלל, מתעבים את האנ'מירים שהשפילו אותם עד עפר, פלשו עד ללב ארצם וגזלו רבים מהחפצים העתיקים והמקודשים שלהם. רוב העוגים בדעה, כי רק רמאות מנוולת אפשרה ליצורים קטנים וחלשים כמו האנ'מירים להשפיל באורח כזה את בניה האדירים של אור-נאארום; ומה אפשר לצפות מגזע נכלולי שאת כוחות הקסם שלו עצמו השיג משאיבת כוחות של יהלומים תבוניים ומרושעים ממימד אחר?

כך או אחרת, כעת, כאשר האימפריה הרעה והמלאכותית של בני האדם החיוורים נפלה, הגיעה העת לישב את החשבון, בדרך להחזיר את גדולתם הצודקת של העוגים על מכונם.

לדעת עוגים רבים, אותו קסם יהלומים זר שהפך את האיזון של האנרגיות העתיקות, הוא גם זה שהביא בסופו של דבר להתנפצות הגדולה, על כל הזוועות שקרו אחריה; כולל גם ההתעוררות של האויב העתיק –

עובדה זו, ביחד עם אמונה עממית שהקרב משמשת כקבל לאנרגיה מאגית, הן המקור לדעה הקדומה של רבים מהעוגים, שהקסם של זכרים חזק מזה של הנקבות – אם כי הדבר הופרך מספר פעמים.

הלוחמים של העוגים חיבבו מאז ומעולם שיריון כבד וגס-מראה יחסית, ששילב לא פעם דוקרנים ידועים לשמצה ולעיתים גם תוספות מרצועות של אבן מוזרה (מכושפת, עבור הלוחמים הבכירים יותר). מנגד, עוגים רבים, ובעיקר הקוסמים שלהם, למדו לפני שנים רבות מאד להעריך ולחבב אריגים עדינים ונוחים שייצרו גזעים אחרים, ולהתאים אותם לצרכיהם.

מכשפים עוגים עשויים, אם-כן, ללבוש גלימות משובחות, לעיתים ביחד עם טוניקה שמכסה רק חלק מהגוף, צבועה בצבעים שהולמים את סמל שושלת המכשפים, אם יש, ולא פעם ביחד עם נזר גדול שבראשו אבן טובה מגולפת בדמות של רונה או צורה מרומזת של אחד מאלי הכישוף הקדומים, כגון נחש מכונף או חרפונית עשויה מברקים או מאש.

לצד אלו, קיימים גם שבטי עוגים לא מעטים שאיבדו את המכשפים שלהם והידרדרו לברבריות, ואלו עשויים לבזות את המסורת ולהסתובב כשהם לבושים אך ורק במכנסיים גסים עשויים פרווה מלוכלכת, וחמושים באלות גסות – לפחות עד שימצא מכשף חדש ושאפתן שישתלט עליהם וינסה להזכיר להם מסורות נשכחות – כמובן, לאחר שיהרג כמה מהבריונים האלימים והסוררים ביותר בכדי ללמד את השאר לקח.

תרבות וחברה

העוגים היו בעבר (ובמידה מסוימת גם עד ימינו) חברה מאגכוקרטית; הקיסרים של אור-נאארום הגדולה היו מכשפים אדירים; וגם כיום שבטים רבים מונהגים בידי עוגים בעלי כוח קסם גדול משל האחרים. שבטים אחרים, שאין בהם מכשף גדול במובהק מהאחרים, יונהגו בדרך-כלל בידי מועצת זקנים, שהלוחמים נותנים בפניהם דין וחשבון.

שבט עוגים שאין בו לא מכשף גדול ולא זקנים חכמים בעלי בקיאות במסורת המאגית, נחשב שבט מדורדר שמועד להתנוון לברבריות מוחלטת, ויזכה לבזו ולעג משבטים אחרים.

מעטים מהעוגים, מלבד המכשפים, יודעים לכתוב ולקרוא בכתב החרט העתיק של אור נאארום, ובשל כך, חלקים גדולים מהמסורת והאפוסים הישנים על הקיסרים המכשפים ואלי הכישוף הפראיים מועברים בעל-פה, לא פעם בהתפארויות ושירה בהיכל הגדול או 'היכל השאגה' של השבט.

העוגים אינם מכירים בדרך-כלל בקשרי נישואין, וודאי שלא ארוכי טווח; נשים חסרות קסם נלקחות בדרך-כלל בכוח או בהפגנת כוח, לעיתים בבקשת הסכמה מאחד

ליבת השם

ליבת השם מורכבת לעיתים מהבהרה ארוכה אחת שבמרכזה תנועה כפולה (כמו Taam או Ruum); ולעיתים מהבהרה בת ארבע אותיות שמורכבת מתנועה רגילה ולאחריה שני עיצורים (למשל: רומב) ליבות השם בדרך-כלל זהות לנשים וגברים. דוגמאות: Taam, Guum, Muub, Gaar, Kuum.

שמות רגילים של גברים יכולים להיות למשל: רומ'גאאר, בור'קוום, קוג'טאאר, קור'רום. שמות רגילים של נשים יהיו ראמ'גאאר, בור'קוום, קאג'טאאר, קאר'רום.

שמות משפחה

לעוגים רגילים אין שמות משפחה. אם רוצים פניה מכובדת מאד אליהם, היא תעשה מהשם ומיד לאחר המילית "קו" (זכר) או "קו" (נקבה) ואחריה שם השבט שלהם:

למשל: רומ'גאאר קו שאג-גומגראם משבט שאג-גומגראם, שבט ציידים ופושטים ידוע מדרום מאגארון סאג'גוום קו זאג-אשאארן (היא), בת לשבט שומרי המשואות המקודשות מקו החוף של מזרח מאגארון.

תארי כבוד

לפני שמם הפרטי של עוגים מכובדים, רבי עוצמה או אגדיים יבוא אחד מתארי הכבוד הבאים: קיסר-מכשף או לורד מכשף בעל עוצמה גדולה: Ur (הוא) או Nor (היא) לורד או מצביא: Rur (הוא), Rar (היא) נכבד (בד"כ זקן שבט או לוחם דגול): Rug (הוא), Rag (היא) קוסם (שאינו מושל, מצביא או ראש שבט): Nut (הוא), Nol (היא)

קיים גם שם התואר הנעלה ביותר – "אלוהי": Sur (נהגה ונכתב זהה לזכרים ונקבות). אלא, שאף עוג אינו זכאי באמת לתואר הזה, ששייך לאלי הכישוף, ושימוש בו נחשב למגלומניה מסוכנת.

"ההיפוך האצילי" בשם של עוג ממעמד גבוה

בשמות עוגים נכבדים בעלי תואר, מבצעים "היפוך" בין שני חלקי השם הפרטי, כך שהחלק עם התנועה הארוכה יותר בא קודם, והחלק עם התנועה הקצרה סוגר את השם. כך למשל:

דוגמא 1: השם דום'קאאר הפך לאור-קאאר'דום אצל הקיסר המכשף העתיק שסירב להוריש את תארו לבתו, ששמה המקורי היה דורנ'קאאר, שנוכח מעמדה הפך לנור-קאאר'דורן.

הקור'סלאג האדירים והמרושעים, שמוזכרים בכמה מהאפוסים העוגיים העתיקים והחשובים ביותר.

העוגים ברובם רואים את עצמם כעליונים על הפאר'ליל, שעל ארצם נהגו לפשוט במשך מאות על מאות שנים; אולם מוכנים מפעם לפעם לשאת ולתת איתם, ובמיוחד עם "הנביא הגדול", שהם מעריכים בעל-כורחם את עוצמת הקסם הטבעי הקורנת ממנו.

הגורג הם חבורת עבדים שנבראו במיוחד כדי להיות קטנים ושפלים, אבל שכחו את מקומם וכיום הם כל-כך עלובים וחסרי תועלת, עד שהם לא ראויים אפילו להתבשל בסיר (וממילא, הריח והטעם שלהם גרועים להדהים).

אורגי הערפל הם חבורת נשים רכרוכיות ויבבניות – אבל מצד שני, עוגים רבים למדו להעריך את האריגים הנפלאים שהם יודעים לטוות – סיבה טובה בעליל להשאיר אותם בחיים.

העוגים חושדים ואפילו יראים במידה מסוימת (הגם שרובם יכחישו זאת) מ'פיות האבק': הראלג'קריל האפרפרים על עיניהם האדומות, ועריהם העצומות שמתחת להרי הגעש. עוגים רבים יעדיפים בדרך-כלל לשמור מרחק של כבוד מהראלג'קריל, בין אם משום שהם מכבדים את עוצמת המתכת וקסם האש שלהם, ובין אם משום שהם מתעבים את הראלג'קריל כי שמשוהו בהם מריח לעוגים זקנים וחמים דומה מדי לאויב הישן והרע – הקור'סלאג.

שפה

שפת האם של העוגים נקראת מאגארו (Magaru). לצידה, קיימת שפה נוספת, עתיקה וסודית שדיברו הקיסרים המכשפים והקרובים להם, שמכונה אור ואגדאאר.

כיום, אפילו מכשפים עוגים מתקשים לקרוא את החריטות המסובכות של שפת אור ואגדאאר, ורק עוגים ספורים בכל רחבי מלסטר, אם בכלל, יודעים לדבר בה באורח שוטף די הצורך כדי להטיל בה כשפים.

איך יוצרים שם של עוג?

תחילית

שמות פרטיים של עוגים, בדומה לשמות אנ'מיריים, בנויים מתחילית שלאחריה ליבת השם. התחיליות יהיו בדרך כלל הבהרה סגורה בעלת שלוש אותיות (לעיתים רחוקות ארבע, עם שני עיצורים בסוף) שבמרכזה תנועה: ו לגברים, ומנגד אָ או או לנשים: לדוגמא:

גברים: קור, קוג, רומ, דום, בור, בוג. נשים: קאר, קור, רום, ראם, דום, באר, בוג.

דוגמא 2: העוג בוג'דאאר היה שכיר חרב והרפתקן בן-בלי שם במשך שנים; אולם לאחר שצבר עוצמה והשיג חרב מכושפת אדירה באחת מהרפתקאותיו, השתלט בכוח הזרוע על שבט והפך למנהיג פושטים מטיל אימה – ולכן, שמו השתנה מ**בוג'דאאר** ל**דור-דאאר'בוג**.

דמוי אדם: ראלג'קריל ("פיות אבק")

גובה ממוצע: 1.85 מטרים (גברים), 1.8 מטרים (נשים).

תוחלת חיים: כ-400-350 שנים (משוער)

מהירות: רגילה.

מתאמים חיוניים ושלייכים לתכונות:

+1 לכושר

+1 לכוח רצון

יכולות מיוחדות:

10% + לגלגולי יצירה שקשורים לעבודת מתכת (גם

חישול שיריונות וגם חישול כלי נשק ממתכת)

+1 לנזק של כל קוביית לחש של קסם מבוסס אש; 2-

לכל גלגול הצלה של יריבים כנגד קסם אש שהראלג'קריל מטיל.

עמידות מוגברת (+4 לכל גלגול הצלה או בדיקת כשרון) נגד אש, לבה ודימום.

פגיעות (עונשין 2- לכל גלגול הצלה או בדיקת כשרון)

כנגד התקפות מבוססות כפור, קסום או לא קסום.

ראיית חושך מושלמת לטווח של עד 40 מטרים.

גזע לא נפוץ: ראלג'קריל נחשבים לגזע לא נפוץ, בעיקר באיזורים שמיועדים למתחיל, כמו בקעת קירן. הם לוקחים חלק קטן מאד, אם בכלל, במערכה של האיזורים למתחיל ואין להם כמעט קהילות באותם איזורים. כמו כן, לחלק מהגזעים האלו יש תכונות שהופכות אותם קשים גם לאיזון בתוך הקבוצה, וגם ליצירת סיפור רקע הולם ומשולב כראוי במערכה.

מסיבה זו, גזעים לא נפוצים אינם מומלצים עבור שחקנים מתחילים או במערכות למתחיל, והבחירה בהם על-ידי שחקנים כפופה תמיד לאישור ולשיקול דעת המנחה.

מיהם דמוי האדם מגזע הראלג'קריל?

הראלג'קריל, ממש כמו אויביהם השנואים אורגי הערפל, טוענים שהם צאצאיהם ויורשיהם של הקאהר'ריל הקדומים והאימפריה האדירה שלהם, שמשלה ביבשת המערבית עד לפני כ-10,000 שנים. הראלג'קריל טוענים כי אורגי הערפל אינם יותר מהכלאות נחותות שערכו הראלג'קיל בבני-אנוש קדומים ופרימיטיביים, ואילו אורגי הערפל טוענים כי הראלג'קריל (אותם הם מכנים בלעג "פיות אפר" או "פיות אבק") אינם יותר מגזע משרתים מעוות שיצרו הקאהר'ריל בכדי לעבוד בכבשנים העצומים שלהם.

בניגוד לאורגי הערפל, שהעדיפו להקים את ממלכותיהם לאורך החוף המזרחי של יבשת נארלירדי והרכסים

היפייים שחולשים עליו, הרי שרוב-רובם של הראלג'קריל העדיפו להסתגר בחסות הצללים הלוהטים של הרי הגעש העצומים שנישאים הרחק מערבה משם, בגבולות העולם הידוע. הגדולה בעריהם המבוזרות של 'פיות האבק' נקראת, **קאהרגראט (Khargratt)**, שהפירוש המקורב של שמה בשפה המדוברת הוא "אש תמיד אגדית". זו עיר אגדית שמסופר שנבנתה בלב-ליבו של הר הגעש הגדול ביותר באותה שרשרת הרים; רק מעטים מאד ממי שאינם נמנים על הראלג'קריל זכו לראות את העיר האגדית היושבת מעל מבועי המאגמה ואת הכבשנים האדירים שלה, ומעטים עוד יותר, אם בכלל, זכו לצאת בחיים בכדי לספר על כך.

במשך אלפי שנים, ניהלו הראלג'קריל ואורגי הערפל מלחמות שליטה בחלק ממחוזות היבשת המערבית, הן במישרין והן דרך ואסאלים אנושיים ואפילו שבטי מפלצות שסרו למרות כל אחד מהצדדים. נראה שהמלחמה בין הגזעים היריבים מעולם לא הוכרעה, אם כי באורח יחסי, הייתה ידם של אורגי הערפל על העליונה - די הצורך בכדי להדוף את הראלג'קריל, רוב הזמן אל רכס ההרים ממנו בא, ולמחוזות הפראיים הסמוכים לו. מסופר, כי למרות יתרונם של הראלג'קריל בעוצמת כלי הנשק וחוסר המעצורים האכזרי שלהם, הרי שחוסר המשמעת היחסי, והפירוד והפיצול התמידי בין הנסיכים שלהם היו בעוכריהם; עם זאת, אורגי הערפל מעולם לא הצליחו – וככל הנראה גם לא ניסו – לחדור קרוב מדי אל ההרים הלוהטים שבפאתי מערב, ובוודאי שלא אל תוך נחלי המאגמה הלוהטת סביב קאהרגראט עצמה.

גם האימפריה האנ'מירית, שהכניעה בקלות את אורגי הערפל והפכה את 'המלך העליון' שלהם לואסאל של מועצת היהלומים הנשגבים, לא נחלה הצלחה רבה יותר. הלגיונות האנ'מירים הצליחו אמנם להכות כמה מנסיכי הראלג'קריל ולהניס אותם אל החשכה שמתחת להרים, אולם שני נסיונות להתקדם אל תוך ההרים נחלו כשלון – ומאז לא ניסו האנ'מירים את מזלם פעם נוספת.

במרוצת השנים, החל סחר מוגבל בין כמה מסוחריה הנועזים יותר של האימפריה לבין כמה מהנסיכים ובתי-החרשים של הראלג'קריל; זאת בעיקר נוכח העובדה כי היו אנ'מירים בכירים רבים שהיו מוכנים לשלם הון תועפות עבור חרב או שיריון שחושלו בכבשנים האגדיים בקאהרגראט, או באחד ממבצריהן האחרים של 'פיות האבק'.

פה ושם, הופיעו גם שכירי חרב מבין הראלג'קריל, שנדרו ברחבי האימפריה (להוציא אולי ארצותיהם של אורגי הערפל), השכירו את עצמם לכוהנות אנ'מיריות בכירות או לאצילים שאפתנים, או תרו אחר שמועות ומרכצים של מתכות קסומות ברחבי האימפריה, בכדי להביא מידע שיעצים את הבית אליו הם שייכים.

שיערם של הראלג'קריל שופע ולעיתים קרובות ארוך, כאשר צבעו, בדומה לגוון העיניים של אותם דמויי-אדם, נע מאדום בהיר, דרך אדום-כתום ועד אדום כהה. גוונים של אדום-צהבהב או חום-אדמדם נדירים יותר, ויכולים לרמז על דם של בני-אנוש או (חלילה) אורגי ערפל שנואים אי-שם בעץ המשפחה.

תרבות וחברה

הראלג'קריל הם חברה נוקשה, מעודנת ומתוחכמת בהרבה מזו של העוגים, אולם אכזרית לא פחות; ויש הרואים בה 'בבואה אפלה' לאורגי הערפל. לפי האגדות שלהם, היה להם בעבר מלך עליון ששלט ביד ברזל בנסיכים ובבתי הלוחמים והחרשים, אולם כסאו התרוקן לפני אלפי שנים, ככל הנראה לאחר מלחמה לא מוצלחת מול אורגי הערפל (או לשיטתם, מזימה בזויה של אורגי הערפל), ומאז עומד כסאו בקאהרגראט ריק; כאשר העיר עצמה מנוהלת בידי מועצה של שרים, כוהנים ורבי-חרשים, ואילו מחוצה לה, מושלים נסיכים או בתים תקיפים אחרים, כשהם מנהלים זה כנגד זה מלחמות ארוכות ואכזריות, בשם איכות ונקמות שחלקן בנות אלפי שנים.

מושג ה"בית" או השושלת, משחק תפקיד עליון בחברה של הראלג'קריל, באורח שעולה אפילו על האנמיזם ואורגי-הערפל; הבאת כבוד לבית היא ערך עליון; וגלות וגירוש שמתבטא במחיקת השם, עשויים להיות לעיתים עונש גרוע יותר ממוות - עונש משפיל כזה מלווה לא פעם באיסור מוחלט להתאבד, במטרה שהפרט שנענש ימשיך לחיות בגלות ולסבול - בכדי שאחרים 'יראו וייראו'. אמנם, הדבר כרוך גם בסיכון מוחשי כי המנודה, מלא בשנאה ומרירות, יתכן וינסה לבצע נקמה עקובה מדם ביום מן הימים, אולם מדובר בהחלט בחלק מ'כללי המשחק' המקובלים על הכל. שהרי, בית שאינו מסוגל להתגונן מנקמה אינו זכאי להקרא בית מכובד.

הראלג'קריל מעריכים צורה נאה, אם כי האומנות שלהם מינימליסטית וקודרת בהרבה משל אורגי הערפל, ומבחינתם, יופי ועיילות הולכים יד ביד; הם מעריכים עוצמה ועורמה, אולם רבים מהם רואים עצמם כפופים לקוד כזה או אחר של כבוד אפולוני; הם זוכרים היטב מלחמות עתידות לא רק כנגד אורגי הערפל, אלא גם כנגד יצורים בני-בלי שם עמוק מתחת לשורשיהם הלוהטים של ההרים; ומצפים להתקל באכזריות חסרת רחמים (פי כמה מאכזריותם שלהם) היה ויפסידו במערכה. כסף ואבני-חן הם חשובים ונחוצים, אולם בעיקר ככלי להגיע לעוצמה ולהביא כבוד לבית אליו הם שייכים.

לא ברור מה מימדי הנזק שעוללה ההתנפצות הגדולה להרים הגדולים בפאתי-מערב; אולם נוכח העובדה כי היבשת המערבית כולה נפגעה פחות ממרכז מלסטר, נראה שקאהרגראט האגדית עודה עומדת על תילה. למרות זאת, נראה כי דבר-מה מוזר עובר גם על הערים הקדומות שמעל המאגמה, ומסופר כי גם המלחמות הפנימיות שבין הנסיכים ובתי האצולה והחרשים השונים, הפכו אינטנסיביות ואכזריות כפי שלא היו מזה מאות על מאות שנים.

לעג הגורל הוא, שדווקא לראלג'קריל, יריביהם העתיקים והמרים של אורגי-הערפל, כמעט ולא הייתה יד ורגל בחורבן הממלכה המבורכת של האור הנצחי; ולאותה מלחמה והזוועות שבסיומה אחראים דווקא ואסאלים בני-אנוש של אורגי הערפל עצמם (גם אם, כפי שאורגי הערפל ששרדו טוענים, מספר שכירי חרב מבני ראלג'קרילהשכירו את עצמם לשירות התוקפים).

בימים אלו, כמעט שני דורות אחרי ההתנפצות, יותר ויותר ראלג'קריל נוטשים את ישוביהם העתיקים ואת מרות הנסיכים שלהם שתחת הרי הגעש, ומחפשים את מזלם במקומות אחרים (הגם שמדובר עדיין במחזה לא נפוץ), חרף העובדה שהם נאלצים לא פעם לבלוע את גאוותם הקודרת כפי שלא הורגלו לעשות, ולהתמודד עם אוכלוסיות שעצם המראה שלראלג'קריל מבעית אותן, וסבורות - בטפשותן - באמת ובתמים כי הם גזע שדם דאמוני זורם בעורקיהם.

פה ושם, אפשר להתקל בקבוצות שלמות - למשל, כוח שכירי חרב קטן שנשכר בעבר בידי אויביהם של אורגי-הערפל וכעת מחפש עבודה חדשה; ואפילו באציל זוטרי אחד או שניים או בנו של אציל, מלווה בכמה מאנשיו שתרים אחרי מקום הולם להתיישב בו.

תיאור חיצוני

ראלג'קריל הם דמויי-אנוש גבוהים ומוזרים, ויש אומרים מבעיתים למדי למראה.

הגוף דמוי-אנוש, גבוה ואתלטי יחסית, באורח שמזכיר גרסה שרירית יותר של אויביהם השנואים, אורגי-הערפל. העור בגוונים שונים של אפור, מאפרפר בהיר מאד ועד אפור כהה; ציפורני הידיים והרגליים נוטות לעיתים להיות ארוכות מעט משל בני-אדם, גונן אפור גם-כן, אולם עם נטיה לאדמומיות.

תווי פניהם של הראלג'קריל דומים למדי לאלו של אורגי הערפל, כולל העיניים הנוצצות עם האישון המטושטש במידת-מה והגבות המשוכות כלפי מעלה; כאשר שני ההבדלים המרכזיים הינם כי בניגוד לאורגי הערפל, אוזניהם של הראלג'קריל מעט מחודדות בקצה (אם כי לא ארוכות יותר מאוזני אדם), הם ניכרים בגוונים האדומים של עיניהם - כאשר הגוון המדויק יכול לנוע מאדום בהיר, דרך אדום-כתום בגוני האש, ועד אדום-דם כהה.

דת ואמונה

לראלג'קריל דת סודית שסוגדת לישות קדומה שמכונה בפיהם 'הצל הבורע'; לשיטתם, מדובר באחת האלוהיות של האימפריה הקדומה של הקאהר'ריל; היא מתוארת כצל נשי מבעית ועצום, מוקף בלהבות אדירות ומחזיק בכלי משחית שעצם מגעו יכול להתיך פלדה מחושלת. היא גבירה של מלחמה, חורבן וסערת אש – אולם גם של יצירה וקסם עתיק שמבעבע מהאישים הגדולות שבבסיס העולם. ברכתה מאפשרת לכוהניה לשעבד יצורים קדומים מעולמות האש, ולרתום אותם לטובת לכבשנים האדירים שבתחתית ההר. ומסופר, כי האדירים ככוהניה יכולים, בעת מלחמה או בעת שיא הפולחן, ללבוש את צורת הצל הבורע של גבירתם, לזמן כלי נשק אדירים עשויים מלהבה חיה, ולמגר בעזרתם כל מי שיעז להתייצב מולם.

יחסים מול גזעים אחרים

הראלג'קריל מתעבים בכל ליבם את אורגי הערפל, בהם הם רואים עבדים רכרוכיים שמעזים להעמיד פני אדונים ולנסות לגזול את מה ששיך לראלג'קריל בזכות. רוב הראלג'קריל חשים שמחה לאיד על נפילת ממלכתם המסואבת והמקושטת להגעיל של אורגי הערפל, ולועגים לאלת האור שאך מובן שלא ענתה לתפילותיהם הבכייניות של 'לדיה'. מנגד, לא מעטים מהראלג'קריל – בעיקר אלו שמסתובבים בעולם החיצון – סבורים כי בכך גם נגמרה המלחמה העתיקה בין שני הגזעים: אורגי הערפל נופצו, אינם מהווים עוד איום, ולכן ניתן להניח לשרידיהם לנפשם.

כלפי גזעים אחרים, הראלג'קריל חשים באורח מסורתי בוז משועשע – העוגים הם קופים גדולים שנרגשים ממעט הקסם שעלה בידיהם להשיג; והאנ'מירים הם

ילדים קטנים ויהירים שמשחקים במלכים וכוכבים. כל מה שיצרו, לא יוכל להתחרות בהדר הקדום שמתחת להרים המלוהטים, ובוודאי לא לגדולה הקדומה שהראלג'קריל הם יורשיה היחידים. עם זאת, אבני-החן המכושפות של האנ'מירים עניינו את הראלג'קריל מאז ומעולם – ומסופר כי לאחר פשיטות הנפל האנ'מיריות על ההרים, הם לקחו כוהנות נוצצות וחרשים אנ'מירים בשבי בכדי לנצל את כוחותיהם והידע שלהם, אולם רובם לא שרדו לאורך זמן באפלה המלוהטת שמתחת להרים.

לעומת זאת, הראלג'קריל רוחשים 'כבוד' במובן של פחד ותיעוב עמוק כלפי הקור'סלאג, אותם הם מכירים טוב יותר מגזעים אחרים. ככל הנראה, בין שני הגזעים הללו ישנה היכרות עתיקה, בפרקים של ההיסטוריה שנשכחו או כמעט ואינם ידועים מחוץ לקאהרגראט – מה שגורם לראלג'קריל, או למצער חלקם, לפחד מאד מהאותות על התחזקותם המחודשת של אותם יצורי-אבן דמוניים למחצה, ואפילו לשאת ולתת עם יריבים ישנים או בריות פחותות מהם כדי לקדם את פני הסכנה.

שפה

שפתם של הראלג'קריל נקראת ראלגריט. היא מזכירה במעט את שפת אורגי הערפל, ויש לה מצלול מתנגן משל עצמה, אולם היא נוקשה וקודרת ממש כמו ההרים ש'פיות האבק' חיים בתוכם.

כיצד ליצור שם של ראלג'קריל?

רבים מהשמות של 'פיות האפר' גזורים ממספר מונחים בעלי-חשיבות בשפתם, באורח שנראה כדומה מעט למילים המקודשות של אורגי הערפל (גם אם הראלג'קריל לא מייחסים למילים קדושה ממש).

בסיס השם	משמעות	צורת הגיה מקוצרת בבסיס שם
גראטרה (Gratre)	אש	Grat
רונגורן (Rungorn)	בזלת / אבן כהה וחזקה	Rung
גראלדה (Gralde)	סדן מתכת	Gral
ראדריל (Radri)	פלדה מחושלת / להב	Rad
קראטקור (Kratkor)	שער מבוצר (בד"כ באבן)	Krat
לירגרה (Lirgre)	אפר לוחט	Lirg
סורמרן (Sormren)	קיטור או מים רותחים	Sorm

כדי ליצור שם של ראלג'קריל, יש להשתמש באחד הקיצורים האלו, בתוספת לסיומת או תחילית.
תחיליות וסיומות נפוצות והמשמעות שלהם, מופיעות בטבלה הבאה:

הטיה גברית	הטיה נשית	תחילית/סיומת	משמעות
Xור	Xורל	סיומת	"של/שייך ל-" (גראטור=של האש)
Xנ	Xינ	תחילית	"אדון ל-" (אינגראט=אדוני לאש)
Xל	Xל	שניהם	"עתיק יומין" "נכבד" (רלגראט=אש עתיקה)
נור	נור	תחילית	"שיר", "בלדה" (נורגראט = שיר של אש)

לעיתים שמות של נשים מקבלות סיומת של Xֹ במקום שבו השם נבנה מתחילית + עיקר השם.
למשל, את השם אינגראט אפשר להפוך גם לאינגראטה; נפוץ במיוחד בשמות עם תחילית זהה לנשים וגברים, כמו "נור".

שמות נפוצים לגברים: Grator, Angrat, Algrat, Norgrat, Rungor, Anrung, Alrung, Norrung, Gralor, Angral, Elgral, Norgral, Rador, Anrad, Alrad, Norrad, Krator, Ankrat, Kratal, Norkrat, Lirgor, Anlirg, Lirgal, Norlirg, Sormor, Ansorm, Sormal, Norsorm

שמות נפוצים לנשים: Gratorl, Ingrat, Elgrat, Gratel, Norgrate, Rungorl, Inrung, Elrung, Rungel, Norrunge, Gralorl, Ingral, Elgral, Norgrale, Radorl, Inrad, Elrad, Radel, Norrade, Kratrol, Inkrat, Elkrat, Kratel, Norkrate, Lirgorl, Inlirg, Lirgel, Norlirge, Sormorl, Insorm, Sormel, Norsorme

דוגמאות

שמו המלא של הנסיך Anrung יכול להיות Anrung Khar-Rynlirge.
בפניה מקוצרת יותר יבוא התואר לפני השם הפרטי: Khar Anrung.

שמה של מחשלת החרבות הידועה Radel יכול להיות Radel Narat Norgralde (שם משפחה שמשמעותו "שיר של מתכת מצלצלת על הסדן"), או בפניה מקוצרת: Narat Radel.

ההרפתקן Norrung בן למשפחת sormarg שאין לה שום יחוס מיוחד, יקרא Korg Norrung או Korg Norrung Surmarg.
יש גם מי שיתעלם לגמרי ויכנה אותו סתם- כך Norrung Surmarg – פניה שנחשבת מעליבה מאד, מאחר ולכל בית של פיות אפר, צנוע ככל שיהיה, יש גאוה מפותחת מאד, אלא אם כן הפונה הוא ראלג'קריל ממעמד חברתי גבוה בהרבה.

שמות משפחה (שמות של 'בתים')

שמות משפחה עשויים להשתמש באותם מונחים שמרכיבים שמות פרטיים, אבל במונחים אחרים משפת פיות האבק.
שם משפחה ישתמש בדרך כלל במושג המלא ולא בקיצור שלו, ואליו תתחבר תוספת - שבדרך-כלל יש לה משמעות ברורה, לעיתים היסטורית, פיוטית או אפית (למשל: Rynlirgre "הקרב בשדה האפר").

לפני שם המשפחה יבוא תואר, שמרמז על חשיבות הבית:

קאהר – נעלה (בית נסיכים)

נאראט – בית חרשים או אומנים

קורג – בית לוחמים / משפחה מיוחסת (משמש כברירת מחדל לפניה מכובדת)

פרק שלישי

אקלים, אוכלוסיה וחיי יום-יום בבקעת קיירן

וארלאריאל הפליטה גידוף, מהדקת את אחיזתה במושבות, כאשר הפרד שב ושיקע את פרסותיו בשלולית עמוקה, גורם לעגלה כולה להטלטל באורח מסוכן.

גשמי אמצע הקיץ הקדימו, הופכים את המשעול המתעקל שלפני העיירה לאפרורית מטושטשת, ובולעות כליל את צורתה של העיירה שאמורה היתה להתנוסס כעת אל מול פניה; רק אי-שם במערב, צבעה אדמומית את חומת העננים, מעידה כי השמש כבר החלה נוטה מערבה, נוטלת עמה את תקוותה של אורגת הערפל להגיע אל שערי העיר לפני רדת החשיכה.

מחשבות עגומות שבו והתגנבו לראשה, כאשר נאבקה לשמור את הבהמה הרטובה בתוך דרך העגלות הבוגדנית. קשה היה להאמין שאך לפני שני עשורים, היתה מבלה ערב קיץ הרחק מעברו המערבי של הים הגדול, מתענגת על הרוחות הענוגות שנושבות על גני ורדים אינסופיים, עוטה שיריון נוצץ, ודגלים צחורים מתנופפים מעל ראשה, גבוה אל תוך שמיים כחולים ומבורכים.

ברק נוסף קרע את השמיים, מאיר לרגע את המגדלים הרעועים שבעברו האחר של העמק.

כל זה נשרף באש, ביחד עם אורגי ערפל רבים כל-כך שהכירה במהלך כל חייה.

כעת, במחוז הספר המרופש הזה? היא תהיה בת-מזל, אם תצליח להגיע אל פונדק דרכים עלוב, שורץ בני-אדם צועקים ומגדפים, כאשר עגלת המשא הישנה והפרד בריאים ושלמים. צרור המטבעות שלה, שהיה פעם מלא בכתרי לובן מכונפים של הממלכה הברוכה, מכיל אך כמות קטנה למדי של מטבע הנחושת המקומי אשר בני האנוש כינו 'באן', ולצידו מספר אנורנים בודדים של כסף... כמות מספיקה בקושי לתשלום מיסי השער, חדר ראוי למגורים וארוחה ההולמת את קיבתו של איכר מקומי יותר מאת זו שלה; ובזה הוא ישאר, עד שיעלה בידה למכור את כלי המתכת הצנועים שבמרכולתה.

רשרוש חשוד בין השיחים לצד הדרך גרם לה להדק את שפתיה ולשלוח יד לעבר ניצב חרבה. חיה תועה, או שודדי דרכים? רק זה היה חסר לה עכשיו...

האקלים בבקעת קירן

בקעת קירן נמצאת בחגורה המרכזית-דרומית של יבשת מלסטר, אולם העובדה שהיא שוכנת במיקום מוגבה (בערך 1,200 מטרים עד 500 מטרים מעל לפני הים), ומתחת לפסגה עצומה וקרה, משפיעה מאד על האקלים שלה. מחזור העונות הוא ארוך יחסית, לא קבוע לגמרי, ונע בין 370 ל-400 ימים.

התוצאה היא, שבבקעת קירן יש קיץ ארוך ונוח יחסית, עם גשם נעים לפרקים (כאשר באמצע מספר שבועות של סערות גשם זלעפות), חורף ארוך וקשה, ובתווך שתי עונות מעבר קצרות. קיימות שתי תקופות עיקריות של קצירת יבולים – אחת באביב (בעיקר של שעורת הרוח), ואחת בשלהי הקיץ (לאחר סערות הגשמים) ובעיקר בעונת המעבר של הסתיו – בעיקר דלועים ופירות, כולל פטל הלשם.

לוח השנה האנ'מירי

להבדיל מהאקלים והמועדים החקלאיים, אשר משתנים בחדות בין האזורים השונים של מלסטר, הרי שלוח השנה של האימפריה, שנקבע במקורו במישורי סלנטיר (שמצויים במרכז היבשת, ומאופיינים במחזור של ארבע עונות שוות באורכן), הינו לוח אחיד שהגיע ונאסף באורח אחיד בכל מקום אליו הגיעו הכיבושים האנ'מירים, כולל החגים ולא פעם מועדי גביית המיסים הכרוכים בו – מה שיצר לא אחת חיכוכים עם המקומיים. הלוח האנ'מירי, שהוחל בבקעת קירן לפני מאות שנים, מחלק את השנה לשנים-עשר חודשים בני 30 יום כל-אחד, אשר באים בקבוצות של שלושה – כשכל קבוצה נושאת את שמה ואת צבעה של אחת מארבע ההשתקפויות.

שמות החודשים מורכבים מ:

- א. תחילית: רי (ראשון), ני (שני) ו-דל (שלישי).
- ב. חלקו הראשון של שם ההשתקפות הרלוונטית והגוון המקושר אליה: דאר (צהוב), ראל (אדמדם), לינ (כחול), ו-אום (אפור).
- ג. הסיומת תור (Tor), שפירושה "חודש".

בין כל קבוצת חודשים לבאה אחריה (למעט זו שבאה אחרי קבוצת החודשים האחרונה, ה'אפורה'), קיימת הפסקה של שלושה ימים, שנחשבים כימים שבהם הגוונים השוקעים מתערבבים עם הגוונים העולים. לתקופה יש משמעויות מיסטיות עם קשר הדוק בין היתר לליטוש וכישוף של אבנים יקרות, והיה מהווה גם זמן לאחד החגים של האימפריה, שנחגגים על פני אותם שלושה ימים.

לאחר קבוצת החודשים האפורה, בין החורף לאביב, קיימת תקופה בעלת אורך משתנה (יום אחד עד 31 ימים), שנועדה במקור להוות תיקון שיתיר את לוח השנה צמוד

לעונות השנה, ואורכה המדויק היה נקבע כל שנה בידי מלומדים שסרו למרות הכוהנות של האימפריה, והיו משלבים תצפיות אסטרונומיות עם מדידת אנרגיות קסומות.

אלא, שאותה תקופה, שזכתה לשם 'הימים חסרי הצבע', ולפי מסורות ישנות חופפת פחות או יותר את ה-"באב קאפוט" (Beb-Kafuj), תקופת חג ריטואלי ידוע לשמצה של מאמיני באבוס, הרי שהתקופה זוהתה בידי רבים מהאנ'מירים כקשורה מאד לכוחות האפלים, או לחלופין לתקופה של יכולת לצבור כוחות גדולים ולבצע מעשים לא מרוסנים – לא פעם, בעד מחיר כבד מאד.

חודשי השנה בבקעת קירן

רי-דאר'תור ("החודש הצהוב הראשון")

חודש ראשית האביב והפשרת אחרוני השלגים; הרוח המזרחית נחלשת ונפסקת לגמרי לקראת סוף החודש. האיכרים מתחילים לעבוד בשדות לקראת הקציר הראשון; סיירים מחפשים אחרי אנשים שאבדו בחורף ובודקים מקומות נידחים שאבד עימם הקשר. סוחרים ראשונים יוצאים לדרכים עם מרכולת של שלחי החורף.

ני-דאר'תור ("החודש הצהוב השני")

החודש של סוף האביב; אזורים לא מעובדים מתכסים בפריחה ססגונית, ופרחי מים גדולים נפתחים בפאתי נהר קירן ועל פני האגמים. בשדות, קציר היבולים הראשון מגיע לשיאו. סיומו נחשב מועד מועדף לחתונות אצל מעמדות מסוימים, וכן זמן טוב לשילוח בן או בת שהגיעו לפרקם ללימודים או עבודה אצל פטרון שהסכים לפרוש עליהם חסות.

דל-דאר'תור ("החודש הצהוב השלישי")

החודש הראשון של הקיץ בבקעת קירן; הפריחה נחלשת, וכיוון הרוחות משתנה למערבי עד צפון מערבי, לעיתים מלווה באובך שמגיע מביצותאור'גאקה. בעבר החודש היה שיא גביית המסים ומועד לחיכוכים שנבעו מכך. הדרכים הומות סוחרים שנעים עם מרכולתם לקראת פסטיבל השחר הארוך – ולמרבה הצער, גם שודדי דרכים פעילים מאד, בעיקר בחלקי הבקעה שמחוץ להגנת אחת האחוזות הגדולות או המשמר של עיר המחוז.

פסטיבל השחר הארוך

נקרא גם חג הלהבה הזהובה, ונערך בשלושת הימים 'הכתומים' שחוצצים בין החודש הצהוב האחרון לחודש האדום הראשון.

חג שמציין את נצחון ההשתקפויות הנעלות על אל העונג באבוס, ואת הנצחונות של האימפריה; בתקופת האימפריה, היה נהוג לחגוג אותו ואת הפגנת העוצמה

הקציר השני, שכליבו דלועים ופירות מסוגים שונים, שנהנו מהגשם השוטף ומהלחות והגיעו לגודל ומידת בשלות מרשימה – כאשר בראש הרשימה עומד פטל הלשם העסיסי והמתוק, שמשמש הן לאכילה, הן לשימור בצורת ריבות, והן כחומר גלם לזיקוק משקאות אלכוהוליים.

בעבר הרחוק, החודש הזה היה גם תקופה מועדפת לקטטות בין האצילים השונים וכוחות חמושים אחרים בבקעה – אבל הימים הללו עברו לפני דורות רבים, הגם שיש להם עוד זכר סיפורים ובתורות.

פסטיבל האור הנוצץ

נקרא לעיתים גם 'חג קרן השפע', ונחשב בראש ובראשונה לחג של גילדות האומנים ובעלי המלאכה השונים, שנהגו להציג בו לראווה יצירות ושכיות חמדה, ולהתחרות אלו באלו, הן על כבוד והן על ליבם וארנקם של קונים עשירים. יודעי דבר יכולים לנחש בקלות, בהתאם לסדרי התצוגה והצגת האומנים, את יחסי הכוחות בגילדות השונות, כולל איזה אומן צעיר או שוליה נחשב מוצלח יותר, ומי נחשב כסרח עודף.

לפחות בבקעת קיירן, רוב האיכרים אינם פנויים לחג, ומציינים אותו באורח סמלי בלבד בארוחה משפחתית מורחבת, אם ידם משגת וזמנם עומד להם – נוכח העובדה כי הקציר השני עדיין נמצא בשיאו.

אצילים, לעומתם, נוהגים להדר במנהג הסעודה המורחבת, ולהפוך אותה להצגה של עוצמה ועושר (מסורתית, יותר בהצגת שכיות חמדה ואומנות מאשר בצחצוח חרבות), כולל עריכת נשף ריקודים אחריה, ככל שידם משגת ויש באפשרותם להביא אורחים נכבדים. בין היתר, נוהג להציג בחג זה את הבנות והבנים שהגיעו לפרקם, באמצעות 'הופעת בכורה בחברה', שתעמוד במרכז אותו נשף, בין אם הם עורכים אותו או מוזמנים אליו.

רי-לינ'תור ("החודש הכחול הראשון")

החודש הראשון של הסתיו, שבו האוויר הופך קריר יותר. הקציר השני מגיע לסיומו, לעיתים בחגיגות כפריות שנראות כהד מאוחר לחג קרן השפע.

איכרים, אצילים ובמידה מסוימת גם עירונים, מתחילים בשימור ובאגירת סחורות ומצרכים לקראת החורף. במזקקות, זו עונת שיא העבודה, ולעיתים אפשר למצוא שיכורים ושאר מוכי גורל מתקבצים מסביבן, בציפיה לזכות במשהו מההפקר.

ני-לינ'תור ("החודש הכחול השני")

החודש השני של הסתיו; הטמפרטורות צונחות במהירות, והגשמים הופכים קרים, כאשר כיוון הרוח חוזר ומשתנה בהדרגה למזרח. בעלי מלאכה עסוקים ביצור חפצים שהולמים את עונת החורף, מנרות ושמינים

שהוא מייצג בתהלוכות נצחון, בעיקר אך לא רק אחרי מסעות מלחמה מוצלחים.

החגיגות כללו, מלבד הפגנה לראווה של עוצמה, שיריונות וניסים מפוארים, גם חלוקה של שלל ומתנות אחרות, ושעשועים להמונים.

במחוזות מסוימים החג שימש, למרבה הצער, גם חגם של סוחרים עבדים והמסדרים שלהם, כולל הצגת מרכולתם לראווה, מכירה וקניה של סחורה אנושית.

בבקעת קיירן כיום, החג נחגג כחג סיום קציר היבולים הראשון, ונערך בו היריד הגדול של הקיץ, שכולל יציאה פומבית של חברי מועצת הנכבדים אל ההמונים; היריד מכיל הן שעשועים ותחרויות פשוטות, ומהווה את הסיכוי הטוב ביותר למצוא סחורות זרות ודברי מותרות שאינם נפוצים – בעיקר אך לא רק שכיות חמדה שהוצאו מהמכרות שמתחת לרכס קאראנסיל ולוטשו בידי רבי האומנים של ההשתקפות הכחולה. בעבר הוצגו גם סחורות רבות מנסיכות אורמ'תירל, אבל מאורעות השנים האחרונות הפכו אותן לנדירות בהרבה.

רי-ראל'תור ("החודש האדום הראשון")

החודש השני של הקיץ בבקעת קיירן, מאופיין בהתחזקות הרוח הצפון-מערבית, האובך והגשם, ונחגג בו בין היתר אחד החגים של הגורג, שבו הם מציגים לראווה צמחים נדירים ומזוירים.

תושבים רבים עובדים קשה כדי להכין את הבתים ואת השדות לסערות אמצע הקיץ ולהגן עליהם מהצפה; אחרים נדרשים לשלם מס עבודה באחוזות של האצילים, בדרך-כלל למטרות דומות. כאשר לפי הנוהג, אדון טוב הוא גם זה הדואג למקלט אפשרי לאיכרי הסביבה מפני סערות קשות במיוחד או גרוע מכך, התקפות שיגיעו בחסות סערת הגשם; ובין היתר, מקפיד שהמקום יעמוד על תילו ושהדרכים אליו מהירות ובטוחות.

ני-ראל'תור ("החודש האדום השני")

החודש הידוע לשמצה של סערות אמצע הקיץ; הטמפרטורות עולות ועימם לחות מבאשה. השמיים אדמדמים-אפורים, עכורים ומעורפלים, מורידים מטח אחר מטח של גשם, מלווה בסערות רעמים וברקים. בחלקים רבים של החודש, רק גורג או סיירים קשוחים במיוחד מעזים לנוע בחלק מהדרכים.

מלבד סכנת ההצפות, החודש צופן לא מעט סכנות אחרות, החל מהתפשטות מגפות, והמשך בהתקפות של חרקים ודו-חיים ענקיים, ולעיתים גם יצורים אחרים שסוגים שנהנים מהגשם העז והבוץ העמוק – כולל מפעם לפעם התקפות של אנושואידים מעוותים מבני הפור'ראטי.

דל-ראל'תור ("החודש האדום השלישי")

זהו החודש האחרון של הקיץ; הגשמים מתמעטים והרוח נחלשת; כאשר המים נסוגים די הצורך, מתחילה עונת

יותר של הבקעה. השלג מעמיק ופושט בהדרגה ממזרח למערב.

הדרכים הופכות מסוכנות, מסעות בין הכפרים נפסקים בהדרגה, ואנשים מסתגרים בכפרים או בחוות; יצורים מסוכנים מתחילים לגלות תעוזה ולרדת מהרכסים.

ני-אומ'תור ("החודש האפור השני")

החודש של שיא החורף; נהר הקיירן קופא ברובו, הדרכים חסומות, והרוחות משתוללות, נושאות עימן סופות שלג ממרומי רכס קארנסיל.

זאבים, אבנוני-מערב ולעיתים גם יצורים גרועים יותר מתקרבים לכפרים, וחוות מבודדות, בעיקר בחלקים המזרחיים וליד הרכסים הצפוניים, נמצאות בסכנה מוחשית של התקפה – כאשר פה ושם, כוחות של סיירים מנוסים מחרפים נפשם בשלג וברוח כדי להתריע מפני יצורים מסוכנים במיוחד ולהגן ככל האפשר על פאתי האזורים המיושבים.

מנגד, בחודש הזה מתחוללות כמה תופעות מוזרות, כולל פריחה קצרת-מועד של צמחי כפור נדירים, שנחשבים בעלי יכולות קסומות, הופעת אבני-שלג נאות ובעלות ערך, ולעיתים גם התגלויות או מראות מוזרים בשמיים, מה שמפתה הרפתקנים או מלומדים פזיזים לסכן את עצמם דווקא בחודש הזה.

דל-אומ'תור ("החודש האפור השלישי")

החודש שמהווה (ביחד עם הימים חסרי הצבע) את תקופת שלהי החורף. הרוחות המזרחיות מתחילות להחלש, ועימם השלגים. יצורי החורף הופכים נועזים פחות וחוזרים בהדרגה אל ההרים.

חלק מהדרכים נפתחות מחדש למסעות – מחיילים ובעלי-מלאכה נוקשים שבאים לאבחן את נקי החורף או לחדש קשר עם מקומות מבודדים, ועד אצילים שיוצאים בסוף התקופה לעבר בירת המחוז, כדי לקיים את המנהג העתיק של שלהי החורף.

הימים חסרי הצבע (באב קאפוז')

תקופה של יום אחד עד עשרים אחד ימים, שבמקור הינה תקופת 'התאמה' של לוח השנה למחזור עונות השנה במלסטר, שהוא ארוך מעט יותר מסדר החודשים הקשיח של הלוח האנ'מירי. אורכה היה נמדד ונקבע מראש בכל שנה על-ידי מלומדים הכפופים לכוהנות, באמצעות תצפיות אסטרוטולוגיות ומדידות של כוחות קסומים, ואז מוכרז על-ידי שליחים או אמצעים קסומים שהיו מועברים בין המקדשים האנ'מירים השונים.

בקרב האנ'מירים, התקופה הזו נחשבת תקופה של מוות זמני ושל כוחות אפלים, ואצל הכוהנות והלוחמים של האימפריה – תקופה של מאבק של הגוף והנפש, אימון אינטנסיבי והכנה לקראת התחיה והמאבקים של השנה הבאה.

ועד מעילי פרווה חמים והשחזת כלי נשק עבור סיירים ושומרי גבול.

תושבים אחרים שוקעים בקדחת הכנות ואגירה לקראת החורף. באמצע החודש, נהוג לשחרר את כל האנשים שעובדים באחוזות בתור 'מס עבודה', כדי שיגיעו לבתיהם לפני כניסת החורף, כאשר אדונים נדיבים מקדימים לעשות זאת, ומצרפים לכך מתנה מסורתית עבור משפחת העובד שלהם.

דל-לינ'תור ("החודש הכחול השלישי")

החודש הראשון של החורף; הטמפרטורות צונחות בחדות והרוח המזרחית מתחזקת, מלווה בגשמים צולפניים קרים, שהופכים לקראת סוף החודש לשלג ראשון.

סוחרים ועובדי-דרך אחרים עושים מסעות אחרונים, במטרה לשוב אל בתיהם עד חג החורף; עובדים ששחררו מהאחוזות עוברים בדרכים כדי להגיע לבתיהם, ולפעמים נופלים קורבן לנוכלים או שודדים שחומדים את שכר העבודה שלהם; במקומות הגבוהים, כבר ניתן לשמוע יללות זאבים בלילות.

פסטיבל רוח המעמקים

נקרא גם חג הראי העמוק או חג החורף, ונחגג בשלושת הימים שבין החודשים הכחולים לחודשים האפורים.

במסורת של האימפריה, זה חג עצור ועצוב יותר, שהובל בידי ההשתקפות הכחולה והאפורה, ואשר בו האימפריה זוכרת ומתאבלת על מי שנפלו למענה – בראש ובראשונה, אותן כוהנות שלא שרדו את הקרב מול באבוס, ואחריהן כל הנופלים הרבים בקרבות ומסעות הכיבוש הרבים של האימפריה האנ'מירית. בעבר, החג שימש כוהנות גם להתבוננות פנימית עמוקה, כולל לבחינת החולשות שלהן עצמן – אולם ככל שהאימפריה הסתאבה והכהונה הפכה מוכשרת פחות ויהירה יותר, כך הלך ודעך המנהג הזה; למרות שעדיין יש לו הדים.

בקרב פשוטי העם, כולל בבקעת קיירן, זה חג של התייחדות עם אבות/אמהות המשפחה המתים, והעלאת מנחה לזכרם בבקשת ברכה, הגנה והנחיה, כאשר מעל לכל המנהגים מרחף החורף הקשה שרק החל, והשאיפה לעבור אותו בשלום – גם על-ידי בקשת הגנה מהרוחות שמעבר לעולמם של בני האדם החיים.

גילדות מסוימות של מלומדים נהגו בעבר, אולי גם כיום, לקיים גרסה משלהן של החג, שבו הוצגו מחקרים וחפצים שונים – בעיקר עבור אלו שהתכוונו לנסות את מזלם במחקרים מסוכנים של תופעות או יצורים הקשורים בחורף.

רי-אומ'תור ("החודש האפור הראשון")

החודש השני של החורף; הרוחות המזרחיות מתחזקות, והופכות מסוכנות, בעיקר בחלקיה המזרחיים המוגבהים

השנים עצמן חולקו לקבוצות ונמנו לפי "השליט למעלה" – כלומר, גרם שמיים שעמד למשך כמה שנים במרכז הרקיע לפי בדיקת הכוהנים העתיקים של פאר-אגול, אשר האמינו שהוא מקרין את עוצמתו ומשפיע בכוחות חיוביים ושלייליים (או גם וגם) במגעו עם ממלכת האדמה. כל אחד מגרמי השמיים האלו, נקרא על שם דמות מיתולוגית – חיובית או שלילית, בסיפורי עלילותיו של 'האבא בעל הקרניים' ומשרתיו, ומאבקו בנימפות קלות הדעת וביריבים אחרים. למשל, אם גרם השמיים השליט זוהה עם דאגאזור, הסאטיר השחור, שהחזיק במרכז הרקיע שלוש-עשרה מחזורי עונות, הרי שעונת/חודש הזאב בשנה החמישית, יקרא "הזאב החמישי של דאגאזור", וכך הלאה, עד לזאב השלושה-עשר; למרות זאת, עבור רבים מהחזוואים הפשוטים, שלא השכילו לעקוב אחרי הספירה הקוסמית הזו, החודש היה נותר 'זאב'.

האוכלוסיה בבקעת קיירן

בבקעת קיירן חיים פחות או יותר כ-75,000 איש, מהם כ-12,000 בעיר המחוז וסביבותיה, כ-10,000 איש חיים באדמות הפוריות מסביב לאגם רל'נארן ועיירות הכרמים העתיקות בגבעות שממערב לו; ורבים עוד יותר (כ-15,000) מפוזרים ברחבי האזור החקלאי הגדול של מרכז הבקעה, שם מצויות נחלאותיו הרשמיות והלא רשמיות של לורד אנזאריון. יתר האוכלוסיה שוכנת מסביב לשתי האחוזות הגדולות הנותרות של המחוז (קור-אומ'תל ואבאריל, על העיירות והכפרים ששוכנים בקרבתן), וכן בסביבת המצודה הצבאית הקודרת גראן-א-אדום, החולשת על הירידה לביצות האינסופיות של אורגאקה. מלבד אלו, קיים גם כפר הרועים הגדול והמבודד יחסית טולו, וגם ישובים קטנים יותר, כולל חוות מבודדות, ושכטים נודדים למחצה של ציידים ולקטים. במקומות רבים, ניכר לפי החורבות, או חלקים ריקים ליד ישובים, שבעבר חייתה כאן אוכלוסיה גדולה ומפותחת בהרבה מבחינת חקלאות ומסחר.

בני אדם

בקעת קיירן הייתה חלק מהאימפריה האנ'מירית במשך כ-400 שנים. מהתקופה שקדמה לכיבוש האנ'מירי, שכללה כנראה ממלכות אזוריות קטנות, חלקן מוזרות למדי, שלחמו זו בזו (אולם נראה שרובן חרבו או התדרדרו לגמרי עוד לפני בואם של האנ'מירים); רק כפר הרועים טולו עודו משמר בעקשנות מסורות מימים קדומים. נראה, שרוב התושבים האנושיים המקוריים של הבקעה, היו שארי-בשרם של בני פאר'ליל מהצפון, שהתערבבו כאן בעמים ששמו כבר נשכח, וככל הנראה החלו

במסורות העממיות, התקופה הזו נקשרת במפורש לבאבוס ולחסידי, מה גם שהיא נופלת פחות או יותר על מועד ה-Beb Kafuj ("עינוגי האביב") שהיה אחד החגים החשובים ביותר של חסידי אל העונג.

חג השער הנוצץ

חג בן שלושה ימים שנחגג בסיומה של התקופה (ואם היא קצרה מדי, גולש אל תוך הימים הראשונים של השנה הבאה). החג נועד לציין את הפתיחה של השער אל המימד של האנ'מירי, וזרימת הכוח של היהלומים הנשגבים, שהביא לניצחון הטוב על הרע, והקמת העולם לתחייה מתוך הרוע והסטיות של באבוס וחסידי. רוב החגיגה היא של המעמדות הגבוהים – שמציניים את סיום אימוניהם ולעיתים את ציון סיום ההכשרה של כוהנות ואבירים צעירים, מינויים צבאיים ודתיים, ועוד. באורח מסורתי, בחג הזה, נאלצו שליטים כפופים לאימפריה לחדש, בעצמם או על-ידי שליח מכובד (בדרך-כלל בן משפחה מדרג ראשון) את שבוטת האמונים לאימפריה ולכרוע ברך בפני המועצה, אגב הבאת מנחה טקסית מהארץ שלו. בבקעת קיירן, האצילים ונכבדים אחרים היו נוהגים לעלות בסוף החורף אל מגורי הנציב האימפריאלי, להביא תקרובת ולסעוד על שולחנו בסוג של הצהרת אמונים – ולא פעם היו מציגים בפניו צאצא מבטיח במיוחד (נחשב כבוד גדול בהרבה מאשר ההצגה הפומבית של כל מי שהגיע לפרקו בחג קרן השפע). לאחר רצח הנציב האחרון ובני משפחתו, פסק המנהג הזה, אולם המועצה לא פעם עורכת כינוס, רשמי או לא רשמי, סמוך למועד הזה או מספר ימים לאחר מכן, לרגל תחילת השנה החדשה, חדשות ופגעים שהותיר החורף ושאר עניינים שעל הפרק.

לוח השנה העתיק של הפאר'ליל

לוח שנה שונה לגמרי, שהיה נהוג לפני שנים רבות ברמות הצפוניות ואזורים רבים אחרים בהם ישבו בני פאר'ליל או גזעים אנושיים קרובים להם. בעבר, לא היה הלוח אחיד והשתנה רבות ממקום למקום – אך בימים אלו מנסה הנביא גאלהארדפרון לעשות בו האחדה ולקבוע גרסה אחת ומדויקת 'לכבודו של האבא הגדול, פאר-אגול'.

השנה הפאר'לילית חולקה באורח גס לשבעה חלקים, שכל אחד רמז על תופעות טבע ופעילויות אנושיות אופייניות לאותו חלק של השנה, וכל אחד נקרא על שם חיה אחרת; כאשר אם לספור מהאביב, שמות ה"חודשים" היו: פפר, ארנב, צבי, דרקון, דוב, אייל קורא, זאב, כאשר כולם ביחד משלימים מחזור שלם של עונות (כך שבסופו של דבר, הלוח נותר מתואם איכשהו עם הלוח האנ'מירי).

בשולי עיר המחוז, ויותר מכל האחרים, דומה לסטריאוטיפים המקובלים על הגורג. לצידם, קיימים גם קומץ גורג שחיים מחוץ לשבטים – בין אם באורח זמני, מנודים או כאלו שעזבו מרצונם את אחד הקלאנים, ובין אם גורג מארצות זרות. שארית התושבים הלא אנושיים של הבקעה הם אוסף מגוון מפה ומשם, רובם פליטים אורגי ערפל שנמלטו מחורבן 'ממלכת הלובן הנשגב' שלהם שמעבר לים המערבי, והתגלגלו בדרכים כאלו ואחרות לכאן.

טבלת אוכלוסיה לפי אחוזים

20-01: פאר'ליל "טהורים" או כמעט טהורים, כולל תושבי הכפר טולו (כ-15,000 איש)
70-21: בני-אנוש עם דם מעורב ברמות שונות של אנ'מיריפארליל (כ-37,500 איש)
90-71: אנ'מירי "טהורים" או כמעט טהורים. (כ-15,000 איש)
98-91: גורג (כ-6,000)
00-99: אורגי ערפל או אחרים (כ-1,500).

שפות מדוברות בבקעת קיירן

שפת האם של הרוב המוחלט של תושבי הבקעה היא "אנ'מירין מדוברת", שהיא גרסה עממית-מקומית של הלשון הרשמית של האימפריה, נהגית במבטא מקומי כבד שיראה למלומד מעיר הבירה (אם לא נחרבה כליל זה מכבר...) כעילגת למדי, ומטבע הדברים, כוללת לא מעט מילים וביטויים מניבי פאר'ליל מקומיים שנקלטו לתוכה.

כיום, חוגים מסוימים מגלים עניין הולך וגובר בפאר'לין תקנית כפי שהיא מדוברת ברמות הצפון הרחוקות (או ליתר דיוק, כפי שהוכרזה וחודשה בידי הנביא פרון ואנשיו, באורח שיתכן שהוא שונה מאד מהאורח בו אנשים באמת דיברו ברמות הצפון לפני מאות שנים) – אם, עד כמה שהתומכים בשפה הזו ינסו להכחיש, אין ספק שזו בהחלט אינה שפת-אם עבורם.

האצילים ובעלי המלאכה המכובדים ידברו, או ינסו לדבר, באנ'מירין גבוהה, שהיא השפה הרשמית של האימפריה, לעיתים אפילו תוך ניסיון לעדן ולסגל את המבטא הנכון.

שפות של דמויי-אנוש

הגורג בבקעת קיירן, כמו בכל מקום אחר, אינם בעלי שפה משלהם, והם דוברים שילוב בין אנ'מירין מדוברת לאנ'מירין נמוכה (Gutmirin), או כפי שיש שמכנים את דיבורם בלעג "Gurgimir". רק משכילים ספורים (או אורגי ערפל), יודעים לדבר בשפת המית'ריט של היבשת המערבית, או שפות אחרות, כגון זו של העוגים; ודווקא כמה ציידים, סיירים ורועים יודעים לפחות כמה מילים של שפות לא אנושיות.

מתערבבים באנ'מירים עוד לפני הכיבוש הממשי של הבקעה בידי לגיונות האימפריה.

בתקופת האימפריה, המצב השתנה במהירות נוכח הסחר המסיבי, בעיקר לאורך דרך המלך שיורדת מרכס קאראנסיל, חוצה את בקעת קיירן, ובעבר המשיכה מערבה דרך מנהרות חצובות עמוק בסלעי ההרים, עד למישור שסביב עיר הנמל העצומה טיל'מירלן.

חלק מהזרים שעברו בבקעה הירוקה והשלווה יחסית – בעיקר אנ'מירים – התיישבו בתחומיה; בין היתר, הגיעו לכאן גם מספר שושלות אצילים אנ'מיריות שזכו בנחלות באזור – חלקם קיים עד היום.

עד להתנפצות הגדולה (ובמידה רבה, עד לשנים האחרונות ממש), רוב האוכלוסיה האנושית (שמהווה כ-90% מתושבי הבקעה), ראתה את עצמה כנתינים של האימפריה – כאשר מלבד במעמדות הגבוהים, רוב האוכלוסיה היא כזו שזורם בה דם מעורב של אנ'מירי ופאר'ליל.

לכן: הכלל הבסיסי (הגם שיש לו חריגים), הוא כי ככל שהמעמד של המשפחה גבוה יותר (בעיקר במה שנוגע לקריירה צבאית או של כוהנות שיצאו מהמשפחה), כך היא תהיה בדרך-כלל יותר אנ'מירית במראה ובהתנהגות, ולהיפך.

למעשה, המנהג של רבים יותר ויותר כיום לשייך את עצמם במובהק למוצא אנ'מיריאוואר'ליל, הוא במידה רבה חידוש של השנים האחרונות, ונראה כהשפעה גם של השינויים (ויש אומרים טירוף) בנסיכות אורמ'תירל, וגם לצילו של הנביא גלהארד פרון, שמבקש "להחזיר עטרה ליושנה" וללטש מסורת פאר'ליל טהורה תוך תיעוב ודחיה מוחלטת של כל מה שנתפס בעיניו כאנ'מירי.

אנשים ממוצא מעורב: מצב הדברים הזה יכול ליצור שאלה, האם מחשיבים בן-אנוש ממוצא מעורב יחסית כאנ'מירי או פאר'ליל מבחינה טכנית. התשובה היא, שאין תשובה ברורה והדבר נתון לשיקול דעת של המנחה והשחקן, ויקבע במידה רבה לפי השאלה, כיצד המשפחה של הדמות רואה את עצמה ומציגה את עצמה בפני אחרים. בתור ברירת מחדל, משפחות ממעמד בינוני-נמוך שלא שמרו על קשר לתרבות האימפריאלית הגבוהה, יכולות להחשב כבני פאר'ליל – גם אם כאמור, זורם בעורקיהן גם דם אנ'מירי.

דמויי אדם

בין התושבים דמויי-האנוש של הבקעה, יותר מ-80% הם גורג. קיימים לפחות חמישה קלאנים שונים:

בומז ויוק שחיים באדמות הנהר בפאתי יער הפטריות המסוכן של 'שלוש טחנות'; קלאן יים שחי באדמות הביצה ליד מצודת גראן-א-דרום; בני גיר-מירן' המוזרים שחיים בנחלות לורד אבאריל; וקלאן קריג הגדול שחי

לשמה בשל הרעשים דמויי הרעם שהבלילה שלה מפיקה במהלך היצור.

את התפריט הבסיסי נהוג לגוון, במידת האפשר, בפירות מקומיים וביצים; ומי שמסוגל לגדל עז או פרה, או שידו משגת לשלם לבעלי עדר מקומי או רפת כפרית, יכול להעלות על שולחנו חלב וגבינות מקומיות פשוטות.

תזונה בעיר המחוז

השינויים לאחר ההתנפצות הגדולה, לא רק שהביאו לאנמילרור פליטים שהתקבצו ברבעי עוני מחוץ לחומות, אלא גם הרעו את האדמה עצמה ופגעו בחקלאות הקטנה שהייתה נהוגה בשולי העיר; לכן, דגן ומצרכים אחרים שנהוגים בכפר, הפכו קשים יותר להשגה ויקרים יותר; כיום, רק מעטים מתושבי העיר שאינם נמנים על המעמד הגבוה מסוגלים להחזיק חלקות קטנות - בדרך-כלל באדמה מוגבהת ובמרחק מה מהעיר, ומוכרים את סחורתם במחיר מפולפל.

את רוב הדגן, כולל הפשוט והזול יותר, יש צורך ליבא מהחלקים החקלאיים יותר של בקעת קיירן, ורק לחברי הגילדות והסוחרים (כולל אלו שעדיין מתפרנסים ממתן שירותים לזרם הדליל של נוסעים שיוצא ונכנס מהעיר) יש כסף לשלם עבור אספקה שוטפת ממחוזות הכפר, קל וחומר להעלות על שולחנם מותרות כמו גבינות, ממתקים וריבות, שלא לדבר על בשר.

לעומת זאת, בני המעמדות הנמוכים ובעיקר ברבעי העקורים שנבנו על אדמה בוצית שחלקה מדיף ריחות גופרית חלושים, נאלצים להסתמך על שילוב בין תנובה דלילה של שיחי גרגירים ולעיתים עץ פרי קטן ומעוקם ותרנגולות או שתיים שהם מצליחים לגדל סביב הבקתה הקטנה שלהם, עם תנובתם של צמחים ייחודיים - רובם במקור צמחי מערות שהתפשטו החוצה והחלו לשגשג באדמת הביצה הגופרתית שמקיפה את העיר.

טחב המרחץ ("ספחת האבנון"): סוג טחב שהפך נפוץ מאד בעיר וסביבותיה, וגדל בקלות כמעט בכל מקום לח, חשוך וחמים. קל מאד לזהותו, לפי המרבדים הלא סימטריים שלו שגונם אפרפר-צהבהב ומתוכם מזדקרות 'בליטות' במקום בו הטחב שעיר וגדול יותר - עניין שהקנה לצמח את שמו הנפוץ.

ספחת האבנון, שאפשר לכתוש אותה לבלילה גסה בעלת טעם מריר-מתקתק שנחשב נאלח למדי, אולם אכיל בהחלט ואפילו מזין ברמה מסוימת עבור מי שאין לו ברירה אחרת, הפכה הן ליסוד של מאכלים רבים של דלת העם באזור עיר המחוז, והן למקור לטווית האריג הגס הידוע בשמות 'אריג-טחב' (Mossweave) ו-'בד ביצות' - חומר ששימש בעבר בעיקר לחבלים, וכיום משמש לא רק את הגורג המקומיים אלא גם רבים מבני האדם עבור פרטי לבוש.

שפות של דמויי-אנוש ומפלצות

מבין השפות הלא אנושיות, השפה הנפוצה ביותר היא **דוש'מא (Dush'ma)** - שפתם של אבנוני המערה ושל גזעים דומים להם, שפושטים מפעם לפעם אל תוך חלקיה המזרחיים והצפוניים של בקעת קיירן; לצידה קיימות **שאאר'גוט (Shaar'gut)**, שמדוברת אצל כמה מהיצורים הירודים יותר שמשרתים מכשפים עוגים בביצות אורגאקה, וכן **פור'גאראן (Pur'garan)**, שפה מוזרה ומעוותת, שמשמשת כנראה פור'ראטי ויצורים מעוותים אחרים מהדרום, ונשמעת כמו עיוות לעגני של אנמירין.

אוכל ותזונה בבקעת קיירן

תזונה באזורים הכפריים

תזונתו של האיכר או הפועל החקלאי הקטן ברוב חלקיה של בקעת קיירן, מבוססת במידה על שני סוגי הדגן המרכזיים שגדלים בה:

שעורת-הרוח בעלת השיבולת הרחבה והגוון החום, שמטיבה לגדול על מדרונות סלעיים וצומחת כמעט בכל מקום בבקעה.

השיבולת הקראנית אדומת הראש הגבוהה והדקיקה יותר, שהיא צמח עדין ותובעני בהרבה, שדורש אדמה משובחת וגדל בכמות מצומצמת יותר בקרקעות משובחות - בעיקר באזורי שליטתו של לורד אנזאריון במרכז הבקעה ובכמה מקומות סביב אגם רלארן.

הלחם של בקעת קיירן נעשה בדרך-כלל מערבוב בין שני סוגי הדגנים, כאשר ככל שהוא משובח יותר, כך גדל האחוז של הדגן אדום הראש, שנותן ללחם מרקם אדמדם, עדין ומעט חריף; ולהיפך - ככל שהוא פשוט יותר, כך גדל האחוז של שעורת הרוח, מה שהופך את הכיכר לחומה יותר, גסה יותר ובעלת טעם כבד ונייטרלי יותר - וגם נוטה להתפורר ביתר קלות. לחם קיירני משובח, יכלול בתוכו גם שברי דמדמניות מקומיות, בעיקר עסיס מפטל הלשם, ולעיתים גם חמאה מקומית.

דייסת בראק ושיכר-סערה

בנוסף ללחם, שעורת הרוח היא המרכיב המרכזי בשני מאכלים נוספים המוכרים היטב לאיכר הפשוט בבקעת קיירן: דייסת שעורה כבדה המכונה 'בראק' (Brak), שמכילה לעיתים (ככל שידם של בני הבית משיגה) חלקי פירות (תפוחים או אגסים, בדרך-כלל), או לחלופין ביצים, ככל שיש לבית תרנגולות מטילות, ואפילו נתחי בשר אם היד משגת - בדרך-כלל בימי חג, אם בכלל.

כמו כן, משעורת הרוח מתסיסים את '**שיכר הסערה (Storm ale)**', שהוא המשקה הפשוט הנפוץ ביותר בבקעת קיירן - בירה פשוטה, גסה וחומה-כהה, שזכתה

המאכל הזה, שמהווה בדרך-כלל את עיקר הארוחה של העניים ביותר בעיר (אם או בלי פיתת זב לטבול בפנים ו'לגוון' את הטעם), ידוע לשמצה בחוגים אמידים יותר, שלא מתעייפים מלהתלוצץ על הריח הרע שהוא מדיף, וגם הצליח לזכות את עניי העיר בכינוי הלעג 'מוצצי מרק'.

משקאות זולים בעיר המחוז

לצד הזב ומרק המערות, לא נפקד גם חלקם של משקאות אלכוהוליים, שנוטים להיות גרועים וחזקים בהרבה מהשיכר המקומי שנפוץ באזורי הכפר.

"זיש": ברבעי העוני של א'מירלור יודעים מזה שנים להתסס גרגירים גרועים שגדלים על קני-ביצה מסוג מסויים, שבימים כתיקונם היו משמשים בעיקר כמזון בהמות, ולזקק מהם סוג של ויסקי חזק ובעל טעם רע למדי שמוכר בשם "זיש" וגם בחצי-תריסר שמות אחרים, רובם מחמיאים עוד פחות.

"ליקר קרפדות": הגורג מקלאן קריג, מצידם, שכללו את המתכונים לאחר שהשתלטו על מזקקת דורזאד, והחלו לזקק שם מתכון משלהם שמבוסס על תערובת בין גרגירים, פרי שגדל במעמקי המערות החמות שמזכיר במראה עגבניה מאורכת ולא בשלה (קרוי לא פעם בלעג 'שזיף קריגריג' או 'תפוח קרפדות שמיים') בעלת טעם שהוא לכשעצמו רע מכדי להשתמש בה למאכל. לאלו הם מוסיפים חלב סמיך וחמוץ שבני קריג חולבים מהחזירים הגמדיים שהם מגדלים.

התוצאה היא 'ליקר' בהיר-עכור וסמיך, עם טעם חמוץ-מתקתק שהגורג מכנים 'דישמוג', ואחרים מעדיפים לכנות 'ליקר קרפדות' - חומר שמנוני, סמיך ומתקתק וחזק מאוד, שנחשב טעים יותר מוויסקי-הגרגירים המגעיל שנמכר ברבעי העקורים.

מחזה נפוץ בכל חלקיה הדלים יותר של העיר, הוא לראות רוכלי גורג נושאים נאדות שעירים גדולים ואופייניים, מתוכם הם מוזגים בכף גדולה את מרכולת הליקר שלהם, אגב שהם משבחים אותו בקולי-קולות כאלו, שלא היו מביישים את מקהלת הירח של קלאן קריג.

ממתקי 'פוק'

בנוסף למשקה הדישמוג, הגורג מקלאן קריג מייצרים ומוכרים גם 'פוק' (Puk) סוג של ממתק שהם מפיקים מתערובת טחב מתוק וחלב חזירי ביצה, שנראה כמו יריעות שעירות שהם כורכים על מקל. ברבעי העקורים, הפוק הוא כנראה הממתק היחיד שרבים מהילדים זכו לטעום אי-פעם.

טלף הדרקון ("ריר לטאות"): צמח מערה נפוץ ומוכר, שגדל על קירות ובאדמה בוצית, ולעיתים קרובות צומח סביב ובתוך מרבדי טחב המרחץ. ידוע בעלים חיוורים ובשרניים, בעלי דוגמה צהבהבה-חומה על העלים (ובמידה מועטה יותר גם על הגבעולים), שמזכירה ציור גס של קשקשים גדולים. העלים מרירים ושמנוניים, אולם כאשר הם נכתשים עם בשרה של פטריה נפוצה בשם **פקועת ביצות**, ניתן להפיק מהם ג'ל מאכל שמנוני ורוטט בגוון אפור-ירקרק-חיוור.

פיתות זב (Zeb)

התחליף המקומי ללחם הקיירני, הוא מעין פיתה אפרפרה, שמנונית ועבה המכונה "זב". מאחר ובלילת טחב המרחץ לבדה היא נזולית מדי ואי אפשר לגבש אותה לקמח שניתן לאפות, הרי שבכדי להפיק את קמח הזב, יש לערבב אותה עם כמות קטנה של קמח שעורה-רוח שמיובא מאזורי הכפר, ולמרוח את הפיתות בג'ל כף הדרקון כדי שלא יתפוררו. ככל שהזב מכיל בתוכו אחוז סביר של קמח שעורה, כך הוא מתפורר פחות לבלילה גסה, ויש בו 'עורקים' חומים.

פיתות זב משובחות ("זב-איזרין"): אודאן בת גודזאר (כיום לידי אזורין ואר-אורסיל) טבחית שנישאה למלומד ועלתה לגדולה, עשתה חלק ניכר מהונה ותהילתה מהמצאת גרסה משובחת מאד של פיתת הזב השמנונית ובעלת הטעם החמצמץ-גס, שהפכה במהירות למאכל תאוה יקר, בעל מרקם חמצמץ-קרמי עם 'עומק', גוון חום-לבנבן וניחוח מגרה; המאכל החדש הפך לאופנתי ואהוב מאד, ורבים מעשירי העיר פותחים בשמחה את ארנקיהם כדי להצטייד בו.

הזב המשובח, מבוסס ככל הנראה על החלפת שעורה-הרוח בבלילה בקמח אדום-ראש משובח, ושימוש בחמאה כפרית משובחת במקום ג'ל כף הדרקון, והכל בתוספת מה שאודאן טענה שהוא תבלין סודי (ועוד כמה הפתעות) שלמדה מאביה.

"מרק מערות"

לצד הזב, המאכל המזוהה ביותר עם עניי העיר הוא מה שמכונה 'מרק מערות' (ולעיתים בלעג גם 'קדירת המרחץ'), שמבוסס על הרתחה של בלילת טחב המרחץ וג'ל מעלי כף-דרקון, אליה משליכים פחות או יותר מה שאפשר - החל מירקות ירודים, ביצים וגרגירים אם יש, בשר מתקתק-צמיגי של דגי מערה גמדיים, וכל דבר אחר אכיל או אכיל למחצה שהצליחה המשפחה לגייס.

בדרך-כלל, מתקבל מרקם נזירי סמיך ולא נעים, כאשר הג'ל האפורי של כף-הדרקון נוטה לצוף למעלה בגושים, וכאשר הנזיד מתקרר, יוצר שכבה שמנונית ורוטטת מעליו, בתוכה נתקעים חלקים מהתוספות שהוכנסו אל תוך הקדרה.

בגדים ולבוש בבקעת קיירן

לבוש איכרים

איכרי הבקעה לובשים בדרך-כלל ביגוד עבודה מסורתי (מכנס וכותונת) עשוי מפשתן הרים גס, שמעליו במידת הצורך אדרת שעירה וגסה לימים הקרים יותר; הנשים עוטות 'שמלת סינר' פשוטה מפשתן ואם שפר מזלן – מצמר, ומטפחת גסה לכיסוי שיער הראש.

'חגורת אזגול': אצל הגברים נפוצה מאד חגורת גדילים גסה וקומה בנוסח הפאר'ליל, שלחלק ממנה תפורה פיסת פרווה, לעיתים עם קישוט עשוי מעצם מגולפת – זכר לשאיפתם של הפאר'ליל העתיקים להיות מחוברים אל הטבע.

לעיתים מחוברים לחגורה גם מספר שקיקים, שבהם אפשר לאחסן עשבים כתושים שבורכו בידי כוהן מקומי, או אפילו קורט אדמה שאמור לייצג את אפרם של האבות המכובדים, שזכו להתאחד עם אדמת האבא הגדול בעל-הקרניים.

לבוש של עירונים

העירונים (מלבד המעמד הנמוך ביותר) לעומת זאת, נוהגים ללבוש טוניקה קצרה, שמסתיימת מעל הברכיים. אמנם, ידם של רוב העירונים אינה משגת צבעים עבור צביעה הטוניקה במלואה, אולם לפי המנהג האנ'מירי, עירונים נהגו להשקיע ככל יכולתם, כדי לעטר את הטוניקה בשני פסים מאונכים בצבע שמייצג את ההשתקפות שמשפחתם קשורה אליה – צהוב, אדום, כחול או אפור.

טוניקות משובחות יותר (וגם גלימות), ארוגות באריג עדין יותר באזור הצוואר – שאמור גם הוא לייצג את גונה של ההשתקפות לה סוגרת המשפחה, כאשר הדוגמאות עצמן מרמזות על מקצוע או מסורת משפחתית, ככל שיש כזו.

לבוש של אצילים ואנשים אמידים

אנשים אמידים או אצילים, נוהגים ללבוש טוניקה ארוכה יותר ועשויה מאריג עדין, להבדיל מפשתן או צמר גס, שנתפרה בידי אורג מומחה מאריגים יקרים שהיה צורך לייבא ממחוזות אחרים של האימפריה.

שני האריגים המקובלים לצורך זה הם כותנה ראמג'רית מהדרום, או "דם שושנים" ממחוזות במרכז יבשת מלסטר.

אריגים אחרים, יקרי המציאות עוד יותר, הם 'קטיפת ערפל' (מכונה גם אריג פעמוניות) שיובאה ממלכת אורגי הערפל שמעבר לים; ושני סוגים של משי (שזכו לכינוי 'משי שמש' ו'משי עלטה' או 'אריג צללים', בהתאמה) שהיו מוכרים כולם באימפריה, לפחות למי שמטבעות זהב רבים צלצלו בכיסיו.

הגזרה והצורה של כמה מהטוניקות המפוארות יותר, נועדו להזכיר באורח חלקי בצורה את הבגד היוקרתי ביותר באימפריה: האנ'סילנה (En'Silnea) – שמלת שלושת החלקים המהודרת שלבשו הכהונות האנ'מיריות, ולבישתה בצורתה המלאה הייתה מותרת להן, ולהן בלבד.

בין היתר, טוניקות כאלו הגיעו עם עליונית מלבנית שנארגה על אזור החזה, שנראתה כמו חיקוי חיוור של האנ'גליריל (ע"ע), ושובצה בדוגמאות אריג בשוליים, כמו גם באותן אבנים טובות שהיו מותרות לשיבוץ בבגדים של נשים וגברים שלא נמנו על הכהונה, אלא על מעמדות גבוהים אחרים – אצילים, רבי-אומנים וסוחרים עשירים 'סתם'.

לבוש אביונים: אריג ביצה ו'כותונת גורגיל'

בעשרות השנים שלאחר ההתנפצות, כאשר התרבו מוכי הגורל סביב העיר אנ'מירלור, ובמקביל, האדמה סביב העיר הפכה בוצית וגופרתית יותר, נוצר מצב בו אפילו הפשתן הזול שלבשו האיכרים המקומיים, הפך יקר וכמעט בלתי ניתן להשגה עבור העניים ביותר שהתגוררו ברבעי העקורים, וחלקם נאלצו לעבוד בעבודות פיזיות קשות.

התוצאה הייתה 'אריג' מסוג חדש שהגיע במקור מהגורג (של קלאן קריג שחי ליד אנ'מירלור, בעיקר), שנתפר משילוב בין סיבים של צמח המערה הנפוץ באזור (ספחת האבנון) וצמחי ביצה דומים בעלי מרקם חוטי גס, לעיתים בתוספת קרעים של פשתן הרים רגיל, שנלקחו בדרך-כלל מבגדים מקורעים שלא ניתן היה לתקן או להשמיש עוד באמצעים רגילים.

התוצאה היא "בד הגורגית" (מכונה לעיתים בלעג גם 'כותנת שבע קרפדות שמים' או סתם 'כותנת קרפדות') – 'אריג' גס להפליא, בגוונים שונים של אפרפר-ירוק עכור-חום, בעל מרקם לא נעים שמזכיר מעט חבל, מדיף ריח אופייני חלש שמזכיר טחב חמצמן; ומאידך גיסא, חזק למדי ועמיד מאד לרטיבות.

כותונת גורגיל: מאחר והאיכות הירודה והגסה של האריג הזה מגבילה מאד את מה שניתן לארוג ממנו, הרי שהתוצר האופייני הוא 'כותונת גורגיל': מעין אזור חלציים גדול (שמזכיר קצת את מה שלבשו עבדים רבים במחוזות הדרום), אליו מתווסף חלק עליון שנראה כמו שתי רצועות רחבות של בד שעיר ולא אחיד, שיורדות באלכסון מהכתפיים אל האגן כשהן מצולבות זו לזו.

כותונת הגורגיל, או פשוט 'גורגיל', הפכה ללבוש נפוץ מאד ברבעי העקורים, למי שאינו מסוגל להשיג לבוש (ולו הישן והבלוי ביותר) מפשתן, או נדרש לעבוד במכרות הלוחטים והמוצפים למחצה מעבר ל'דלת האודם' או לבלות שעות רבות בליקוט בביצות.

המראה המוזר של הבגד, ביחד עם הריחות הרעים שעולים ממנו, בוודאי בשילוב עם ריחות זיעה וטינופת

תפקיד אחר, אך מקובל לא פחות, של הרוגות באנ'ליטה היה להעצים את כוחות הקסם שאמורים היו לנבוע מאבן החן המכושפת שהוצמדה למצחה או לתכשיט הגרון של הכוהנת.

אנ'סילנה קרבית

לצד הגרסה הנפוצה, שהכוהנות האנ'מיריות לבשו בדרך-כלל, קיימת גם גרסה שנועדה למסעות מסוכנים וקרבות, המשלבת אריג ושריון: הגרסה הקרבית הייתה פתוחה בצדדים באזור החלק התחתון של הרגליים, כדי לאפשר תנועה חופשית יותר; את הגרביים הארוכות שעוטות הכוהנות בדרך-כלל מתחת לשמלה, מחליפים בגרסה זו בשריון רגליים חלקי. את חלק השמלה שהולבש על אזור החזה והכתפיים (ע"ע) החליף שריון קל ממתכת (לא פעם קסומה), בגזרה דומה, מעוטר ומשובץ אבנים טובות בדוגמאות דומות לזו של הלבוש לימי שלום.

נזר האנ'מיראל (En'mirel)

הפריט היחיד בלבושן (ולא פעם ברכושן בכלל) של הכוהנות שנחשב יקר וחשוב יותר מהאנ'סילנה, הוא הנזר המכושף (או כזה שאמור היה להיות מכושף), או תכשיט גרון גבוה (לעיתים רחוקות). בתוך האנ'מיראל, שובץ הפריט החשוב, היקר והמקודש ביותר – אבן החן המכושפת שאמורה הייתה להיות 'הראי' שמקשר בין הכוהנת לבין כוחם של היהלומים השמימיים וההשתקפויות שלהם. לפי האמונה האנ'מירית, הכוח שנובע ממנו משתלב והופך לחלק בלתי נפרד מנשמתה של הכוהנת. בפועל, לפחות בתקופה האחרונה לקיום האימפריה, חלק לא קטן מהכוהנות לבשו אבני חן 'כבויות', שפשוט עברו בירושה מדורות קודמים, ונעזרו בקסם פשוט של חרשי-היהלומים, שגרם לאבנים לנצוץ באור חלש, במעין העמדת פנים שהן עודן דולקות ומשקפות כוח נעלה.

מסחר ופרנסה בבקעת קירן

שני דורות של חיים בלא שליט עליון (כלומר, 45 השנים שחלפו מאז נרצחו הנציב האימפריאלי האחרון ובני משפחתו, ולא מונה להם מעולם מחליף), הדלדלות רבתי (גם אם לעולם לא לגמרי) של הסחר, שינו מאוד את צורת החיים במקומות רבים בבקעת קירן. התמוטטות הדרכים התת-קרקעיות שהוליכו מערבה, חיסלה את רוב הסחר עם עיר הנמל טיל'מירלן, שהתנוונה מאוד בעצמה לאחר ההתנפצות, והפיכת אוריגאקה לביצה מליחה חיסלה את הסחר שבא בעבר מדרך המלך הצפונית. הבקעה מקיימת עדיין, לעומת זאת, סחר דליל עם הישובים ביער וארת'ארון מדרום (משם מגיע בין היתר רוב העץ המובחר לבניה), ועם הטיירות והמנזרים של

ביצה שלא נרחצה כראוי, תרמו מאוד למוניטין המפוקפק שיש גם כך לנדכאים מרבעי העקורים אצל העירוניים האמידים יותר באנ'מירלור.

לבוש של כוהנות אנ'מיריות

אנ'סילנה

האנ'סילנה - השמלה המסורתית והיקרה של הכוהנות האנ'מיריות, היא שמלה ארוכה וצרה, שיוורדת ומכסה כמעט לגמרי את כפות הרגליים, ובנויה משלושה חלקים שמשלבים זה על זה. למרות שכוהנות זוטרות נאלצו להסתפק בגרסה פחותה של המלבוש שהייתה עשויה מכותנה ראמג'ירית או אריג דומה, האנ'סילנה המקורית שנשמרה לכוהנות הבכירות תפורה ממשי משובח, שלא פעם נארגו לתוכו רסיסים זעירים של אבני חן מגוונים מתאימים. זאת, בשיטה שהייתה מוכרת רק לרבי-האורגים של סלנטיר וקומץ מקומות דומים – בד מכושף שהיה האריג היקר והעמיד ביותר במלסטר.

אנ'סילנה פשוטה צבועה בגוון אחד שהלם את ההשתקפות לה הייתה הכוהנת שייכת; לעיתים, כל השמלה צבועה בגוון הזה - אולם קיימות גם גרסאות זולות יותר (ששימשו במקור בעיקר את פרחי הכוהנה) בה רק חלק מהבד צבוע, ויתרת החלקים לבנים או אפורים.

הגרסאות המשובחות, שנשמרו לכוהנות הבכירות יותר, היו מורכבות ממלאכת מחשבת של מספר גוונים של אותו צבע, שהשתלבו יחד והתנוצצו בהרמוניה מעודנת, והדגישו דוגמאות מסובכות ועדינות, כיד דמיונם הטובה של האורגים המוכשרים ביותר באימפריה.

חלקי האנ'סילנה

על החלק המרכזי של האנ'סילנה, הורכבו שני חלקים נוספים שהיו חלק בלתי נפרד מהלבוש הטקסי של הכוהנות:

אנ'גליריל (En'gliril) – מעין שכמיית כתפיים מעודנת, בולטת מעט משני הצדדים, שהשתלבה עם לוח חזה מעוטר בעל צורה מלבנית, שבו שובצו דוגמאות מאבנים יקרות (באנ'סילנה הקרבית, האנ'גליריל הוחלף בדגם דומה עשוי ממתכת קלה ומשובחת).

אנ'ליטה (En'lite) – מעין צעיף או רדיד שטוח וארוך, שמורכב מתחת לצווארון של האנ'גליריל ויורד ממנו כלפי מטה בקו ישר, משני צידי החזה ועד מעט מתחת למותניים. על האנ'ליטה נרקמו לא פעם סימנים רוניים מורכבים, שנועדו לספק לכוהנת הגנה מכושפת מעבר לזו של שריון המתכת הקל שלה אם לבשה שריון (ועוד יותר מזה, במקדשים ושאר מקומות בהם לא נהגו לעטות שריון - אולם הסכנה ממתנקשים הייתה נוכחת הרבה יותר מכפי שנהוג היה להודות).

גידולים קטנטנים וכמה חיות משק). למסחר זעיר, עבודה כפועלים ואפילו פשע.

כמויות קטנות יותר של בעלי מלאכה, אפשר למצוא גם בעיירות הקטנות יותר שמסביב לטירות האצילים, או במצודת גראן-א-דרום שבצפון-מערב הבקעה.

מתחת למצודה הקודרת של גראן-א-דרום, ישנם לא מעט חרשי נשק וציוד אחר שחיילי הלגיון שמגן על מעבר אורגאק זקוקים לו;

בעלי מלאכה אחרים, בעיקר כאלו שעיסוקם נוגע לטיפול במתכות ואבן ויצירת חפצים מהם, שוכנים בסמוך לאחוזת קור-אומת'ל, היושבות על הדרך העולה לרכס קאראנסיל, ומהוות תחנת מעבר אל אזור השליטה של נאמני ההשתקפות הכחולה שעל ההר, והמכרות שבשליטתם.

קומץ קטן של בעלי מלאכה, וביניהם אומנים ממש (הגם שמספרם הולך ומדלדל), אפשר למצוא גם בתוך או בסמוך ל'ארמון השוקע' – האחוזת הגדולה של בית רלאון, שסמוך אליה נמצאים ופועלים עדיין גם כמה יקבים עתיקים וידועים לתהילה משנים עברו.

חוק, סדר ומיסים בבקעת קירן

צורת אכיפת החוק, אם בכלל, והגורמים האוכפים אותו, משתנים בחדות באזורים שונים של בקעת קירן, וכמעט ואינם קיימים מחוץ לעיר המחוז ולישובים ואחוזות מרכזיים אחרים.

חוק וסדר בעיר אנ'מירלור

בעיר המחוז קיימים מספר מבני-כוח וגילדות ש'מסייעים למועצה' לאכוף חוק וסדר, גובים מיסים מחברי הגילדה ומהכפופים להם, ובתמורה מספקים הגנה מסוימת, בעיקר על-ידי חרבות להשכיר שנאמנים אך ורק לגוף שמשלם להם.

אמנם, קיימת גם מיליציה כללית של המועצה ("המשמר הירוק") שסמלה שיבולת שעות-רוח ירוקה, על מדים אפרפרים-חומים פשוטים יחסית, ונועדה לשמש כמשמר עיר אשר אמור להשליט סדר ולאכוף חוקים פשוטים על כל העיר באורח שיווני – אולם בפועל, המימון שלו אינו סדיר: הגילדות ושאר העשירים אינם ששים לשלם את המגיע מהם עבור משכורות משמר שהם אינם שולטים בו.

התוצאה היא, כי רבים מהקצינים נאלצים (או שמחים) להתפרנס באורח "רשמי פחות", אגב קבלת חסות מגורמים שהפרוטה בכיסם (ובמקרים גרועים יותר 'פרישת חסות' מיוזמתם בעבור תשלום מבעלי מלאכה ועירוניים מיוחסים פחות) – מה שהופך את המיליציה הזו לכוח די מושחת ומפוקפק.

ההשתקפות הכחולה ממזרח (על רכס קאראנסיל), משם מגיעים אל הבקעה רוב המתכות הגולמיות והחומרים הדומים – אם כי המצב הרעוע בהר, והפלישה של יצורים מפלצתיים לכמה מהמכרות הגדולים שם, דלדלו מאד את הסחר הזה.

מסחר ופוליטיקה

האזור נמצא כעת בנקודת מפנה – העולם הופך למסוכן יותר, וכוחות מוזרים ואפלים מתקרבים לגבולות הבקעה ומאיימים על האיזון ששרר בה במשך שני דורות, וגם שארית הסחר עומדת תחת איום. במצב זה, רבים מהסוחרים וכמה מהנכבדים של הבקעה מטים אוזן להצעותיה של העוצרת א-רילאריון שהשתלטה על נמל טיל'מירלן במערב, להתקרב אל חסותה – ובתמורה הם מקווים לפתיחת נתיבי מסחר, ובעיקר הגנה מפני מפלצות וגורמים בעייתיים אחרים.

גורמים אחרים בבקעה, לעומת זאת, מתנגדים בנחרצות – הן מסיבות דתיות אנ'מיריות (שהרי העוצרת היא היורשת של מנהיגת המורדים 'ורד אפור', ושולטת בשם בנה הצעיר. כאשר הטענה כי כוח של השתקפות התגלגל לבן זכר, נחשבת לכפירה מהסוג החצוף ביותר), והן מחוסר רצון לוותר על העצמאות, לכרוע בדרך בפני אדון חדש ולהידרש לשלם לו מיסים גבוהים – הגם שהעוצרת, לעת-עתה, טרם העלתה דרישות כאלו.

איכרים, בעלי מלאכה ואומנים

מרבית תושבי בקעת קירן הם איכרים, חלקם כפופים לבעלי אחוזות, באורח מלא או למחצה (אף כי צמיחת של ממש אינה קיימת), וחלקם איכרים עצמאיים, כאשר ככל שמתרחקים מהאחוזות, כך גדלה עצמאותם של האיכרים, אולם גם קטן המגע שלהם עם סחר, דבר שמאלץ אותם (או לפחות את הקהילות הכפריות) לגדל את רוב צרכיהם בעצמם.

בישובים הגדולים יותר קיימים גם עירוניים, שרבים מהם אינם עוסקים כמעט בחקלאות (מעבר, לכל היותר, למשק חי קטן ליד הבית), ורבים מהם בעלי מלאכה או עוסקים בסחר זעיר.

בעיר המחוז אנ'מירלור – הישוב הצפוף והגדול ביותר בבקעה, קיים הריכוז הגדול ביותר של בעלי מלאכה, אומנים ונותני שירותים. רוב המלאכות נשלטות בידי גילדות שונות – מגילדת חרשי-המתכת ועד גילדת האורגים וגילדת הבנאים. הגילדות לא רק מרכזות פעילות כלכלית, אלא חולשות על היתרון העיקרי שנותן לעיר המחוז על העיירות הקטנות יותר – חפצי מלאכת מחשבת משובחת – מחרבות ועד רהיטים מעודנים, שקשה מאד להשיג במקומות אחרים.

ברבעים העניים יותר, בעיקר אלו על האדמה המרופשת שמחוץ לחומות העיר, חיים רבים 'מהיד לפה', בשילוב בין חקלאות זעירה (שנעה בין פטריות ואזובי מאכל,

ולעיתים קרובות יותר כ'הצעה' להחליף ענישה מסורתית יותר, בעיקר אם מדובר בנאשם מבני המקום.

חוק וסדר באחוזות האצילים וסביבתם

ארבע השושלות של הבקעה, כל אחת בדרכה, שולטת על אזור מסוים מסביב לטירה או לאחוזה סביבה, וגובה מיסים – בתוצרת, כסף או שניהם גם יחד – מהכפריים הסמוכים, שמספקים מזון וסחורות בסיסיות לטירה. בתמורה, האצילים אמורים לספק הגנה בדמות ארגון וחימוש של כוח מקומי, וכל אחד עושה זאת בדרכו, מי יותר ומי פחות.

הכלל הוא, שכלל שהאיכרים המקומיים קרובים יותר לאחוזה, כך הם נדרשים לשלם מיסים מסוגים כאלו ואחרים, ויש להם יותר נגישות לבעלי מלאכה מקומיים ובמידה מסוימת גם למסחר; ומאידך, ככל שהם רחוקים יותר, כך הם משלמים פחות, אם בכלל; נדרשים לדאוג להגן על עצמם, ולספק את רוב התוצרת והמזון עבור עצמם.

ובכל זאת, קיים מסחר מקומי רופף גם מחוץ לדרכים הראשיות, בין היתר של ציידים מהצפון שמוכרים את מרכולתם באחוזות השונות, גורג שמוכרים מרקחות שונות, ועוד.

לכל האצילים סמכות לשפוט כל מי שמצוי בנחלותיהם או מזדמן אליהם; בין אם בעצמם, ובין אם באמצעות שופט העובד בעבורם.

שיטת המשפט, ומידת הדאגה לצדק (אם בכלל) תלוי מאוד באציל – כך למשל, הגבירה קרניליאן א-רילאן נחשבת רחומה למדי, ודורשת שעונשים קשים יובאו לאישורה לפני ביצועם; ואילו אחרים, בעיקר לורד אבאריל, ידועים כרחומים הרבה פחות – בלשון המעטה. מעבר לגבולות השטח של האצילים והישובים, החוק כמעט ואינו קיים; הגם שפה ושם, קיימים איכרים שנהוג במשפחתם לכבד בית אצולה עתיק ולהביא בפני ראשו סכסוכים ביניהם, גם אם הם עצמם יושבים מחוץ לנחלותיו.

חינוך והשכלה בבקעת קיירן

מרבית פשוטי העם בבקעת קיירן הם אנאלפבתיים, במוכך זה שהם לא זוכים לשום חינוך פורמלי, מלבד מה שהם מקבלים בעל-פה מההורים ומקרובי משפחה, ופה ושם מזקני הקהילה.

אנשים כאלו חיים בדרך-כלל את רוב חייהם במקום הולדתם או סמוך לו (למשל, אישה צעירה שעוברת לרגל נישואין לכפר סמוך); הם כמעט ואינם יודעים לקרוא ולכתוב, ולכלל היותר מסוגלים לדעת מעט חישובים פשוטים שנדרשים להם לצורך גביית תשלום על סחורה או הבנה של כמה מס עליהם לשלם.

ברבעים העניים – בעיקר רבעי העקורים שמחוץ לחומות, כמעט ואין חוק וסדר, ולעיתים רחוקות יש גביית מיסים (ואם כן, היא נתפסת בעיני התושבים יותר כבריונות וגזל מצד אחת הגילדות או המשמר), מה שהופך אותם לפרועים ומסוכנים בהרבה. החוק היחיד, לצד האגרוף, הוא הכוח של כמה משפחות מורחבות עם נהלים ומנהגים משל עצמן, ופה ושם גם סמכותה הברוטאלית של 'אם הביצים הגדולה' של קלאן הגורגריג.

חוק וסדר בכפר טולו

כפר הרועים טולו הוא עצמאי לגמרי, אינו משלם מיסים לאיש, ואינו נותן דין וחשבון לאיש, הגם שראש הכפר הוא אחד מחברי מועצת הנכבדים של הבקעה. הכוח השליט שם הם ראשי המשפחות הגדולות, שאוכפים מסורות בנות מאות על מאות שנים, חלקן כאלו שנראות אלימות ופראיות למדי למתבונן מהחוץ.

בטולו, לא טורחים על פורמליות של מאסרים והעמדה למשפט – אבל מי שיפר את המנהגים, ובעיקר יסתבך עם משפחה חזקה מדי, צפוי לא אחת למכות רצח, ולעיתים גם לעונשים מידיים קשים וברוטליים עוד יותר.

לראש המשפחה סמכות כמעט בלתי מעורערת על כל אנשיו, כולל יכולת (גם אם לא משתמשים בה הרבה) להרוג אותם במו-ידי או להורות להרוג אותם, בלא שאיש יוכל לעצור בעדו. עונש סופי קשה מעט פחות, אבל נפוץ יותר – הוא נידוי וסילוק מהכפר, תוך איסור על יתר בני טולו להגיש לעברייני עזרה כלשהי.

עניינים סבוכים, כגון דיון בפיצוי על נזקים כספיים, התפייסות ועצירת סכסוכים שמאיימים על הכפר, נדונים בין ראשי המשפחות לבין עצמם.

חוק וסדר באזור גראן א-דרום

אזור מעבר אורגאקה נשלט בידי מצודה צבאית, שהינה למעשה השריד הכמעט היחיד של לגיונות האימפריה שנותר בבקעת קיירן.

האזור נתון, גם אם באורח חצי רשמי, למרותו של הצנטוריון שמפקד על חיל המצב במצודה והוא אחראי בין היתר גם על גביית 'מס הגנה' – חלקו בכסף, חלקו בסחורות וחלקו בעבודה, וגם על מכסות גיוס מקומיות לחייל המצב, שמזה שנים מתלונן על מחסור בכוח אדם, ועל התעלמות כמעט מוחלטת של רוב האצילים (והסוחרים האמידים) מחלקיה האחרים של הבקעה מהחובה הישנה להשתתף במימון של הגנת הגבול.

פשעים שמבוצעים בעיירה ובסביבותיה נתונים לשיפוט הצנטוריון, ובפועל מטופלים בידי כמה סרג'נטים ותיקים – אלו מוסמכים בין היתר להטיל קנסות, לצוות על כלליה או הצלפה בעבריינים, כאשר זרים עושי צרות יכול ויסולקו מהעיר בבגדיהם בלבד, לאחר שזכו לכלליה ולהצלפה הגונה.

לעיתים, הענישה כוללת גם גיוס בכפיה או משימות מסוכנות עבור חיל המצב – בין אם כעונש בפני עצמו,

שיעבירו חינוך משובח יותר, בתחומים שדרך-כלל הם מחוץ או מעבר למה שניתן להשיג בדרכים אחרות. קיימים בבקעה מספר מורים שונים ברמה גבוהה יחסית, חלקם שוכנים באחוזה ומקבלים שכר קבוע וגבוה, וחלקם נוסעים ממקום למקום – בדרך-כלל מאחוזה לאחוזה, וזקוקים לשם כך מפעם לפעם גם למלווים חמושים.

מסעות ואמצעי תחבורה בבקעת קיירן

בתקופת האימפריה, עמדו לרשות נוסעים, בעיקר מהמעמדות הגבוהים או בשירות האימפריה, מגוון של אמצעי נסיעה, החל משירות סוסים מהירים במיוחד, ספינות משוכללות ואפילו אמצעי מסע מכושפים (למשל, יכולת להתעתק בין מקדשים שונים של אותה השתקפות, באזורים שונים של האימפריה).

בבקעת קיירן של היום, לעומת זאת, אמצעי המסע מועטים ובסיסיים בהרבה, וכוללים עגלות מסוגים שונים, רובן רתומות לסוסים איטיים או חמורים, דוברות איטיות ששטות על נהר הקיירנה (ופחות מזה על אפיקי מים אחרים), וכמובן הליכה ברגל.

זמני מסע

מסע רכוב בקצב רגיל (ובלא חניות ארוכות מעבר לחניית לילה) לכל אורכה של בקעת קיירן – מהמדרגות הקפואות שיורדות מרכס קארנסיל במזרח, ועד לכניסה החרבה לדרך התת-קרקעית במערב, או עד שערי גראן-א-דרום בצפון-מערב, אורך בין עשרה לשנים-עשר ימים. לאדם ההולך ברגל, מטיבם של דברים, המסע עשוי להיות ארוך בהרבה, ולקחת לפחות פרק זמן כפול, אם לא משולש. לחלופין, מסע על דוברות ממפלי הקיירנה במזרח ועד לגראן-א-דרום, עשוי לקחת שבעה עד עשרה ימים (תלוי גם בשאלה, האם מפליגים במורד הזרם (ממזרח למערב) או דווקא בכיוון ההפוך).

מסע על הדרכים הראשיות

המסע על הדרכים הראשיות נחשב עדיין בטוח למדי, ואפשרי לאיכרים בודדים שנושאים שקי סחורה או לנווד בודד שמתנהל ברגל; אם כי לרוע המזל, המצב מתחיל להשתנות, והתדירות של היתקלויות מאיימות ולעיתים התקפות ממש, עולה באיטיות, אבל בהתמדה.

אחד מקטעי הדרך המסוכנים ביותר הוא אותו חלק מדרך המלך המוביל בין אדמות רלארן למרכז הבקעה. זאת, משום שהוא עובר סמוך לאזור הנטוש והחולני של 'שלוש טחנות', שמה ששווץ בו גרוע בהרבה מפורעי חוק גרידא - אלא מפלצות של ממש, כולל כמה סיפורים לא נפוצים, אולם זכורים היטב, של אנשים מעוותים מבני הפוריראטי. דרכים אחרות שנחשבות עבירות בהחלט, אולם כוללות סכנה מסוימת (בעיקר מצד פורעי חוק או חרבות להשכיר סוררות), הן מעבר וירת' – מעבר הררי

בתי ספר של גילדות

רוב הגילדות בעיר אנ'מירלור, מפעילות בתי ספר בסיסיים. מקום שכזה מקנה לילדי החברים בגילדה חינוך בסיסי שכולל קרוא וכתוב באנמירין מדוברת, חשבון, והכשרה מקצועית מתאימה לגילדה או לארגון מאחורי בית הספר – כאשר המוכשרים יותר יבחרו בתום הלימודים בידי אחד מרבי האומנים, והוא יקח אותם כשוליות. בתפקיד זה הם עשויים להשלים, לעיתים תוך שנים ארוכות, את החינוך שנדרש להם.

בתי ספר של אחוזות

בכמה מהאחוזות הגדולות או לידן, בעיקר בקור-אומ'תל ובארמון השוקע של רילארן, קיימת גרסה אחרת של בית-ספר, שממומן ונתמך בידי האציל המקומי, לעיתים בעזרת גורמים אחרים, כגון משפחות מקומיות מבוססות. מה שנלמד בבית ספר שכזה יהיה לפי ראייתם של הפטרונים; בית הספר המפורסם **לנערות שבתוך 'הארמון השוקע'**, למשל, מוסד שרוב מקומותיו שמורים לנערות ממשפחות מיוחסים הקשורות לבית רילארן ולהשתקפות האדומה, הינו כמעט היחיד בו נלמדות באורח מסודר גם אומנויות יפות, כמו גם לשונות נוספות – בעיקר אנ'מירין גבוהה ולעיתים גם מית'ריט.

החצר הכחולה

מוסד חינוך מפורסם שיושב בתוך שרידי מקדש עתיק של ההשתקפות הכחולה במרכז בקעת קיירן. המקום מנוהל מזה שנים רבות בידי הכהנת הכחולה לשעבר ("מראה כבויה") לינטוריאל, ונחשב לבית הספר הגדול והמגוון ביותר בבקעת קיירן. במקורו, זה היה במוסד להכשרת כהנות, אולם מאז ההתנפצות, הוא כמעט ואינו מסוגל למלא עוד את היעוד המקורי (אם כי כמה חניכות מוכשרות במיוחד לומדות תכנים כאלו, ישירות מפיה של לינטוריאל עצמה). כיום, החצר הכחולה כוללת מספר כיתות שונות, מקבלת גם תלמידים בנים, ומספק כמה דרגות הכשרה שונות, אם כי רובן (ככל הנראה) יורדות ובסיסיות יותר מאשר בית הספר לנערות של רילארן.

התלמידים בחצר הכחולה מגוונים למדי – החל מנערות ממשפחות מיוחסות, שלומדות באורח שמזכיר צל חיזור של לימודי הכהונה הישנים, וכלה בכנים של תושבים מקומיים, אשר לינטוריאל חביבה די הצורך כדי לאפשר להם ללמוד לימודים בסיסיים בעד תשלום נמוך יחסית, רובו בתוצרת חקלאית או מוצרים שונים.

מורים פרטיים

בפני אנשים עשירים במיוחד, ובעיקר כאלו שיש להם קשרים טובים מחוץ לבקעת קיירן (למשל, לורד אבאריל), פתוחה גם דרך אחרת, של תשלומים גבוהים יחסית לשכירת מורים פרטיים מסוגים שונים, בכדי

כסף בבקעת קיירן וסביבותיה

בתקופת האימפריה, הותר רק לקומץ קטן של מיטבעות לייצר את מטבעות הזהב המפורסמים ויקרי הערך של ההשתקפויות; כאשר מיטבעות מקומיות הורשו לייצר מטבעות מקומיים זולים יותר, לפי מכסות שנקבעו מראש.

בבקעת קיירן לא שכנה מעולם מטבעה שהורשתה לייצר מטבעות זהב (הקרובה ביותר שכנה באי מבוצר היטב ליד עיר הנמל טיל'מירלן, וכיום היא שקועה עמוק מתחת לפני הים), כאשר המטבעה של אנמיר'לור, שפעילה באורח חלקי עד היום, הורשתה לטבוע רק שני סוגים של מטבעות מקומיים.

שני המטבעות האלו, קיימים ומשמשים במסחר בבקעת קיירן עד היום, גם אם בכמות מוגבלת יותר מעבר, כאשר איכרים לא מעטים בפאתי הבקעה נאלצו לעבור לשיטות של סחר חליפין.

המטבעות המקומיים של בקעת קיירן

באן (Ban): המטבע הנפוץ ביותר בבקעה, עשוי מסג של נחושת עם מעט ברזל ואוסף רכיבים פשוטים אחרים, ומהווה את יחידת הקניה שמשמש לא פעם לבסיס החישוב של רוב הסחורות. רוב מטבעות הבאן שנמצאים בשימוש כיום נטבעו במטבעה של אנ'מירלור לפני ההתנפצות, ומופיע עליהם הסמל הישן של המטבעה בצד אחד – תבליט של תרנגולת או שור, ובצד שני, צורת ראש שמתחתיו שם הנציב האימפריאלי שבתקופתו נטבעו, ושנת ההטבעה שלהם.

מטבעות דומים: ליין (Lin) ו-וואר (Var), הם מטבעות מקומיים מבוססי נחושת, שנטבעו על רכס קארנסיל או במיטבעת הלגיון השלישי במרכז יער וארת'ארון, בהתאמה, והתגלגלו לבקעת קיירן בארנקיהם של סוחרים או בדרכים אחרות. על הליין מוטבעת צורת איזמל, ועל הוואר מוטבע עץ, אולם ברמה הטכנית, אפשר להחשיבם שווי ערך לגמרי למטבע הבאן.

טילין (Tilyn): מטבע מקומי יקר יותר (שוויו 5 באן). עשוי ממסג שבבסיסו כסף. הוא מופיע בצורות שונות, לפי האזורים בהם נטבע - הגרסאות המוכרות הן הגרסה שנטבעה באנ'מירלור, שעליה בריכת מים ומעליה צורה מטושטשת של יהלום, והגרסה שנטבעה בטיל'מארן שעל צידה ספינה, על רקע של ים ושתי חרבות מצולבות – כאשר בשתי הגרסאות, על הצד השני שם הנציב האימפריאלי שבתקופתו נטבעו המטבעות, ושנת ההטבעה שלהם. קיימות גם גרסאות עם פסגת הר (קארנסיל), סוס (אורמ'תריל) ודרקון (וארת'ארון).

מיוצר שמחבר את אזור עיר המחוז אנ'מירלור עם עירות הגבול של יער וארת'ארון שמדרום לבקעת קיירן; וכן דרכי ההרים במזרח בקעת קיירן, שמחוץ לתחום ההשגחה של זקיפי תאל-א-קארן, שלעולם אינן בטוחות לגמרי, ובחורף הופכות לסכנת נפשות של ממש - לא רק בשל סכנה מוחשית להתקלות באבנוני סלע או להקות של זאבים מורעבים, אלא קודם כל בגלל מזג האוויר עצמו. יוצא, שהצטרפות לשיירה עם ליווי חמוש, היא אמנם יקרה יותר, אבל עשויה להשתלם; קיימות מספר שיירות קבועות יחסית, הן של סוחרים, והן של אנשי כמה מהאצילים המקומיים, והן מחזה מוכר מאד בבקעה, רובן עושות את דרכן אל ובחזרה משערי עיר המחוז אנ'מירלור ורחבת הירידים הגדולה שבסמוך לה.

סוסים ואמצעי מסע אחרים

סוסים משובחים ומהירים, מהסוג ששימש פעם את שירות השליחים של האימפריה, הם נדירים יחסית; רובם גודלו בעבר במחוזות הצפון של נסיכות אורמ'תריל, למשל ה-Westwold, שהפכו ברובם לשממה מקוללת – וכיום, רק חוות מעטות מגדלות אותם, אם בכלל; אמצעים אחרים ומרהיבים יותר, כמו הגריפונים של אורגי הערפל, קל וחומר שערי ההתעתקות של ההשתקפויות, הפכו פחות או יותר לאגדה מימים רחוקים.

הסיפור על הגריפון של הנציב לוס'טירן

האגדות על היבשת המערבית ועל ממלכת האור הנשגב שחברה, סיפרו לא אחת על גריפונים יפייים ששימשו כבהמות רכיבה וקרב מכונפות עבור אבירים מוכשרים של אורגי-הערפל, ועל קרבות ביניהם לבין ניצי-דרקון יורקי אש של יריביהם המושבעים, גזע פיות האבק. גריפון הרכיבה היחיד שזכור אי-פעם בבקעת קיירן, היה פרט בצבע כחול עמוק שהיה שייך לנציב הקיסרי לוס'טירן ולרעייתו (שהייתה אורגת ערפל למחצה). בלילה בו נרצחו הנציב וכל בני משפחתו, מסופר שהגריפון חש בסכנה, וניסה לשווא להציל את אדונו וגבירתו. הגריפון נאבק כמטורף, אבל הרוצחים היו מיומנים מדי. מסופר, שהיצור נפצע פצעים קשים, ונאלץ להימלט כשהוא נוטף דם וצורח מכעס ויגון. לא ברור מה עלה בגורלו והאם מת מפצעיו, אולם ציידים הרריים שחיים על הרכסים שמצפון לבקעת קיירן, טוענים כי שמעו מפעם לפעם צרחת רחוקה ומהדהדת עולה מהצוקים הגבוהים... מה שאומר שיתכן שאותה חיה מכונפת, או צאצאיה, יצאו לבר והקימו קן אי-שם במקום גבוה וכמעט בלתי אפשרי לגישה עבור מי שאינו מכונף. מספרים שלורד אבאריל היהיר שלח שתי משלחות של ציידים כדי לנסות להשיג לעצמו ביצה או גור גריפונים, שיהפוך לבהמת רכיבה שאין שני לה – אולם הללו נחלו כשלון מוחלט, ואחת המשלחות הללו נקלעה לסערה פתאומית ורוב חבריה נהרגו במוות מהיר ואלים.

מטבעות אנ'מיריים יקרים

מטבע הזהב הרשמי של האימפריה נקרא **אנורן (Enorn)**, שהיה מוטבע בימי האימפריה בשני ערכים שונים, שלכל אחד מהן ארבע צורות שונות (אולם שוות לגמרי בערך), אחת עם הטבעת תמונתה של כל אחת מארבע ההשתקפויות:
לינורן (כחול); **דארנורן** (צהוב), **אומ'נורן** (אפור), **רלינורן** (אדום).

אנורן נשגב: המטבע היקר והמפואר ביותר, שנטבע ממסג של פלטינה וזהב, לתוכו שובצו רסיסים של אבן חן בגוון מתאים.
נדרש קסם מורכב ומשוכלל כדי לטבוע את המטבע הזה, ורק מטבעות ספורות, בבירה הקיסרית סלנטיר ובמקומות מקודשים לאחת מההשתקפויות ידעו לעשות כן. מסופר שאחת מהן – של ההשתקפות הכחולה – עודה עומדת על תילה אי-שם במרומי רכס קארנסיל, אך בפועל לא הוטבע בה ולו אנורן נשגב אחד מאז ההתנפצות הגדולה.

מטבעות זרים

לעיתים נדירות יותר, אפשר להתקל במטבעות זרים שהתגלגלו איכשהו לבקעת קיירן כגון דארום (Darum) או 'מטבע השמש', שבו השתמשו בעיקר סוחרים עבדים מהדרום, ועצם המראה שלו יכול היה לעורר חלחלה אצל אנשים מסוימים; כתר הלובן המכונף של ממלכת אורגיי הערפל, ואפילו הראמוג המוזר, בעל הצורה המאורכת הייחודית ולעיתים חריטות רוניות ורמזים לחותם המכושף של אחד הקיסרים-המכשפים העוגים, שמשמש את אותם קלאנים של עוגים שמשתמשים עדיין במטבע העתיק של אור-נאארום מימי גדולתה.

שימו לב! מטבעות אנורן זהב מכל הסוגים נחשבים כיום יקרי המציאות, ונעשה בהם שימוש מועט בעסקאות רגילות (הגם שרוב אצילי המחוז מחזיקים בכספת כמות קטנה שלהם, לעת הצורך).
אדם 'רגיל' שישלוף שקיק שלהם יעורר לא פעם חשדות כבדים, ואולי גם יעצר לחקירה.

אנורן רגיל: מסג של זהב וכסף, שבצידו האחד תמונת אחת ההשתקפויות, ובצידו השני החותם של המטבעה האימפריאלית שטבעה אותו.

טבלת המרה - מטבעות אנ'מיריים ואחרים

באן = ואר = לין = אורם	כתר לובן = 1 אנורן
טילין = 5 באן	כתר לובן משובץ = 5 אנורן
דארום = 12.5 באן (חצי אנורן)	ראמוג = אין ערך קבוע, בדרך-כלל שווה בין 10 ל-250 אנורנים רגילים, לפי עוצמת הקסם שלו. מכאן גם, שקשה מאד עד בלתי אפשרי להשתמש בו כאמצעי תשלום, מלבד במסחר בין קוסמים.
אנורן = 25 באן (או 5 טילין)	
אנורן נשגב = 20 אנורן רגילים, או 500 באן	

טבלת מחירים של סחורות (דוגמית)

מחיר (באן)	סוג הסחורה
2	ספל גדול של בירה או שיכר
10	חדר סביר בפונדק עם ארוחת ערב פשוטה
5-15 לאדם	מס שער בכניסה ליריד או אחוזה
+50 לעגלת סחורה	תרנגולת
25-40	דמי הגנה או הצטרפות לשיירה
10-20 ליום (אדם)	משכורת לשומר שיירות פשוט
50 ליום לעגלה	חליפת שריון עור מוקשח
5-10 ליום, בתוספת ארוחות ודמי שתיה.	חליפת שריון מתכת פשוט
100-150	חרב בינונית פשוטה
200-250	חרב דו-ידנית משובחת
150 בממוצע	בהמת עבודה באיכות טובה
500-700	שיקוי מרפא סטנדרטי
250-300	סוס משובח
500	
4000-5000	

פרק רביעי

הגיאוגרפיה ותתי-האזורים של בקעת קיירן

"ממדרגות האבן המושלגות של תאל-א-קארן שפסלי אבן עצומים קפואים בקרב נצחי מעליהן, ועד הירידה אל המישורים המבאישים והאינסופיים של ביצות אור'גאקה; ארבעה בתי אצולה רעבים לכוח; אפיק נהר הקיירנה, שהוא והדוברות השטות עליו הן עורק החיים שלנו; יער פטריות מסוכן על הרכס הדרום-מזרחי ועמק אחד עם רועים ששכנו כאן עוד כאשר הגבעות עצמן היו צעירות... זוהי הבקעה שלנו, מולדתנו, מחסה אחד ויחיד מפני עולם אכזר, מסוכן וחרב למחצה שמקיף אותנו מכל עבר"

פרק 4.1

צפון-מזרח הבקעה הדרך ההררית, חצרות הגרניט וטירת תאל א-קארן

אוכלוסייה: כ-7,500 איש

מהם כ-2,500 בטירת תאל א-קארן ו"חצרות הגרניט" שלמרגלותיה, והיתר מפוזרים סביב אחוזת קור-אמ'תיר (כ-750 איש בערך) בישובים קטנים יותר לאורך הדרך ההררית ומתחת למפלי קארנאדון.

שליט: לורד מרנליון קור-אומת'ל

גבוה מעל האיזור, וניתן לראות תמיד את פסגותיו העצומות המכוסות שלגי עד.

מפלי קארנאדון ודרך המלך: בדרום האזור, נופלים המפלים העצומים של קארנאדון ממרומי ההרים. המים הגועשים מתחת למפלים מפרנסים כפרים קטנים ומחנות של דייגים וחקלאים, ובחורף מצטרפים אליהם לא מעט תושבים שיוורדים לכאן מאזורים גבוהים יותר. ליד המפלים, נפרדת דרך המלך העתיקה מאפיק נהר הקיירנה, ועולה צפונה ומעלה בפיתולים מרשימים שנחצבו בתקופת האימפריה לתלפיות בתוך צלע ההר ורוצפו ביד אומן. הדרך, שמתאימה עד היום גם לעגלות עמוסות סחורה, חובקת את הסלעים, חולפת פה ושם מתחת לספק פסל ספק תבליט עתיק שנחצב בקיר הסלע, או (פה ושם) מתחת למאורות תמיד מהבהבים באדום שהתקינו כוהנות עתיקות בתוך טבעות נחושת גסות למראה.

טירת תאל א-קארן וחצרות הגרניט: טירת אדון המחוז נישאת מספר מיילים צפונה ממפלי קארנאדון, וחולשת היטב על דרך המלך.

זוהי טירת תאל א-קארן, מעוזם של האצילים משושלת קור-אומת'ל, הנאמנים באורח מסורתי להשתקפות האפורה. כיום, הם מושפעים מאד בידי המאורעות בנסיכות אורמ'תירל, שם יושבים כמה משארי בשרם, מה שהפך את המצב בחצרות הגרניט לרגיש ומסוכן יותר מבעבר. הטירה, על שני מגדלי האבן הגדולים שלה, צמודה לצוק סלע אדיר. היא נראית למרחוק, על ניסי יד-האבן האפורה על רקע לבן של השושלת שמתבדרים מעליה;

"משהו רע קורה שם, בטירה מעל חצרות הגרניט". הכורה הזקן עיווה את פניו, מנופף בידו בכדי לסלק פתית שלג סורר משערו האפור. מנגד, האפילו המדרגות העתיקות; שני הפסלים העצומים, קפואים בעיצומו של קרב לחיים ולמוות, נראו כעת כשני צללים שחורים משחור, רוכנים זה על זה מעל הנתיב המתפתל; והשלג לא הפסיק לרדת.

"שלושת השועלים הזקנים תפסו גובה, התכוונת?"

"לא רק הם, שייקחו אותם הדרוש'מא. המקום פשוט השתנה, אני אומר; אנשים השתנו, והם מסתכלים מאחורי הכתף וחושבים יפה-יפה על כל מילה שהם אומרים, אם אתה מבין אותי; ויש את המפקד הזה, נראה כמו גיבור ארור מהאגדות, אבל העיניים שלו, הן קרות כמו קרח; האנשים שלו בכל מקום, לך תדע מתי הם מקשיבים לך, ובלילה-"

הזקן רכן אל בן-שיחו והנמיך את קולו כמעט ללחשישה.

"לא רק הרוח מההרים שורקת ובוכה שמה. יש קולות עולים מתוך האשנבים, קולות מפחידים. זה מזל מחורבן למי שמקשיב להם יותר מדי, ככה אומרים."

תיאור כללי

אזור מעברי ההרים והגאיות העמוקים שמתחת להן, הוא החלק הגבוה ביותר בבקעת קיירן, שלעיתים קרובות מתואר כ"משקיף ממרומים" על המרחב הירוק של הבקעה שמתחת לו. זו ארץ סלעית של מדרונות מיוערים בדלילות, ומצוקי סלע מוכי רוחות ששבילי עגלות משובשים מתפתלים ביניהם. הדרכים הצדדיות מתחברות בסופו של דבר אל דרך המלך העולה במעגלים מעלה-מעלה, לעבר הרכס העצום של קארנאסיל שנישא

הדרך העולה משני עבריה. שני הפסלים המפורסמים, ופונדק עתיק שחצוב באבן מתחת להן, וקרוי באורח לא מפתיע במיוחד "רסיס הקרח", מהוות למעשה את גבול אדמות הבקעה, שמעבר לו ממשיכה הדרך לטפס אל תוך האזור של רכס קאראנסיל.

מאג-אג'לור: יער קדמוני סבוך, וקשה לגישה, הצומח מתחת למורד הדרומי של רכס דוש'מאגור, גבוה מעל סדרת המפלים האדירים של קאראנסיל; ביער זה מתנשאים עצי ענק קדומים שקשה למצוא במקומות אחרים, והוא מהווה ככל הנראה גם משכן ליצורים מוזרים וחיות נדירות. הדרכים היחידות להגיע אליו, הן שבילי עיזים בוגדניים העוברים סמוך מאד לנציבי האבן של דוש'מאגור, ורק ציידים מעטים מאזור תאל א-קארן מעיזים להתקרב לשם – אלא שאפילו הציידים הנוקשים ביותר של האיזור יראים מאד מהיער הקדום ולא מעיזים להתקרב אליו, בטענה שהוא שורץ רוחות רעות. לפי אגדות מקומיות, ביער העתיק גרו בעבר הרחוק יצורים מוזרים, כולל משני-צורה רבי עוצמה, ואנשים קדושים התבודדו בו. גרסה פיוטית ומעט אחרת של הסיפור מופיעה ב"שירה הראשונה" של הרועים מעמק טולו (ראה פרק 4.5) ומספרת על מוצאם המיתי של הרועים גבוהי-הקומה, בטרם נדרו על העמק בו הם שוכנים כיום. כיום, כמה מהקנאים באנשי הטירה, שהושפעו יתר על המידה מהמיסטיקן ת'רנפל וחסידיהו בנסיכות אורמ'טיריל, החלו לדבר על כך כי הרוחות הרעות ביער אינן אלא שאמאנים של אנשי קוף שטניים מגזע הגאבוטו, שיתכן שכבר רוקמים מזימות כיצד לפגוע בטירת תאל א-קארן ולזהם את דם הנוטרים שלה בכשפים המרושעים שלהם.

היסטוריה והמערכה המקומית

שלטונו של לורד ארת'יריון: במשך למעלה מחמישים שנה, נשלטה הטירה על-ידי הלורד הנוקשה, אך הגון, ארת'יריון קור-אומת'ל. שלטונו החל מספר שנים לפני פרוץ מרד הורד האפור, והסתיים בערך עשר שנים טרם שנת תחילתה של המערכה. ארת'יריון נחשב לאדם ישר מאד ונעדר פניות, כשם שהיה נוקשה. בין היתר, התעקש שלא לדון למוות את הכוהנת לשעבר שרצחה את ידידו הטוב ביותר (ראתארון מבית רילארן), משום שמצא חלק מטענותיה מוצדקות¹ – וכך הבעיר מחדש את השנאה בין ביתו שלו לבין א-רילארן, שלא שכחה ומשפיעה על הפוליטיקה של הבקעה כולה עד היום. אם לא די בכך הרי שלפחות פעם אחת, לורד ארת'יריון שפט לרעת אחד מאחיו הצעירים בסכסוך בינו לבין רועה פשוט, וגזר על אחיו שלו קנס כבד – עניין שהאח הפגוע לא סלח עליו מעולם. ארת'יריון קיים ברית זהירה עם הכוהנת המתונה

הטירה יושבת למעשה בקצהו של עמק סלעי קטנטן שניתן להיכנס אליו רק מדרום, מקום בו הוא מוגן בחומה אדירה שנבנתה לפני מאות רבות של שנים; ובין החומה לבין הטירה עצמה, נמתחות 'חצרות הגרניט' – שלושה מפלסים של אבן העולים זה מתוך זה. בצדיהם, חצובים בסלע מבנים קטנים, שמשמשים למגורי רבים מהאנשים שמצוטופים סביב הטירה.

ת'אל א-קארן משמשת כתחנת העצירה המרכזית של סוחרים מחצבים ממרומי רכס קאראנסיל, היורדים עם מרכולתם אל תוך הבקעה. ב'חצרות הגרניט', הם מציגים את סחורתם ומתמקחים עליה עם סוחרים ואומנים מקומיים אשר הקימו כאן חנויות, באופן שהפך חלקים נרחבים מהחצרות לשוק מחצבים אפלולי, שרוי בעלטה רוב שעות היום (אפילו בקיץ!) בגלל המצוקים שנישאים מעליו, והערפל שעומד לא פעם מעל האזור כולו. השוק הזה מספק חלק ניכר מההכנסה של השושלת המקומית, והוא אחד המקומות הטובים – אולי הטוב ביותר מחוץ לגילדות של אנ'מירלור – לקנות לא רק מחצבים גולמיים, אלא גם חפצים שונים ממתכת או אבן, כולל כלי נשק ושריונות.

שדה הקרב העתיק של לין מורלית: מעבר לקור-אומת'ל, ממשיכה הדרך להתפתל כלפי מעלה, וחולפת בין תילי האבן הקודרים של שדה הקרב הישן לין-מורלית. זהו המקום בו ספגו המורדות של הורד האפור תבוסה מפתיעה ועקובה מדם מידי נאמני ההשתקפות הכחולה שירדו מהרכסים הגבוהים, ועצרו את הסתערות כוחות הורד האפור בברד של אבנים מתגלגלות וחיצים – כולל חיצים יקרי-ערך משובצים באבנים כחולות מכושפות, שאנשי ההשתקפות הכחולה עשו בהם שימוש מתוך ייאוש.

הדוש'מאגור והמדרגות הקפואות: הלאה משם, הדרך חולפת מתחת לרכס עצום, שעל ראשו נישאים עמודים קדומים ועצומים לגודל שמכונים **דוש'מאגור**, והינם כנראה שרידים מתרבות לא אנושית שכוחה שמיוחסת לדוש'מא – קרובים עתיקים ומפותחים פחות של העוגים, וניתן לראותם מרחוק, נישאים מגובה עצום, בימים בהם הערפל צפוף פחות.

בסופו של דבר, הדרך עולה בתלילות כלפי מעלה, במקום שנקרא "המדרגות הקפואות" (The icy stairs). כאן, נישאים משני צידי הדרך שני פסלי ענק שמגיעים לגובה של כמה עשרות מטרים, ומתארים את המצביאה המהוללת אלאונור טיל-אר'ליין ("רסיס הקרח") משפדת בחרבה מפלצת גארת'ארון רושפת וחושפת לוע, כאשר שתי דמויות הענק, שפוסלו כאילו קפאו ממש באמצע קרב, וחלקן העליון לא פעם מלבין משלג, מסוככות על

*1 פירוט על מעלליה ומשפטה של הכוהנת סרילינה קור-פרניל נמצא בפרק 5 העוסק בעיר המחוז.

בהשאת הקשר המתהדק עם הנסיכות האפורה, הלורד ביצע מהפך פוליטי במסגרתו ערק מן המחנה המתון של הכהנת לינטוריאל שצידד בהסכם השלום עם בין אנשי ההשתקפות הכחולה לעוצרת הורד האפור.

תחת זאת, כרת הלורד ברית עם לורד אבאריל הקנאי, ושאר אלו שמתנגדים להסכם השלום, ורוצים להקים מחדש את האימפריה בטהרתה. רבים מהקצינים הוותיקים של חצר הגרניט סולקו מתפקידיהם, חלקם עזבו מרצון את האזור, ואחרים פרשו משירות, או הועברו לתפקידים פחותים.

'חצר הגרניט' של היום מפוארת בהרבה מכפי שהייתה לפני מספר שנים, עם נוכחות רבה מאד של אנשים מנסיכות אורמ'ריל – אולם באותה מידה, הטירה ורבים מאנשיה חשדנים בהרבה, ואפילו מסוכנים עבור אנשים שלא יודעים לנצור את לשונם.

שלושת הדודים, הגם ששניים מהם כלל אינם מתגוררים באזור (אלא באחוזות משלהם, מערבה משם, על הגבעות שחולשות על הבקעה מצפון², הפכו לאנשים חזקים מאד, קנאים לכבודם ולזכויות היתר שלהם – ומסוכן מאד להעלות את חמתם, בעיקר נוכח הברית הלא רשמית בינם לבין מפקד המשמר של הטירה.

ארגונים

"אגרוף הגרניט" – שמו הלא רשמי של המשמר של בית קור אומת'ל, על שם הסמל המפורסם שמוטבע על שריונות הקצינים שלו. בעבר, נחשב לכוח עילית, שאיגד בתוכו לא מעט קצינים מוכשרים בעלי ניסיון של שנים רבות באזור ההררי וסכנותיו. כיום, הוא ירד במידה רבה מתהלתו, ותחת מפקדו הנוכחי הפך לארגון שנוי במחלוקת, שמגן בעיקר על טירת תאל א-קארן, ורודף את אויביו של הלורד הנוכחי.

דמויות חשובות נוספות

קור'דלין קור-אומת'ל (38): בתו של לורד מרנליון. אישה גבוהה וקודרת, שנודעה בגופה החזק והגמלוני ובמזג הסוער. בשנותיה המוקדמות יותר, התאמנה רבות בכלי נשק והחשיבה עצמה הרפתקנית נועזת; אולם היתקלות קשה סמוך לגבול יער מאג-אגלור, שפרטיה לא התבררו מעולם עד הסוף, הותירה אותה מצולקת בכל גופה ופניה, צולעת וסובלת מהתקפי זעם.

לא ברור מה הביא את קור'דלין בגפה סמוך לעצים הקדומים האלו, בלא משמר או מלווים; ומי התוקף שקרע אותה לגזרים, אולם לא סיים את המלאכה והותיר אותה לשכב חסרת הכרה במשך שעות ארוכות, עד

לינטוריאל, משום שחש מהלורד השאפתן לבית אבאריל; הקיף את עצמו באנשים נוקשים ויעילים כמוהו, חלקם קצינים ותיקים או בנים למשפחות מיוחסות מקומיות, וחלקם אנשים שהוא העלה עצמו ממעמדות נמוכים יותר הגם שהוא התגאה בקשרי הדם שלו לאצולה של נסיכות אורמ'ריל, הסתייג מאד מהמדיניות של הנסיך הצעיר שלה, ובעיקר מהמיסטיקן ת'רנפל ותורתו המוזרה על קופי אדם שטניים שהזדווגו לכאורה עם בני-אדם וניגעו אותם בדם טמא.

עלייתם של מרנליון ו'שלושת השועלים': לפני מעט פחות מעשר שנים, פרש ארת'ריון מהשלטון – לאחר שעבר מזמן את יום הולדתו ה-80. הוא עקר לאחד המנזרים העתיקים שבמרומי רכס קאראנסיל, שם ניתק את עצמו הלכה למעשה מן העולם.

השלטון בטירת תאל א-קארן עבר לבנו היחיד, מרנליון (כיום בן 61), שחיכה שנים רבות לשלטון, והיה חם-מזג וקצר סבלנות בהרבה מאביו, וגם חסר חלק גדול מהתבונה הנוקשה של האחרון.

במשך מספר שנים, ניסה מרנליון ללכת בדרכי אביו, תוך העזרות בקצינים הוותיקים וידידיו המחוספסים של ארת'ריון; אולם בסופו של דבר גבר עליו תסכול הולך וגובר כלפי אנשיו של אביו, שלדעתו מעולם לא רחשו לו כבוד אמיתי, וראו בו תחליף עלוב לאביו.

כך, בהדרגה, החל לורד מרנליון להתקרב יותר אל שלושת דודיו – אחיו של אביו: דאמרון (Dam'eron) (81), אראמל (Era'mel) (76) וטולביס (Tol'vis) (74). שלושת הדודים, שנחשבים לאנשים צייקנים, יהירים ואנוכיים למדי, זעמו במשך עשרות שנים על הדרך בה ארת'ריון הותירם רחוקים מהשלטון ולא כיבד את דעותיהם – כולל רצונם בהידוק הקשר עם נסיכות אורמ'ת'ריל שעריה מפוארות, אציליה חיים בטירות יפופיות ושוקיה מלאים מותרות. שלושת הדודים האיצו את התרחקותו של לורד מרנליון מנאמני אביו, והפצירו בו להביא לחצר אנשים מהנסיכות האפורה אורמ'ת'ריל, ששינו בהדרגה את פני 'חצר הגרניט'. כך, יובאו אל חצרות הגרניט אופנות חדשות מ'הנסיכות האפורה'; כולל תורותיו של המיסטיקן ת'רנפל – שבעשור האחרון סילק את רוב מתנגדיו והפך לאיש החזק ביותר בחצר נסיך אורמ'ת'ריל.

בית קור-אומת'ל עובר צד: אמנם, לורד מרנליון עצמו מתקשה עדיין לאמץ את התורות של ת'רנפל, כאשר רק לפני שנים מספר כינה את המיסטיקן בפומבי מטורף; אבל כיום, הלורד מגלה סובלנות מפליגה כלפי אנשים בחצרו שהחלו לאמץ את האמונות הללו, ולא פעם להתנכל בשמן לאחרים.

*2 ראה פרק 4.2 על איזור מפלי דא'רון.

ולטירוף דם הגאבוטו' שלהם – לא רק שהוא אינו מאמין בספורים האלו, מספרים כי פאלנסאר איבד את היכולת להאמין בכל דבר שהוא, מלבד בחרבו, שכלו החד ובאינטרסים שלו עצמו.

אמ'נורל "הבהיר" (27): רב-אומן מעודן שהגיע מאורמ'תריל, והפך לצורף וחרש שכיות החמדה החביב ביותר על הלורד וקרובי משפחתו. אמ'נורל הוא אדם צעיר ומבריק, בעל פנים חלקות ונאות, מאורכות במקצת, שפם אדמדם דק ומטופח, וקול מתנגן ורך. מסופר, שהיה לו עתיד מבריק בארץ מוצאו, אולם סכסוך עם אומן מבוגר יותר ורב כוח, ואולי גם הבטחת נישואין שהופרה, אילצו אותו לגלות למקום שהוא מחשיב כפרובינציה עלובה.

מעמדו של אמ'נורל בחצר, הגם שאין לו תואר רשמי, הוא חזק מאד, וכפי שלמדו כמה וכמה אנשים בדרך הקשה, מסוכן מאד להסתכסך איתו. השפעתו של הרב-אומן על שני בניו של הלורד היא ניכרת מאד; רבות מהגברות של החצר, כולל בתו הקודרת של הלורד, מאוהבות בו במידה כזו או אחרת – והוא אינו מחזיר אהבה ממשית לאף אחת מהן, אולם יודע היטב כיצד לתמרן אותן. אמ'נורל רואה את עצמו, בסתר ליבו, כבן-תרבות כמעט יחיד בחצר של פראים למחצה, שחובתו הטבעית לנסות לחנך ולעדן אותם. הוא נחשב כמאמין אדוק בתורות של ת'ירנפל, כולל בכל הנוגע לסכנה שבדם קופי הגאבוטו, ויגייב בכעס ובחומרה רבה על כל פקפוק בתורות האלו שישמע בנוכחותו.

ראל'היר קור אמ'טיר (44): נצר למשפחה אנ'מירית מקומית עתיקה וטהורת-יחס, ששימש בעבר קצין משמר צעיר ומבטיח, ואיש אמונו של הלורד לשעבר אמת'יריון – שראה בעין יפה את הידידות הקרובה (ואולי גם מעט מעבר לזה) בינו לבין נכדתו, קור'דלין. אלא, שהדברים השתנו לאחר חילופי השלטון, וגם לאחר אותה הרפתקה כושלת של קור'דלין שהותירה אותה מצולקת ושבורה מבפנים ומבחוץ; הגם שראל'היר היה זה שמצא אותה שוכבת חסרת הכרה ונשא אותה בחזרה אל חצר הגרניט, ובכך הציל אותה ממוות בטוח – הרי שנראה שהיא מאשימה אותו מאז בדבר-מה, שטיבו המדויק לא התברר מעולם.

בהדרגה, הפך ראל'היר ללא רצוי בחצר הגרניט, והוא מבלה את זמנו באחוזת האבן הקטנה והמבודדת של משפחתו, או במספר מקומות ופונדקים חביבים עליו, כמו פונדק 'רסיס הקרח' שמתחת לרגלי פסלי האבן האדירים שעל דרך המלך; הוא ספג מהלומה קשה ממותו המסתורי של האדם הנערץ עליו מכל, מפקד המשמר הקודם של הטירה, שנמצא מת בנסיכות מוזרות במקום מבודד – כאשר נראה ששם קץ לחייו, שנים מספר לאחר הדחתו; אולם יש שמעלים חשדות אפלים יותר בנידון.

שידידה דאז ראל'היר (ע"ע) מצא אותה ונשא אותה בחזרה אל חצר הגרניט.

בשש השנים שעברו מאז, מנסה קור'דלין להפוך עצמה למלומדת אפורה לפי המסורת של אורמ'תריל, אולם הצלחתה חלקית בלבד; והיא הפכה לאישה מרירה, קנאית וזועפת יותר מאי-פעם.

יחסיה עם ידידה הקרוב ראל'היר התקררו מאד, ותחת זאת, מספרים שהיא מאוהבת באהבה נואשת ברב-האומנים המעודן והערמומי שהגיע מהנסיכות האפורה. זה אינו חש כלפיה דבר, אולם יודע היטב לנצל את חולשתה כלפיו. מפעם לפעם, היא נתקפת בגעגועים לשיטוטיה הישנים בארצות הפרא, ולעיתים שוכרת הרפתקנים כדי להשיג עבורה חפצים או חומרים שהיא נזקקת להם עבור המחקרים שלה.

אר'ליריון קור-אומת'ל (32): בנו של הלורד מרגליון. צעיר נלהב ואידיאליסט, בעל כשרון סביר (אם כי זקוק עדיין לניסיון וליטוש) בתור לוחם ומפקד צעיר, שנחוש בדעתו להעלות את חצר הגרניט ובית אביו לגבהים שלא נודעו עדיין. בנעוריו, היה תלמידו ובן חסותו של המפקד ראל'היר קור-אמ'טיר (ע"ע), ורצה מאד כי יינשא לאחותו הבכורה ויהפוך לחלק מהמשפחה.

אולם בהמשך, כאשר מעמדו של ראל'היר בחצר דעך, והוא הפך בהדרגה בלתי רצוי אצל הלורד, גם אר'ליריון צינן בהדרגה את יחסו אל מורוהו הישן. במקומו החל הצעיר הנלהב להעריך את המפקד החדש, אורג הערפל האצילי למראה, ולהפציר בו לסייע לו בדרכו לגדולות.

קפטן פאלנסאר (??): אורג ערפל נוקשה, ששימש בעבר בדרגה בכירה במסדר האבירים המלכותי של הגנים המוארים. אבירי המסדר לחמו עד טיפת דמם האחרונה בניסיונם הנואש להגן על עיר הבירה וחצר המלך הנשגב של האור במלחמה בה נפלה הממלכה והפכה למשיסה. פאלנסאר והיה בין היתר מפקדה של הגבירה וארליריל (ע"ע).

מסופר, שהאסון והאורח בו פאלנסאר שרד אותו, לאחר שרוב אנשיו נהרגו, ניפץ משהו בתוכו, והפך אותו מאביר אצילי לשכיר-חרב קר ונטול עכבות, שמאמין ש"האור מת". חרף העובדה כי חזותו הנאה הועמה במקצת ושערו הבהיר האפיר לגמרי, הרי שהכריזמה שלו ומיומנותו בחרב הרשימו מאד את לורד מרגליון, שהפך אותו לאחר זמן-מה למפקד המשמר של חצר הגרניט, במקום המפקד הקודם, שהיה מאנשיו הוותיקים של אביו.

בתור מפקד משמר, פאלנסאר נערץ על רבים בשל דמותו המרשימה, קולו השקט וניסיונו הקרבי העשיר, אולם מנגד הוא קר כמו קרח, מסוגל להקריב אנשים בלא ניד עפעף. הוא אוכף ביד ברזל את רצונותיו של הלורד, כולל הנבזים והקטנוניים ביותר, בלא שמץ של יסורי מצפון. פאלנסאר משתף פעולה עם חסידיו של ת'ירנפל בחצר הגרניט, למרות שהוא בז בליבו לאנשי אורמ'תריל

במרוצת השנים האחרונות, הדמות חוותה כיצד אנשי האחוזה הפכו מבודדים יותר, ורצויים הרבה פחות בחצרות הגרניט, אליהן היו יורדים בעבר לעיתים קרובות יותר כדי להצטייד.

הכפרים מתחת למפלי הקאראנדון: הדמות גדלה בכפרים הקטנטנים והצנועים מתחת למפלים האדירים, שחיים על דייג וחקלאות זעירה באביב ובקיץ, ועל מתן שירותים קטנים לנוסעים על דרך המלך הסמוכה. זאת, כאשר בחורף, רבים מאנשי הכפרים נודדים למקומות בטוחים יותר - כגון חצרות הגרניט וסביבתן. האנשים בכפרים הללו, שחונכו להעריך את שליטי תאל-א-קארן, מעודכנים פחות מאחרים בפוליטיקה המשתנה של האזור, ורובם מודעים אך במעט, אם בכלל, לשינויים הפוליטיים. אלא אם כן אחד האורחים הנכבדים מהנסיכות האפורה יחליט בשלב כזה או אחר שבעורקי הכפריים זורם יותר מדי דם של 'גאבוטו'...

פונדק 'רסיס הקרח': הדמות הגיע מהפונדק החציב באבן (או מסביבתו - למשל מאחת החוות הסמוכות), ממש מתחת לשני פסלי הענק שעל 'המדרגות הקפואות'. למרות שרוב היושבים ב'רסיס הקרח' הם נוסעים וסוחרים, בדרך-כלל כאלו שחיים על הציר בין המכרות הגבוהים שעל רכס קארנסיל לבין חצרות הגרניט, יש בו ובסביבתו כמה דיירים קבועים ונוקשים - קומץ חוואים שמספקים לפונדק מצרכים; לוחמים בדימוס שעקרו לכאן, לעיתים עם משפחותיהם, לאחר שסר חנם בחצרות הגרניט, וכמה כורים לשעבר שהפכו למתווכים, סוחרים או הרפתקנים ובני משפחותיהם - רבים מהמקומיים מתפרנסים מהגנה על הדרך והשיירות העוברות בה, ורובם מאמינים אדוקים ונוקשים בהשתקפות הכחולה, לפי דרך האמונה הפשוטה ונעדרת הגינונים של אנשי ההר.

חוות מבודדות וציידים הרריים: לצד נקודות הישוב המרכזיות, קיימות באזור גם מספר חוות מבודדות, שיושביהן המחוספסים מגיעים למקום ישוב רק אחת למספר שבועות ולעיתים גם חודשים כדי למכור תוצרת (חקלאית או צייד) ולהמיר אותה במצרכים. האנשים הללו ובני המשפחות שלהם הם טיפוסים נוקשים ומחוספסים כמו ההרים עליהם הם חיים, קשים לעיתים להבנה (יש אומרים, שהם במקורם שארי-בשר לרועים הנוקשים מהכפר טולו), ושקועים עמוק בתוך מנהגים ואמונות עתיקות שנוגעות בחלקן לצללים שהותירו בני הדוש'מא העתיקים או ליער המסתורי והמסוכן של מאג אגלור.

גם השנים שחלפו לא הטיבו עם מי שהיה פעם קצין בעל חזות מרשימה; הוא השמין, פיתח חיבה יתרה לטיפה המרה, ופיתח מזג קודר וציני למדי - כמו גם תיעוב תהומי, יש אומרים חסר פרופורציה, למפקד המשמר החדש, ואולי גם לאורגי ערפל בכלל. עם זאת, מספרים כי כשרונו של ראל'היר בחרב ובגישוש במרחבים הסלעיים והקרים מעולם לא נטש אותו כליל.

אנרוסט ואומ'לאר לבית מאלניר (54 ו-51)

שני אחים, דומים מאד זה לזה בגוף גדול וחסון, בשערם החום-מאפיר ושפמיהם העבים והמטופחים; האחד משמש רב הסוהרים של חצר הגרניט, והאחר קצין משמר - אחד האחרונים מאנשיו של ארת'ריון שעודם בתפקיד. סבם של האחים עלה לגדולה בצבא האימפריה בזמנו, והיה אחד מאנשי פלוגת העילית של המצביאה 'רסיס הקרח' בכבודה ובעצמה; מספרים כי הוא נפל בקרב הנורא שבסופו אבדה המצביאה עצמה, ובכוחה האחרון זימנה מפולת קרח אדירה שלכדה אותה ואת יריביה. אנרוסט ואומ'לאר הם מאחרוני הקצינים 'מהסוג הישן' בחצר הגרניט - גברים מחוספסים ובעלי פה מלוכלך למדי, אבל הגונים, ולא אוהבים כלל את המתרחש בחצר, ובעיקר את המעצרים או ההגליות החפויות של אנשים רבים ששירתו את בית קור אומת'ל בכבוד מזה שנים רבות.

מקור ומוצא אפשרי לדמויות שחקן

חצרות הגרניט: הדמות היא בת לאחת ממשפחות האומנים או החרשים שמסתופפות בחצר הגרניט ועובדות בשוק החרשים והמתכות שמתחת לטירת תאל-א-קארן, או לחלופין נצר לאחת המשפחות שמשרתות במשמר של קור-אומת'ל, או בתפקידים זוטרים יותר (מחסנאים, משרתים ועוד). יתכן כי בשנים בהן הדמות התבגרה והגיעה לפרקה, היא ראתה את השינוי האיטי, אבל היסודי שחל באזור.

לחלופין, הדמות יכולה להיות בת למשפחת כורים שמגיעה תדיר לטירה כדי למכור את מרכולתה, או אחד האנשים שהיגרו לכאן מנסיכות אורמת'ריל (מומלץ פחות לשחקנים מתחילים).

אחוות קור-אמת'יר: הדמות גדלה בתוך או ליד אחוזת האבן הקטנה והמבודדת בהרבה של בית קור-אמת'יר, גבוה על המדרונות ורחוק יחסית מדרך המלך, היושבת על דרך בוגדנית שמובילה אל מאג אגלור; הדמות בילתה את שנותיה המוקדמות בחצר האבן מוכת הרוחות שהטבע הפראי לעולם לא רחוק ממנה, בעיקר בחורף, או בבקתות העץ והשדות האפלוליים שמקיפים אותה.

פרק 4.2

צפון הבקעה מפלי דרארון ו"אחי האבן"

אובלוסייה: כ-2,500 איש

מתוכם כ-2,000 איש חיים בקלאנים המקומיים של הגבעות או בקשר הדוק אליהם וכ-250 איש בכל אחת משתי "אחוזות הציד" שהקימו האחים אראמלוטולביס קור-אומת'ל.

שליטים:

האחים היריבים לבית קור-אומת'ל שולטים כל אחד באחוזתו וסביבה. מנהיגי הקלאנים: גורזאג הזקן, פוראן 'ארבע אצבעות' ואמלארג 'השבור' שולטים (מי יותר ומי פחות) בקלאנים שונים שחיים בגבעות או מתחת להן.

כיום דורש אחד האדונים המקומיים (שהוא גם אחד מדודיו של הלורד קור-אומת'ל), שהאגם יקרא על שמו – אגם טולביס.

המונומנט המפורסם ביותר של האזור מצוי בבסיס קיר הסלע האנכי העצום שעולה מכתפי הגבעות לעבר פסגת איר'גרה. שם, כאילו נחרטו בסלע הכהה שמעל לקו העצים, או אולי 'נמעכו' לתוכו בעידן קדום, נישאות צורות תבליטיות שנראות כמו שלושה דמויי-אנוש ענקיים, אפורים-שחורים, ספק מעוכים וספק בוקעים מתוך הצוק. המקום, שככל הנראה שימש גם אתר פולחן קדום של שבטים הקרובים לבני פאר'ליל, מכונה ולא בכדי "אחי האבן" או "שלושת אחי האבן".

פסגת איר'גרה, על המונומנט השחור והמפחיד שנעוץ בתוכה, חולשת מגבוה על אחוזת בר-אנזורל העישרה, השוכנת מעבר לגבול האזור, באדמות המישור הפוריות של מרכז בקעת קירן.

אזור הגבעות של אפיק הדרארון ואחי האבן, הוא ארץ פראית, יפיה ומסוכנת אפילו בעונות הנוחות יותר; מאחר ובני אדם מעטים חיים כאן, בעיקר בחלקים הגבוהים יותר של הרכס, המקום הוא משכן ללא מעט חיות מוזרות, ואולי גם מפלצות – כולל זוחלים גדולים; חרקים מוזרים, זן עתיק של צבאים כהים ותוקפניים – לפי חלק מהגרסאות, חלקם אוכלי-בשר, או לפחות אוכלי כל - וציפורים ענקיות.

רבים מבני-האדם המקומיים, כך אומרים, פרוצים לא פחות מהחיות: קיימים בשטח שלושה או ארבעה קלאנים של ציידים, שמגעים עם תושבי מרכז הבקעה מסתכם בכך כי כמה מהגברים יורדים מהגבעות מספר פעמים בשנה כדי למכור פרוות, בשר וקרניים, ולהצטייד בכלי עבודה.

"ככה קראו לזה כאן, הלילה של הצרחות. כולם ב'קשת השחורה' שמעו אותה בוכה, מתחננת על עצמה, על הילדים שלה. אבל גורזאג הזקן, הוא כבר החליט, אפילו על הקטנים לא ריחם. כולם שמעו את החבטות, ואיך הצרחות והבכי הלכו ונחלשו כשהירח עלה גבוה מעל האחים השחורים; שמעו, ועשו את עצמם כאילו זה לא יותר מצרצרים בשיחים. גם אני".

"זה מבעית!" הזר העווה את פניו, עיניו סוקרות את האבנים האדירות שהסתמנו בין צעיפי הערפל, גבוה מעל המצוקים ורעם המים הנופלים.

"איך יכולתם-"

"ככה זה אצלנו. אף אחד לא ידבר על גורזאג, אם הוא יודע מה טוב בשבילו. אבל הדם... הדם נספג עמוק, עמוק באבני הגבעות, והגבעות לא שוכחות".

תיאור כללי

הרכס שחולש על בקעת קירן מצפון ומפריד בינה לבין ביצות אורגאקה, הוא איזור נמוך יותר מהמתלולים העצומים של אזור קור-אומת'ל, אולם הוא חסר דרכי מסחר חשובות. רק קומץ דרכים צרות ומתפתלות, לא פעם משובשות ומסוכנות, עוברות בתוכו.

זו ארץ של מדרונות תלולים, חלקם מיוערים בצפיפות, של אפיקים שוצפים ומסוכנים שנופלים זה לתוך זה במפלים קטנים ורועשים, או יוצרים אגמים קטנים ונסתרים בין המצוקים.

במרכז האזור, בין שתי הפסגות הגבוהות איר'גרה וטול'גרה, בוקעים יובליו השונים של נהר דרארון ממעמקי הסלע, ונופלים מטה כשהם מתחברים זה לזה, עד לאגם טול'בה שמשתרע למלוא יופיו מתחת לגבעות, ומפריד בינן לבין היערות הירוקים שמעברו האחר.

בין היתר, ההסכמות החדשות הגבילו את שני האחים, ואילצו אותם לכבד כמה מן המסורות המקומיות.

כך נותרו הדברים במשך שנים; אולם כעת, לאחר הסתלקותו של ארת'ריון, ועליית מעמדו של אחיו בחצר הגרניט, שבו אראמל וטולביס, בהדרגה, להפר או לכרסם בהסכמות, ולהרגיז את הקלאנים המקומיים. בין היתר, הם הגבירו את מסעות הציד שלהם, כשהם מזמינים הרפתקנים מפוקפקים ואנשים אמידים מחלקים אחרים בבקעה לקחת בהם חלק; שבו ופרצו שבילים חדשים בהר, כדי לנסות לאפשר מעבר עגלות, ועוד.

לפני שנים מספר, השיג טולביס קור-אומת'ל ביצים מפוקפקות מביצות אורגאקה, והצליח להרבות מהם עדר של זוחלים טורפים קטנים (שאגלוט). כמה מהיצורים הצליחו לברוח, ולפגוע בחיות מקומיות. אם לא די בכך, הרי שאראמל הנרגן, במשלט הגבוה שלו, מקנא מאד בעדר של אחיו, ומנסה בכל כוחות להשיג גם הוא ביצי שאגאט טורף מאור'גאקה, או יצור מרשים אחר – לזעמם ולחששם של המקומיים; ונראה כי התנגשות חדשה בין הצדדים היא רק עניין של זמן.

דמויות חשובות

גורזאג הזקן: ראש משפחה מורחבת שמכונה 'הקשת השחורה', שחיה במתחם מוגן, חלקו בתוך מערות, במרומי אחד הרכסים. גורזאג, שפניו האפרפרים והקמוטים מזכירים צלע של הר, מנהל את המשפחה ביד ברזל מזה עשרות שנים, ואף אחד לא יודע מה גילו המדויק. הוא ידוע כצייד וראש קלאן אכזרי שאינו מפחד מדבר. בין היתר, הספיק גורזאג לשרוד התקפה של דוב ענק כאשר היה מחוסר נשק; לרצוח את אחת מנשותיו ואת ילדיה בלא טיפת רחמים, כאשר סבר שהם חותרים תחתיו בסיוע בני משפחה יריבה; להוביל מסע צייד קטלני כנגד זוחל ענק נגוע בכוחות אפלים (יש אומרים, שאגאט שחור); ולהילחם אחד על אחד כנגד לורד ארת'ריון קור-אומת'ל, לפני שנשא ונתן עימו על הסכם פשרה בנוגע לשני אחיו הסוררים של הלורד והאחוזות שלהם.

למרות גילו, גורזאג מכיר את נתיבי ההרים כאת כף ידו, ומבין לא מעט גם במה שקורה מחוץ לארץ הגבעות; ישנן שמועות כי הוא נושא ונותן כיום עם כמה משארי-בשרו היותר קנאים של הלורד אנזאריון, שהחלו להעריץ את הדת הישנה ולשקול פעולות כאלו ואחרות כנגד אצילים אנ'מירים יריבים – בעיקר לורד אבאריל ומשרתיו.

פוראן 'ארבע אצבעות': אישה גדולה וקולנית, שמנהיגה מזה עשרים ותשע שנים משפחה מורחבת בשם קאז-שארן ("כף השועל"), ונחשבת לידיבה קשה ומרה של גורזאג הזקן ואנשיו.

המשפחות המורחבות העתיקות, כך אומרים, הושפעו מעט מאד מן התרבות האנ'מירית, ונותרו דומות למדי לאבותיהן הקדומים שסגדו לאילי הסלע והיער דורות על דורות לפני שהלגיונות הנוצצים צעדו אל תוך בקעת קיירן.

הגם שמעט מאד הועלה על הכתב, הרי ש'האבנים עצמן, והרוח הנושבת בין עצי היער' מלאות בסיפורים על שנאות בין משפחות ציידים - עתיקות כהר עצמו; מעשי רצח ברוטליים בין ובתוך המשפחות עצמן; קרבות מול יצורים עתיקים שירדו מהרכסים בחסות האפלה או שלגי החורף, ועוד.

אחוזות הצייד: אראמל וטולביס קור-אומת'ל

המצב באזור השתנה בדור האחרון; באורח רשמי, האזור נתון לחסותה של שושלת קור אומת'ל מזה דורות על דורות. הלורדים של תאל-א-קארן התבקשו מפעם לפעם לשפוט בין משפחות ציידים כאלו ואחרות, ואפילו אירחו והכשירו פה ושם כמה מבניהן.

במשך שנים רבות, לא הייתה לאדונות הלורדים של מעבר ההרים כל השפעה בארץ הגבעות עצמה. אלא, שלפני כעשרים וחמש שנים, הגיעו לכאן בזה אחר זה שניים מאחיו הצעירים והנרגנים של הלורד דאז, ארת'ריון קור-אומת'ל, שלא היו מרוצים מהדרך בה הלורד הנוקשה מדיר אותם מהשלטון, ואף פסק נגד אחד מהם במשפט שניהל מול רועה פשוט.

שני האחים ניצלו את הצ'רטר העתיק שעד כה לא נוצל, והקימו לעצמם אחוזות צייד: טולביס על גדתו הסלעית הצפונית של אגם טול'בה – ואף החל לדרוש כי יקרא מעתה על שמו; אראמל לעומתו, שיפץ חורבות עתיקות גבוה במעלה המצוקים, על מותני רכס טול'גרה, בנקודה אסטרטגית שמשקיפה על מפלי דראון, והפך אותם למאחז מבוצר ומוגן היטב.

הצרות בין שני האצילים המבוגרים, החמדנים והקנאים לכבודם, לבין הקלאנים העתיקים של הציידים המקומיים פרצו במהירות הבזק – לא רק בשל ניסיונות כושלים לגדר שבילים ולגבות מס - שנחלו כשלון מביש - אלא גם בשל הדרך בו אחד האחים קיבל לשירותו אנשים שנודו מאחד הקלאנים, לרבות את בתו הנאה של אחד האלימים והפראיים בראשי המשפחות המקומיות; וגם בגלל התעלמות בוטה של שני האדונים החדשים (או אולי אי-הכרה מספקת) ממנהגים מקומיים שנמסרו בעל-פה, כולל חיות אסורות לצייד ומקומות שנהוג שלא להיכנס ולחטט בהם.

הדברים הגיעו עד כדי מצור על אחוזת אראמל שבמרומי הרכס, שהכריח את לורד ארת'ריון לצאת לשם בראש המשמר האישי שלו. לאחר קרב קצר, החל משא ומתן בין לורד ארת'ריון, שזעם על שני אחיו אולם לא רצה להתכחש להם לגמרי, לבין הקלאנים המקומיים, שהסתיים בפשרה שהותירה את שני הצדדים לא מרוצים.

ראלאן ("הציפורן הלבנה"): ראלאן, שנודעה לפני שני עשורים כיפיפייה מקומית, היא בתו של גורזאג הזקן מרעייתו השנייה חסרת המזל, ולמעשה היחידה מילדיה ששרדה את הרצח הברוטאלי שביצע ראש המשפחה. היא שרדה, כאשר העמידה פני מתה וגלגלה את עצמה לתוך המים. לאחר מכן הצליחה להגיע, חבולה ושותתת דם, אל אחוזתו של ארמאל קור-אומת'ל ולשכנע אותו לפרוש עליה את חסותו – עניין נוסף שהעלה את המתח בין האחים קור-אומת'ל לבין המשפחה המורחבת של גורזאג הזקן.

כיום, לאחר כמעט שני עשורים, ראלאן היא אישה מרשימה, בעלת כוחות קסם, ומספרים כי אלו מסייעים לה לשמור על מראה מצודד, כאילו לזמן אין אחיזה עליה; יש הטוענים כי היא שולטת בקסמים עתיקים של המצוקים והרוח, אבל למדה להטות אותם לרצונה ולהשתמש בהם באורח סדור יותר ופראי פחות מהשאמנים העתיקים של הסלע.

ראלאן הספיקה ללמוד כמה שפות, לאסוף כמה וכמה חפצים ושכיות חמדה מעניינות, לתכך ולגרום לשני בני קור-אומת'ל הקשישים – אראמל וטולביס, להעריך אותה ולהתכתש ביניהם על חיבתה – ומעל הכל, היא לא שכחה את אביה הרוצח, ומחכה לרגע בו תוכל להשיב לו מנה אחת אפיים על מה שעולל לאמה, אחיה ואחיותיה. מספרים, כי כשם שאביה קשר קשרים עם צעירים קנאים מאחוזת אנזאריון, כך לראלאן יש קשרים זהירים עם אנשיו של לורד אבאריל – גם אם באורח רשמי, הלה מתייחס אליה כ"ילדת פרא מעט יותר נבונה מן השאר, שהצליחה ללמוד כמה אותיות"; והיא עצמה אינה בוטחת באציל האנ'מירי היהיר יותר מהמינימום הנדרש לקידום התוכניות שלה עצמה.

לינ'היר קור-גאלאנדין: נצר לבית אצולה אנ'מירי זוטור, שנחשב לאחד ממעגל המצומצם של מקורביו ואנשי סודו של לורד ת'לסאריון אבאריל.

לינ'היר הוא אדם מנומס, ערמומי ומחושב, וצייד אוכסיסיבי בשעות הפנאי. תחביבו זה היה אחת הסיבות בגלל לורד אבאריל בחר לשלוח אותו כ"שגריר של רצון טוב" לאחוזת טולביס, בכדי לקדם שם אינטרסים כאלו ואחרים אצל האחים קור-אומת'ל, ואולי גם בכדי לתור אחרי כוחות עתיקים ואבני-חן מכושפות החבויות מתחת לצוקים ולנהרות, ולידע את לורד אבאריל בממצאיו.

לפי השמועה, לינ'היר התבקש לחקור גם את האגדה על הגריפון של לוסטירן, הנציב האחרון של בקעת קירן, שברח למרומי הגבעות לפני ארבעים וחמש שנים, לאחר שנכשל בהגנה על אדונו ובני משפחת אדונו מהרצח האכזרי שהיה מנת חלקם.

לינ'היר שיגר, כנראה בעבור לורד אבאריל, שתי משלחות ציד כדי לאתר את החיה או את צאצאיה. אולם, שתי המשלחות נכשלו, ואחת מהן נקלעה לסופה וכל חבריה

פוראן תפסה את ראשות המשפחה, לאחר שהרגה את אביה, שהשתעבד למכשף מגזע מפלצתי של יצורי פטריה מן המעמקים – וכך סיכלה את תוכניתו של היצור התכוון להשתמש באביה כדי להרעיל את בני הקלאן ואת מאגרי המים שלהם בנבגים ארסיים. לאחר מכן, עלה בידי פוראן לרקוח תרופה שהצילה את מרבית האנשים שכבר החלו לפתח את המחלה.

בת-דודתה האהובה של פוראן הייתה אותה רעיה של גורזאג, שנרצחה על-ידו ביחד עם ילדיה, ומאז פוראן מתעבת את גורזאג ואנשיו בכל ליבה, ומחכה להזדמנות המתאימה לנקום נקמה אכזרית. פוראן פיתחה עם השנים את ידיעותיה בצמחי מרפא (אולם מספרים כי גם בתורת הרעלים). היא נחשבת אחת המרפאות ורוקחות השיקויים הטובות בבקעת קירן – כאשר היא טורחת לקום מהכרים שלה ולעבוד ברצינות.

כיום, שלוש הבנות שלה, שנראות פחות או יותר כהעתיקים צעירים של אמן, עושות עבורה את רוב המלאכות; ואילו בנה הערמומי סוחר עבור המשפחה, ומבלה לא מעט במאהלים השונים של בני הגורג ברחבי בקעת קירן במהלך מסעות הסחר שלו.

אמלארג השבור: מנהיג משפחה מורחבת שחיה מתחת למפלים, ליד האגם התחתון, ועסקה בדיג ובצייד. כמה שגיאות קריטיות שעשו הוא ואחיו, שניהלו את המשפחה ביחד, הביאה לכך כי המשפחה המורחבת איבדה כמעט כל מה שהיה לה – בין אם בשל צבירת חובות לטולביס ואראמל קור-אומת'ל, להם הבטיח אמלארג הבטחות שלא יכול היה לעמוד בהן, ובין אם בעקבות מלחמה קצרה מול גורזאג הזקן ואנשיו – שבסיומה 'בני הקשת השחורה' הכו את המשפחה של אמלארג שוק על ירך, וגירשו אותה משטחי הציד הטובים יותר בחלקים הגבוהים של הרכס.

כיום, שרידי משפחתו של אמלארג (אחיו נפצע קשה בקרב מול 'הקשת השחורה', איבד את הרצון לחיות ומת שנתיים לאחר מכן) הדרדרו לעוני, ומצטופפים בבקתות עלובות ליד האגם, בפאתי אחוזתו של טולביס קור-אומת'ל; רבים מהם נאלצים לשרת את האדון הזקן והיהיר ולעבוד קשה בעבור הפרוטות השחוקות שהוא משלם להם, כמו גם בעד עצם הזכות לחיות ולדוג דגים ב"אדמות שלו".

אמלארג עצמו רובץ בדרך-כלל ימים שלמים בבקתה הגדולה שלו על שפת האגם, סובל מגירויי עור ועוד מספר מחלות, ועסוק רוב הזמן במעט דייג והרבה תלונות על הגורל שהמר לו; מפעם לפעם, הוא נדרש להתייצב בפני טולביס ולספוג שם הוראות וגערות.

יותר מפולשים מאוסים ושוטים, שהגבעות יקראו אותם מתוכן במוקדם או במאוחר - ולא בעדינות יתרה.

לצד הגאווה המקומית, בקלאן שוררת אווירה של פחד דומם שנמצא בכל מקום; ומי שגדל שם למד להכיר אלימות חסרת פשרות כבר מגיל צעיר, וגם שעדיף לא לשאול שאלות אסורות ושלא להעז לפקפק בגלוי בלוחמים המבוגרים יותר – במיוחד לא במנהיג הקלאן, הנוקשה והעתיק כמו האבן עצמה; כל אחד בקלאן יודע היכן מקומו, ושם יחרוג ממנו הוא יטופל במוקדם או במאוחר בדרך כזו, שהגבעות עצמן ישמעו את הזעקות שלו.

קלאן כף השועל: הדמות גדלה בקלאן רועש וקולני בהרבה מיריביו השנואים בקלאן הקשת השחורה, בעל משמעת רופפת יותר וכוח לחימה שנופל מיריביהם בני הקשת השחורה – ומנגד, האנשים מסביב לדמות הינם בעלי ידע רחב יותר בעשבונאות, ביסול וחשוב מכל - סחר עם האנשים שמחוץ לגבעות – גם אם כי הם רחוקים מלהיות תמימים בנוגע למניעים וליהירות של הלורדים ואנשיהם.

תחת המנהיגה הנוכחית ושלוש הבנות שלה, המשכנות של קלאן כף השועל הם מקום חופשי בהרבה מהקלאן היריב, ונראה לעיתים כמו משפחה גדולה, רעשנית ושמחה למדי – אולם עדיין, הדמות למדה מילדות שיש מנהגים עתיקים שחובה לכבד; וכי גם במשפחה הגדולה והרועשת ישנם צללים משלה, קבורים עמוק מתחת לפני השטח.

מלבד בני האדם של הקלאן, יש קומץ של גורג, שנחשבים מקורבים אל 'כף השועל', עוסקים ברובם במסחר וטיפול בעשבים, כשהם יוצאים ובאים, ולעיתים מתגוררים למשך תקופות בפאתי המחנה של בני האדם.

נהרגו - הגם שיש לוחשים שאנשיו של גורזאג השלימו את מה שהסופה החסירה. למרות זאת, לינ'היר אינו אומר נואש, והוא עשוי לנסות לשגר משלחת נוספת – אולי לאחר שיצליח לשכנע את ראלאן לעזור לו ולרתום כמה מכשפיה לעזרת המטרה, דבר שהיא לא ששה כלל ועיקר לעשות.

מקור ומוצא אפשרי לדמויות שחקן

אחוזת טולביס או אחוזת אראמל: הדמות או משפחתה הגיעו אל הגבעות הפראיות לפני שנים מ'חצרות הגרניט' או אחת הנחלות האחרות של בית קור-אומת'ל.

הדמות או משפחתה נמצאים (או לפחות נמצאו בעבר) או בשירותו של אחד משני בעלי האחוזות הנרגנים, וחוו את הקטטות הבלתי פוסקות שלהם עם המקומיים, אותם טולביס ואראמל מחשיבים לפראים מטונפים ובוגדניים. בין אם הדמות או בני משפחתה שימשו כסיירים שנועדו לאבטח את האחוזות ולסרוק את המרחבים מסביבן, מובילי סחורות, משרתים או שומרים – הם עודם זרים לאזור הפראי של המפלים והרמות המסוכנות, ויודעים שעדיף לא לשכוח זאת, כי הצללים רוחשים בלילות האפלים, מפלצות משוטטות לא הרחק, כאשר המקומיים האכזריים, עוטי הפרוות – עשויים להיות גרועים לא פחות.

קלאן הקשת השחורה: הדמות באה מהקלאן הפראי, המיומן והמסוכן ביותר בגבעות דרארון; היא גדלה גבוה מעל המפלים, בכפר מוסתר היטב ומסוגר, שאנשיו מכירים את הרמות הפראיות כמו את אצבעותיהם. האנשים עימם גדלה הדמות הם בעלי הגאווה המפותחת ביותר באזור, גדלים על מסורות בעל-פה של מלחמה במפלצות ובפולשים אנושיים, לרבות ההתכתשויות האחרונות עם אנשי הלורדים החדשים, שנתפסים כלא

פרק 4.3

מרכז הבקעה, אזורי שלטונם של לורד אנזאריון ורעייתו

אוכלוסייה: כ-15,000 איש

כ-5,000 איש חיים באזור 'משפך הנהרות', אחוזת זאג-אמאר הענקית והישובים סביבה. האחרים מפוזרים בשלל עיירות קטנות, אחוזות, כפרים וחוות שבניות בכל רחבי האזור.

שליטים:

מר אמראנד אנזארט (כיום לורד אנזאריון) ורעייתו, הכהנת הכחולה (לשעבר) לינטוריאל. בשנים האחרונות, יותר ויותר סמכויות עוברות לידי בנו השלישי של הלורד, אגראנד אנזארט.

שיבולת, שיבולת, עד קצה היכולת!
שיבולת, שיבולת, מלכה בין דגנים.
ראשינו - שיבולת! ליבנו - שיבולת!
בזהב העוצמה עוד נהיה שותפים!

תיאור כללי

'מרכז הבקעה' הוא הכינוי למישורים הפוריים שמשתרעים ברובם מצפון לאפיקו השופף של נהר קאראנדון, במקום בו נשפכים אליו בזה אחר זה אפיקי הדרארון והאנ'סיריון. האזור משתרע בין "משפך הנהרות" בדרום לרכסי הגבעות שממערב ל'אחי האבן' בצפון; ובין החלקים הגבוהים והמיוערים יותר של הבקעה במזרח, לבין חורבות העיר לוסטירן במערב. מרכז הבקעה הוא אזור של מישורים ירוקים, סחופי רוח (בעיקר בעונות הקרות) אבל פוריים מאד, שהיוו מאז ומעולם את 'הלב החקלאי' של האזור; אומרים כי שבע עשירות מהדגנים, ומחצית מהפירות והבהמות של הבקעה מקורם באזור הזה.

כיום, רוב השדות, ועוד יותר מכך בתי המלאכה, טחנות הרוח, עגלות ובהמות המשא המוליכות תוצרת למקומות אחרים, נמצאים בבעלות מלאה או חלקית של משפחת אנזאריון – בניו, צאצאיו וקרוביו הרבים מאד של מר אמראנד אנזארט, שהפך מנער פארליל עני שמצא את פרנסתו כרוכל נודד, לאדם העשיר ביותר בכל בקעת קיירן. אם לא די בכך, זכה אמראנד בליכה של כוהנת כחולה רבת-עוצמה לשעבר, הגבירה לינטוריאל, אשר לפי המסופר בעמק, הניחה לכוחותיה ולאבן החן

"תסתכל עליהן, ותסתכל עלינו!"
הגבר הגדול טפח על הסיכה המוזכרת שבדש בגדו, שצורתה שלוש שיבולים מוצלבות.
"תראה אותן, צולעות שמה בבוץ, בין עמודים שעוד רגע נופלים, עם הגלימות הכחולות המרופטות שלהן. הא!"
ידו המיובלת של הדובר החוותה על העגלות עמוסות הסחורה שהמתינו מאחוריו, בהמות המשא שלהן רוקעות בפרסותיהן על אבני הדרך.
"הן העבר, ואנחנו העתיד. הן העליבות, ואנחנו השפע!"
הן יושבות בחושך ואנחנו-
הנאום נקטע לרגע, ככל הנראה משום שהגבר הגדול התקשה לזכור את המילה הנכונה.
"אבל ראלבו יקירי" שאל מישו "זה לא נכון, שכבר שנים אתה לא בעל בית של כלום? את כל העגלות והעסק של אבא שלך, מכרת לבן של אנזאריון, והוא הפך אותך לשכיר. לא ככה?"
"אתה קשקשן ומסית, פארנו, זה מה שאתה".
פניו של הגבר הגדול האדימו, מהלחיים ועד לקרחת.
"אני, אני חלק מהיסטוריה, אני! חלק מהעוצמה של השיבולת! כדאי שתדע, אתה - מי שלא מתקדם עם העגלות, הוא... הוא נשאר מאחורה!"

ראלבו התרחק בצעדים ארוכים, מוחה את הזיעה מפניו, שפתיו נעו כמאליהן, מפזמות את תחילתו של שיר ששמע בפעם האחרונה בה זכה בכבוד לצעוד מאחוריו של אגראנד הצעיר, מתחת לבוהק המנחם של שלוש השיבולים המוצלבות. המילים היו ארוכות ומסובכות; אולם גם אם התקשה להגותן באורח מדויק, הרי שהן חיממו את ליבו.

זאג-אמאר, לעומת זאת, היא אחוזה מבוצרת היושבת על ראש תל המתנוסס בדרום האזור, ממש מעל דרך המלך ושלל המבנים הבנויים מסביבה. היא בנויה מארבעה מפלסים לא סימטריים לגמרי מוגנים בצריחים, והיא משמשת פחות לחופשה או לרוגע ויותר לניהול עסקים ואירועים חברתיים. מחלונותיה הגבוהים של האחוזה, ניתן ביום יפה לצפות על כל האזור – מהדרך המתעקלת כמו נחש הרחק מתחתיה, על הפונדקים ושלל העגלות והאנשים שעוברים בה, ועד לפאר השוקע של החצר הכחולה (ע"ע) מצידו האחר של הנהר, כמו גם הערפל המאיים העומד כמעט תמיד מסביב לחורבות של לוסטירן, הרחק בפאתי מערב. כיום, זאג-אמאר היא המקום בו יושב בנו השלישי של הלורד – אגראנד האדמוני ורב התושייה, ומנהל ביד ברזל חלק גדול והולך מעסקי המשפחה.

לצד שתי האחוזה הללו, קיימות כחצי-תריסר אחוזות קטנות בהרבה, ועוד כמה וכמה בתי חווה גדולים שבעליהם מתעקשים לכנותן 'אחוזה קטנות', פרושות בכל רחבי מרכז הבקעה, מהן חולשות על דרכים פנימיות או בתי מלאכה, ומהן חבויים מאחורי חורשות או שדות אבן; רובן המוחלט שייך כאמור לאחד או כמה מקרובי המשפחה בעלי המעמד הגבוה יותר בחצרו של לורד אנזארין; ומיעוטן בידי כמה משותפיו העסקיים, בעבר או בהווה.

שמות אפשריים לאחוזה קטנות יותר: קאר-אמאר; תל זאגליל; זאר-בורניט; קאר-פורמיז; זירמארין.

"המשפך" והחצר הכחולה

נוסעים שמגיעים לאזור, בין אם במסע רגלי או בעגלה על דרך המלך הישנה או בדרך הדרומית שעולה ממערב ומעיר המחוז אנ'מירלור, ובין אם באחד מכלי השייט הלא מעטים המפליגים על נהר הקירנה, מוצאים את עצמם מגיעים אל "המשפך" – האזור המפורסם ואולי גם ההומה ביותר בכל מרכז הבקעה.

ה"משפך" הוא מקום בו מתפצל נהר הקאר'דארון באורח זמני

חלקים <http://members.pundak.co.il/world/keldaria> - ftn1 - 3/melestra/chap3/anzarland.html – מיילים

ספורים לפני התמזגות הנהרות המרכזיים של הבקעה, שמתאחדים אל תוך אפיק נהר קירנה.

בין שתי הזרועות של הנהר מזדקק אי קטן שנראה כמו גבו של יצור עתיק שהתחפר בבוץ והתכסה בעצים. במרכז האי ניצב פסל מוזר למראה, שחוק ועתיק יומין.

בעיני רבים, ה"משפך" ואי החיץ המוזר במרכזו מהווים מעין סמל לבקעת קירנה כולה:

הסיבה היא הסמליות המסוימת של 'שני העולמות' שמשני צידי ה'משפך': בצלעו הצפונית, עוברת דרך

התכולה שלה לדעוך בכדי לחיות עם אהובה בן הפאר'ליל וללדת את ילדיו.

המישורים שבין דרך המלך שעוברת בדרום האזור ושלל המבנים הבנויים לאורכה, לבין הגבעות בצפון, הם מארג של שדות, מנומר בכפרים קטנים ובינוניים; כאשר מעל הגדולים יותר ביניהם בנויות אחוזות קטנות (רובן משמש משכן לחשובים יותר בקרוביו הרבים של מר אנזארט, או לורד אנזארין כפי שהוא מכונה כיום), ולצידן מחסנים מגודרים ואורוות. פה ושם מפרידה חורשה צפופה או שטח מזור של אבנים מזדקרות בין שטחי אחוזה קטנה אחת לשטחי האחרת.

בשדות, ניתן למצוא שלל גידולים – החל משעורת הרים נפוצה ושיבולי-רוח קראניות אדומות-ראש; המשך במטעים קטנים של תפוחים ואגסים מהזן ההררי של קאראנסיל; וכלה בכמה חלקות מובחרות, ובדרך-כלל שמורות היטב, בהן גדל מספר מצומצם של גפנים נדירות (גפן ספירית, ומטפס בשם עינב-סלע, שמצמיח אשכולות של ענבים אפרוריים ונוטים מעט לחרוט בצורתם), מהזנים הבודדים והלא קלים לטיפול שמסוגלים לגדול באקלים הקריר ומוכה הרוחות של בקעת קירנה.

מאפיין נוסף של מרכז הבקעה, שמורגש מאד מרגע בו נוסע זר יורד מהדרך הראשית ומהאזור הסמוך לה, הוא כי חלקים לא מעטים ממנה מגודרים; ובמקומות רבים, בעיקר, אך לא רק סביב האחוזה הרבות – לא רק שתי הראשיות והחומות הגבוהות המקיפות אותן – עשויים שומרים – רשמיים או לא רשמיים, לתהות על קנקנו של זר שאינו מוכר להם, ומה בדיוק הוא מחפש שלא על דרך הסחר הראשית.

אזורים ונקודות מפתח

זאג-אמאר ובאר-אנזורל

שני המונומנטים הידועים, שבעיני רבים מייצגים את האזור כפי שהוא היום, הן האחוזה הגדולה השייכות במישורין ללורד אנזארין.

בר-אנזורל שוכנת הרחק מהדרך הראשית, בלב עמק קטן מתחת לרכסים הקודרים של הגבעות בצפון. היא משמשת כמעון הפרטי יותר של המשפחה, שלא בנקל תיתן לזר הרשות להיכנס אליה.

האחוזה הזו הייתה עד לפני שנות דור מעון נופש וצייד צנוע, שכעת השתנה עד לבלי היכר. כיום, מדובר על מבנה בעל שלושה אגפים וגזוזטרה פנימית הדורה עם עמודי שיש לבן, מעוטרים ברשת עיטורים זהובים, והיא מוקפת גנים יפניים. כך, הפך מעון הצייד הצנוע לשעבר לכליל יופי מעוצב או מופע אימים של ראוותנות צעקנית – תלוי את מי שואלים. בשנים האחרונות, לורד אנזארין מבלה את רוב זמנו באחוזה הזו – בעיקר מאז החל להתעייף ולהפקיד יותר ויותר מניהול עסקי המשפחה בידי בנו השלישי.

להן, לכל היותר, להתקיים בדוחק, ברמת חיים פחותה בהרבה מזו של היריבים מהצד האחר של "המשפך".

חיכוכים 'בין שני צידי הנהר': אם לא די בכך כי עצם המראה של דרך המסחר השוקקת ובתי המידות שמעליה לעומת תפארת העבר של שני הצריחים השוקעים והחורבות סביבן, מהווה סמל מובהק בעיני רבים למצב הדברים, כולל התחזקות הפאר'ליל, הרי שלאחרונה – עקב 'התגלות' שעבר אחד הכוהנים הנמרצים יותר שקמו לדת הישנה של 'האבא', החלו כמה מצעירי הפאר'ליל האדוקים (שהולכים ומתרבים משנה לשנה) להתחיל ולבצע טקסים על אי החיץ, ממש במטווחי אבן משולי 'החצר הכחולה' – כולל שירה אקסטטית ודרשות חוצבות להבות. מכאן, הדרך לפריצת מהומות היתה קצרה ביותר.

הגם, שרוב החיכוכים לא חרגו מהטחת עלבונות והשלכת כמה אבנים פה ושם, הרי שהם תורמים להעלות באיטיות – אך בהתמדה – את המתח שבין הגבירה לינטוריאל למשפחת בעלה (ראה בהמשך).

האגדה על משפחת ואר-נארת'ול

סמלים עתיקים על חורבות שוקעות בעשב או שרידים מתחת לקירות של אחוזות, וגם סיפורים בעל-פה מקשישים שחיו כל ימיהם באזור ועוד זוכרים במעורפל את הימים שלפני ההתנפצות הגדולה ואת השנים הפראיות והאפלות מיד אחריה, מעלים מפעם לפעם את זכרה של שושלת אנ'מירית עתיקה וטהורה-דם בשם ואר-נארת'ול.

השושלת, שבניגוד לרוב השושלות האנ'מיריות המקומיות אחרות, התנהלה לפי הסיפורים כמו שושלת נשים טהורה לגמרי, הייתה ידועה כמשפחה של חרשיות נשק ואבני-חן מוכשרות מאד, כמו גם רוכבות חסרות מורא וצמאות דם בימי מלחמה. מסופר שלורד ת'ילסאריון אבארייל הנוכחי נשלח אליהן בנעוריו בתור חניך ושוליה, ולפי כמה מהגרסאות, היה מאוהב נואשות באחת מהן – אהבה, שהכל ידעו שהיא חסרת סיכוי.

כאשר הייתה השושלת בשיאה, לפני כ-100 שנים, בנותיה החזיקו במישרין ובעקיפין אדמות לא מעטות בצפון וצפון-מערב השטח של בני אנזאריון כיום, ולתקופת מה החזיקו גם בבעלות על האחוזות שנקראת כיום באר-אנזורל. נס הפרפר הבוער שלהן היה ידוע לתהילה ולפחד; וגם זכה להיטבע על כלי נשק, תכשיטים וחפצים אחרים עליהן עבדו אותן אחיות אגדיות מסופר, כי כיום נותרו רק קומץ חפצים וכלי נשק כאלו, וכל אחד מהם שווה הון עתק.

קומץ מאותם חפצים נותר חבוי בגנזכי באר-אנזורל, וצורף לפי השמועה לאוצרות בית אנזאריון, מה שהעמיק את השנאה בין בן הפאר'ליל שעלה לגדולה ללורד ת'ילסאריון קור-אבארייל; מספרים כי מדי כמה שנים, באופן שהפך כמעט לטקס, שב לורד אבארייל ומבקש

המלך הישנה ששופצה והורחבה באזור הזה, בין המים השוצפים לבין גבעה גדולה שבפסגתה נישאת אחוזת זאג-אמאר היפיפיה, ומתחת לה שלל בתי אחסנה, סדנאות, פונדקים ובתי מסחר הומים, שרובם המוחלט שייכים למשפחתו של מר אנזארט או למקורבים לה; עגלות עמוסות סחורה נכנסות ויוצאות; מטענים נפרקים מסירות, והפונדקים ובתי המסחר הומים עוברי-אורח כמעט בכל עונות השנה. בשנים האחרונות, הולכים ורבים בו גם ניסים וסמלים הקשורים לדת המתחדשת של בני פאר'ליל.

החצר הכחולה: לעומת זאת, מעל הנהר שמהווה את הצלע הדרומית, מעבר לאזור החיץ הסלעי והירוק, נישאים שני צריחים עתיקים, שמהווים את שרידיו של המבצר (ובעבר גם מקדש) האנ'מירי ששכן כאן בעבר. מגדלים אלו משמשים כיום את "החצר הכחולה" – המקום בו הכוהנת לינטוריאל וקומץ מדלדל של נאמנים מלמדים עדיין מעט מהתורות של ההשתקפות הכחולה, עם שאר שרידי מורשת מתקופת האימפריה.

המצודה, שהייתה בעבר מעוז ומקדש בצורת מצולע מדויק בעל חמש פאות, נפגעה קשות לפני למעלה מחמישה עשורים, כאשר הותקפה ונכבשה בידי המורדות של ה'ורד האפור'. שניים מהצריחים הופלו כליל, ועימם חלקים רבים מהחומה; והידים של ההתנפצות הגדולה, שנים מעטות לאחר מכן, הפילו למחצה צריח נוסף ופגעו פגיעה קשה ברוב מה שנשאר מהחומות ומרוב המבנים הפנימיים.

כיום, נותרו בעיקר חורבות השוקעות לאיטן בעשב, כאשר פה ושם, הוקמו ביניהן ולצידן מבני עץ מאורכים וצנועים יותר, כמה מחסנים וגדרות לבהמות. כל אלו משרתים בעיקר את בית הספר הצנוע שמנהלת לינטוריאל בתוך ובסביבת שני הצריחים ששרדו; הגם שהכוונה המוצהרת של המוסד הייתה להכשיר כוהנות צעירות של ההשתקפות הכחולה, הרי שרק קומץ נערות מהבקעה מגלות ולו את מקצת הכוחות הדרושים, ורוב הלימוד הינו לימוד כללי ובסיסי בהרבה, לכל מי שמעוניין שילדיו יתחנכו בהתאם 'לעבר השוקע' של האימפריה ומה שהיה מקובל בה.

חלקים אחרים של המתחם משמשים ערבויה של סוחרים בהמות, מבשלת בירה אחת, בעלי מלאכה העובדים עם החצר הכחולה, ועוד. תושבי המקום, כמו גם תושבי אדמת היריד הישנה שמדרום לחצר הכחולה, בין אם בעלי אדמות קטנים או סוחרים, עניים בהרבה מהמתחרים בצד הצפוני של הנהר, ורבים מהם, אך לא כולם, ממוצא אנ'מירי או משפחות עם כמות גדולה של דם אנ'מירי. רבות מהמשפחות האלו שירתו את החצר הכחולה (ואת המקדש המבוצר שעמד כאן בעבר) מזה דורות, וזכו לפריבילגיות מסויימות של סחר באזור מזה מספר דורות – כיום, אותן 'זכויות יתר' מהעבר מאפשרות

גרידא, ולמעשה היא שייכת לאחד הענפים שם בני אור'טיריל.

כך או אחרת, שרידי השוליות והנאמנים של בית ואר-נאר'ול, וכן שני הענפים השונים של בית אור'טיריל, התנגדו לאמראנד אנזארט ולמקורביו בשני העשורים שלאחר ההתנפצות, כאשר החלו האחרונים להשתלט על עוד ועוד קרקעות במרכז הבקעה; ולטענת בני אנזארין, כמה וכמה מהם שיתפו פעולה עם פושעים ושוודרי דרכים, ואילו האחרים פשוט לא ידעו כיצד לנהל עסקים שיש בהם תחרות הוגנת.

כיום, לא נותרו לבני אור'טיריל אדמות במרכז הבקעה, ורוב שרידיהם היגרו למחוזות אחרים, או מצאו את מותם בכל מיני דרכים שונות ומשונות – ממחלות, קטטות שיכורים לאחר שירדו מנכסיהם, וגם חבל תליה לאלו מהם שהתערבבו עם שודדי דרכים. קומץ קטן ומדורדר למדי מהם שוכם בדלות יחסית מסביב לחצר הכחולה; אחרים נמצאים ב'חצרות הגרניט' של בית קור-אומת'ל, או מסביב לליידי אבאריל, שנחשבת כשארית-בשרם; ורבים מאלו טוענים, כי למעשה נושלו בתחבולות ערמומיות מאדמות שהיו ונתרו שלהם, שכיום בנויות עליהם 'אחוזות דודנים' כאלו ואחרות.

מהרוכבות האגדיות וחרשיות הנשק והיהלומים של בנות ואר-נאר'ול עצמן, לא נותר כנראה מאומה – מלבד סיפורים ישנים, תבליטים דהויים על חורבות שוקעות בעשב, וקומץ חפצי מלאכת מחשבת שהותירו אחריהן – כמו גם חלק ניכר משנאתם היוקדת של לורד אבאריל ורעייתו למורדות הורד האפור ולבית אנזארין גם יחד.

החורבות של העיירה לוסטירן

עד שנים מספר לאחר ההתנפצות הגדולה, שכנה עיירה גדולה ומשגשגת במרחק של יום (ולשיירות איטיות, בין יום ליומיים) מסע מערבה מזאג אמאר ומצומת הדרכים הגדולה שממזרח ל'משפך'; לוסטירן, שכפי ששמה מרמז, הייתה נחלתו האישית של הנציב האימפריאלי לוסטירן ובני-משפחתו. העיירה התפרנסה מהסוחרים שנדרו בדרך המלך, והתפרסמה הן ביקבים ובמבשלות שלה, והן בכמה וכמה סדנאות משובחות (לפחות ברמה מקומית) של חשלי נשק ושריון.

הרצח המזעזע של הנציב לוסטירן ובני משפחתו בארמון הרשמי שלהם בעיר המחוז אנ'מירלור, הותיר את המצודה הנישאת במרכז ומעל העיר כבית רפאים. זמן קצר לאחר מכן, החלה העיירה עצמה להידרדר ולהינטש; תחילה, נמלטו המשרתים ועובדי הטירה, רבים מהם בבעתה, לאחר שלטענתם ראו חזיונות רפאים מזעזעים; ואחריה, רבים מתושבי העיירה האחרים. ככל שניטשה

לקנות את החפצים או חלקם בעד הון עתק; ואילו לורד אנזארין מסרב בכל תוקף.

מספרים שקרנו של בית ואר-נאר'ול החלה לרדת לאחר נפילתה או פציעתה אם המשפחה וכמה משארות-בשרה במסע המלחמה הלא מוצלח של 'רסיס הקרח'; בנות המשפחה הנותרות נקלעו למשבר, ונאלצו לותר על אדמות, כולל על באר-אנזורל.

אלא, שהגרוע מכל נפל אל בנות ואר-נאר'ול מאוחר יותר, כאשר המורדות של ורד אפור צעדו לתוך בקעת קיירן והטילו מצור על המצודה ששרידיה משמשים כיום את 'החצר הכחולה'; 'אחיות הפלדה הנוצצת' שנתרו, אספו את כוחותיהן ורכבו בראש אנשיהן אל המצודה הנצורה. בטרקלין של לורד אבאריל תלויה עדיין תמונת שמן מפוארת (וטראגית) של הרוכבות האדירות שועטות אל הקרב בנזרים נוצצים ושיער מתנופף ברוח.

אלא, שכוח מובחר של המורדים, בראשות הקצינה אנליריס קור'ווארין, חסם את כוחן של בנות ואר-נאר'ול ולמעשה, קרע אותו לגזרים; לפי אחת השמועות, אנליריס – בהתקף תיעוב וקנאות, הורתה לוודא שאיש מהכוח היריב לא יוותר בחיים, והמיתה במו ידיה את אחת האחיות לאחר שנפלה מהאוכף ונפצעה. מעשה זה עורר תמיהה וכעס, גם בקרב חלק מהמורדות, לרבות ידידתה-יריבתה לוסרלין א-רילארין (כיום עוצרת הורד האפור)³.

שרידי המשפחה ונאמניה נמלטו לגבעות. לפי כמה מהסיפורים, הם הסתתרו בכוכי קבורה עתיקים של השושלת ומקורביה, עמוק מתחת לאדמה, שם אספו אליהן פליטים שנמלטו מיחידות אחרות של צבא האימפריה.

לא ברור מה קרה באותן שנים, אולם רק מעטים מאלו שנמלטו לגבעות שבו ויצאו אל אור השמש לאחר המלחמה. מסופר כי מה ששרד מהשושלת העתיקה, הייתה רק משפחה מקורבת ופחותת יחס בשם אור'טיריל, שהסתפחה אל בנות ואר-נאר'ול דורות מספר קודם לכן. האחרונה באחיות הלוחמות של המשפחה עצמה, שהתגוררה דווקא בלוסטירן, שלחה יד בנפשה חמש שנים מאוחר יותר, כמעט מיד לאחר הרצח האכזרי של הנציב הקיסרי לוסטירן ובני משפחתו; והמפחה שלה ננעלה במנעול ובריח, ולא נפתחה עוד לעולם.

אמנם, רעייתו של לורד אבאריל טוענת בתוקף, שיש לה דם יוחס משפחתי שמגיע לבנות ואר-נאר'ול, וכי בבתה אלאנדרין שב והתגלם היופי הנשגב של 'אחיות הפלדה הנוצצת'; אולם רבים טוענים כי מדובר בהתיימרות

*3 מסופר כי מעשה זה של אנליריס היה אחת הסיבות למתח ההולך וגואה בין השתיים, שהתפרץ באורח סופי בתגובתה האלימה של אנליריס להסכם השלום, ולאחר מכן העזיבה הכעושה שלה ושל הנאמנות לה את מחוז שלטונה של העוצרת.

אמראנד הצעיר התעשר מניצול המצוקה והבהלה של אותן שנים, רכש עסקים ואדמות בזל-הזול תוך נקיטת תחבולות ולעיתים גם מעשי אלימות, ולא בחל גם בניצול העוני והמצוקה של פליטים שנדרו לתוך הבקעה.

כך או אחרת, הרי שמר אמראנד אנזארט 'חתם' את הצלחתו המסחררת במה שנחשב שנים קודם לכן בלתי אפשרי – נישואין לרעה שהיא לא רק אנ'מירית טהורת דם, אלא גם כוהנת של ההשתקפות הכחולה, אשר לפי מה שמסופר בבקעה, ויתרה על כוחותיה והניחה לאבן המכושפת שלה לכבות כדי לחיות ביחד עם אהובה.

כיום, כמעט חמישה עשורים לאחר מעשה, אמראנד – או 'לורד אנזארין', חולש על כמות עצומה של אדמות, בתי מלאכה, שיירות מסחר ונכסים נוספים. נס האיל הזהוב והמאזניים על רק ירוק שאימץ לעצמו, מתנוסס על אחוזות ומבנים רבים אחרים, לעיתים בליווי המימרה "לנו הזריחה, לנו המחר". ביחד עם רעייתו הכוהנת לשעבר, הוא מחזיק בשני מושבים מתוך שבעת מושבי המועצה של המחוז.

מעל הכל, הגם שמתוך תשעת אחיו ואחיותיו, רק אחות אחת – זאג'רילירה המכונה לעיתים (ובלחש!) "זאג-זאג" – עודנה בחיים, הרי שמר אנזארט, מעבר לחמשת הילדים שהעמידה לו רעייתו (מהם שלושה בעלי ילדים בעצמם), עומד בראש 'צבא שלם' של אחיינים ודודנים מדרגה ראשונה ושניה, נכדים וקרובים אחרים. רבים מהם מתגוררים עימו באחוזת בר-אנזורל או חיים בתוך ומסביב לאחוזת האדירה זאג-אמאר. רבים אחרים חיים בשלל הנכסים הגדולים והקטנים של מרכז הבקעה, מה שהופך את האזור לקן רוחש קשרי משפחה, רגשות ותככים של בני משפחת אנזארט הרבים.

על-פניו, הלורד הזקן מאושר, ונראה שהגיע לפסגת ההצלחה; אולם שמועות שרווחות באזור, מספרת כי מתחת לפני השטח, רוחשים צללים – ואין מדובר רק במאבקים ובתככים של בני המשפחה הרבים המבקשים את קרבתו (אחרי הכל, אנזארט אינו שוטה מספיק כדי לחשוף את צוואתו!).

ילדיהם של לורד אנזארין ורעייתו

ארזין (42): ברנש מקריח ובעל זקנקן דליל; ירש את עורה החיוור וקומתה הגבוהה של אמו, ואת השיער האדמדם המסתלסל והעיניים החומות הגדולות של אביו; קנאי לכבודו ומהיר לכעוס, אבל גם להתפייס – בעיקר לאחר כמה דברי חלקות או תשורה מהסוגים החביבים עליו.

פארזין הוא חובב גדול של כתבים עתיקים; הוא רואה את עצמו כמלומד גדול, ולעיתים מתלהב בכל ליבו ובלא מעצורים ברעיונות מתוחכמים חדשים או סיכוי לחשוף סודות ישנים. הוא מתייחס בזלזול יחסי הן למסורות של האימפריה והן לכוח המתעורר של הדת העתיקה, וסבור

העיירה ונותרה חסרת מגן, כך גם משכה פשיטות של שודדים ואפילו מפלצות מאזור 'שלוש תחנות' שבדרום-מערב, מה שהאיץ את בריחת אחרוני התושבים.

כיום, לוסטירן היא עיר רפאים עגומה ונטושה, בין דרך המלך (ששינתה תוואי עם הזמן כדי לעקוף את העיר מצפון) לבין אפיק הקאראנדון מדרום; שחרף העובדה כי רבים מהמבנים נותרו כמעט שלמים, אפילו שודדים ומנוודים יחשבו פעמיים לפני שישתכנו בה – וודאי לפרק זמן שעולה על לילה – באשר המקום נחשב בעיני כל למקולל.

מסופר, כי העיר מוקפת לא אחת ערפילים צפופים שלא דרך הטבע, וכי מי שמשתטה לתעות בין הסמטאות העזובות שלה, עשוי לשמוע לחישות, קולות וקריאות שלא מהעולם הזה – בעיקר לאחר רדת החשיכה. הטירה הקטנה או בית המצודה שמעל העיר הרוסה למחצה, ורבים נשבעו שראו מפעם לפעם אורות מוזרים מבריקים מבין האבנים המשוונות שלה; באור יום, אפשר לראות עדיין את פסלי האבן של לוסטירן ואבותיו עומדים מעל המדרגות הגדולות של הכניסה, ותימרות אד מסתלסלים ביניהם, מעוותים את צורתם ואת צורת החומות השבורות שמעבר להם.

נמל המעבורות של העיר, שהיווה פעם תחנת עצירה חשובה לדבורות ששטות במורד הנהר, נהרס למחצה, וכיום הפך למקור לסלעי מפולת שמקשים על הדבורות ויכולים להסב נזקים קשים לשייטים לא מיומנים – ובעיקר למי שינסה להפליג על פניהם בשעות החשיכה; מה גם שהמים באזור זה רדודים יותר, מה שחושף את המעבורות לסכנת התקפה: שודדים עשויים לארוב בין העמודים הנפולים במים הרדודים; ולעיתים גם יצורים גרועים יותר שירדו מהגבעות מוכות הפטריות של 'שלוש תחנות' חוצים כאן את הנהר – והם עלולים להתנפל על שייטים לא זהירים בחסות החשיכה.

לורד אנזארין ומשפחתו

מרכז הבקעה כיום נראה כאילו עוצב ברובו בצלמו ודמותו של האיש העשיר ביותר בבקעה – מר אמראנד אנזארט (או בתארו הרשמי כיום: 'לורד אנזארין'); כל ילד בבקעת קיירן מכיר גרסה כזו או אחרת של הסיפור על הנער הפיקח אמראנד, תשיעי מבין עשרת ילדיה של משפחת סוחרים-רוכלים נודדים מבני פאר'ליל, צבר עושר רב ועלה לגדולה בשנים הפרועות שלאחר ההתנפצות הגדולה, וביתר שאת לאחר רצח הנציב הקיסרי האחרון ובני משפחתו.

לפי חלק מהגרסאות, הרי שרק פועלו רב-התושייה של אמראנד הצעיר והאנשים שאסף סביבו ("חברים גם לעסקים וגם לחיים" הוא נוהג לומר בערגה), ארגן מחדש חלק מהמסחר ההרוס, ומנע מאלפי אנשים לגווע מרעב באותן שנים קשות; לפי גרסאות אחרות, מחמיאות פחות,

אביו, בעיקר בתחום הובלת השיירות והסחר עם מחוזות זרים. אגראנד הוא זה שפעל בהתמדה ל החלפת ההבנות הג'נטלמניות בין סוחרים עמיתים שאפיינו אל אביו, לתחשיבים מדויקים, ולעיתים קרובים כמו קרח.

אגראנד נחשב לתומך, גם אם זהיר, בהתעוררות הדתית של הפאר'ליל מהשנים האחרונות, שספחה רבים מדודניו. מעטים מאד מאמינים שניתן לייחס לאגראנד עצמו אדיקות דתית מסוג כלשהו, ובכל זאת, נראה שהוא נוקט עמדה לטובת שארי-בשרו ה'מתחזקים', ונאמר שהוא מנסה, בזהירות, להצר את צעדיהם של אימו ושל אבי-אימו היהיר והבלתי רצוי, טילמארוס.

אגראנד (באורח המזכיר את אביו), נישא לפני כ-12 שנים לגבירה אנ'מירית טהורת דם – צעירה מיוחסת בשם טילניס, נצר למשפחה שאיבדה לכאורה את כל מעמדה ונכסיה בתקופה שלאחר ההתנפצות הגדולה.

טילניס עצמה, שגדלה במחסור יחסי בביתו של אביה, העסיקה את עצמה במשך מספר שנים כהרפתקנית, ובין היתר הסתובבה לא מעט על רכס קארנסיל וירדה למעמקי כמה מהמכרות העתיקים שמתחת להר.

לא ברור כיצד בדיוק קנה אגראנד את ליבה של טילניס, לאחר תקופה ארוכה בה דחתה את חיזוריו של 'הסוחר הגוף' ולגלגלה עליו. על-פני השטח, הוא נוהג בה בכבוד רב, ומקפיד כי תהיה עטויה בשמלות היפות וביותר ובתכשיטים יקרים, המדגישים את יופיה יותר מאי פעם; אולם מכירים ישנים, שכעת מתקשים מאד להיפגש איתה, טוענים כי השתנתה, והפכה לדמות חיוורת, שקטה מאד וצייתנית מאד, שרצון בעלה הוא גם רצונה שלה. טילניס ילדה לבעלה ארבעה ילדים, מהם שניים מתו בגיל צעיר מאד, ושניים עודם בחיים.

לינ'פורן (32): הבת היחידה מבין חמשת ילדיו של לורד אנזארין; עלמה רועשת ואוהבת חיים ומותרות, שחרף העובדה כי יש לה מחזרים רבים, לא נישאה מעולם.

אומרים עליה, שמלבד היותה אישה, לינ'פורן היא העתק כמעט מושלם של אביה; על השיער הכתום-אדמדם השופע, העיניים החומות הגדולות, העור האדמדם במעט וגופה המוצק והעגלגל – והיא ניחנה גם בצחוק המתגלגל שאפיין את מר אנזארט בנעוריו, בטרם האפיר והרצין.

מנגד, יודעי דבר טוענים כי יותר מכל אחיה, היא כרוכה דווקא אחרי אמה, הגבירה לינטוריאל, ולהוטה תמיד אחרי סיפורים אנ'מיריים, ועוד יותר מכך, טעם אנ'מירי מעודן ומותרות מתקופת האימפריה. היא גם היחידה מבין חמשת בניו של לורד אנ'זארט, שהצהירה על עצמה כמאמינה בדת האימפריה, ומעקמת אף בכל הנוגע לדת הישנה, על אלה בעל הקרניים, הריקודים הפראיים וכל היתר – ובעיקר הבוז הגלוי (וההתנכרות) כלפי נשים בעלות דעה ועוצמה.

כי הוא, כמלומד, נמצא גבוה מעל ל'שברי מסורות ואמונות הבל של ההמון'.

פארזירן לא נישא מעולם, ויחסיו עם אביו ואחיו, כמו גם מעורבותו בעסקי המשפחה, ידעו עליות ומורדות עם השנים.

כיום, אחיו אגראנד משתמש בו כ'מלומד של עסקי המשפחה' ונראה כמתעניין ברעיונות ובחידושים שלו, אבל בפועל, לא נותרו לפארזירן סמכויות רבות, מלבד חיפוש כתבים עתיקים וחפצי ערך עבור המשפחה (ככל שיש), ומדי פעם, גם שכירת אומנים לטיפול בסמלים ובדרכים אחרות 'להעלאת המורל' של הכפופים למשפחה. מצב זה מותיר בידי פארזירן זמן פנוי לא מבוטל לעסוק בתחביביו הרבים, לנדוד ולהתארח אצל קרובי משפחה כדי לדון ברעיונות שונות – בדרך-כלל תוך שהוא מותיר אחריו חשבון שתיה מרשים למדי.

טילגורן (41): גבר חמור סבר וכהה שיער, בעל זקן מכובד וקומה גבוהה. טילגורן נודע מנעוריו כ'איל השחור' של המשפחה, שסירב (או התקשה מאד) ללמוד לימודים מועילים לעסקים.

תחת זאת השיב לבזו שספג מאחיו – בעיקר מפארזירן, בהתפרצויות זעם קשות מאד.

ניסיון לשלב את טילגורן בהגנה על שיירות, כמה שנים מאוחר יותר, גלגל אותו למחוזות זרים כהרפתקן – הגם שיש הטוענים כי 'שוודד דרכים' הוא תואר הולם יותר. אהבה לוהטת ראשונה שחוה במהלך מסעותיו הסתיימה בטרגדיה, כאשר אהובתו נהרגה מול עיניו.

כיום, טילגורן נשוי בשנים לאישה בהירת שיער בשם דאלה, בת לאחת משושלות הרועים מהכפר טולו, ויש לו שלושה ילדים ממנה; ביחד איתה, הוא מנהל פונדק דרכים בפאתי יער אנ'קוריאל שעל הדרך הבוגדנית והמסוכנת לטולו, הרחק ממרכז הבקעה ומעסקי המשפחה.

יחסיו של טילגורן עם אחיו – בעיקר פארזירן ועוד יותר מכך אגראנד, הם רעים ומרוחקים מאד, והורעו עוד יותר לאחר שאגראנד החל לסלק מהעסקים כמה משותפיו הישנים של אביהם, כלפיהם חש טילגורן הערכה וידידות.

אָגראנד (38): ברנש גוף ואדמוני, שנראה בעיני רבים כמו העתק כמעט מדויק של אביו, מלבד העיניים האפורות שירש מאימו. יש אומרים, כי אגראנד ירש מאימו גם את היכולת לכבוש את רגשותיו לזמן ארוך, כולל דחיית נקמות למשך שנים ארוכות ו'הגשתן קרות'.

אגראנד הוא שקט, מחושב, ולעיתים חסר רחמים. כיום, הוא נוטל מאביו יותר ויותר עסקים, ככל שהלורד הזקן מתעייף ומעדיף לבלות זמן רב יותר באחוזת באר-אנזורל.

אגראנד הוא 'הרוח החיה' מאחורי השינוי שעוברים עסקי המשפחה בשנים האחרונות – ובראשם החיסול ההדרגתי של העסקים העצמאיים למחצה של שותפיו לשעבר של

האנ'מירי שלו, ושרבים מהם שקעו כעת לאמונה אדוקה בדת הישנה. יש המספרים שהוא עושה ככל יכולתו להתחבב על מטיף פאר'ליל שתוקף במילים חריפות את האימפריה והחצר הכחולה, והיחסים בינו לבין לינטוריאלי רעים במיוחד; ואילו המטיף, למרות רתיעתו הראשונה מאנלוריון, דווקא התרשם מיכולת הדבקות של אנלוריון ומהרגש העז והעמוק שלו.

כיום, אנלוריון מבלה את זמנו בשיטוטים בנחלות המשפחה, לעיתים נספח לחבורות הרועשות של בני-דודים כאלו ואחרים, שדנים בתיאלוגיה ובמאורעות השעה – הגם שבניגוד להם, הוא אינו מרבה לדבר, אלא בעיקר סופג דברים עמוק אל ליבו, בשפתיים חשוקות ועיניים סגורות למחצה.

בין היתר, אנלוריון נקלע כמה וכמה פעמים לעימותים עם בתו היפיפיה של לורד אבאריל, פרח הכהונה אלנדרין, שנהנית מאד ללעוג לו, כולל חיקויים לעגניים ועשויים היטב של 'הדבקות' שלו, ונהנית עוד יותר מהמבוכה שהתנהגותו של אנ'לוריון ופרצי הזעם שלו מביכים את אימו – מורתה (וגם יריבתה) של אלנדרין עצמה.

המערכה המקומית

בשנים האחרונות, מספרים כי קרעים הולכים וגדלים החלו להבקע במשפחת אנזארט – מתחת לחזות הכמעט מושלמת של משפחה רבת-עוצמה ואוהבת בשיא הצלחתה; חלקם, בהשפעת המתחים והצללים שרוחשים בבקעת קיירן עצמה; וחלקם פרי מאבקי כוח בתוך המשפחה עצמה.

התעוררות הדת הישנה, ומתח בין לינטוריאלי לבני משפחתו של בעלה: במשך שנים ארוכות, ידע לורד אנזאריון היטב כי רעייתו לא זנחה לגמרי את מעמדה ככוהנת לשעבר של ההשתקפות הכחולה, וזאת בעיקר נוכח העובדה, כי רוב הכוהנות נעלמו או חלו ומתו ביסורים לאחר ההתנפצות הגדולה.

לינטוריאלי המשיכה לנהל, במנותק מעסקי המשפחה, את מה שנותר מ'החצר הכחולה', שם עדיין קיים קומץ נשים צעירות שלומד את המסורה האנ'מירית העתיקה, בנוסח מאמיני ההשתקפות הכחולה.

לינטוריאלי עצמה אולי איבדה את מרבית או כמעט כל כוחותיה ככוהנת, אבל לא את הידע המקיף שלה באמונות ובדרכים של האימפריה, ומעולם לא ויתרה על חלומה להעביר את הידע הלאה, ולראות בימי חייה יורשות חדשות עם אבן כחולה נוצצת ו'חיה' זוהרת באור יקרות על מצחן.

במשך עשרות שנים, לא רק שלורד אנזאריון נמנע מלהפריע לעסקיה הפרטיים של רעייתו, אלא גם ידע להפיק מהם תועלת עקיפה – בין היתר, מהעובדה כי לינטוריאלי, בתור הכוהנת הבכירה היחידה בבקעת קיירן ששרדה את ההתנפצות, נחשבה לסמכות רוחנית וזכתה למושב במועצת הבקעה, ובאורח לא רשמי ניהלה את

ללינ'פורן אין תפקיד ממשי בעסקי המשפחה; בשנים קודמות, הייתה מעורבת מעט, וסייעה לאביה פה ושם בקבלת אורחים חשובים; אולם ככל שעלה כוחו של אחיה אגראנד, כן הורחקה בהדרגה מתפקידיה הקודמים. למרות זאת, אגראנד נוהג באחותו כבוד משועשע, ותמיד מכבד אותה במתנות יקרות. לינ'פורן מבלה את זמנה במסיבות, רדיפה אחר אריגים נאים שנושאים חן בעיניה, טיולים קלילים בחיק הטבע, ועוד.

ללינ'פורן, חרף העובדה כי מעולם לא נודעה כיפיפיה (בלשון עדינה), יש שלא בכדי מחזירים רבים – רובם ככל הנראה, מוקסמים מהאפשרויות ומההון שיפול בחלקו של כל מי שישא את בתו של לורד אנזאריון; ורבים מהם נשרכים בעקבותיה ככל יכולתם, מתקוטטים זה עם זה, ומנסים את כוחם במתנות כדי לקנות את חיבתה. אולם עד כה, לינ'פורן מסרבת להתחייב ונראה כי היא נהנית מהמצב, כמו גם מהרוגז שהדבר גורם לכמה וכמה מאחיה – בעיקר פארזירן, ועוד יותר מכך אנלוריון הצעיר והקנאי.

אנלוריון (21): בנם הצעיר ביותר של לינטוריאלי ואמראנד. הוא נולד שנים ארוכות לאחר שהגבירה אימו כמעט התייאשה מלהביא צאצאים נוספים – ויש אומרים שצל נפל על ליבה, והיא התאכזבה מרה מכך כי ילדיה דמו יותר לאביהם מאשר לה, ואיש מהם לא גילה כוחות מיסטיים כלשהם.

מכל אחיו, אנלוריון הוא בעל המראה האנ'מירי המובהק ביותר מכולם – כולל עור חיוור כשלג, שיער כהה חלק, ותווי פנים עדינים שמזכירים מאד את אלו של אמו בכל - מלבד עיניו הכהות מאד.

לאחר הולדתו, היו שמועות מוזרות על טקס שביצעה אמו וחזיונות מוזרים שזימנה או שפקדו אותה, לראשונה מזה שנים ארוכות. אנלוריון גדל כילד בודד יחסית, שנים לאחר שכל אחיו התבגרו, והיה מאז ומעולם טיפוס מכונס בעצמו, רציני באורח תהומי, נוח מאד להעלב ולכעוס, ואיטי מאד לסלוח. הלעג שזכה לו מרבים משארי-בשרו, האחיינים והדודנים של לורד אמראנד, שלעגו לו על המראה שלו ועל תכונות נוספות, לא הועיל גם הוא.

בעוד שלורד אנזאריון עצמו נטה לקבל את בנו החמישי במשיכת כתפיים חביבה ובלא תקוות רבות, ומפעם לפעם טרח להאזין לו בסבלנות ולפנק אותו, הרי שהיחסים בין אנלוריון לאמו היו מאז ומתמיד מורכבים וסוערים יותר; וישנם האומרים כי לינטוריאלי לא הסתירה את אכזבתה מכך כי אם בנה החמישי נולד עם כוח מיסטי, הרי שהוא חלש מדי וקבור עמוק מתחת לאופיו הזעוף, ולדעתה גם מפונק מאד.

בשנים האחרונות, נראה שהדברים הפכו לקרע מחרף והולך, כאשר אנלוריון מתעקש לרדוף ולבקש דווקא את חיבתם של אותם שארי-בשר שלעגו לו על המראה

ברעייתו, שדם הכוהנות האנ'מירי שלה, כך נראה, מאפשר לה להראות חסרת גיל (פחות או יותר, וודאי יחסית אליו), וככל הנראה, יאפשר לה חיים ארוכים בהרבה משלו.

כל זאת, לצד תסכולו של לורד אנזאריון מכך כי רעייתו לא הצליחה לטפל בשנוא נפשו לורד אבאריל או לבודד אותו, עשוי להביא בסופו של דבר לפיצוץ.

הלגיונר הישיש טילמארוס ופועלו: אם לא די במתח הקיים גם כך בין לינטוריאל לבין רבים ממשפחת בעלה, הרי שאביה הישיש של לינטוריאל – הלגיונר לשעבר טילמארוס, מעולם לא הסתיר את סלידתו מכך שבתו נישאה לפאר'ליל וויתרה על כוחותיה; וגם לא את הבוז שהוא רוחש לבני 'שבט אנזארט' הרועשים, הבורים וגסי המוח.

העובדה כי לינטוריאל שומרת את הישיש חד-הלשון והמוזר (שבני המקום מספרים בתמיהה, כי הוא מסוגל לחגור שריון ולהילחם בחרב גם בעודו קרב ליום הולדתו התשעים), בקרבתה, אינה לרוחו של לורד אנזאריון ושלל אחייניו וקרוביו.

אלאנדרין לבית אבאריל: ישנן שמועות כי טילמארוס הישיש אינו פועל לבדו, וכי למעשה ידו של לורד תילסאריון אבאריל, יריבם המושבע של בני אנזאריון כולם, בוחשת בקלחת.

הכל יודעים, כי לורד אבאריל שלח לחצר הכחולה, כבר לפני שנתיים ימים, את בתו הצעירה אלאנדרין.

הצעירה השחצנית הפגינה, עוד בגיל מוקדם, כוחות קסם מובהקים – בניגוד משווע לבניה של לינטוריאל.

הדבר אילץ את לינטוריאל, לפי המנהג העתיק, לקבל אותה כפרח כהונה בכיר וללמד אותה את התורות הישנות באורח אישי – הכל, כאשר אלאנדרין אינה מפסיקה לחתור תחתיה, מתחת לחיובים המתוקים שהיא מפזרת מסביב; ויש המדברים כמעט בגלוי על היום בו הכוהנות הכחולות של הבקעה (או מה שנותר מהן) יונהגו על ידי מראה אמיתית, נצר לבית עתיק וטהור, יפיפה ורבת עוצמה – ולא עוד על-ידי מראה כבויה הנשואה לפארליל.

במשפחת אנזאריון, הבחינו זה מכבר באותה צעירה יהירה וחצופה, שכלל הנראה לוקחת תפקיד חשוב במלאכה החתירה המלוכלכת של לורד אבאריל כנגדם; והכעס על כך כי לינטוריאל כבולה למנהגים העתיקים, ומסרבת לבעוט אותה מהחצר הכחולה, הולך ועולה. 1

גם השמועות לקשר ידידות חשאי שנוקם בין אלאנדרין לבין טילמארוס הקשיש, והחשש כי היא מפזרת מלח על פצעי הישנים ומכניסה לו רעיונות מוזרים לראש, אינו מסייע בהרגעת המתח.

הישיבות של הנכבדים. זאת, לצד מושבו של בעלה כראש משפחה עשירה ובעל אחוזה – מה שנתן לזוג למעשה כוח הצבעה כפול, לזעמו של יריבם המר, לורד אבאריל.

אלא שכעת, מלבד נסיונו המתמיד של לורד אבאריל לפגוע במעמדה של לינטוריאל (שהחל לנחול הצלחה בחודשים האחרונים), ולערער בתוקף על החלטתה לצדד בהסכם השלום שבין שרידי האימפריה לעוצרת שמנהיגה את כוחות 'הורד האפור' – קמים יותר ויותר גורמים במשפחת אנזאריון המורחבת עצמה, שמערערים על מעמדה של לינטוריאל ומנסים להצר את צעדיה.

בשנים האחרונות, ככל שהתפשטה ההתעוררות הדתית של מאמיני הדת הישנה של הפאר'ליל (ואולי גם שמועות חשאיות על הנביא הגדול שקם לה, הרחק בצפון-מזרח), כך הגרסאות המחדשות של אמונת 'האבא בעל הקרניים' קנתה לה אחיזה רבה יותר בקרב רבים מהדודנים ושאר-הבשר השונים של לורד אנזאריון.

כך למשל, קמו טיפוסים כמו האחייין פאראן בן זאגוליר, שהפך בתוך חודשים ספורים מהולל שעסק רוב ימיו ברדיפה אחרי מלבושים יקרים, משקאות ונשים, ל"אדוק בן אדוק", וראש "מעגל עופרים" (קבוצת לימוד אקסטטי למחצה של התורות הישנות). פאראן הביא אל משכנו מטיפים ממחוזות זרים, ומוביל אחרי קבוצה שלמה של אחיינים ודודנים צעירים יותר (אליהם מסתפח לא אחת גם אנלוריון הצעיר). ככל שעובר הזמן, כך פאראן ודודנים אחרים רואים בעין רעה יותר ויותר את הדרך בה אשת אב-המשפחה שלהם, על כל המשמעות העמוקה שהם מייחסים למושג, מנהלת לימודי כפירה אנ'מיריים עבשים שעבר זמנם.

החיוכים, מטבע הדברים, הלכו וגברו, ככל שהגיעו יותר מטיפים, ודודנים נוספים הפכו אדוקים, והחלו מתבוננים בעין עקומה על נשים בעלות עוצמה – בעיקר כאלו שמשמרות את מנהגי האימפריה השנואה, עליה למדו בעיקר מדרשות המטיפים והכתבים שיובאו לעמק. בנו השלישי ורב העוצמה של לורד, אגראנד, אמנם לא אימץ רשמית את האמונה האדוקה (יש הטוענים כי הוא נטול אמונה כלשהי, מלבד בכוחו שלו ובכוח המטבעות בארנקו), אבל החל תומך יותר ויותר, גם אם לא רשמית, בדודניו האדוקים ודרישותיהם.

בשנה האחרונה, החלו התכתשויות בין 'עופרים אדוקים' שהחלו להתקרב לגבולות 'החצר הכחולה' לבין החניכות שם, וקומץ המשפחות האנ'מיריות שתומך בהן. לינטוריאל, שרתחה מזעם על מה שראתה כהתגרירות חוזרות ונשנות של צעירים אלימים בחניכות שלה, התלוננה שוב ושוב לבעלה – מה שמאלץ את אמראנד הזקן לטפל בתלונות ומענות הדדיים בלתי פוסקים; ואם עד כה, הצליח לנווט בין הטיפות ולשבת פחות או יותר על הגדר, הרי אומרים שככל שהוא מזדקן ומתעייף, כך הוא מצליח בכך פחות; וכי בסתר ליבו, הוא מקנא

אגראנד אנזארט וסילוק השותפים הישנים

אחת ההצלחות הגדולות ביותר של אמראנד אנזארט, עוד לפני שנים רבות, היה חלקו בשיקום המסחר הפנימי בבקעה, ובהמשך גם בין הבקעה לאזורים סמוכים (כמו הישובים ביער ואת'ארון בדרום, למשל).

למען מטרה זו, התחבר אמראנד לפני שנים רבות עם חבורה של שותפים קשוחים – כמה מהם לגיונרים לשעבר ששרדו מכוחות האימפריה או להבדיל מצבאה של 'ורד אפור'; בעזרתם, הופעלו עגלות ובתי עסק נטושים למחצה שנרכשו בזול בתקופה בה יצאה הבקעה מהכאוס של השנים הפרועות שלאחר ההתנפצות הגדולה, נשכרו שומרים, והחלה הפעלה של שיירות מסחר, שעזרו מאד למר אנזארט וחבר מרעיו להתעשר.

השיירות של בית אנזארט ושותפיו נודעו במשך שנים כבטוחות ורווחיות עבור סוחרים, נוסעים בעלי כסף המפחדים משודדים, ולעיתים אפילו העברת אגרות; במרוצת הזמן עלה בידי מר אנזארט האב להגיע לסידורים עם לא מעט פונדקים, שווקים ועוד ברחבי הבקעה ומחוצה לה, על מתן הנחות והטבות לאנשיו ולשותפיו, ואלו שיפרו את העסקים עוד יותר. כך, במשך שנים רבות, פעלו השיירות לפי הסכמות לא רשמיות בין מר אמראנד לשותפיו הוותיקים, ובהמשך גם צאצאים של חלקם.

במשך שנים רבות, חלק גדול מיחסי הצדדים היה בלתי רשמי, מגובה בהסכמות בעל-פה ותחושת כבוד הדדי. אמראנד, שבתחילה גם כמה וכמה משותפיו לגלגלו עליו בתור 'פאריל גוף ואדמוני', היה פחות או יותר ראשון בין שווים, כאשר לבעלי העגלות הוותיקים הייתה 'מילה' בעניינים רבים; וכאשר התרחבו העסקים, לצד העבודה למען משפחת אנזארט, רבים מהם לא בחלו בעסקים מעסקים שונים משל עצמם.

מצב זה החל משתנה בהדרגה, אבל בהתמדה, בשנים האחרונות – בעיקר מאז החל מעמדו של אגראנד, בנו השלישי והשאפתן של מר אנזארט, להתחזק יותר ויותר בעסקים.

יש האומרים, שאגראנד, בניגוד לאביו, הוא בעל לב קר שאינו רואה לנגד עיניו רעות וכבוד, אלא רק רווח; ואילו אחרים טוענים כי דווקא השחצנות של כמה מהשותפים העסקיים הזוטרים, שהתייחסו לבניו של מר אנזארט מלמעלה למטה, לקחו אחוזים גדולים מדי, ואף החלו להתכתש זה עם זה, היא הגורם בגללו החל אגראנד הצעיר להפטר משותפיו של אביו בזה אחר זה.

השיטה בה השתמש אגראנד בדרך-כלל הייתה פשוטה; בתחילה, ניצל ארועים ומשברים שנקלעו אליהם כמה מאותם שותפים ותיקים, כדי להציב בפניהם ברירה: להסכים ל"עסקה גדולה" שבה הוא רוכש את כל העסקים העצמאיים והרכוש שלהם, ומשאיר את הניהול בידיהם (למעשה, תחת פיקוח שלו) בתמורה להבטחת תשלום

שנתי, המורכב בדרך-כלל מאחוז קטן מהרווח השנתי של כלל העסקים, בתוספת חמישית מהרווח שהפיקו העגלות שהיו בעבר שלהם; מי שיסרב, ינותק בבת-אחת מחסות בית אנזארט, כולל כל 'שירותי הדרכים' שהוא מעניק לשיירות, הקשרים המסחריים שלו, ועוד.

כך נעלמו, בתוך כחמש שנים, כמעט תריסר 'פירמות משפחתיות' של הפעלת שיירות, כאשר חלקן נבלע בתוך עסקיו של בית אנזארט וראשיו הפכו לכפופים לכל דבר ועניין לאגראנד. זה אמנם נהג אומנם בכפופים הבכירים שלו בכבוד, אבל בהחלט כאדון ולא כידיד שאפשר להחליף עימו הלצות גסות אגב שתיה לשוכרה ליד האח, בוודאי שלא לערער על החלטותיו.

שותפים אחרים לשעבר פרשו מעסקים בכלל, לעיתים אגב קבלת פיצוי כספי כזה או אחר שאפשר להם לפרוש ל'חיי שלווה בכפר' – בדרך-כלל, הרחק ממרכז הבקעה.

"האגס האפור"

המתחים במרכז הבקעה החלו מאמירים, כאשר אחד מהשותפים לשעבר של בית אנזארט: אביר כחול בדימוס בשם לינקוריון, חבר עם סייר גולה מנסיכות אורמ'טריל בשם אר'מירל כדי לשמור על העסק המשפחתי ולהתחרות בשיירות של בית אנזארט.

מסופר כי השניים, תחילה בתור הלצה, לקחו סמל של אגס כסוף-אפרפר שהתנוסס על מגן שעמד על שולחן העבודה של אחד מהם, והפכו אותו לסמל העסק שלהם – מעין הלצה על חשבון שלוש אגודות השיבולים הזוהבות שמתנוססות על העגלות של בית אנזארט.

למרות שבאופן רשמי, תגובתו של אגראנד אנזארט הייתה משיכת כתפיים ואיחול קר של "בהצלחה" לשותף לשעבר, ישנן שמועות כי אנשיו מנסים למרר לאנשי "האגס האפור" את החיים בכל דרך.

כך למשל, ישנן טענות לאיומים חשאים על פונדקים ובעלי מלאכה, כי מי שיעשה עסקים עם "האגס האפור", יוחרם בידי "שיבולת הזהב"; וכי לינקוריון מוחרם כעת ברוב-רובן של אחוזות מרכז הבקעה – ככל הנראה, לאחר שמישהו הציג את הדברים לחברו הותיק, אמראנד אנזארט הזקן, כבגידה אישית – ככל הנראה אגב הסכמים סודיים עם לורד תילסאריון אבאריל.

למתח ההולך וגואה תורמת גם העובדה כי רוב אנשי "האגס האפור" הם אנ'מירים, או אנ'מירים למחצה; רבים מהם מאזור החצר הכחולה או מהאדמות העניות יותר מדרום לו, בפתחת מעבר וירת; וכי העגלות של 'האגס האפור' אכן מצויות בקשר מסחר שוטף עם אחוזות אבאריל – הגם שמנהלי 'האגס' מכחישים בכל תוקף כי הם מקבלים ממנו הוראות או מימון.

בכמה הזדמנויות, כבר יצא ל'אגסים' להסתכסך עם צעירים קנאים מחסידי 'הדת הישנה' של הפאר'ליל פחות פעם אחת, היו מעורבים בקטטה לפחות שני דודנים מדרגה שניה של בית אנזארט.

ארגונים ומסדרים

"מעגלי עופרים": הגם שבדרך-כלל, לא מדובר על ארגונים רשמיים, הרי שלא מעטים משארי הבשר של בית אנזאריון, על המקורבים והידידים שלהם, יצרו קבוצות ימוד שלא פעם מתרכזות סביב מטיף או מלומד של הדלת העתיקה (לא פעם זר, שהקבוצה דואגת למחייתו), או סביב ספרי לימוד ומגילות שמכילות חומרים של הדת הישנה. חברי הקבוצה יוצרים לא פעם קשרים הדוקים מאוד זה עם זה, לומדים, מבקשים חזיונות ויוצאים להתבודד בטבע ביחד (ולעיתים, גם נכנסים לקטטות וצרות ביחד). יש אומרים, כי כניסה לכמה מהקבוצות האלו היא דרך טובה להתקרב לכמה משארי הבשר האדוקים יותר של לורד אנזאריון. מטיבם של דברים, נוכח אימוץ הגרסאות הלא מתפשרות של דת 'האבא בעל הקרניים', נשים אינן יכולות להתקבל לקבוצות הללו, ורבים מחברי הקבוצה הקצינו ונוטים להתייחס לנשים בסביבתם באדנות וזלזול.

"משמר שיבולי הזהב": כח עילית (או לפחות כך תוכנן במקור) של לוחמים חמושים וניידים בשירותו של בית אנזאריון, שנועד לרכב במהירות ממקום למקום ולהגן על שיירות הסחר, ולעיתים גם לזיזם מכות מנע כנגד שודדי דרכים או מפלצות שמטרידות את דרכי המסחר (ויש אומרים שבאורח לא רשמי, גם כנגד מתחרים כאלו ואחרים). ידועים בסמל שלוש השיבולים המצולבות שלהם. כיום, המשמר מנוהל בשם ברנש קרח וגדל גוף בשם ראלבארן ("ראלבו הגדול"), לשעבר "אדון עגלות" כושל שנקנה בידי אגראנד אנזאריון, שהצילו אותו ככל הנראה מפשיטת רגל בטוחה בשל הסתבכויות עסקיות ומזג בלתי נעים. ראלבארן עושה רבות כדי להכניס באנשיו 'גאוות יחידה', בין היתר על-ידי הקפדה על סמלים, וגם שכירת פייטנים לכתיבת שירי הלל ל'שיבולי הזהב' ולאדונים שלו - בהצלחה חלקית בלבד. ישנן שמועות, שאגראנד לא פעם עוקף את המפקד שמינה, ושולח הוראות - בעיקר כאלו רשמיות פחות - לכמה מהקצינים מתחתיו.

מקור ומוצא אפשרי לדמויות שחקן

אדמות בית אנזאריון

הדמות גדלה בקרב מי שמהווים כיום את רוב תושבי מרכז הבקעה: איכרים קטנים, בעלי מלאכה או ספקי שירותים (מטחינת קמח ועד ליווי חמוש של עגלות) של אחת או יותר מהאחויות של בני אנזאריון ושארי-בשרם. רוב התושבים הללו, או ליתר דיוק אבותיהם, חיו באזור כאיכרים ולעיתים נדירות בעלי אחויות זעירות עוד קודם לעלייתו של בית אנזאריון: המבוגרים יותר זוכרים עדיין את תקופת הכאוס, שבה איכרים ובעלי אדמות נלחמו זה בזה, ושודדים ומפלצות היו יורדות מהגבעות; חוות

נשרפו בשעות החשיכה, מעשים אכזריים היו עניין שבשגרה, ובעלי אגרוף שונים עשו ככל שליבם חפץ. רוב התושבים (אם כי לא בהכרח דמות השחקן) מכירים תודה במידת מה למר אנזארט, שהחזיר בהדרגה את הסדר - גם אם במחיר השתלטות שלו ושל בני משפחתו על רוב האדמות. רבות מהמשפחות שחיות לצד ובין האחויות הקטנות והגדולות באזור, נמדדות, בימים אלו, בקרבה או העדר קרבה או שירות אישי שהם נותנות לאחד הדודנים ושארי הבשר הרבים של משפחת אנזאריון; וכמו כן, גם אם באורח בלתי רשמי, לפי השאלה עד כמה הן הסתפחו, או אולי מתנגדות (מנאמנות לשרידי האימפריה או מסיבה אחרת), להתעוררות הדתית הגדולה של 'הדת הישנה' של פאר אגול, האבא בעל הקרניים. הדמות יכולה לבוא ממשפחת עובדי אדמה או בעלי מלאכה, שמעבדים חלקה קטנה משלהם, אבל כפופים למשפחת הלורד בנוגע למכירת ועיבוד התוצרת; או משפחה שעובדת באורח מלא כשכירים של בית אנזאריון או אחד הדודנים שלו - מטוחני חיטה, ועד רועי עדרים או בעלי מלאכה באחת מבתי הסדנאות של משפחת הלורד, וישנם גם אלו שמשרתים באחויות עצמן. לבסוף, שחקנים ש'קנו' במהלך יצירת הדמות את הזכות ליצור דמות ממעמד חברתי גבוה (או סתם משחקים במערכה שבה המנחה מתיר יצירה חופשית יותר של דמויות כאלו), יכולות להיות אחד מקרובי המשפחה הרבים של בית אנזאריון מדרגה שניה ושלישית; דמות כזו גדלה ברמת חיים גבוהה יחסית בתוך אחת האחויות הקטנות יותר או בשולי אחת האחויות הגדולות, כשהיא מוקפת ומעורבת עוד מגיל צעיר במאבקים ובתככים שבין הדודנים השונים לבין עצמם. כיום, יתכן שהדמות מעורבת במידה כזו או אחרת בהיבטים מסוימים של עסקי משפחת אנזאריון, או לחלופין קרובי משפחה מבוגרים מצפים ממנה לכך; יתכן (אבל בהחלט לא חובה!) שהדמות לוקחת חלק בהתעוררות הדתית של הפאר'ליל, וחברה ב"מעגל עופרים" ללימוד תורות עתיקות.

הערה: הדמות אינה חייבת להיות פאר'ליל טהור דם לשם כך.

אפשרויות אחרות

לחלופין, הדמות יכולה לבוא דווקא מאלו שהתעמתו עם בית אנזאריון ואיבדו את אדמותיהם הישנות; או מצאצאי הפליטים מלוסטירן, שאבותיהם זוכרים עדיין את הסדר האימפריאלי המפואר ואת הוד-מעלת הנציב מנוחתו עדן, שעלה לאין-ערוך על בני אנזאריון בתחכום ובגינונים אציליים של ממש, להבדיל מחיקי ראוותני של "רוכלים שהתעשרו ומשחקים באצילים". דמות כזו גדלה בתוך משפחה שאיבדה את כל או חלק גדול מרכושה, ובניה נאלצו לעבור לבבתים עלובים מסביב לשרידי 'החצר הכחולה' - שם הם מוצאים את מחייתם במלאכות כאלו ואחרות.

פרק 4.4

דרום הבקעה, מעבר וירת' ואדמותיו של לורד אבאריל

אוכלוסייה: כ-12,000 איש

מהם כ-6,000 בטירת אבאריל וסביבותיה, בעיקר העיירות ולקוריל עילית ולקוריל תחתית, כ-2,500 בעיירה הדרומית מארווירט', ו-1,000 (רובם המכריע אורגי ערפל גולים) ב"קלסוריל החדשה" שבפתח הגיא המזרחי. היתר מפוזרים בישובים קטנים יותר וחוות לאורכו של מעבר וירת' ומסביבו.

שליטים:

"הלורד היוצר" תילסאריון קור-אבאריל שולט במרבית האזור יריבתו של הלורד, מארליסיה דיר'נורן, היא ראש העיר החצי-רשמית של העיירה מארווירט'.

המעבר עצמו, הוא למעשה המוצא הנוח היחיד של בקעת קיירן כלפי דרום, בואכה יער וירת'ארון והעיירות ששוכנות מתחת לעצי הענק המצהיבים ומוכי הרוח שלו. בעבר הסתיימה הרחק-הרחק דרומה משם, בעיר הנמל רור'פורל, לפני שאותה עיר חרבה בהתנפצות הגדולה והפכה למקום אימתני של אגמי רעל ערפיליים ומתים מהלכים. ככל שמתקדמים דרומה במעבר, הופכת הארץ לירוקה פחות, כאשר הנוף הפתוח של בקעת קיירן מפנה את מקומו לעצים צהבהבי הגזע ודמויי החנית של יער וירת'ארון: גזעים שעירים, מנומרים בכתמי חזזיות ובמטפסים דמויי נטפים צהבהבים ש'זולגים' מן הענפים הדקיקים שלהם.

מערכה מן המעבר, בין העצים המצטופפים והולכים, מבאישות בריכות בוך שחור שזלג מהמערות העמוקות שמתחת לגבעות עיר המחוז; מדי פעם, בעיקר בעונות הגשמים, עשויים מאגרי הבוך לגלוש מזרחה, להתקרב לדרך עצמה ולסכן נוסעים בלתי זהירים.

הגעה ועזיבה

מסע במעבר וירת': רוב הנוסעים דרך מעבר וירת' עוברים בגבול אדמותיו של לורד אבאריל, וחונים לעיתים קרובות ללילה בפאתי העיירה ולקוריל תחתית או באחד הפונדקים שלה, בלא להעמיק יותר אל תוך נחלותיו המסוגרות ולעיתים עוינות של הלורד.

"על מה אתה מדבר? אין אפילו פטרול אחד של הנחש הכחול עד האופק. אם נתרחק מהחומות של ולקוריל. נהיה עם הסחורה במארווירט' תוך שלושה ימים!" "אתה אל תזלזל בחיילים של אבאריל, אם אתה יודע מה טוב בשבילך, ילד. זו לא חבורה של בריונים ששכר איזה אדון של חורבה שקורא לעצמו לורד, הם הדבר המאומן ביותר בכל הבקעה הארוכה. יש להם אורגי ערפל שמשרתים אותו גם-כן. אפילו קוסמים-" הסייר המצולק רכן קדימה, והנמיך את קולו: "אבל הכי גרוע מכולם זה הוא בעצמו. אדון המצודה הרמה, לא סתם קוראים לו ככה. הוא תמיד צופה, תמיד יודע. העין שלו רואה הכל, מהשער הדרומי של אנ'מירלור ועד מארווירט'... ויום אחד, הוא יתן את הפקודה, וכל הצבא שלו יצא בסערה לשרוף את אנזאריון וכל הבנים שלו, ולהקים את האימפריה הישנה בחזרה... או למות בנסיון לעשות את זה"

תיאור כללי

חלקה הדרומי של הבקעה הינו האזור שמשתרע הרחק מדרום לצומת הדרכים הגדולה ואפיק נהר קאראנדון. באזור זה, הבקעה הולכת וצרה, הופכת בהדרגה למעבר רחב שמשתפל דרומה, עושה את דרכו בין גבעות גבוהות שמשקיפות עליו ממרחק-מה במערב, וצוקים תלולים שחולשים עליו מגבוה במזרח.

הטבעיות שיצרו השורשים הענקיים, חפורים בתיה של העיירה מארוויר' – מקום כאוטי למדי שנחשב לגבול שבין בקעת קיירן ליער וארת'ארון, ונמשל באורח רופף בידי שכירת-חרב בדימוס בשם מאר'ליסיה – חברת ילדות של לידי ארת'ארלין אבאריל המנוחה, שהפכה ליריבה מרה של אחיה הצעיר המפורסם, לורד ת'לסארין אבאריל. מספרים כי מזה שנים, לורד אבאריל מנסה למצוא דרך להדיח את ראשת העיר ("התל העקום" כפי שהוא קורא לה בלעג), או לפחות להצר את צעדיה, בין היתר בעזרת קשריו עם גורמים מסויימים בוארת'ארון – אולם עד עתה ללא הצלחה.

ולקוריל עילית והדרך אל הטירה: הדרך היחידה להגיע אל הטירה, הינה שביל עגלות מתעקל ושמור היטב, שעולה מפאתיה המזרחיים של ולקוריל תחתית, מפלס את דרכו בנתיב מתעגל לאורך המצוק הכמעט מאונך. לאחר כשש שעות של נסיעה איטית, ניתן להגיע אל עמדת משמר שמאחוריה כיכר סלעית עם פסל של אציל שבידו האחת חרב, ובשניה מלטשת; ומסביב לה מספר בתי מידות מאבן, שנראים כאילו הם בוקעים מבשרה של מחגורת הסלע הרם.

המעבר בשער הזה אינו חופשי, והזקיפים נחרצים ובודקים בקפידה כל מי שנכנס ואת מטרת ביקורו, והאם יש לו רשות להמשיך הלאה, אל העיירה הגבוהה וסביבת הטירה; מיסי המעבר והסחר, למי שאינו נמנה על אנשיו של אבאריל או בעלרשיון מתאים, הם רצחניים – וכל מי שינסה להתגנב, להבריח סחורה או להתווכח יתר על המידה, עשוי להכיר את בית הכלא המקומי מהר והיטב הרבה יותר מכפי שרצה. מקום קטן, מסוגר ולא ידידותי זה נקרא 'ולקוריל עילית', ומשמש למשכנם של אנשים אמידים שנהנים מחסדו של הלורד; הוא כולל, בין היתר, מספר חנויות מהודרות, מהן שתיים לאבנים יקרות, אבקות וחומרים דומים; פונדק מהודר יחסית בשם 'עין הנחש', שם ניתן למצוא לא אחת כמה וכמה מקציניו של לורד אבאריל מסבים ליבם באוכל ושתיה; בית מכס, בית כלא ובית משמר מבוצר היטב. מולקוריל עילית ניתן להמשיך בנתיב משוכשוכ וצר יותר מזרחה, לעבר הגאיות המוזרים ומוכי הרוח שבין הגבעות, או לחלופין, בדרך המהודרת והמתפתלת צפונה ומעלה, שמסתיימת בסופו של דבר בשעריה האדירים של טירת אבאריל עצמה, העשויים פלדה מרוקעת ומקושטת עיטורי כסף כחלחל.

טירת אבאריל

המונומנט הגדול והמפורסם ביותר של האזור, היא הטירה האדירה שנישאת גבוה ממזרח לרכס, חולשת עליו מגובה של מאות מטרים בחצי מעגל של צריחים עשויים לבנים אדירות, שחלקן נראות כאילו הן עומדות על חלק מבשרו של הסלע. מתחת להן, נופלת מדרגה אחר מדרגה של 'גנים תלולים' יפייים ומסוגרים; המביט בהם

באורח רשמי, כל האזור של מעבר וירת' מופקד בידי לורד אבאריל ונתון להגנתו, כולל העיירה הדרומית הנמשלת בפועל בידי יריביו; במציאות, המצב מורכב בהרבה, והגם שחאנשיו של לורד אבאריל סמכות לפטרל במעבר ולהגן עליו, כמו גם לגבות מס משיירות, בעיקר כאלו החונות בעיירה ולקוריל, הרי שמארוויר' נחשבת בעיירה חופשית, וללורד אבאריל אין זכות חוקית לעצור שיירות או להחרים סחורות. לעת-עתה, האיזון נשמר בדרך-כלל, הגם שמספר פעמים בעבר, אנשיו של לורד אבאריל ניסו – בטענות שונות – להטריד שיירות השייכות ליריביו.

כיום, אנשיו של אבאריל מקפידים בדרך-כלל שלא להטריד את השיירות (גם אלו של יריביהם) יתר על המידה, לפחות מחוץ לגבולות העיירה ולקוריל. לכן, השיירות של בית אנזארין מנסות לא פעם שלא לעצור שם, או אף לעקוף את העיירה במידת האפשר. מנגד, העובר בדרך עשוי לקבל בהחלט את התחושה, כי "לגבעות יש עיניים", באורח שגורם ללא מעטים לחוש אי-נוחות. השיירות שחולפות בנתיב המשתפל דרומה, בנוף שהולך והופך לנוף של עצים מצהיבים ומוכי רוח, יכולות לראות היטב את טירת אבאריל, משקיפה עליהן ממרומים, ולחזות בפטרולים לא ידידותיים של רוכבים עם נס הנחש הכחול שועטים לאורך הדרך הדרומית.

אלא שלמרות כל-זאת, ולמרות הגישה המתנשאת והלא ידידותית של חלק מתושבי ולקוריל וישובים סמוכים וקטנים יותר, המסע במעבר וירת' הוא נוח יחסית, והסכנות האורבות לשיירות בחלק מעונות השנה, קשורות בעיקר לאיתני הטבע – גשמים עזים וסכנה של אגמי בוך שיתפשטו ממזרח ויצפו חלקים מהדרך; או למפלצות שעלולות לבקוע מבין העצים בחלקים הנידחים והחשוכים יותר של הדרך.

דרומה מולקוריל, מעבר וירת' ממשיך להשתפל בין העצים, ונעשה בהדרגה צר יותר ותלול מעט יותר, כאשר העצים הופכים צפופים, חדים וגבוהים יותר; הנוסעים באזור זה, לאחר שהטירה נעלמת מאחורי גבם, יכולים למצוא מפעם לפעם מקלט או עצירה בטוחה יחסית בשניים או שלושה כפרים קטנים (הגם שאלו נמצאים מרחק מה מעל הדרך), ובעיקר בשני פונדקים מפורסמים שיריבות ישנה-נושנה שורה ביניהם: "הבואש השחור" ו"הזקן והעייט" – ומסופר כי מי שמרבה מדי לחנות באחד מהם, הופך בלתי רצוי באחר.

בסופו של דבר, לאחר גשר אבן ישן מעל חריץ עמוק ומעלה אדים באדמה, נשקף מול עיניהם של הנוסעים עץ מת ענקי, ענפיו המושחרים נישאים עשרות מטרים רבות מעל האחרים, שורשיו מתקמרים כלפי מעלה כמו ברכיים, ועשן עולה מבעד לכמה מהם; כאן, במנהרות

חולשים על סמטאות מתפתלות שהחיים נעלמו מהן לפני דורות על דורות, והחלקים הנמוכים יותר שלהן מוצפים במי גופרית רותחים.

שמועות מספרות כי לפני מאות על מאות שנים, הרבה לפני שבני אבארייל היגרו או נשלחו מעיר הבירה של האימפריה אל מחוז הספר של בקעת קיירן, ישבה כאן בירתה של ממלכה מקומית שכוחה. מעט מאד ידוע אל אותה ממלכה, ומה עלה בגורלה: האם קיצה הגיע מידי הפולשים האנ'מירים, או אולי מסיבות אחרות, דורות לפני הלגיונות הנוצצים צעדו לראשונה אל תוך בקעת קיירן. אם לא די בכך, השמועות מספרות על פתח של מכרה נסתר, נעול באמצעות כשפים (או אולי סתם קבור מתחת לטונות של אבני מפולת), שהיה חלק מהסיבה בגללה נשלח לכאן, כמאה-ועשרים שנים לפני תחילת המערכה (ושבעים שנים לערך לפני ההתנפצות הגדולה), בן לשושלת אבארייל - רב-אומן אנ'מירי טהור-דם ורם-ייחוס מעיר הבירה סלנטיר, משושלת עתיקה של יוצרי תכשיטים ומשייפי אבני-חן קסומות. הלה הפך בצוו של המועצה ללורד מקומי, האדון למצודה הרמה של מעבר וירת; ואולי כזה שהופקדו בידו מפתחות עתיקים למקומות שצופנים דברים שהשתיקה יפה להם, וניתנה בידו משימה שלא ברור האם הצליח בה, קודם שנאסף אל אבותיו, והוריש את הכס ואת המפתחות לבנו ובתו, שהוחלפו בהמשך, לאחר ההתנפצות הגדולה, ב'לורד היוצר' הנוכחי - ת'ילסאריין אבארייל.

סארק'ראקט: סיפורים מקומיים מתארים מתחם מבודד ומזרה אימים, ככל הנראה בקצה של שלוחה צדדית של הגיא המזרחי; המקום מתואר כשרידים של ספק טירה וספק כוך קברים מהודר, שקוע למחצה בתוך מי גופרית רותחים. האגדה, שרק מעטים בחנו אותה וחזרו בכדי לספר את הסיפור, מספרת על קטקומבות מוצפות למחצה, שחלקים מהן הפכו למבוך בוגדני של מנהרות מלח לוהט ורעיל. מסופר, שסארק'ראט היה מקום מחבואה האחרון או קבורתה (או גם וגם) של שושלת אדונים ששמה נשכח מלב; ועל סודות וחפצים עתיקים שחושלו בשיטות מוזרות שכוללות התזה של שבבי גופרית רותחת, קבורים במפחות שנעלו בעומק המנהרות.

הגם שמרחוק, המקום או לפחות חלקו העליון נראה ריק; חצרות ובריכות אדים שמונומנטים מוזרים עולים מהם, מוצלפים ברוח מיללת שיוורת מההרים, מסופר כי המפלסים החשוכים מתחת לאדמה שורצים בלטאות ענק, חלקן בעלות שריון גופריתי ואפילו יכולת לירוק גופרית רותחת; חלזונות ענק רעילים ואצות טורפות (יש אומרים, תבוניות למחצה) שגדלות במי הרעל הרותחים — ואולי גם דברים איומים עוד יותר, חבויים אי-שם במעמקים.

המקומיים, ואפילו הרפתקנים לא מעטים מעדיפים להתרחק מהמקום; אולם מנגד, מסופר שצמחים נדירים,

מלמטה, יראה אותם בדרך-כלל מצועפים למחצה בערפילים אפורים כסופים, אבל יוכל לראות כמה מהצמרות היפיות של העצים הנדירים שגדלים שם, וגם לשמוע שמץ מרעמם של מפלי המים הצלולים שנופלים לתוכם ומתוכם, מקנים לגנים הגבוהים חזות של אגדה מסתורית.

שם, גבוה מעל המעבר, מתנופפים במאה ועשרים השנים האחרונות דגלי הנחש הכחול של בית אבארייל, באורח אשר מיטב להלום את מימרת הבית: "נשגב, טהור, נצחי". מבין אותם צריחים והיכלות גבוהים ואפופי ערפל שאדונם יכול במידה רבה להרגיש כאילו הוא 'מושל וצופה מגג העולם', מנהל כיום 'הלורד היוצר' ת'ילסאריין לבית אבארייל, את מאבקו הבלתי מתפשר כנגד שנואי נפשו. על אלו בן הפאר'ליל שעלה לגדולה והפך ללורד אנזאריין, רעייתו הכוהנת לשעבר שבגדה בעמה ובשבועותיה כדי 'לטנף את עצמה עם הסוחר הגוך'; ועוד יותר מכך, כנגד 'מעשה הבגידה המביש' - שבעצם הרעיון להסכם בין בקעת קיירן לבין העוצרת מהמערב ושרידי המורדות של ורד אפור, כלפיה חש 'הלורד היוצר' תיעוב — גדול אף יותר מאשר התיעוב שהוא רוחש כלפי פאר'ליל ששכחו את מקומם.

מהיכלות האבן הרמים העטורים תמונות שמן יפיות, בין אותם מגדלים אדירים החולשים על הדרך מגבוה, משלח הלורד את משרתיו השונים, לרגל ברחבי הבקעה, לקדם את התככים הדיפלומטיים בעזרתם הוא מתכוון 'להפוך את המועצה' על יריביו, או לבצע משימות אחרות, אפלוליות עוד יותר; מכאן גם שלח הלורד את בתו אלנאנדרין בתור 'חניכה' אל החצר הכחולה של יריבתו לינטוריאל, בכוונה כמעט מוצהרת כי תהיה 'אוזניו ועיניו'; ובשלב מאוחר יותר, אולי תהפוך לכוהנת הכחולה הראשית של העמק.

הגיא המזרחי

הצללים והסיפורים המוזרים על טירת אבארייל וסביבותיה, אינם מסתכמים אך ורק בפועלו של הלורד הנוכחי; רבים מהם נסבים גם על סמלים מוזרים בטירה ובסביבותיה, ועוד יותר מכך, על בית הקברות העתיק והחורבות המוזרות המנמרות גיא הררי תלול מדרום-מזרח לטירה, הרחק מן המעבר הנוח יחסית של וירת' - חבוי עמוק בתוך נוף חום, תלול ומוצלף-רוחות.

מתחת למצוקים הסדוקים ומוכי הרוחות המייללות, מבצבצים בתי מידות נטושים וצריחים מטים לנפול, בנויים בסגנון מוזר; חלקם כמעט שלמים וחלקם מתפוררים ושקועים למחצה בתוך אבני חול שנערמו במשך מאות שנים. מתוך מעמדי אבן שבורים, מזדקרים פה ושם עצים עתיקים מתים שנושאים ענפים מושחרים אל ערפילי הרקיע; ובפינות רחוב מתנוססים פסלים לא אנושיים לגמרי שרק רגליים ושרידים מוזרים נותרו מהם,

קלסוריל של היום היא עיירת רפאים למחצה, שנראה כאילו ענן דיכאוני שורה עליה תמיד; אורגי הערפל שנתרו שם שרויים בסכסוכים פנימיים מלאים בשתיקה זועפת, וקיים קרע בין מנהיגיהם המקוריים ששירתו את הממלכה במערב לבין רבים מהצעירים, שמאסו בניסיון להעמיד פנים שהם חיים בשחזור של המולדת הישנה. מלמרות הכל, חלק מהתושבים עדיין נאמנים (גם אם בלב ולב) ללורד אבאריל, שהעניק להם בית חדש לגור בו, בתנאים טובים בהרבה מאלו שנפלו בחלקם של נודדים חסרי בית אחרים; כמה מאורגי הערפל משרתים בכוחותיו של 'אדון המצודה הרמה' ומהווים תוספת רבת-ערך לכוח הצבאי העומד לרשותו.

כלת הערפל האבלה: רבים מאורגי הערפל שהגיעו אל בתי האבן העתיקים בפתחת הגיא המזרחי, נושאים עימם זיכרונות קשים מחורבן הממלכה המוארת שממערב לים, הגם שאינם ששים בדרך-כלל לשתף בהם את בני האדם המקומיים; אולם סיפור מוכר ומפורסם יחסית, נסב על עלמה נאה, כהת שיער וחיוורת שמסוגרת באחד ממגדלי האבן החומה, יושבת מעל שמלת כלה מוכתמת בדם ושקועה באבל נצחי וחסר מילים.

מסופר שהעלמה לבית גווינרוס הייתה בתו של לורד חשוב בממלכת אורגי הערפל; עלמה שנראתה כהתגלמות המושלמת של אותה חברה מלאה בגינונים, שנועדו לה נישואין פוליטיים רבי חשיבות בחצר המלך; וכי הייתה הניצולה היחידה מבית המטבחיים אליה הפך ביתה החדש כאשר החיילים המעוותים מגזע האנ'גורג פשטו עליו; וכי בסופו של דבר, חילץ אותה שאר-בשר רחוק בכוח הזרוע מידי של סוחר עבדים – עד שהתגלגלה בסופו של דבר אל משכנה הנוכחי.

מסופר על 'הכלה האבלה' כי היא אחת מאורגות הריקמה הטובות ביותר בין אורגי הערפל של מעבר וירת', וכי כמה מיצירותיה מעטרות את טירת אבאריל. צעירים לא מעטים, כולל אלטריק לבית אבאריל, חשקו בה, אולם היא מוסיפה להסתגר בלא מילים במגדל שלה, ומסרבת בדרך-כלל לקבל אורחים כלשהם... הגם כי ישנה שמועה מוזרה, שדווקא גורג מפוקפק, שעובר בדרכים מפעם לפעם כשהוא מסרסר במשקאות זולים ודברי סדקית בשווי פרוטה, הצליח להימנות על המעטים שהגבירה האבלה מוכנה לראות את פניהם, וכי אפילו אורגי הערפל אינם מבינים את הסיבה; או כך לפחות הם טוענים.

כולל אצות שניתן להפיק מהן חומרי-גלם יקרים לאריגה, גדלים אך ורק סביב בריכות הגופרית של סארק'ראקט ומתחת למנומנטים הקודרים שלה – והחיפוש אחריהם עלה בחייהם של לא מעט אנשים, כולל – לפני שנים בודדות – כמה אורגי ערפל נועזים מדי מקלסוריל החדשה שיצאו חמושים עד צוואר לתור אחר פרח נדיר במיוחד, ואיש מהם לא שב.

קלסוריל החדשה

ממש בפתחת הגיא המזרחי, לפני הכניסה אל לב החורבות, מתנוסס מתחם מבוצר ומשופץ למחצה, שאויש מחדש לפני כשני עשורים. הדרך המזרחית שיוצאת מולקוריל עילית, מובילה למה שהיה עד זה לא מכבר אגף מבודל של החורבות, יושב על מדרון משופע ונראה כמו מעין צורת חצר ענקית מבוצרת ומדורגת, שעץ מת עצום שנישא במרכזה, בלב מעגל של פסלי יצורים מוזרים רובצים. סביב החצר נישאים מבנים ישנים ושמורים יחסית, חולשים על המתלול ועל הדרך מגבוה, ומהווים נקודת תצפית מצוינת החולשת על הדרך מהטירה אל לב החורבות בגיא המזרחי.

לכאן, משך לורד אבאריל לפני למעלה משני עשורים קבוצה גדולה של אורגי ערפל גולים, בהבטחות מהבטחות שונות. הלורד הציע לאורגי הערפל להקים ישוב אוטונומי תחת חסותו, והוא בתמורה "יעזור להם לשייף מהמקום פנינה יפיפיה" שתשחזר מעט מההוד-וההדר האבוד של ממלכת הערפל החרבה שמעבר לים. אורגי הערפל, מצידם, עשו מאמצים, בעיקר בשנים הראשונות לבואם, לתת למתחם שקיבלו חזות נאה יותר, המזכירה במקצת את מולדתם האבודה – החל מגידול משוכות פרחים והצבת עציצים מעוטרים על הקירות המתפוררים; החלפת כמה מהשברים הספק-אנושיים בפסלים פשוטים של אבירים בנוסח היבשת המערבית, התקנת זכוכיות ותריסים בחלונות האבן העתיקים, וכיסוי האבן המתפוררת במעשי רקמה ונוי, כדי להרחיק מעט את אבק החורבות והרוח המיללת מבתיהם החדשים.

אלא, שכל שחלפו השנים כך נכזבו רוב התקוות, ורוח נכאה ומרה ירדה על הישוב שניסו אורגי הערפל לגלף מתוך הסלעים מוכי הרוח. יש אומרים, שהאפלה ששורה על החורבות גבתה מחיר כבד מהפליטים, שבאו לשם ממילא כשהם נכאי רוח ומוכי אובדן; ואחרים אומרים, כי לורד אבאריל מעולם לא תכנן להעניק להם ממשל משל עצמם בנוסח הממלכה האבודה, אלא עד-מהרה שינה את טעמו והטיל עליהם את מרותו בעניינים רבים, כשהוא דורש מאורגי הערפל מלאכות ושרתים עבור הטירה שלו עצמו. בנו הבכור אלטוריון היה גרוע עוד יותר, ומסופר כי לא פעם התנהג כאילו אורגות הערפל הצעירות נמצאות שם כדי לשרת את מאווייו.

שושלת אבאריל

בית אבאריל מתיימר להיות שושלת אנ'מירית טהורת דם לגמרי שמקורו בבירת האימפריה. לפי המסורת שלהם, הרי שבעיר האדירה של סלנטיר, היו ממנהיגי אחד המסדרים המורשים של תכשטינים ומלטשי אבני-חן מכושפות – ולמעשה, הגיעו למעמד הגבוה ביותר ש"שושלת גברים"⁴ יכולה להגיע אליו.

הענף של השושלת היושב בבקעת קיירן (שיתכן שהוא היחיד ששרד את ההתנפצות הגדולה) הגיע לכאן בראשות סבו של הלורד הנוכחי לפני כ-120 שנים, באקט מוזר שהיה ספק עונש וספק כבוד מיוחד הכרוך במשימה עלומה – מסוג שבדרך-כלל נשמר לכוהנות או מצביאות אימפריאליות.

תילגלאריון קור-אבאריל והקמת הטירה

סבו של 'הלורד היוצא' הנוכחי, היה רב-אומן מוכשר מאד ובלתי ממושמע בעליל, שבמשך שנים היה מסוכסך מאד עם אביו שלו. סכסוך זה הביא אותו לפעול בחלק מהזמן מחוץ לגילדה ולכללים הנוקשים שלה – חטא קשה לפי החוקים הנוקשים של מרכז האימפריה האנ'מירית של אותם ימים. אולם, נראה שכמה מהכוהנות או בכירות אחרות בסלנטיר הגנו על הצעיר המרדן, אולי משום שנהנו מעבודתו; ולפי חלק מהסיפורים, הוא קשר קשר ידידות עם המצביאה המפורסמת שנודע בכינוי 'רסיס קרח', והיה זה שעיצב ושיבץ כמה מאבני החן המכושפות על החרב והשריון שלה.

בסופו של דבר, הגיעו תילגלאריון ואביו לעימות ישיר בגלל הפרת מנהג עתיק ורשמי, דבר שהגיע לערכאה גבוהה בעיר הבירה. זו לא יכלה לפסוק לגמרי לרעת האב וראש הגילדה, ותחת זאת פסקה שתילגלאריון הצעיר יאלץ לעקור מעיר הבירה למחוז ספר רחוק – בקעת קיירן; אולם הוא יעשה זאת בתור לורד הפועל בשמה של האימפריה, וכחלק ממשימה מוזרה ורבת חשיבות שהוטלה עליו.

מספרים כי אביו של תילגלאריון, שזעם על 'העונש הקל' שהוטל על יוצא חלציו הבוגדני, עמד בשער היכל המשפט והטיל על בנו ועל כל צאצאיו קללה – לפיה כל הגדולה שישגו תהיה כרוכה בייסורים, וסופם שיקללו את היום בו באו לעולם.

בנקודה זו, המסורת המשפחתית של בית אבאריל אינה מרבה בפירוט, אולם משערים שהמשימה שהוטלה עליהם הייתה קשורה הדוק לשמועות על מכרה

עתיק, עמוק מתחת לשורשי הגבעות, ועל דבר-מה חשוב ביותר שהסתתר במעמקיו.

לורד תילגלאריון הוא זה שבחר לקבוע את משכנו בטירה עתיקה ונטושה, שריד שכוח של ממלכה עתיקה שמשלה פעם על הגאיות שבדרום קיירן, שיפץ וביצר אותה מחדש באמצעות מומחים ורבי-אומנים שהגיעו ממרכז האימפריה (ויש הלוחשים, שגם באמצעות עבדים שהובאו מהדרום, הגם שאין לכך כיום הוכחה ישירה). האגדה המשפחתית מספרת, כי בסופו של דבר הלורד יצא ככבודו ובעצמו, חמוש בנשק משוכך ברונוות נוצצות שיצר, להתמודד עם ישות אפלה ומרושעת ששרצה במעמקי המכרות, ניהל עימה קרב ארוך, ובסופו של דבר קטל אותה ונטל אוצרות עתיקים מבטן האדמה, ואלו הביאו לבית אבאריל הון רב וכוחות מכושפים.

אלא, שלפי הגרסה הבלתי רשמית של השמועה, תילגלאריון עצמו נפצע פצעים קשים מידי היצור, ומעולם לא התאושש מהם עוד, עד למותו, שנים מספר לאחר מכן; וכי 'רסיס הקרח' ביקרה באחוזה זמן קצר לפני מותו, באה לאחר חשיכה ועוזבת טרם הזריחה, ואיש לא יודע על מה שוחחו המצביאה והלורד הגוסס.

לורד ת'ורבאליר ואחותו דאר'לינטרה

לורד תילגלאריון, בשוכבו חולה, מותש וחסר יכולת לרדת אל סדנאות היהלומים שחיבב כל-כך, רצה להעביר את תארייו לבתו הנמרצת והמרשימה דאר'לינטרה – אולם לזו לא היה עניין למשול על טירה בספר, וגם מלאכת התכשיטים לא דיברה אליה מעולם. תחת זאת, העדיפה למסור את עצמה להשתקפות הזהובה ולהפוך לכוהנת-לוחמת.

ככזו, יצאה בתוך שנים אחדות והתעלתה במעמדה אל מעבר לזה של שושלת אביה; ומסופר כי מלבד ביקורים פה ושם, שהלכו והתמעטו עם השנים, נטשה את בקעת קיירן ואת שארי-בשרה, ושאפה לייסד לעצמה 'שושלת נשים' חדשה ואדירה בהרבה; כאשר לפי כמה מהשמועות הלא מאומתות, היא הותירה כמה צאצאים במחוז אחר, אולי במחוזות שמדרום ליער ואראת'ארון. נראה, שדאר'לינטרה עצמה נספתה בקרבות נגד כוחות הורד האפור לפני ההתנפצות הגדולה (או לפחות כך מקוים, שאחרת גורלה היה גרוע בהרבה – לחלות בהרעלה מכושפת ולאבד בהדרגה צלם אנוש, כפי שקרה כמעט לכל הכוהנות של ההשתקפות הזהובה ששרדו את ההתנפצות.

תואר הלורד של בית אבאריל עבר לאחיה הצעיר של דאר'לינטרה – ת'ורבאליר; טיפוס חיזור, חלוש

*4 שושלת גברים – שושלת שעושה שימוש במוסד הנישואין, ומעבירה את תאריה מאב לבן; להבדיל משושלת נשים, בין אם כוהנות או לאו, שיכלו להרות ממי שליבן חפץ בו בלא לתת לו מעמד רשמי כלשהו, ולהעביר את שמן ותארן לבנותיהן. לפי המסורת של האימפריה, 'שושלת גברים' לא משנה את מעמדה בהכרח או מתעלה למעמד שמעליה, גם אם בחלק נכבד מהזמן היא נמשלת בידי אישה.

ומתוסבך, שנראה כהיפוך הגמור של אחותו. אלא שהוא, שבניגוד אליה, דווקא ירש את כשרונו של אביו בליטוש ושיבוץ אבנים יקרות.

תחילה, ניסה להיעזר באחותו כדי למשול; אולם ככל שהתמעטו ביקוריה של זו וניתק הקשר ביניהם, כך סופר כי דעתו של ת'ורבאליר השתבשה והלכה. המסורה הרשמית של בית אבאריל אינה אוהבת לספר על הלורד המוזר, אבל השמועות בעמק סיפרו על אנשים אפלים שהסתופפו בטירה; על גזרי דין-מוות נמהרים, שנועדו לספק דם וגופות אדם ליצירות אומנות שהשתיקה יפה להן; על מותה של רעיית הלורד בתאונה מוזרה.

מסופר כי החשש כי גם גורל בנו הקטן של הלורד, ת'ילסאריון הצעיר, יחרץ באורח דומה לזה של אמו, הביא את אחותו הבכורה אלתי'רלין להפעיל את קשריה כך שבית ואר נאר'ול - שושלת הנשים המכובדת ממרכז הבקעה (באר-אנזורל של היום) תפעיל את זכותה ותדרוש לשלוח את הילד הקטן אליה בתור שוליה.

קיצו של לורד ת'ורבאליר היה אפל ומסתורי כחיו; יש אומרים, שבתו ארגנה את מותו, בכדי להפסיק את מעשי ההרג האפולויים ואת האומנות המעוותת שלו; ואילו לפי גרסה אחרת, הלורד המית את עצמו במעשה טירוף, אולי כאשר השתמש בדמו שלו עבור יצירתו האחרונה.

"האיש בטירה הרמה": לורד ת'ילסאריון

לאחר אותו מוות מסתורי, ושמועות על קרב מוזר ושריפה באחד המרתפים של הטירה, השלטון עבר לידי הבת הבכורה אלתי'רלין. זו התכוונה לחלוק את השלטון עם אחיה הצעיר, ברגע שיגיע לפרקו ויסיים את החניכות אצל ידידותיה בשושלת ואר נאר'ול.

אלא שזמן קצר לאחר מכן, פלשו המורדות של הורד האפור לעמק; שושלת הנשים החרשיות שת'ילסאריון העריך, הוכתה בקרב ורוב בנותיה נפלו בחרב.

במהלך המאורעות הכבירים שזעזעו את הבקעה, נפלה גם מחלוקת בין אלתי'רלי לאחיה הצעיר, שהפכה לריב שמעולם לא התאחה לגמרי. יחסיהם של האח והאחות הורעו עוד יותר בשנים הקשות שלאחר ההתנפצות הגדולה, ושמועות מספרות כי שנים מעטות לאחר מכן⁵, במהלך לילה סוער ואפל, פרץ בין השניים ויכוח שעלה לטונים רמים ומכוערים מאד, לאחריו יצאה אלתי'רלי בסערה מטירת אבאריל, ולא נראתה עוד.

במרוצת השנים שלאחר מכן, נפוצו שמועות על כך כי אלתי'רלי נרצחה בידי שודדי דרכים, או בידי מפלצת אפלה שהתגנבה מהחורבות; ואילו אחרי סיפרו בלחש, כי לאחיה הזועם היו ירד ורגל במותה – שמועה שהוא מכחיש בזעם, לעיתים על סף דמעות. כך או אחרת, הכל מסכימים כי אלתי'רלי מצאה מוות חטוף ואלים, והותירה את ת'ילסאריון כאדון האחד והיחיד של בית אבאריל.

בארבעת העשורים שחלפו מאז, מושל "הלורד היוצר" ת'ילסאריון ביד-רמה בטירה הגבוהה, בבית אבאריל ובכל הכפופים לו, ורואה את עצמו כמגן המצודה האחרונה של העולם הישן והראוי של האימפריה; אחד ויחיד הניצב מול עולם חדש ומתועב, השורץ חלאת בוגדים ובני תערוכת עלובים וחמדנים.

ת'ילסאריון ידוע כאדון קפדן ויהיר, ששומר מרחק ונוהג בקרירות כלפי הכפופים לו – וכך, כמעט לגמרי ואין לו חברים אישיים. רוב הכפופים לו מעריכים את חוכמתו, מכבדים אותו וחוששים מפניו, אולם מעטים מהם אוהבים אותו. הלורד מעמיד בפני אנשיו דרישות גבוהות, ומסוכן מאד לעורר את חמתו (הגם שבעת כעס הוא אינו צועק, אלא מדבר בקול קפוא ונוקב) – אולם מנגד, מסופר שהוא ידוע להאזין לעצות (לפעמים), ולתגמל בנדיבות רבה את אילו שהשביעו את רצונו.

לפי השמועות, ת'ילסאריון מעולם גילה כשרון בינוני לכל היותר ביצירה, כולל במלאכת אבני החן; ולכן לא הצליח להשתלט מעולם על הנזר המכושף של המשפחה (ע"ע), לעומת זאת, הוא התגלה כפוליטיקאי ערמומי מאד, וחורש מזימות ארוכות טווח שאין שני לו – כפי שגילו בדרך הקשה שנואי נפשו, כולל ובעיקר לורד אנזאריון והכהונה 'הכבויה' לינטוריאל.

כיום, לאחר שהצליח להעביר לצידו את הלורד מרנליון קור-אומת'ל (אגב ניצול השנאה הישנה בין קור אומת'ל לבית רלארן), וגם את הרועים הנוקשים מהכפר טולו (עד כמה שהוא בז להם בסתר ליבו), הצליח לורד אבאריל לשחק את מועצת הבקעה, ולמנוע את אישור ההסכמים שהציעה עוצרת הורד האפור לנכבדי בקעת קיירן; והיד עוד נטויה.

מספרים, שללורד יש תוכניות ארוכות טווח ושאפתניות בהרבה, כיצד להרוס מבפנים את בית אנזאריון, או לפחות להשפילם ולהוריד אותם במכה מרה מגדולתם – וכי את חלקן הוא מפעיל באמצעות בתו אלאנדרין, אשר משמשת ככוהנת מתלמדת בכירה בחצר הכחולה; וכי לורד אבאריל מחזק את קשריו עם גורמים בלגיון האימפריאלי השלישי ששולט עדיין בחלקים מיער וארת'ארון; וגם עם גורמים בנסיכות האפורה אורמ'תריל, הרחק בצפון-מזרח.

אלא, שלמרבית הפתעתם של אילו שאינם מכירים היטב את לורד אבאריל - הרי, במקום שת'ילסאריון אבאריל יעלוץ ויהלך מדושן עונג נוכח הישגיו הרבים, יודעי דבר מספרים על אדם מיוסר ומתבודד, לעיתים קרובות אפילו מבני משפחתו הקרובה. כל יושבי הטירה מכירים היטב את הדי הלמות צעדיו בלילות, בעודו מתהלך בדד שעות ארוכות בלילות לאורך טרקלינו, כשהוא בווה בתמונות

*5 שנתיים בערך לאחר רצח הנציב האימפריאלי האחרון (לוסטירן) ובני משפחתו

השמן היפיות והענקיות שתלויות על הקירות, בפנים קודרות וחרושות צער שאין לו מרפא.

נזר האנלירטיל: אחד הסיפורים על שושלת אבארייל, עוסק בנזר מכונף מסתורי ומשובץ אבנים יקרות ונדירות שהוא היקר באוצרות השושלת. לפי אחד הסיפורים, הוא ניתן לאחד מאבות-אבותיהם של בני אבארייל כתשורה מארמון ההשתקפויות הנעלות בכבודו ובעצמו, או אולי נוצר בידי בן אבארייל קדום מחומרי גלם שהגיעו מהארמון.

הנזר עבר מראש משפחה אחד למשנהו; ויש המספרים כי היה חלק מהריב שהפך לשנאה תהומית בין תילגאלריון קור-אבארייל (סבו של הלורד הנוכחי) לבין אביו, שהסתיים בהגלייתם או שילוחם של תילגאלריון וצאצאיו מסלנטיר אל בקעת קירן.

הנזר הינו שכיית חמדה שעשויה כולה מכסף מצולה טהור, שהותך ומורק באחת הסדנאות המהוללות ביותר בבירת האימפריה; מגולף עליו הנחש המכונף של בית אבארייל מאבן יקרה אחת שעוצבה ביד-אומן, ומסביבו כתובת ירח מסובכת ומעוטרת. לא ברור כיצד הצליח תילגאלריון לחלץ את הנזר מאביו ולהביא אותו לבקעת קירן – אולם בני אבארייל שמרו עליו בקנאות, ולמרות המסורת לפיה העונד את הנזר זוכה בכוחות המסייעים לו להתעלות במלאכת הצורפות, הרי בעשרות השנים האחרונות הוא בדרך-כלל שמור עמוק בכספת המוגנת ביותר שבחדריו האישיים של לורד אבארייל, ומוצא משם רק לעיתים רחוקות – בדרך-כלל, הלורד עוטה אותו על ראשו במספר מועדים, לזמן קצר.

יתכן, שיש קשר בין סיפור זה לשמועה אחרת, שמי שיפיץ אותה בנחלות אבארייל עלול לשלם מחיר יקר – שהקסם של הנזר מאפשר רק ליצורים המוכשרים ביותר לחבוש אותו; ולמעשה, לורד אבארייל הנוכחי אינו מתקרב לרמת הכישרון של סבו הדגול, ואפילו של אביו האפלולי, ולכן אין הוא יכול להחזיק בנזר על ראשו אלא זמן קצר יחסית, לפני שיתחיל לחוש ברע, ויותקף בכאב או לפחות סחרחורת חריפה. זו הסיבה שבגללה האירועים בהם הנזר מוצא מהגנזך ונראה עטוי לראשו של "הלורד היוצר" הפכו נדירים כל-כך.

מספרים, כי יש בבקעת קירן ואולי גם מחוצה לה מי שחושק בנזר – ופעמיים, ניסו גנבים לשים עליהם את ידיהם, כולל באמצעות תשלום שוחד לאחד מאנשי המשמר האישי של הלורד; ופעמיים, סיימו כל המעורבים, כולל אותו חבר משמר, את חייהם כשהם מתנדנדים על חבל התליה גבוה מעל צריחי המצודה הרמה – למען יראו וייראו.

משפחתו של לורד אבארייל

תילסאריון נישא, לפני שנים רבות, לאישה בשם ארמילין, נצר לאחד מענפי שושלת אור'טיריל שטענו כי הם שארי-בשרה של שושלת הנשים ואר-נארתי'ול.

ארמילין היא נכדתה של כוהנת של ההשתקפות האפורה, אישה נאה ובעלת השכלה רחבה מאד – אולם חסרת כוחות משל עצמה, ויש האומרים שמתחת לחזותה המפוארת, היא אישה רדודה למדי.

מסופר, כי תילסאריון, שביקש לעצמו רעיה מבנות אור'טיריל (שארי-הבשר הקרובים ביותר שנותרו לבית ואר-נארתי'ול), לא התעכב במיוחד על זוטות כגון חיזור או רגש, אלא בחן את כל המועמדות שהגיעו לפרקן באותו מבט קר ומעט מיוסר שלו, לפני שבחר בעלמה בהירת השער שנראתה לו המתאימה ביותר.

ארמילין, שנענתה להצעה ברצון, גם עם בלא רגש רב מדי, שאפה וקיבלה את החיים של גבירה רמה ומהודרת-וודאי יחסית לרוב בני משפחתה, שהידרדרו לסף עוני לאחר ההתנפצות ונטישת העיירה לוסטירן. היא חשקה במעמד שיגביה אותה הרחק מעל שנאי נפשה מבית אנזאריון ושאר הפארלייל שעלו לגדולה. כך אך אחרת, היא מקפידה למלא את חלקה בעסקה, כשהיא יושבת לצד בעלה ומסייעת לו במעט שהוא מפקיד בידיה.

מספרים, כי האדון והגבירה נוהגים זה בזה בכבוד ולפי כל גינוני הטקס, אולם מעבר לזה, אין ולא היה מעולם כל רגש ממשי ביניהם, ומזה שנים הם ישנים באגפים נפרדים; וכי הגבירה בודדה ומתוסכלת, לאחר שהרחיקה מעליה את רוב חבריה הישנים, ומבלה שעות רבות בבחינה ועיסוק ברקמות של אורגני-ערפל, אותן היא מחבבת מאד. מסופר גם, כי אחת מאבני המחלוקת הוותיקות בין הלורד לאשתו, הינה דודה של לידי ארמילין – לאנת'וריון קור-אורטיריל (האב), שאמנם נושא בתואר הנכבד של יועץ ראשי וידיד ללורד, ומרבה לנופף בתואר במסיבות שהוא עורך במעונו המפואר בולקוריל עילית, אולם בפועל, לורד אבארייל התאכזב ממנו לגמרי, בז לו בז עמוק, ולעיתים קרובות מסרב לראות את פניו.

ארמילין, לאחר שנים ארוכות בהן התקשתה להרות, העניקה לבעלה שלושה צאצאים: אלטריק (29), אלאנדרין (23) ותיל'דאלאר (17). ישנן שמועות כי בין הבן הבכור לבת שבאה אחריו, מעדיפים בטירה לשכוח ולהשכיח את זכרם של תאומים חולניים ששמועות אפלות מאד אופפות את לידתם ומותם המהיר.

אלטריק אבארייל

גבר חסון ונאה מאד, בעל שיער זהב שופע ומסתלסל. אלטריק גדל להיות ברנש קולני ואוהב לצחוק, לשתות עם חברים כאלו ואחרים (מספרים כי בחודש אחד הוא מסוגל להתרועע עם יותר אנשים ממה שהיה אביו מארח על שולחנו בעשר שנים) ולהתענג על כל המותרות שכספו של אביו מתיר לו. מסופר, כי למרות שאלטריק גילה כשרון כלשהו בטיפול באבנים יקרות, הרי לרוגזו של לורד אבארייל, הוא התגלה כחסר דמיון ובעיקר עצל מכדי להתקדם וללמוד את האומנות המשפחתית לעומק.

התורות הישנות של ההשתקפות הכחולה בידה האחת, ולתכך ולחתור תחתיה בידה האחרת; כל זאת, בעודה מגייסת לעצמה תומכים משלה, בעיקר גברים צעירים שנשבו בקסמה.

תילדאלאר אבאריל

נער חיזור ורזה, מקור לשמועות מוזרות ואפלוליות. מכל ילדיו של לורד אבאריל, הוא היחיד שירש את שער הכהה כלילה של אביו (לפני שהחל מאפיר, כמוכן), ואת אותם פנים מאורכות ורזות בעלות ארשת מיוסרת. השמועות על הנער הן רבות ולעיתים סותרות זו את זו, מה גם שהוא מסוגר בדרך-כלל באגף האישי שלו בטירה, ממנו הוא יוצא לעיתים נדירות, וגם אז לא לזמן ארוך מדי. הכל מסכימים כי הוא חולני מאד, וקשה מאד להחזירו לקו הבריאות כאשר הוא נפצע או נפגע; מסופר, שהוא ירש את הדמיון והיצירתיות של אבות-אבותיו חרשי האבנים היקרות, אולם ידיו חלשות ורפיון; ובמקום ללטש אבני חן, הוא 'מלטש מילים', וממלא אסופות על אסופות של נייר יקר בפסקאות על פסקאות שהוא כותב על יצורים מוזרים ודמיוניים, טירות ברקיע, קולות דמיוניים ושאר דברים שאינם ממלאים את אביו באורש - בלשון המעטה.

שמועות אחרות, אפלות עוד יותר, מספרות על כך כי המוזרות של בנו גרמה לורד אבאריל להזכיר את האגדה על הקללה שהוטלה על סבו; כי במשך שבועות ארוכים, הנער הצעיר מנתק קשר עם בני משפחתו ושורה בצללים, כשמפעם לפעם הוא פורץ בזעקות מרות. לאחר מכן, הוא עשוי להתעורר ולהתנהג כרגיל במשך חודשים – ודווקא אז, שיחתו נכונה מאד (גם אם מלאת פינוק ילדותי, כאילו היה צעיר מגילו, ויהירות עוקצנית); והוא מסוגל לחשב דברים מורכבים ואפילו לשרטט תרשימים שגורמים אפילו לאביו להניד ראש בהערכה נדירה – וחוזר חלילה.

כוחותיו ונאמניו של לורד אבאריל

לרשותו של לורד אבאריל עומד כוח חמוש בן כ-500 איש, מחולק למספר יחידות משנה שעל שריון חרוט הנחש המכונף של 'אדון הטירה הרמה'. חרף הרושם הראשון והתפקידים הרשמיים של הכוח, מדובר בהרבה יותר מ'משמר עיר': גם אם כרגע, אנשיו של הלורד עוסקים באורח שוטף בשמירת סדר וסיוורים, הרי יודעי דבר מספרים כי מדובר בכוח צבאי מיומן לכל דבר ועניין, שמתאמן באורח שוטף למלחמה, כולל כנגד כוחות גדולים ממנו פי כמה במספרם.

"הסערה הכחולה" (Evenstorm): זהו עיקר כוחו של לורד אבאריל, המחולק לשלוש יחידות משמר תחת הפיקוד העליון של האביר לאנת'וניון קור-אורטיריל הבן – בנו ויורשו של יועצו הבכיר של הלורד אבאריל וראש משפחת אורטיריל, ובן-דודה של לידי אבאריל. המשמר

בסופו של דבר, התגלע בין השניים קרע חריף - לאחר כמה כישלונות שהעלו את חמתו של אביו, ובעיקר כססוך שלו עם אורגי הערפל הגולים, שהחל כנראה ממה שאלטריק טוען כי היה ניסיון חיזור.

בסופו של דבר, ולאחר שלידי אבאריל חרגה ממנהגה והגנה בחירוף נפש על בנה הבכור, עקר אלטריק מטירת אבאריל אל נכסי המשפחה בעיר המחוז אנ'מירלור, אותם הוא כעת 'אחראי לנהל'. בפועל, הוא מעביר את ימיו בחברה הגבוהה של אנ'מירלור, כשהוא שורץ בנשפים וגם ובפונדקים היקרים יותר בעיר - ומזדמן לטירת אבאריל אך ורק מפעם לפעם, בעיקר באירועים רשמיים.

אלאנדרין אבאריל

עלמה בעלת שיער זהוב בהיר, שרבים אומרים שיופיה הנשגב והנדיר של אחות-סבה דאר'לינטרה שב והתגלם בה; בניגוד לאחיה, היא מעולם לא גילתה ולו שמץ כשרון במסורת היצירה של המשפחה - או כפי שנהוג להתבדח (בלחש!), שחוסר כשרונה ותיעובה לליטוש אבנים יקרות נופל אך במעט מחיבתה לענוד אותן לאחר שלוטשו.

לעומת זאת, ואף זאת באורח דומה לדאר'לינטרה המנוחה, אלאנדרין גילתה ניצני כוחות מאגיים שהביאו את אביה לשלוח אותה בסופו של דבר אל 'החצר הכחולה'.

במשך שנים, אלאנדרין גדלה בצילו של הבן הבכור והיורש אלטריק - ובין השניים שרר מאז ומעולם תיעוב הדדי. היא נחשבה לילדה מפונקת ולא חכמה במיוחד, שידעה בעיקר לעשות מהומה כל אימת שמבוקשה לא ניתן לה; ומעולם לא התעייפה להתחרות עם אחיה הבכור בחמדנות למותרות.

אלא שלפי השמועה משהו החל להשתנות בה, לאחר שחסדו של אחיה הבכור סר מפני אביה – או למצער, לורד אבאריל היה מוכן להעמיד למבחן נוסף את התרשמותו הקודמת, שבתו אינה יותר מטיפשונת מפונקת וקפריזית.

שמועה מספרת, כי במהלך אותה תקופה, יצאו האב והבת למסע חשאי של ימים ארוכים בגפם, בתוך הוואדיות הקודרות החורצים את הגבעות החומות ומוכות הרוח ממזרח לטירה; ואיש אינו יודע מה נאמר ומה קרה שם. כל מה שידוע, הוא כי חודשים מספר לאחר מכן, שילח לורד אבאריל את בתו אל החצר הכחולה – כאשר הוא מנצל את המנהג האימפריאלי הישן, לפיו כוהנת אינה יכולה לסרב ללמד אישה צעירה בעלת כוחות מתאימים. כך, שתל את בתו כמעט בגלוי בתור 'עניו ואוזניו' בלב מעוזה של הכוהנת לינטוראל שנואת נפשו.

מספרים, כי אלאנדרין אמנם נותרה מפונקת וקפריזית, מתענגת יתר על המידה על חיזורים ומחמאות ליופייה, ולהוטה תמיד אחרי תכשיטים נאים וחפצים דומים. אלא שלצד כל זאת, אלאנדרין החלה מגלה ערמומיות שאינה מביישת את אביה, והיא דואגת ללמוד מלינטוראל את

שבמערב; ומונהג בידי קצין משמר מלכותי לשעבר בשם קאראליר מית-גווינרוס, שאינו סר למרותו של לאנת'וריון הבן - ואומרים שהיחסים בין שניהם מתוחים מאד, ולא רק מהסיבה הזו.

"עלמת המצולה": הכוח האחרון, הקטן והמובחר ביותר שעומד לרשות לורד אבאריל הוא משמר הטירה שלו; קומץ לוחמי עילית עטויים שריון מהודר, עם סיכות ממתכת יקרה שמעוצבות כמו צלמית של עלמה עם שיער ארוך ומתבדר - יש אומרים, מזכרת לחרשית הנשק המנוחה מבית ואר-נארט'ול, אותה אהב תילסאריון אבאריל אהבה נואשת וחסרת סיכוי בנעוריו.

על הכוח הזה, מפקדת קוסמת מסתורית בשם אראנסירי, שמעט מאד ידוע אודותיה, מלבד תיעוב עמוק שלה כלפי הורד האפור וכל מי שקשור בה. לפי שמועות מסוימות שמתרצצות בפונדקים, לורד אבאריל זכה אי-כה גם לנאמנותו של עוג מהצפון, לוחם-קוסם רב עוצמה שהסתכסך עם חבריו אי-שם בביצות אורגאקה; הגם שלא ברור מה יכול היה הלורד להבטיח כדי לזכות בנאמנותו של בן-ברית כזה.

העיירה מארוויר' ויריבו של לורד אבאריל

העיירה מארוויר' הינה ישוב הגבול שבין בקעת קירין ליער וארת'ארון ונקודת המעבר לכל הנוסעים ושיירות המסחר שבין שני המחוזות.

העיירה שוכנת בתוך המנהרות האפלוליות שיצרו שורשיו של עץ אדיר, שנישא לגובה עשרות מטרים מעל כל עצי החנית המצהיבים של האזור; המסורת מספרת שבעבר הרחוק, העץ לבלב באדום וזהוב, והיה דומה מאד לעץ הענקי שנישא מעל הכפר טולו ומקודש על-ידי תושביו הנוקשים של אותו כפר.

אלא, שעוד לפני ההתנפצות, לא ברור מדוע (למרות שיש סיפורים רבים ושונים, לא פעם סותרים, על הסיבות), החל העץ של מארוויר' לגווע במהירות - וכיום הוא מושחר ומת כמעט לגמרי, מלבד החזויות והפטריות שגדלות על כמה מחלקיו.

העיירה עצמה היא אוסף של רחובות שבתיהם צמודים לקירות העציים, או מתפתלים סביב שורשי ענק שחודרים את הקרקע כמו צינורות עצומים; עם מעברים צדדים צרים יותר, שנכנסים לתוך חרכים בקליפה העצומה, ובורות עמוקים שבכמה מהם בוערות קטורות כדי להרחיק חרקי-מעמקים ומזיקים נוספים שמתחרים עם הדיירים האנושיים על מעמקי החלל האפלולי.

הגם שבאורח רשמי, מארוויר' נמצאת בתחום שיפוטו של לורד אבאריל, ואנשיו מזדמנים לתוכה באורח תדיר במסגרת הפטרולים שלהם על דרך המלך הדרומית, הרי שבפועל, מזה עשורים העיירה עצמאית למדי, וחלק גדול מתושביה שוטם בגלוי את 'אדון הטירה הרמה'; כמו כן,

מורכב מתערובת מוזרה של צעירים שאפתנים ממוצא אנ'מירי (פחות או יותר) שגדלו בתנאי דלות יחסית סביב טירת אבאריל, ליד 'החצר הכחולה' ובמקומות אחרים, כשהם ניזונים מסיפורי תהילת עבר, ורואים בקנאה ושנאה את עלייתם לגדולה של בית אנזאריון והפאר'ליל המקיפים אותו, ואת עושרם הרב של האחרונים.

רבים מאותם צעירים מתוסכלים מעריצים את לורד אבאריל בתור המשענת האחרונה של האימפריה, ובטוחים כי תחת פיקודו, יעלו לגדולה ויחיו את העבר המזהיר; לצידם משרתים שכירי חרב מיומנים, רבים מהם מיער וארת'ארון, בעלי רקע וניסיון קודם בשירות הלגיון השלישי של האימפריה; כמו כן, משרתים במשמר כמה הרפתקנים לשעבר וקומץ גולים מנסיכות אורמ'תיריל.

מפקד המשמר, לאנת'וריון קור-אורטיריל הבן, הוא אביר ולוחם מעולה, ידיד לשעבר של אלטריק אבאריל שהתרחק ממנו בשנים האחרונות.

לאנת'וריון ידוע בשנאה הבוערת שלו כלפי הפאר'ליל, שחריגה בעוצמתה אפילו יחסית לתומכי בית אבאריל; מספרים, כי בעבר דווקא התרועע עם טיפוסים שכיום היה מתרחק מהם, כולל עם ההרפתקנית הצעירה ומעריצת הפאר'ליל רל'אנדרי ('ליוטנטט ראלר') – עד שיחסי הקרבה ביניהם הפכו לשנאה בוערת.

כיום, לאנת'וריון נראה כאילו הוא חי עבור המלחמה העתידית שהבטיח לורד אבאריל, בה יטואטאו הבוגדים והפאר'ליל המזוהמים מבקעת קירין, בקרבות אדירים ומלאי תהילה; ולא פעם, הוא כמעט מתמרמר על הזהירות של 'הלורד בטירה הרמה', שלא ממהר לצאת אל הקרב האדיר שהבטיח, אלא מחכה בסבלנות לשעת כושר מאוחרת יותר.

כאשר הוא אינו מתרוצץ מאימון לאימון ומפטרול לסקירת כוחות או בחינת מגויסים חדשים, ניתן למצוא את לאנת'וריון הצעיר בביתו של אביו (היועץ לאנת'וריון האב), נוטל חלק באירועים שמארגן הלה - עם שלל תקרובת ויינות משובחים - עבור זרים נכבדים האוהדים את לורד אבאריל; במקרים כאלו, לאנת'וריון הבן נוהג להתערב בשיחה לא פעם בנאומים חוצבי להבות; לחלופין, אפשר למצוא אותו כשהוא יושב עם כמה מהקצינים הזוטרים בפונדק "עין הנחש" שחולש על הכיכר של ואלקוריל עילית.

"ורד הכוכבים": היחידה הרביעית והמובחרת שסרה למרותו של לורד אבאריל, היא יחידה של אורגי ערפל, מורכבת מפרשים כבדים (הגם שהם מסוגלים ויודעים היטב להילחם גם רגלית) וקשתים רכובים שמאומנים ביריה למרחק ארוך מעל גבו של סוס דוהר.

כוח העילית הזה, שבניגוד לשאר אנשיו של הלורד עוטה גלימות בהירות, כולל בתוכו לפי השמועה כמה וכמה פלדינים מיומנים, ששרדו את חורבן ממלכת האור

מאז, המקום נחשב כמקולל ורדוף רוחות, והמקומיים מעדיפים להמנע ממנו. יש המספרים, שרוחות הילדים שנרצחו הפכו לאורות תועים, שמסוגלים להשמיע הדים של צחוק ילדים קלוש, וזה מהפנט נוסעים ומושך אותם אל מותם, בעיקר בעונות הגשמים והבוץ הטובעני.

אחרים מרכלים כי בהמות גמלוניות מוזרות, הנראות כעשויות בוץ וסיבי צמחים, שורצות בבריכות בסמוך למיקומה המשוער של החווה (גם השביל שהולך לשם, ניטש ונמחק כמעט לגמרי עם השנים).

רבים במארוויר' מאמינים כי בתה של ראשת העיר הנוכחית, מאר'ליסיה (ע"ע), אינה בתה הטבעית, אלא אחת מילדי אורטיריל שנמלטה מהטבח ואיבדה את זכרונה; וכי מאר'ליסיה, שהיתה אז הרפתקנית ונוסעת נועזת, מצאה אותה במקרה תועה ביער – וכי שברי הזכרונות קשורים בשנאה התהומית של רל'אנדי הצעירה כלפי משפחתה הקודמת (אם מאמינים לסיפור) וכלפי לורד אבאריל.

מאר'ליסיה דיר'נורן, ראש העיר הלא לגמרי רשמית של מארוויר', היא מנהיגת יריביו המקומיים של לורד אבאריל.

מאר'ליסיה היא אישה אנ'מירית גדולה ובהירה, שכוחה במותניה גם לאחר יום הולדתה השישים (הגם שגילה המדויק לא ידוע). המראה שלה, על תלתליה האפורים הקצרים וכתובות הקעקע הצבאיות על זרועותיה, כשהיא הולמת בסדן שלה, או שותה בחברת מכרים, הינו מחזה מוכר למדי בעיירה הדרומית.

מספרים עליה, כי היא נולדה דווקא בואלקוריל, ובילדותה הכירה היטב את בני אבאריל והייתה מיוודת איתם – בעיקר עם הגבירה אלת'ירלין, אותה מאר'ליסיה העריצה וחלמה להיות לוחמת אדירה כמוה.

לפי השמועות, שנאתה של מאר'ליסיה לתילסאריון אבאריל החלה לאחר העלמותה וכנראה מותה המסתורי של אלת'ירלין – מוות שמאר'ליסיה האמינה ומאמינה עדיין בכל ליבה, כי ת'ילסאריון אשם בו.

מאר'ליסיה הצעירה נאלצה להימלט דרומה, לאחר שהשתכרה ונתנה פומבי לדעותיה, כולל איומים כי תחנוק את ת'ילסאריון אבאריל כמו ידיה; לאחר מכן, בילתה למעלה משני עשורים ביער ואראת'ארון, בין היתר כנפחית בשירות הלגיון השלישי. מספרים עליה, כי באותה תקופה הרגה כמו ידיה את אייל שחור עצום, מעוות ונוטף רעל – שראשו תלוי היום כמזכרת מעל היכל השתיה הפרטי שלה. לפי חלק מהסיפורים, היה לה בן-זוג בדרום, אבל הדברים הסתיימו באורח טראגי – עניין שמאר'ליסיה אינה מוכנה לדבר עליו ומקדירה כמו סופה

רבים כאן חוששים מהקשרים בינו לבין שכירי חרב וגורמים בלגיון השלישי של ואראת'ארון, שגם הם רחוקים מלהיות אהובים במארוויר'. המחלוקת בין מתנגדי הלורד לתושבים אחרים שדווקא תומכים בו 'יורדת עמוק לתוך שורשי העץ', ומשתלבת בכמה וכמה יריבויות מקומיות.

"החווה השחורה": בית חווה גדול ומבודד יחסית שנמצא מרחק של יום רכיבה ממערב למארוויר' (ובפועל, יומיים שלושה של פילוס דרך ביער צפוף ולא ידידותי, לעיתים מוצף בבריכות בוץ).

זהו מתחם ישן ומבוצר עם חומות ושניים או שלושה מבני אבן כהה, שלא ברור מי היו בעליו לפני קריסת האימפריה – אם כי יש האומרים שהיה בבעלות מלומד מתבודד; כיום, המקום חרב ושקוע למחצה בתוך בריכת בוץ גדולה. על הקירות שעודם חשופים וטרם שקעו אל תוך הבוץ, ניכרים עדיין סימני שריפה שצבעו אותם בשחור עמוק ומפחיד, שאפילו צמחי ביצה ממעטים לגדול סביבו.

המסורת המקומית מספרת, כי לפני שלושה עשורים, שכנו בבית אחד מאחיו הצעירים של "יועץ הלורד" לאנת'וריון קור-אבאריל⁶ ביחד עם אשתו הצעירה וילדיהם. אנשים במארוויר' – בעיקר אלו שאינם מתומכי אבאריל – אוהבים לספר כי הוגלו לשם בשל חמדנותו וצביעותו של היועץ אורטיריל, שמחד-גיסא דיבר גבוהה-גבוהה על ערכים אנ'מירים, אולם מאידך גיסא סילק את אחיו הצעיר ורעייתו, שייצגו את אותם ערכים באורח טוב בהרבה ממנו, הכל בעודו קובל על "האישה התכננית" שהרעילה את לב אחיו נגדו.

מסופר כי במשך כמה שנים, חיתה המשפחה הגולה בחווה, החלה להתבסס שם, אנשיה היו מגיעים למארוויר' ומוכרים שם זפת ואבני-בוץ, בתמורה לציד ומשקאות, כולל יין-עפצים משוכח שהיה חביב מאד על בעל החווה או רעייתו.

אלא, שאז, בבת-אחת, בעיצומו של חורף קשה וגשום, אבד הקשר עם המשפחה – ורק חודשים לאחר מכן, החלו להגיע שמועות שראש המשפחה נתקף בטרורף ורצח את רעייתו וילדיו, כשהוא עצמו מתאבד לאחר מכן.

יש הטוענים כי הדברים קשורים בדבר-מה שנכרה מתוך הבוץ העמוק ועדיף היה שישאר שם, ואפילו כי אבי המשפחה הפך לקורבנה של רוח רעה שמסוגלת להכנס באנשים כמו דיבוק.

כך או אחרת, מסופר כי זמן קצר לאחר מכן, עשה החורף הסוער את שלו, וכל החווה הוצפה בכמות עצומה של מי בוץ; ומאז ועד היום חלקים רבים שלה קבורים עמוק מתחת לנוזל החום-שחור.

*6 לא אביה המנוח של הליידי ארמילין, אלא האח הצעיר יותר, שגם שמו נשכח והושמט משום-מה מהרשומות.

שהופך אותה למעשה לנצר למשפחת אור'טיריל ושארית
בשר של יועצו של לורד אבאריל ושל לידי אבאריל
עצמה: שורה הצהבהב ומבנה גופה מזכירים הרבה יותר
את הלורד ובני משפחתו מאשר את מארליסיה.
כיום, רל'אנדרי היא באמצע שנות העשרים שלה, וידועה
כהרפתקנית צעירה שמלאה תמיד בסיפורים (אולי
מוגזמים בעליל) על הצלחותיה – בין היתר, טענתה כי
צמיד עתיק ונדיר שמצאה לאחר קרב גבורה חסר עדים,
הקנה לה כוח כשפים חזק שקשור באור בוהק. היא נוהגת
לעטות תלבושת צבעונית וצעקנית, ולמרות מוצאה
האנ'מירי בעליל – היא ככל הנראה התומכת המושבעת
והקולנית ביותר של הפאר'ליל, ושנאתה ללורד אבאריל
ומשרתיו (כמו גם רצונה להתעמת איתם בפועל) בוערת
וקנאית בהרבה משל אמה.

רל'אנדרי, שהפכה את עצמה למפקדת 'מיליציה' קטנה
של הרפתקנים (רובם ידידים קרובים וחלקם מאהבים
שלה), וזכתה לכינוי הספק רציני וספק מלגלג 'ליוטננט
(ראל')', מעריצה בקולניות כל דבר שנוגע לפאר'ליל
ולמנהגים שלהם, ומסרבת בתוקף לשמוע כל ביקורת,
לרבות הערות כי לפי דתו המיוחדת של הנביא הירוק,
מעמדה של נשים כמוה עתיד לצנוח למעמד שאינו רחוק
מזה של סחורה. לשיטתה, כל הדברים הללו הם הגזמות
או שקרים שמפיצים 'אנשים מלאי שנאה' כמו לורד
אבאריל, או לחלופין הם "תגובה מוצדקת לכל
ההתעללות של האימפריה באנשים הנפלאים האלו".
ידועה למשל הפעם בו, במסגרת עימות עם אחד מקציני
הלגיון השלישי שהזדמן לעיירה, צעקה לעברו כי "היא
אינה מעוניינת לשמוע יותר אנ'מירים זקנים; היא רוצה
להקשיב דווקא לפאר'ליל, לגורג, ולכל שאר היצורים
החיים הנפלאים על-פני האדמה העתיקה והמבורכת
הזו".

כמה מידידה, לרבות בן פאר'ליל בשם ארנאז, שאר-בשר
רחוק וגולה של משפחת אנזאריון שהסתבך בזמנו עם
'מעגל עופרים אדוק מדי' בו היה חבר, מזהירים את
רל'אנדרי שהיא מרחיקת לכת יתר על המידה בפרשנות
האישית והמקורית מדי שלה לדת הפאר'ליל ולאורח שבו
היא נותנת לה פומבי; וכי כמה מאנשי השיירות של לורד
אנזאריון שעברו בעיירה כבר החלו לוטשים בה מבטים
זועמים ואפלים, אולם רל'אנדרי מסרבת לשמוע.

יש אומרים כי גם אמה של רל'אנדרי מנסה לרסן את בתה,
ועד כה שללה, גם אם בעדינות, את כל רעיונותיה
להתעמת במישרין עם אנשיו של אבאריל – בין היתר,
בנימוקים שתחילה עליה לאמן את אנשיה, ולסיים
בהצלחה מטלות פשוטות יותר, כגון ביעור של מיני
יצורים מזיקים שמטרידים את שולי העיירה, ואת
הפונדקים והחוות הסמוכים אליה.
מספרים, כי שמעו כוח ההרפתקנים שהקימה רל'אנדרי,
התבטאויותיה הפומביות התדירות, כמו גם הסיפורים על

כאשר היא נשאלת בעניין (אם כי מספרים, כי הדבר קשור
לטינה בינה לבין כמה ממפקדות הלגיון השלישי).
כך או אחרת, בסופו של דבר היא שבה והתיישבה
במארווירת' – מבוגרת, גדלת-גוף ומצולקת; ועמה
הביאה ילדה צעירה (רל'אנדרי, ראה ערך), שהבריות
מתוכחות, האם היא שלה, או שמא הנפחית הגדולה
מצאה אותה משוטטת ביער, או הצילה אותה מגורל אפל
באחד ממסעותיה, לפני שאימצה אותה.

מאר'ליסיה טוענת כי היא חזרה לבקעת קירן אך בכדי
להשתקע ולחיות חיים שלווים כבעלת מלאכה, אולם
חרף זאת, היא צברה כוח ותומכים, בעיקר לאחר שסייעה
מאד לארגן את אנשי העיר ולהדוף פשיטה גדולה של
יצורים חרקים, תוך מציאת ושריפת הכוורת הנתעבת
שלהם; בהדרגה, רבים מראשי המשפחות המקומיות
החלו לרחוש כבוד לקולה המחוספס, שידע לומר דברי
טעם קצרים וקולעים; בין היתר בכל הנוגע לארגון
הכספים של העיר והיחס הראוי מול הסוחרים השונים;
עוד מספרים, כי דווקא טעות יהירה שעשה יועצו של
לורד אבאריל, לאנרת'וריון האב, היא זו שסללה את דרכה
של מאר'ליסיה והביכה מאד את תומכי הלורד בעיירה
הדרומית – עניין עליו הלורד לא סלח עד היום ל"יועצו
הנאמן" ודודה של רעייתו.

מאר'ליסיה טוענת כי אינה מעוניינת בעימות ישיר עם
לורד אבאריל – והגם שלעולם לא תודה בכך בפומבי, היא
אינה מחבבת את קנאי הפאר'ליל הצעירים ומבינה את
הסכנה שנשקפת מהם, גם לאנשים מסוגה; וכן היא
טוענת כי לשני הצדדים היריבים יש אינטרס לשמור על
שקט ולתמוך במסחר שעובר בעיירה; אולם מנגד, היא
אינה מהססת להגדיר את התוכניות והעמדות שלו כטירוף
בעיקר, היא מתנגדת נחרצות לרעיון להבאת שכירי חרב
מהדרום אל תוך מעבר וירת', וכן לנסיגותיו של לורד
אבאריל לחתור תחת המועצה של הבקעה, במסגרת
ניסיונותיו לפוצץ את הסכם השלום בין מאמיני
ההשתקפות הכחולה לעוצרת הורד האפור – מה שעלול
להפוך את הבקעה, במקום או במאוחר, לשדה קרב;
מעבר לכל אלו, יודעי דבר אומרים כי מאר'ליסיה לא
סלחה ללורד אבאריל לעולם על מה שקרה לאלת'ירלין,
והיא מחכה לעת הנכונה לנקום בו – הגם שהיא יודעת
היטב כי המיליציה של מארווירת' אינה בת תחרות לצבאו
של שנוא נפשה.

רל'אנדרי דיר'נורן ("ליוטננט ראלר"):

בתה הצעירה (יש אומרים המאומצת) של ראשת העיר,
היא אישה צעירה ומרשימה, בנויה היטב, בעלת שיער
צהוב ארוך ודיבור רהוט, נלהב וכובש. לפי חלק
מהסיפורים במארווירת', היא בתה של ראשת העיר
מאהובה המנוח מדרום וארת'ארון; ולפי גרסה אחרת,
מאר'ליסיה מצאה אותה היכנשהו ביער – ויש המרחיקים
לכת ומספרים, שרל'אנדרי הפעוטה הייתה הניצולה
היחידה מפרשת הרצח ב'חוה השחורה' (ע"ע), מה

מארווירת': הדמות גדלה באווירה החופשית יותר של מארווירת', על רחובותיה המוצללים שבין שורשי העץ הענק, פונדקיה ההומים בהם ניתן לדבר בחופשיות יחסית ולפגוש נוסעים רבים שחולפים בין יער ואת'ארון לבקעת קירן ולהיפך; משפחות רבות עניות יותר מתושבי ולקוריל, ומצטופפות ב'בתים' שהן למעשה מנהרות צרות בתוך חלל הגזע או אחד השורשים, ומתפרנסות משלל עבודות כפיים – החל מהפקת שרף ודבשה, המשך בשירותים לנוסעים על הדרך, וכלה בחקלאות וחטיבת עצים; אחרות מתפרנסות ממסחר זעיר ורוכלות, ויש אף כאלו – בעיקר ביישובים הקטנים יותר ובחוות סביב מארווירת', שחיים מצייד ופרוונות.

מארווירת' של היום היא מקום חופשי יחסי, הגם שצילו של לורד אבאריל שורה עליה, והיא קרועה בין תומכיו ומתנגדיו של האדון הרם – כאשר רוב האחרונים תומכים בראשת העיר מאר'ליסיה, וחלקם גם בבתה הנלהבת והקנאית.

קלסוריל החדשה: הדמות היא אורגת ערפל שזוכרת במעורפל את תפארתה של ממלכת האור שממערב לים, ואת זוועות החורבן – בין אם היא עצמה נמנתה בצעירותה על חיילי צבאו של המלך האחרון ובין אם הדמות היא (מה שסביר יותר) אחת הצעירים שהיו ילדים ונערים כאשר החומות נפלו, ובני-אדם פראיים ובוגדניים, כמו גם המוטציות של האנ'גורג, היו בכל מקום, שרפו את הגנים והפכו את הרחובות העתיקים והיפיים לנהרות של דם.

כעת, לאחר חיי פליטות או אולי מעבר דרך 'ידו הנעימה' של סוחר עבדים, הדמות התגלגלה ובילתה את השנים האחרונות במתחם האבן החומה ומוכת הרוחות שבין טירת אבאריל לבין פתחת הגיא המזרחי על החורבות העתיקות ומוכות האפלה שנמצאות תמיד מעבר לשערים, מכוסות אבני מפותל וחול.

מתחת לניסיון, יש האומרים הכמעט כפייתי, לעטר את בתי האבן הסדוקים בפרחים, משוכות, פסלים וקישוטים שיזכירו את המולדת הישנה, והכבוד המחודש (לפחות למראית עין) בכך שהגולים מצאו בית חדש, וחלקם משרתים ביחידות העילית של לורד אבאריל ועוטים את מדיו, המתח בתוך 'המשכן המחודש' הוא גדול, ומתחתיו שורצות אכזבה ועצב עמוק.

מתחת לגינונים ולמאמץ המשותף 'לשחזר את האגדה' או שרידים ממנה (אורגי הערפל שאינם משרתים ישירות את לורד אבאריל עוסקים בכריה, עבודת אבן, אריגה ולעיתים גם צורות ייחודיות של גננות), הדמות נחשפה למתח הגדול בין מנהיגי הקהילה, הדורשים נאמנות והוקרת תודה ללורד אבאריל, וממריצים את האחרים לנסות 'להעמיד פנים' שהם חיים כמו פעם, לבין רבים אחרים, שממורמרים על ההתנשאות של אבאריל וחצרו, ועל היחס לו זכו מבני אדם בכלל; על כך שהם נאלצים להעמיד פנים שבתי האבן החומה בפתח החורבות הם

צמיד הקסמים שלה, הגיעו גם הגיעו אל אוזניו של לורד אבאריל במרומי הטירה שלו, בין היתר באמצעות מפקד המשמר שלו, לאנת'וריון הבן.

האחרון ביקש כמה פעמים מהלורד את הכבוד לפשוט על 'הקן של הזונה' ולהסיר מעליה את ראשה כמו ידיו. לפי השמועה, לאנת'וריון עצמו לא נעדר אינטרס אישי, ולא רק 'נעלב בשם הלורד הרם שלו' – והדבר קשור לדרך בה, עד לפני מספר שנים, הוא ורל'אנדרי היו דווקא מקורבים ואולי אפילו יותר מזה – לפני שהפכו לשונאים בנפש. לורד אבאריל, מצידו, מסרב לתת אישור ומסתפק לפי השמועה בצחוק יבש.

"אה, ידידי הצעיר וחסר הסבלנות. עוד יבוא היום בו נבחן את כוח הקסמים ה... אדיר של ליוטננט ראלר וצמיד-הגיבורים הכל-יכול שלה, ונלמד אותה בדרך הקשה מה ההבדל בין שאגאט שחור לשאגלוט גינה. כרגע, חוששני שהיא משרתת אותי טוב יותר כשהיא חיה, נושמת ודברנית, כך שהנקמה הקטנה שלך תאלץ להמתין. האם היין לטעמך, נערי? אני רואה שלא נגעת כלל בגביע שלך!"

מקור ומוצא אפשרי לדמויות שחקן

ולקוריל: הדמות נולדה למשפחה אנ'מירית טהורת-דם (או לכל הפחות משפחה 'מעורבת' שמחשיבה את עצמה כטהורת דם), שחיה באחד מבתי האבן הנוחים יחסית של העיירה ולקוריל תחתית, או אם התמזל מזלה, בבתי המידות המפוארים של ולקוריל עילית.

בין אם מדובר במשפחה שחיה מסחר במחצבים מקומיים, יצירת שכיות חמדה מאותם מחצבים, או אולי דווקא מפיקה פרנסה מהשדות הנאים שסביב ולקוריל (שלא לדבר על אלו שהתמזל מזלם להיות בשירות ישיר של הלורד או המשמר שלו), הרי דמות שכזו גדלה לחיים נוחים יחסית, במקום שחולש על דרך הסחר הדרומית, מתחת לעינו הצופה תמיד של לורד אבאריל.

בין אם הדמות מאמינה בכך כיום או לא, היא גדלה על סיפורים של ימי הזוהר של האימפריה, והבגידה הכפולה של אספסוף המורדות של ורד אפור והפאר'ליל החמדנים והקנאים, שניצלו את האסון לטנף ולהחריד את שרידי התהילה של ימי קדם; ועל כך כי הלורד היוצר בטירתו הרמה, הוא למעשה המעוז האחרון שזוכר את תהילת האימפריה ועמל להשיב את האדונים האמיתיים על כנם, או לפחות לבלום את בני העוולה, הבוגדים והפראים מלטנף ולהשחית את מה שנותר מהם; כי עינו של הלורד רואה הכול, ובטירתו חבויים אוצרות רבי-עוצמה מימי האימפריה, שיום יבוא ויוצאו למערכה. דמות שכזו למדה כנראה, כבר מגיל מוקדם, כי אסור ומסוכן מאד לפקפק בגלוי בלורד, בכישרונו ובחוכמתו.

‘כמו הבית שאבד’ וכי אפשר בכלל לשחזר חלקים ממה שהלך ללא שוב.

קלאן גיר-מירץ’ (גורג): קלאן גיר-מירץ’ שכן פעם בעמקים הסלעיים לא הרחק מטירת אבאריל; הוא היה קלאן גדול, בעל אם ביצים משל-עצמו, שמצא פרנסה ובשפע ממי הגופרית ומהאצות באזור. כמה מהגורג היו רוקחים שיקויים, מאכלים וצבעים, שבני-האדם היו קונים במחיר מפולפל.

אלא, שמזלו של הקלאן השתנה לרעה, כאשר כורי הגופרית שלו חפרו עמוק מדי, ושחררו זוחלים טורפים, שהפילו רבים מבני הקלאן וגם טרפו את אם הביצים הגדולה ורבים מצאצאיה הצעירים ביותר. אלו מהגורג ששרדו, נאלצים לחיות מסביב לבני-האדם ולמצוא את פרנסתם משיקויים זולים ורוכלות, כאשר – חרף המדיניות הרשמית של לורד אבאריל שהורה להתייחס לנוכחותם בסובלנות – רבים מבני האדם בזים להם, או גרוע יותר, מתנכלים להם בתור אספסוף של גנבים

ונוכלים קטנים וחסרי ערך, החשודים תמיד כי הינם מרגלים עבור אויבי הטירה.

בני גיר-מירץ’ (שמסופר עליהם, שעורם מעט צהבהב יותר משל גורג אחרים – אולי בהשפעת הגופרית בה עסקו במשך דורות על דורות) נאלצים לחיות באורח רופף יותר מקלאן גורג רגיל; חלקם מחקים במעט את בני האדם המקומיים, ואחרים ממתינים לכך כי אחת מהנשים שנותרו בקלאן, תתפתח מספיק כדי להפוך ל’אם ביצים גדולה’ חדשה – מה שיצר תחרות עזה, לעיתים גובלת בשנאה של ממש, בין המועמדות.

גורג צעירים לא מעטים, מנגד, חולמים על העושר והמחצבים שאבותיהם נאלצו לנטוש בעמקים המוצללים כאשר ברחו מהלטאות הטורפות, וחלקם חולמים לצבור כוח די הצורך בכדי שיוכלו – יום אחד – לקחת בחוזק יד את מה שמגיע להם, ולנקום נקמה אכזרית בזוחלים הטורפים ובכל הביצים שלהם.

כמה מאותם צעירים הפכו עם השנים להרפתקנים צעירים שצברו ידע על ארץ הנקרות והגאיות המסוכנים ממזרח לטירה, ומחפשים לא פעם חומרים וצמחים כאלו ואחרים שגדלים שם.

פרק 4.5

דרום מזרח הבקעה, העמק העתיק של טולו

אוכלוסייה: כ-4,000 איש

מהם כ-2,500 בכפר טולו עצמו, והיתר מפוזרים בחוות ומאהלי רועים ברחבי העמק; כ-200 איש או מעט יותר מזה מאכלסים מחנה של אנשי לורד אנזארין בקרבת "כפר המנודים" בצפון-מערב האזור.

שליט:

ראש הכפר של טולו, נארג טול"גראל.

נמוכים ברובם - כאשר הגדולים יותר מתהדרים בהיכל-משפחה מאורך ומרשים יותר מיתר המבנים. כל אחד מהמתחמים מוקף בדירים וגדרות, ומופרד – לעיתים על-ידי ואדי סלעי או מכשול טבעי אחר – מהמתחמים האחרים. במרכז הישוב, גבוה על המתלולים, נישא עץ עצום לגודל בעל עלים אדומים-זהבהבים ארוכים, ובעונות מסוימות (באביב ובסתיו) הוא מניב אשכולות של פירות שדומים במראה ובטעם לזיתים מאורכים ומוזרים. העץ הענקי, שלפי המסורת המקומית הובא בתור שתיל מ'ממלכה קדומה ומכושפת' ממנה באו אבות-אבותיהם של רועי טולו, נישא לגובה של כמעט מאה מטרים, גזעו העצום משתרע על קוטר של לפחות שלושים מטרים, וסביבו חפורות תעלות מדופנות בגסות שיוורדות אל חדרים מוזרים וסגורים לזרים, עמוק מתחת לפני האדמה; באחד מצדדיו, במקום בו אחד השורשים גולף לצורה דמויית מדרגות ומשטח מוגבה ומלא במטפסים מוזרים, מתכנסים מפעם לפעם הנכבדים של טולו – הכוונה בדרך בדרך-כלל לראשי המשפחות הגדולות, לעיתים בתוספת לוחמים ידועים ואלמנות קשירות שחיות בכמה מהחדרים מתחת לגזע. כל אלו מתכנסים כדי לדון בענייני השעה, לבחור מנהיג זמני או ליעץ לראש הכפר בכל הנוגע למגעיו עם הזרים שמחוץ לעמק.

הגעה ועזיבה

קיימת למעשה רק דרך עגלות אחת ממרכז בקעת קיירן אל עמק טולו, והיא לא אחת משובשת ודורשת מסע איטי של מספר ימים עד שבוע, תלוי בקצב של הנוסעים או השיירה, בעונה ובמצב הדרכים.

"אנחנו? תמיד היינו כאן, מאז תחילת העולם והמלך הזקן של היער בגללו עזבנו את הבית הישן. מאז, אנחנו בעמק הזה, רועים את הכבשים, ושרים את השירים שלנו. מלכים קמים ונופלים, ערי אבן גדולות וקרות קמות והופכות להריסות שהדשא בולע לאט. אבל אנחנו נשארים. כדאי שאתה תזכור את זה יפה ותיתן מספיק כבוד, כל עוד אתה בעמק הזה"

תיאור כללי

דרום-מזרח בקעת קיירן היא עמק צדדי שנראה כמו אצבע שלוחה לכיוון דרום-מזרח; עמק טולו, כפי שהוא משתרע מפאתי היער הצפוף והמוזר של אניקוריאל ועד למרגלות רכס קאראנסיל, הוא ארץ ירוקה-אפרפרה של דשא גבוה צומח בין סלעים, אגמים קטנים חבויים למחצה בערפילים, ומפעם לפעם, שרידיו של פסל עתיק או עמוד ענק שכוח שקרס לפני מאות שנים רבות ונבלע בהדרגה בין השיחים המרשרשים. עמק טולו מוקף ברכסים גבוהים משלושה כיוונים, כאשר ממזרח ומדרום-מזרח צופות עליו 'מקורב' כמה מהפסגות הדרומיות הנישאות של רכס קאראנסיל, ומוסיפות לנוף הטיפוסי שלו מראה של עננים קודרים ושלגי עד שעומדים בעינם כמעט בכל עונות השנה.

הישוב המרכזי של האזור, "הכפר טולו" נמצא בקצה הרחוק של העמק, במקום בו הוא מתחיל לטפס אל ברכי ההרים שמעליו. יותר מאשר כפר או עיירה במובן הרגיל של המילה, הוא עשוי להראות לזרים כמו אוסף לא מסודר של מתחמי חוות גדולים וצפופים עם מבנים

זאת, בין המבנים המאולתרים, שני הפונדקים הקטנים יחסית והרחבות שעומדות כאן, נהוג שהסוחרים הזרים נפגשים עם בני משפחות הרועים שיורדים מהכפר הראשי, ועושים עימם עסקים; זרים שסבורים שיש להם סיבה טובה לכך, יכולים לבקש בנקודה זו 'ראיון עם מועצת הכפר', שמשמעותו האמיתית היא מתן רשות להמשיך הלאה לעבר הכפר עצמו.

מאחר ובני טולו אינם מחבבים במיוחד את רוב הזרים מכל הסוגים, רק מי שאחד מראשי המשפחות המכובדות 'ערב לו ערכות של כבוד' מורשה להמשיך מזרחה ולהיכנס לכפר; מי שינסה לעשות זאת בלא היתר, עלול להיקלע למארב שתחילתו בדרישה כעושה להסביר את מעשיו, וסופו לא פעם בסילוק חפז, ולעיתים גם אלים. מסופר על בני טולו, שהסיירים שלהם רואים היטב מי עובר בדרך, גם כאשר הנתיב נראה פנוי ושומם לחלוטין מנפש חיה.

הדרך הצפונית, מצפה בורזטרוג וכפר המנודים

הנתיב הצפוני, לעומת זאת, נבלע בין אגמים בוציים מרופשים מתחת לרכס קודר, ממנו מתמרים לעיתים סלילי עשן. הרכס הזה מכונה "מצפה בורזטרוג"; שם, שקועות למחצה בצמחיה הגבוהה ובריכות הבוץ, עומדות חורבות עתיקות, רובן בשלב אחרון של התפוררות, של מה שנראה כמו עיר ישנה – יש אומרים, נקודת הגבול המזרחית של אותה ממלכה שכוחה שבייתה בגיא השומם לא הרחק מטירת אבאריל. מזה כמה דורות, קיים כאן ישוב עלוב במיוחד, משתרע בתוך חלק מהחורבות של החצרות העתיקות ומעיינות הבוץ החמים שנובעים מהסלע, כולו אוסף בקתות קש וענפים עלובות.

כאן, חיו במשך דורות אנשים מוזרים, יש אומרים צאצאים של מנודים מטולו, שהתרכבו במשך כמה דורות בינם לבין עצמם, מה שדרדר אותם במהירות (אולי לצד סיבות אחרות שקשורות לרכס ומה שמתחתיו) למצב של פראים חשוכים וקהי-מוח, שמתהלכים כמעט ערומים, מצפים את גופם בבוץ ורבים מהם מתקשים בדיבור.

השמועות מספרות כי בעלטה מתחת לחורבות ובמערות החמימות שחודרות לבין שורשי הגבעה, ישנם יצורים גרועים יותר – בין היתר, אבנוני סלע אלימים, ובהמות-הר מקורננות שקשורות לאחד הסיפורים המפחידים יותר באגדות של טולו.

החורבות המתפוררות והרכס המעשן שמעליהן, שנואים בכפר טולו ומקושרים לכמה מהסיפורים היותר טראגיים במסורות של הכפר. לפי אחת מהן, שכן כאן פעם דרקון או יצור מרושע דמוי דרקון (שיתכן ששמו היה בורזטרוג), שחולל זוועות לפני שקם עליו אחד מגיבורי טולו, נאבק בו והמית אותו – אולם הניצחון נקנה במחיר נורא, הן עבור אותו גיבור עתיק והן עבור תושבי טולו.

הדרך אל עמק טולו עוברת תחילה ביער אנ'קוריאל הצפוף ולעיתים מסוכן (מכונה גם 'היער המרצד', על שם הכוורות הגדולות שתלויות לא אחת בגובה רב מענפי העצים העצומים שלו. הדבורים (או חרקים דמויי דבורה) של אותו יער, זוהרות, בצורה ייחודית ליער זה, באור עמום כאילו היו גחליליות; אי-שם באמצע הדרך, העגלות עוברות על-פני עמוד ישן, חבוט ונגוע לכל אורכו באיזובים ושורשים, נוטה הצידה אבל חושף עדיין תבליטים עתיקים של חיות מוזרות ומקורננות שכאילו עומדות זו על זו ודוחפות את פניהן המעוצבות בגסות מהאבן החוצה.

לא הרחק משם, משתרעת צומת דרכים שכוחה בה מצטלבת דרך היער עם נתיב ישן שנבלע למחצה בעלווה ולא ברור מהיכן להיכן הוביל. מי שיתמיד בו צפונה, ימצא את עצמו מטפס על הצוקים הבוגדניים של "גבעת המקור הבורע", על צורתה הייחודית והשמועות על בעלי כנף גדולים ומסוכנים ששוכנים עליה; באותו צומת חשוכה עומד פונדק דרכים מבוזר היטב בשם "האייל הערפילי", ששייך כיום לבנו הסורר של לורד אנזאריון, טילגורן ולרעייתו דאלה, שהיא בת לאחת המשפחות העתיקות של טולו.

"האייל הערפילי" מוגן בחומות גבוהות, ומעסיק אנשים חמושים, מהם כמה וכמה סיירים, וככל הנראה לא בכדי – מסופר שהוא הותקף כמה פעמים בידי שודדים או יצורים גרועים יותר שהתגנבו אליו בחסות לילות החשוכים, הערפיליים והגשומים יותר של היער.

מרחק של מעט יותר מחצי יום של מסע איטי מזרחה על דרך העגלות המשובשת, וחציית כמה גשרים ישנים מעל לערוצים עמוקים ומעלי אד, הקרקע מתחילה לטפס במתינות, והעצים מדלדלים, מפנים את מקומם לנופים הירוקים-אפורים הפתוחים יותר של עשב גבוה בין סלעים, עם עצים גדולים יותר או אגמים קטנים מנמרים אותו פה ושם.

בסופו של דבר, לאחר כיומיים נוספים בערך של מסע ועליה איטית כלפי מעלה בדרך המתעקלת בין הסלעים וחלקות הצמחייה הגבוהה, יגיעו הנוסעים למישור גדול שממנו ניתן לראות באופק את הכפר טולו ואת העץ הענקי שנישא מעליו. כאן, הדרך מתפצלת פעם נוספת; הדרך הראשית מזרחה ודרומה חסומה למחצה בשער גדול, שסביבו שלל מבני עץ, ביתנים וגדרות; ואילו דרך צדדית יותר חומקת צפונה, לעבר חלק קודר ואפלולי במיוחד של הרכס שמשקיף על עמק טולו מצפון.

במקום הזה, שמכונה קיז-טולזאן, נעצרים רוב הנוסעים והשיירות (שאינם מרובים מדי מלכתחילה), ואסור להם להתקדם הלאה, מעבר לאותו שער ממנו ניתן לראות מרחוק את טולו – בין אם הוא שמור ובין אם לא; תחת

שלוש השירות: המסורה של תושבי

טולו

הרועים הנוקשים של טולו טוענים בתוקף, שהם העתיקים ביותר מבין תושביה של בקעת קיירן; וכי הם חיו, שרו את שיריהם וסגדו לאל המסתורי והעתיק שלהם עשרות על עשרות של דורות לפני שהחיל האנ'מירי הראשון דרך בבקעה.

הגם שהמלומדים טוענים כי בני טולו הם שארי-בשר של הפאר'ליל מהצפון, ואכן מזכירים אותם במראה, שפה וחלק מהאמונות והטקסים שלהם, הרי שבני טולו שוללים את הטענה הזו, ומבחינתם הם אינם קרובים של הפאר'ליל יותר משהם קרובים של האנ'מיריים – כלומר, בכלל לא.

הרועים של טולו אכן מזכירים את הפאר'ליל בנטייה של רובם לשיער חום-אדמדם שופע ומסתלסל, ולעיניים ירוקות או חומות, כמו גם באלמנטים נוספים במבנה הפנים; אולם מקובל שבני טולו גבוהים וחסונים יותר מהפאר'ליל, ואינם נופלים בגובהם מהאנ'מיריים – הגם שהם רחבים וחסונים יותר; עורם חיוור מעט יותר מהגוון הלבן-אדמדם של הפאר'ליל.

לטענת תושבי טולו, הגם שאל המרעה המוזר (שמו נהגה כמשהו דומה ל'דאב'באאן') שלהם מאופיין גם הוא כדמות בעלת קרניים (הגם שהצורה המדויקת לא ברורה – ולו מפני שבני טולו מעבירים מסורות בעל-פה, ומעולם לא הצטיינו בפיסול או ציור מדויקים), הרי שהוא נפרד ושונה לגמרי מפאר אגול ("האבא בעל הקרניים"), והטקסים והאמונות שלהם שונים מאד.

בין היתר, קיימים שני הבדלים מהותיים בין הדת והטקסים של טולו לבין אלו של הפאר'ליל:

ראשית, בעוד שתי הדמות מקיימות טקסים אקסטטיים מאד ופונים אל הרגש, כולל ריקודים פולחניים פראיים (לפחות בעיני אנ'מיריים) השונים בתכלית מהדת האנ'מירית עם טקסיה המסודרים והמאופקים, הרי בעוד הפאר'ליל רואים את דתם כדת האמת של העולם, ושומחים מאד להציג אותה ולסחוף אליה זרים, בעיקר אך לא כאלו שיתכן שהם שארי בשר של הפאר'ליל, הרי הדת של טולו וטקסיה הם סודיים, ונערכים הרחק מזרים. לזרים, גם כאלו הנמנים על ידי הכפר, אסור להשתתף ואפילו לנכוח בהם.

כל זאת, לצד המסורות והאגדות של טולו על הקשר בין אבות-אבותיהם (והדת שלהם) לאגדות עתיקות על משני צורה, שהן זרות למדי למסורת של הפאר'ליל.

שנית, להבדיל מהדת של הפאר'ליל, בעיקר בגרסתה המחודשת, המסורות של טולו אינן כוללות סיפורים על

הכנעת דמויות נשיות מיתולוגיות ועל הנחיתות שלהן אל מול 'האבא'; הגם שטולו היא חברה פטריארכלית בעיקרה, נשות הכפר יכולות לנכוח ויש להן (כולל לאלמנות שחיות במעמקי העץ הגדול) תפקיד בטקסים הדתיים – מה שהוא כמעט בבחינת "יהרג ובעל יעבור" ברוב הגרסאות של דת "האבא בעל הקרניים".

השירה הראשונה: האגדה על ממלכת מאר-ארגאלזה (Mer-Ergelzea)

לפי הראשונה והעתיקה מ'שלוש השירות' שהועברו בעל-פה מאב לבן⁷, מוצאם הקדום של בני טולו הוא מממלכת יערות מכושפת ועצומה בשם מאר-ארגאלזה: ויש הטוענים שהיא דומה לגרסה אגדית ומועצמת מאד של היער הקדום והמסוכן מאג-אגלור, סמוך לנחלות בית קור-אומת'ל.

שם, כך מספרים בני טולו, אבותיהם היו מאריכים ימים בהרבה, וניחנו בעוצמה שרק הד קלוש ממנה נותר כיום. בתוך היערות המכושפים, אבות-אבותיהם של בני טולו שירתו את 'המלך הזקן של כל הדברים', ביחד עם יצורים אחרים, אנושיים ולא אנושיים, כולל חיות תבוניות בעלות יכולת דיבור, והיו סוגדים לו ורוקדים לפניו, במחולות של עוצמה עתיקה, בין הצמחים נוטפי הקסם והפירות העצומים והזהירים.

הגם שהדברים לא נאמרו במפורש, ישנם בשיר רמזים ברורים על קשר הדוק בין הטקסים העתיקים לבין שינוי צורה – קרי, הרוקדים היו הופכים באורח זמני לספק אנשים וספק חיות הולכות על שתיים, בעלות פרסות, פרווה מוזהבת וקרניים אדירות – כמו גם ראות עמוקה 'אל בין שורשי הדברים' וכוחות מאגיים עצומים.

אלא, שהאגדה מספרת כי לאט-לאט, בין אם בשל חלוף השנים (הגם שהיה כמעט בלתי מורגש), ובין אם בשל כוח אפל שהסתנן לבין שורשי היער המכושף, החל ליבו של המלך הזקן להאפיל, והוא הפך תובעני ואכזרי בהרבה אל "ילדיו", כשהוא נהנה ממריכות ביניהם על חסדו, שהפכו קשות יותר ויותר; ובין היתר נרמז, כי הטקסים והריקודים החלו שואבים לאט-לאט את נשמותיהם של "הילדים", ומחדירים לתוך המשתתפים אפלה קדמונית ומורעבת.

השירה העתיקה מספרת על קרב בין שלושה אחים שהפכו מאוהבים לשונאים, שאחד מהם בסופו של דבר לקח את אנשיו וגלה מהארץ המכושפת אל ארצות בני התמותה. הוא ואנשיו עזבו את היער, והותירו מאחור את רוב הכשפים שלהם ורבים מחבריהם הישנים; עם זאת, אותו אב קדום, **טולגאר**, נטל עימו שתיל של עץ מכושף ממלכת היער, ועמו הלכו לא רק בני אדם, אלא גם כמה

*7 והועלו על הכתב לפני מספר מאות שנים, באורח חלקי מאד, כנראה בידי מלומד אנ'מירי שראיין הרפתקנים או אנשים אחרים שהצליחו להתקבל על תושבי טולו דאז וחיו ביניהם במשך מספר שנים.

בר-אנזורל וולקוריל. עד כה, כל הניסיונות לייצר משקאות דומים מחוץ לעמק טולו נכשל כשלון חרוץ. יש האומרים שהניסיון של כמה מאנשיו של לורד אנזאריון לפענח את הסוד, הוא סיבה נוספת להתערערות היחסים בין בית אנזאריון לאנשי טולו, ונטייתם ההולכת וגוברת של האחרונים לתמוך דווקא בלורד אבאריל⁸

"השירה השנייה": מלחמת הכבשים והזאבים

המשך המסורת של בני טולו מספרת על המאבקים בין ילדיו של טולגאר, שחלקם הגיעו לשפיכות דמים. אלו מבניו של טולגאר ובני-בניהם ששרדו, הם אלו שיסדו בסופו של דבר את הקלאנים המכובדים והעתיקים שקיימים בטולו עד היום.

האגדה שבה ומספרת על כך שלבני טולו הקדומים היו בני לווייה נבונים ורבי-עוצמה, בדמות אילי הרים זהובים, תבונים ובעלי כוחות מיוחדים, שידעו בין היתר לדבר בשפת בני-אנוש. האילים הללו נחשבו כידידים עתיקים ויועצים לראשי המשפחות שהיו ראויות לכך, ולא כרכוש; וכאשר מתו או נקטלו בקרב, קברו את הגולגולות שלהם בכוכי קבורה מיוחדים, שירדו עמוק אל בין שורשי הגבעות, בלוויית שכיות חמדה מיוחדות - ואוי למי שיעז לנסות לחלל את הקברים ולגנוב אותן!

מכאן כנראה, בא החוק הבל-יעבור בטולו, האוסר על אכילה של בשר איל מסוג כלשהו - טאבו חזק כמעט כמו אכילת בשר אדם - ומגביל מאד גם אכילה של כבשים ועיזים אחרות, ובמיוחד כבשי-הרים.

את תפקיד כוח הרשע המרכזי ב"שירה השנייה" ממלאים, החל משלב מסוים, אנשיה של 'ממלכה קודרת של אבן חסרת נשמה' שישבו במגדלים וצפו על המישור בעין אכזרית. יש המקשרים את אותם אנשי זדון לחורבות בצפון עמק טולו, ואולי לכל אותה ממלכה שכוחה שחורבות בירתה סמוכות לטירת אבאריל דהיום.

המסורת של בני טולו מספרת, שאותם 'אנשי מגדלי האבן' ורועי טולו, הפכו כמעט מיד לאויבים מושבעים; וכי לא בכדי, על דגלם של שוכני המגדלים התנוסס זאב שחור משחר לטרף. נרמז, שגם אנשי המגדלים הכירו את המסורה על מלך היער וכוחותיו – יתכן גם הם היו מילדיו לשעבר שנמלטו ממנו; אולם בניגוד לבני טולו, ליבם נותר מלא באפלה מורעבת. השירה רומזת כי רבים מאותם אנשי זדון ידעו לשנות את צורתם – לזאבים טורפים או לחיות דומות; ולצידם לחמו זאבים מרושעים הולכי-על-ארבע שנוגעו ברוחות רעות שבאו מלב האפלה.

לא ברור כיצד בדיוק הגיע קיצם של אותם 'אנשי מגדלים' או אנשי-זאב, אם אכן היו כאלו; אם כי השירה מרמזת,

מחבריו ההולכים על ארבע – אילי צאן נבונים ובעלי יכולת לדבר בשפת בני האדם.

השירה נגמרת בכך, שטולגאר יסד את הכפר שנקרא על שמו – טולו; ושחל במרכזו את השתיל שהפך עם הימים לעץ הגדול והמוזר במרכז הכפר.

סופו של טולגאר והאיל המכושף שלו, היה מוות גיבורים בקרב שבו הצילו את טולו ממשנה-צורה בוגדני ששלח אחריהם מלך היער. שניהם נקברו בקבר סודי במרומי אחת הגבעות הצופות על הכפר מגבוה, ודלת אבן נחתמה מעליהם.

זכרו של מלך היער הזקן, כולל הפחד מזעמו ושאפה לרצות אותו בעקיפין או לפחות להסיט את זעמו למקום אחר, ניכר בטקסים הסודיים של בני טולו, כך לפחות לפי כמה מהשמועות; באותה מידה עצמה, יש בהם יותר מזכר למסורות העתיקות על שינוי צורה – עד כדי סברה, כי שיאם של הטקסים האקסטטיים, הכוללים שתיה של שיקי סודי שרוקחות האלמנות החכמות מחומרים שכוללים חלקים מקליפת שורשי העץ הענק ופירותיו, נועדו כדי לשחזר שמץ מהכוח הפראי של העבר הקדום, אשר בשיאם בני טולו מתקרבים, או חשים שהם מתקרבים אל היכולת העתיקה לשנות צורה. זאת, אגב קבלת ראות מעמיקה ואיחוד עם 'השורש של כל הדברים' שמאחד את כל בני האנוש שומרי המסורת, בעלי החיים והטבע עצמו.

לא בכדי, כמה מסיפורים המאוחרים היותר אפלים של בני טולו עוסקים בשיבושים ואסונות שנבעו מפולחן שהשתבש, או משאפה לנצל את הפולחן בכדי להשיג דרכו כוחות אסורים.

קורג-גולזה (שיכר הרים לבן): המשקה שניתן למשתתפי הטקסים אסור באיסור חמור לשימוש ומכירה לזרים, ולמעשה אפילו שתייתו מחוץ לטקס אסורה, וכך גם אחסונו בכל מקום מחוץ להיכל האלמנות שמתחת לגזע. מנגד, יש למשקה הטקסי "בן-דוד" פחות יותר, שקנה לעצמו פרסום הרבה מעבר לגבולות עמק טולו.

המדובר במשקה אלכוהולי סמיך, שמבוסס על חלב מותסס של עז, או בגרסה המשובחת יותר, של כבש הרים. ככל שלכבשה שנחלבה קרניים מפותלות וגדולות יותר, כך המשקה יחשב משובח יותר. למשקה מוסיפים תערובת של רכיבים סודיים – אולי גם מחית משורשי העץ הענק.

שיכר ההרים הלבן הוא אחת הסחורות שבני טולו מוכנים למכור לסוחרים שפיתחו עימם יחסי ידידות, והוא נמכר במחירים מפולפלים מאד באנ'מירלור או בשווקים ליד

*8 אם כי הסיבה המרכזית היא פוליטית בהרבה, וקשורה לרתיעה של בני טולו מההצעות להכניס את כוחות 'עוצרת הורד האפור' לבקעת קיירן, מחשש כי תדרוש במוקדם או במאוחר להתערב באוטונומיה שלהם ולכפות עליהם לשלם לה מיסים – עניין שיש ממנו רתיעה עמוקה, הרבה מעבר לשאלה הכספית, במסורת של טולו.

לפי השירה, הגיבור הגדול האחרון של הכפר טולו שרכב על אחרון אילי ההרים הנבונים, עמד בראש כוח של בני טולו וידידיהם (כנראה לגיונרים אנ'מירים שבראשם 'מראה כחולה' שיהלום מבריק בצבע שמי-ערב בהק על מצחה), הצבא המאוחד נאבק בדרקון וקטל אותו, על אף שהמפלצת כפפה לשירותה רוחות רעות – אולי נשמותיהם חסרות המנוח של ילדי הזאב העתיקים. אלא שהניצחון עלה הן בחיי הגיבור הדגול והן בחייו של איל ההרים הזהוב האחרון; ומאז, נרמז שהידלדל דמם של בני טולו הגיבורים, ועולמם הפך עגום ואפור יותר.

הבית האחרון של השירה (יש הסבורים שהוא תוספת מאוחרת מאד ליצירה המקורית), מספר סיפור מוזר על מצביאה גדולה של 'בנות היהלומים' שהגיעה לעמק בחסות החשיכה, דורות לאחר מות הגיבור הדגול ואחרון אילי הזהב.

אותה מצביאה (יתכן שמדובר ב'רסיס הקרח' המפורסמת) התכוונה לקחת את החיילות הנוצצות שלה לקרב גדול מול האפלה, ובאה כדי לשרות ברוח ולבקש אומץ מהאלים והאבות הקדמונים המהוללים של האמיצים בבני האדם – שהם כמוכך הרועים של טולו; ומסופר שם, על נער מוזר שמלווה אותה, ומראה לה את שדה הקרב בו נקטל הדרקון, ואת קברם של הגיבור והאיל הנאמן שלו; המצביאה משאירה בידיו תשורה מוזרה, ורוכבת לדרכה – ויותר לא חזרה אל עמק טולו בעודה אישה חיה ונושמת.

טולו בתקופת ההתנפצות הגדולה ואחריה

רבים בבקעת קיירן סבורים, כי ההתנפצות הגדולה והשנים הכאוטיות שלאחריה לא נגעו כלל ועיקר בבקעת טולו, שנופיה ואנשיה נותרו ממש כשהיו.

גם גלי הפליטים המבועתים שהציפו את בקעת קיירן בשנים החשוכות שלאחר ההתנפצות הגדולה, פסחו על עמק טולו: נראה שהדרך העקלקלה והמסוכנת דרך יער אנ'קוריאלי הייתה גורם מספיק כדי לגרום לפליטים לחפש דרכים אחרות.

המצביאות, או לפחות המסורת של אנשי טולו, היא שונה.

הגדוד הצהוב של קפטן דאר'לורק: אנשי טולו, הגם שלכאורה מעולם לא כפרו בהסכמים הישנים שלהם עם האימפריה, לא נטלו צד בקרבות בין נאמני ההשתקפות הכחולה והלורדים הנאמנים לה לבין המורדות של 'זורד אפור'.

מנגד, מסופר כי תגבורת של צבא האימפריה, ככל הנראה אחד הכוחות המסונפים לגיון ה-3 של ההשתקפות הצהובה, צעדה צפונה בראשות מפקדת רבת עוצמה שאבן-זריחה בוחקת התנוצצה על מצחה, ככל הנראה כדי להתקיף את המורדות מדרום, דרך מעבר וירת'; אלא

כי בסופו של דבר, הוטלה עליהם קללה נוראה, ורבים מהם נמלטו ביבבות אל תוך החשיכה שמעבר או מתחת להרים; אבל שרידים מכוחם האפל ורעבונם מקנן עדיין בחורבות המגדלים שלהם. לכן, הגליה לחורבות האלו היא עונש נורא, שהולם את הנתעבים בפשעים שבן טולו יכול לבצע. כך למשל, רצח אב ואם, או הרג במתכוון של איל הרים אצילי ואכילת בשרו.

"השירה השלישית": בני טולו, האימפריה האנ'מירית והדרקון של בורזטורג

החלק המאוחר יותר במסורת של בני טולו, שופך כנראה אור על הדרך בה פירשו הרועים את ההיתקלויות בינם לבין הלגיונות האנ'מירים, שהגיעו לבקעת קיירן לפני כארבע מאות שנים.

באורח שגם מעוגן יפה בכתבים ומסורות אנ'מיריות מהתקופה, עולה שהרועים הנועזים והפראיים של העמק הגבוה, הצליחו להסב צרות צרורות ללגיונות האנ'מירים, התמרדו כמה פעמים, ולא נרתעו גם כאשר הכפר שלהם עלה באש – אם כי לא ברור מדוע האנ'מירים נרתעו מגדיעה של העץ העתיק והמקודש של בני טולו.

בסופו של דבר, נראה שהמושלים האנ'מירים של התקופה, שלא ראו בבני טולו איום ממשי לשלטונם בבקעת קיירן, למדו להעריך את אותם ברנשים המגודלים והנועזים.

בסופו של דבר הצליחו הצדדים להגיע לכמה הסכמות מבוססות כבוד הדדי, שנשמרו במשך מאות שנים.

נראה, שנציבי האימפריה ויתרו על גביית מיסים, שנחשבה בעיני בני טולו לחרפה הקרובה לשעבוד; התחייבו לשמור על החופש והכבוד של הרועים, ובתמורה קיבלו 'מתנות' של סחורות יקרות מסוגים שונים, וכן 'התנדבות' של מספר קטן מצעירי הכפר לטובת שירות בצבא האימפריה.

השירה השלישית, עם זאת, עוסקת ברובה בקינה על דעיכת הדם העתיק, ובעיקר דעיכתם והתמעטותם של חבריהם העתיקים של בני טולו – אילי ההרים התבוניים. היא מקוננת, בין היתר, על הדרך הנוראה בה רבים מהם נפלו קורבן למזימת בגידה שבאה מקנאה של ראשי משפחות אלימים זה בזה, כמו גם לנכליו של אלכימאי או אולי דווקא דרואיד זר ומרושע, שלפי מסורת אחרת היה נרמז שהוא בן פאר'ליל קנאי שרצה לכפות את בני טולו ל'אבא בעל הקרניים' כדי לארגן מרד או נקמה כנגד האימפריה. לפי מסורת אחרת, דובר דווקא במשנה צורה במסווה, שנשלח מהממלכה האפלה שקמה על חורבות ממלכת היער המכושף של ימי קדם.

השירה מסתיימת במעשה על הדרקון השטני שהשתכן מתחת למצפה האפל, והפך את מעיינות ההר לגופרית רותחת; על הצבא ששירת אותו, שכלל מנודים חצי-אנושיים, אבנוני מערה, עיזים שטניים ויצורים גרועים עוד יותר ממעמקי האפלה.

הנקבות החשוכות מהם באו – אולם הרועים מספרים בחשש, כי מצפה בורזטרוג לא נרגע לגמרי, ולא הפסיק להעלות תימרות של עשן לוהט ומבאיש; וכי תחת צילו, המנודים קהי-המוח התרבו והפכו מסוכנים יותר, וכי גם האבנונים לא נעלמו, אלא מחכים למועד מתאים להנחית התקפה נוספת ועזה עוד יותר מקודמתה.

הקשר בין טולו לבין יתר חלקי בקעת קיירן התחדש בהדרגה. חרף טענתם העקרונית של בני טולו כי במות האימפריה, בוטלה גם שבועת האמונים העתיקה שלהם כלפי כל שליט מהעולם החיצון באשר הוא (בין היתר, הם מסרבים בתקיפות להכיר בלורד או מושלת כלשהי כיורשת של ההשתקפויות, על כל המשתמע מכך), הרי שראש הכפר טולו עשה לו מנהג לסור מפעם לפעם לביקור באנ'מירלור, וככזה הפך בהדרגה לחלק ממועצת הנכבדים של הבקעה. נארג טול'גראל ניצל את מעמדו החדש בעיקר כדי לוודא שאיש לא יעלה על דעתו להתערב בענייני עמק טולו או לנסות לכפות על הרועים חובות ומנהגים זרים להם.

שבשנים האחרונות, נראה כי בעיות העולם החיצון חדרו אט-אט גם אל הגבעות הערפיליות ובתי העץ של המשפחות הנכבדות של כפר הרועים הנוקשה. עד לפני מספר שנים, ובאורח מסורתי, רחשו הנכבדים של טולו כבוד יחסי להשתקפות הכבויה לינטוריאל, בתור מעין מנהיגה רוחנית שנותרה מהאימפריה שכיבדו בעבר, ונארג טול'גראל היה נוהג בדרך-כלל לשמוע בעצתה ולתמוך בה, פחות או יותר, בישיבות המועצה.

אלא, שהמצב הלך והשתנה בשנים האחרונות: ראשית, התגלעו סכסוכים ומתח הולך וגובר החלו נוצרים בין הרועים לבין כמה ממשרתי של לורד אנזאריון, שרחרחו יתר על המידה בפאתי הכפר טולו, ויתכן ששמו עיניהם על כמה מהמכרות העתיקים וההרוסים למחצה, בצפון-מערב הבקעה. השמועות והחשש, כי אי-אלו מנאמניו של אגראנד אנזארט הצעיר (ע"ע) החלו מתחברים עם המנודים חסרי-צלם האנוש (לדעת הרועים של טולו), ובוחנים את האפשרות להשתמש בהם כפועלים, הגדישו את הסאה. הצדדים הגיעו, לפחות פעמיים, לסף התנגשות חמושה שנמענה אך בקושי.

שמן על המדורה הוסיפה גם כוהנת (או ספק כוהנת) זרה ורכת-נימוסין, שהגיעה מהמערב והייתה ככל הנראה בעבר אחת מהתומכות של עוצרת הורד האפור; אותה אישה בעלת כוחות 'ואהבה בין סופית', ריחמה ככל הנראה על המנודים הספק-אנושיים בבקתות הבוץ הנגועות שלהם, והחליטה שהיא נחושה בדעתה לעזור להם, או לפחות לנסות לקרב אליה, להאכיל ולנסות ללמד כמה מהילדים שלהם לדבר ולתקשר באורח אנושי יותר. מבחינת הנכבדים של טולו, מדובר הן בהתערבות גסה בענייני העמק, והן בליבויו התינוב הישן שלהם כלפי המנודים, צאצאיהם של הגרועים בפושעים של טולו

שמסיבה לא ברורה, הגדוד תעה בדרכו ופנה מזרחה, לעבר יער אנ'קוריאל, בדרך שמוליכה אל עמק טולו. הסיבה שקפטן דאר'לורק ואנשיה פנו לעבר טולו אינה ברורה, וכנראה ירדה עימם אל הקבר – יש הטוענים כי המפקדת הבינה כי הגיעה באיחור והקרב הוכרעה לרעת האימפריה, ואז בחרה בדרך הזו כדי לחמוק מאפשרות שהמורדות יפנו דרומה ויתקפו את אנשיה בכוח עדיף בהרבה; ויש האומרים כי שמעה על הרועים של טולו וביקשה להזכיר להם את בריתם עם האימפריה, ולגייס אותם לשורותיה.

אלא שכך או כך, אותה תגבורת צהובה מעולם לא הגיעה לעמק טולו: מספרים כי משהו גרם לכוח לפנות צפונה בצומת שבלב היער, לצעוד או לרוץ ריצת אמוק אל רכס בלאדביק שורץ המפלצות: מסורת אחת מספרת על שיר מוזר ומהפנט, באורח שמזכיר סיפורים אחרים מתקופת ההתנפצות או המחלה שפקדה את כוהנות היהלומים אחריה.

מסופר כי הדי הצרחות והיללות שעלו מרכס המקור הבווער, הדהדו בין העצים במשך שעות, ויש אומרים ימים שלמים. אל הרועים הגיעו – שבועות ארוכים לאחר מעשה – רק שתי לוחמות מבועתות ומטורפות כמעט לגמרי, שלא ניתן היה להציל מפיהן הרבה; ואחת מהן מתה ימים ספורים לאחר מכן מהרעלה קטלנית שנשאה עימה.

מתקפת האבנונים הגדולה: ההתנפצות הגדולה, שפקדה את מלסטר שבועות או חודשים ספורים לאחר אובדנה של קפטן דאר'לורק, אמנם לא הותירה חותם ארוך-טווח בעמק טולו (לפחות לא בעיניהם של זרים), אולם המסורת של הרועים מספרת כי האדמה רעדה, ואבנים גדולות התגלגלו מן הרכסים; וכי המצפה האפל של בורזטרוג החל יורק עשן בוער וקישור לגובה עצום, כפי שלא עשה מזה מאות שנים – למצער, מאז קטילת הדרקון. זמן קצר לאחר מכן, בחסות לילה סוער, הותקף הכפר טולו עצמו בידי כוח פראי של מאות רבות של אבנוני מערה ויצורים דומים, בעוצמה שלא הייתה זכורה לרועים מזה דורות. מספרים, כי את התוקפים הנהיגו יצורים לא מוכרים, ואלו מכונים בידי הרועים בפשטות "שאמאנים של בוץ". היצורים הללו דמו לאבנון מגודל עם חריטות עמוקות דמויות קעקועים בגוון חום מהבהב, עם ריר דמוי בוץ נוטף מפיהם, וכוחות של קסם טבע אפל שקשור לקישור ובוץ.

ההתקפה נהדפה, בין היתר בגלל תושייה של לוחם צעיר בשם נארג טול'גראל (כיום, ראש הכפר) ששמע את העיזים על ההר משתוללות באימה, וארגן את חבריו להתקפת נגד מהירה. אלא, שהמחיר בנפשות של בני אדם ובני צאן היה כבד, וגם חלק גדול מהכפר נהרס.

המערכה בטולו של היום: השנים עברו, הכפר טולו התאושש מצלקות ההתקפה הלילית, ואנשיו שבו והכו באבנוני המערה והדפו אותם אל ההרים ואל מעמקי

מהסתככות בעניינים שהוא מבין (גם אם לא יודה בכך) שהם גדולים מדי עבורם.

לאחר שנים ארוכות של ידידות עם לינטוריאלי, תוך שהוא מסווה אך למחצה את הבוז המבודח שחש כלפי בעלה ורוב צאצאיה המאכזבים, נארג ערק מן המחנה שלה ופיתח קשרים עם לורד אבאריל – הגם שאומרים שנארג, מעבר לחזותו המחוספסת והפשוטה, מקפיד על 'כבדהו וחשדהו' כלפי האחרון. הוא תומך בו בעין פקוחה במועצת הבקעה, נוהג כלפיו כבוד ונהנה מהתשורות שקיבל ממנו, אולם נזהר ממתן הבטחות מרחיקות לכת שיוכלו לסכן את עצמאותה של הבקעה.

חרף זעמו הגדול על הקשרים שנוצרו בין אנשי אנזאריון למנודים הספק-אנושיים בצפון העמק, נארג מהסס עדיין מיציאה לקרב גלוי ואינו ממחר להיענות לדרישה של רבים מהרועים הנכבדים, לצאת בכוח ולטבוח את המנודים ואת חבריהם החדשים. עד כדי כך מגיעים דברים, שיש כבר כאלו שמעזים, בלחישתם, לתהות האם נארג התרכך ונחלש עם הגיל, ופחדנותו כיום מביישת את נעוריו.

יודעי דבר מספרים, כי מתחת לחזות המחוספסת, על הצחק הרם, הקללות ושלל הבדיחות הגסות, האהבה למשקה ועוד, חבוי גם מימד נוגה ואפל יותר – נארג היה נשוי פעמיים, קבר שתי נשים בנסיבות טראגיות, והתקשה להתאושש; ועד היום, מפעם לפעם הוא צועד לבדו אל שני התילים הירוקים לא הרחק מהכפר, ושלושת התילים הזעירים יותר לצידם, ומתבודד שם במשך שעות. אם לא די בכך, מספרים כי בעשור האחרון, בריאותו של נארג החלה מדרדרת וכוחו התחיל להיחלש; הוא הפך שמן יותר, סמוק ולעיתים מתקשה בנשימה לאחר מאמץ ארוך; המסעות אל אנ'מירל מדי שנה הפכו קשים לו, ומסופר כי הוא היה רוצה לפרוש לחיים שקטים יותר, אולם חושש מכך שאין בטולו יורש משיבי רצון; וודאי לא כזה שיוכל לרסן את המשפחות העתיקות והאלימות לעיתים, ולהתמודד עם הצללים שהחלו יורדים על הכפר.

גארת' (49) וגארל (21) טור'זיל

משפחת טור'זיל היא אחת המשפחות העתיקות והמיוחסות יותר בקנה המידה של טולו; ולפי המסורת שלה, הגם שמעולם לא הועלתה על הכתב, בניה היו שותפים לרבים מהאירועים הספק-מיתולוגיים מתולדות הכפר.

כיום, כמעט עשור ומחצה אחרי שראש המשפחה רורג טור'זיל נדקר בקטטה אלימה מול קלאן אחר, שהאיבה המרה שיצרה לא נמחקה עד היום, המשפחה המורחבת נשלטת בידי ארבעת בניו: גראם, גארת', רארט', וזורל; ומבין הרביעיה הזו, כולם אנשים גדולים, חסונים

שהתערבבו עם דם אפל עוד יותר בצללי מצפה בוורזטורג.

כמה מהנוקשים יותר בנכבדי הכפר כבר הביעו את שאיפתם, להסיר את ראשה של הכוהנת החטטנית מעל כתפיה; אם כי נארג עצמו מהסס עדיין בנושא – מחשש כי הדבר יביא לפריצת מלחמה של ממש.

המאורעות הללו הקלו על לורד אבאריל, שגם הוא שם עינו על העמק, לדבר אל ליבם של כמה וכמה מראשי המשפחות המכובדות של טולו – בין היתר, גארת' טור'זיל כבד-האגרוף, שנחשב ככוח עולה בעמק.

מסופר כי גארת' כבר קיבל כמה וכמה תשורות, כולל חרב יקרה ומעוטרת מטית אבאריל, 'בתור אות הערכה וכבוד' על פועלו – כנראה במטרה לשפוך שמן על הלהבות ולהרחיב את הקרע בין רועי טולו לבין בת-בריתם לשעבר לינטוריאלי.

את הפירות, קצר לורד אבאריל בשנה האחרונה, כאשר ראש הכפר טולו הצטרף אליו ואל לורד קור-אומת'ל בהתנגדות נמרצת להסכם השלום עם עוצרת הורד האפור. נראה, שרוב הנכבדים של טולו לוקחים ברצינות את החשש כי הדיבורים על סיפוח הבקעה לארצה של העוצרת א-רילאריון יביאו לדרישה להשית על בני טולו מיסים, ואולי גם עבודות שירות משפילות לא פחות.

כך, יוצא שרוב נכבדי טולו תומכים בלורד אבאריל, ואילו האחרים מבקשים להתבודד עוד יותר מפני העולם החיצון ולגרש את כל הזרים מהעמק. רבים משני המחנות מבקשים להתחיל את המלאכה בהתקפה ישירה על אנשיו של לורד אנזאריון והכוהנת הזרה, במחנה שלהם ליד בריכות הבוץ של המנודים. תומכיה של לינטוריאלי – אלו שנותרו בכפר, הפכו מעטים ומבודדים מאי-פעם, ורובם מעדיפים לסכור כיום את פיהם – בעיקר ליד גארת' טורזיל חמום המוח – פן יבולע להם.

דמויות חשובות בעמק טולו

נארג טול'גראל (68)

נארג נחשב למנהיג הכמעט רשמי של טולו מזה כ-40 שנים. דמותו הגמלונית והרחבה, על פניו הסמוקות וקולו הרועם, הפכה לחלק כמעט בלתי נפרד מטולו.

נארג, בן צעיר למשפחה עתיקה שלא הייתה אחת החזקות בכפר לפניו, היה הלוחם הצעיר שהאבחה החדה והתושייה שגילה, הצילו את טולו מחורבן מוחלט בהתקפת אבנוני המערה, זמן לא רב לאחר ההתנפצות הגדולה. שנים ספורות לאחר מכן, החליף את ראש הכפר הקודם, שמעולם לא התאושש מהפצעים שנפצע באותו ליל אימים.

מאז, נארג עושה כמיטב יכולתו להגן על טולו ואנשיה מהעולם החיצון, בשילוב בין גישה שמרנית ולא מתפשרת לגבי האוטונומיה של הכפר, עם התערבות מסוימת שלו עצמו בענייני הבקעה, תוך שמירה על אנשיו

וצולע; עם זאת – גורלו שפר עליו לעומת זה של שבעת אחיו ובני-דודיו, שכולם נספו באותו ליל אימים.

במשך שנים, היה דורל מושא ללעג בקרב רועים אחרים על הפנים הכעורות, הצליעה וחוסר היכולת להתחרות בתחרויות של הכפר או להילחם כראוי כנגד חיות טורפות; הוא התקשה למצוא שידוך, ובסופו של דבר נאלץ להתחתן עם רועה חיוורת ואילמת בעלת שיער צהוב-דהוי, שאיש לא זוכר כיום מי בדיוק היה אביה (ועדיין, לגלגו במשך שנים על כך כי ידעה לאחוז חרב וקשת ולהגן על העדר יותר טוב מבעלה).

אם לא די בכך, הרי אחד משלושת ילדיו של דורל יצא מטומטם גמור ומתקשה בדיבור, עד שמתלוצצים שמקומו ההולם הוא בכפר המנודים; בת אחרת, דאלה, עזבה את הכפר והתחתנה עם הרפתקן שהתגלה כבנו הסורר של לורד אנזאריון, וכיום היא מנהלת ביחד עימו פונדק בלב יער אנזאריאל, וממעט לבקר את אביה בטולו, או את הכפר טולו בכלל; ואילו הבן האחרון דראן, הוא עצלן מפונק ורשלן, ששונא לרעות את הכבשים של המשפחה, ועושה זאת ברישול וכמי שכפאו השד, כאשר לא פעם הוא טווה באומנות רבה שקרים, כדי להיחלץ מהצרות שהוא והעדר נכנסים אליהם – וכפי שאומרים בכפר: "שתיל עקום הופך לעץ עקום, ומצמיח ענפים עקומים".

דורל עצמו, שהעדר שלו הלך והתמעט עם השנים, התגלה כבעל כשרון רב בכל הנוגע לעשבים, מה שהתגלה כאשר נאלץ לעזור לאמו הקשישה, שמזה שנים פרשה למשכן האלמנות שמתחת לשורשי העץ הענק של הכפר; מספרים, שהוא יודע לרקוח אלכוהול טוב מכל רועה אחר בכפר, וכמו כן יכול לרקוח שיקוי מרפא, וגם רעלים במידת הצורך; מכאן אולי שמועות עקשניות שכורכות בשמו שני מקרי מוות מוזרים שקרו במהלך שלושים השנים האחרונות.

דורל, יותר מראשי משפחות אחרים, אוהב מאד כסף ומותרות מחוץ לטולו, ויש אומרים שהתכונה הזו הפכה אותו, כבר לפני שנים רבות, לבן-ברית של הסוחרים מאדמותיו של לורד אנזאריון; בעבר היה כמעט היחיד מנכבדי טולו, שטען שאין בעיה להעלים עין ממעשי הכוונה המוזרה בכפר המנודים, ורצה לשמור את הברית המתרופפת עם לינטוריאל. כיום, הוא נאלץ לצנן את יחסו לידידיו לשעבר ולשמור את דעותיו לעצמו.

דורל וגארת' טורזיל הם יריבים מרים מזה שנים ארוכות; ואומרים שרק היראה מפני ראש הכפר מנעה את גארת' מלרסק את פניו הכעורות של אומן העשבים בידיים חשופות; הגם שדורל נופל מגארת' כמעט בכל במונחים של טולו, הוא תווה תככים במיומנות, ויש אומרים שהייתה לו יד ורגל בהתערבות הפזיזה שהולידה את קרב ההאבקות האכזרי בפסטיבל האחרון של הכפר, שבעטיו נקרע קרע בין גארת' לבנו גארל; בין לבין, דורל מנסה למצוא שידוך מכובד לבנו הנאה והעצלן – כשהוא

ומסוכנים לאויב ולידיד גם יחד, הרי שהבן השני – גארת', הוא הגדול, הנחרץ, ולעיתים קרובות האלים מכולם.

גארת', שנודע בכך ש'טיפל' לפני מספר שנים בשני הרפתקנים זרים שניסו להרע לאחת מבנותיו, בכך שסימר את ראשי שניהם אל העגלה של יתר בני החבורה הזרה, בעת שהללו ניסו להמלט מטולו; שהצליח להרוג בידיים חשופות אבנון ענקי שהפתיע אותו במרעה (הראש הזה או מה שנשאר ממנו מתנוסס עדיין מעל האח שלו), גארת' לא מכבד במיוחד שירה ומסורות מיסטיות עתיקות, ומספרים שהוא מכבד רק את מה שהוא מסוגל לחוש (או להלום בו) בשתי הידיים שלו.

גארת' הוא הקולני והקיצוני מבין תומכיו של לורד אבאריל בכפר טולו, ולא פעם התקוטט בעניין, מילולית ופיזית, במועצת הכפר; הוא חולם להוביל את מסע המלחמה שיטבח את המנודים ואת כל מי שסייע להם, ויניס את אנשיו של לורד אנזאריון מהעמק – בכוונה הזרה הרכרוכית, כך הוא נוהם, הוא כבר יטפל בעצמו, "וימצא משהו מועיל מאד לעשות איתה".

גארת', שהתפאר בלי בושה על כך ש"עקף את ראש הכפר" בכך שהצליח, בזמן פחות מהרבה משל נארג, להחליף לא שתי נשים אלא שלוש. מעט אחת שמתה בלידה, את שתי האחרות גירש בחרפה בטענות שונות בחזרה אל בית אביהן, ובאחת גם הפליא את מכותיו קודם לכן. גארת' מתגאה עוד יותר, שבניגוד ל'דיר היבש' של נארג, יש לו חמישה צאצאים חיים, מהם ארבעה בנים חסונים – שהוא גאה בהם ואוהב אותם בדרך, הגם שלא פעם 'חינך' אותם באמצעות מהלומות חסרות רחמים, שלא לדבר על צעקות וגידופים.

עד לפני זמן לא רב, היה גארל (21) הצאצא האהוב והמועדף של גארת' – עלם צעיר וגבוה בעל שיער אדמדם מסולסל, שנחשב נאה להפליא במונחים של טולו, בעל כשרון רב בלחימה בחרב ובאגרופים כאחד, וגוף אתלטי וחזק; אלא, שבשנתיים האחרונות, החל גארת' להתאכזב יותר ויותר, כאשר בנו החל מגלה 'רכרוכיות', כולל עניין בנגינה במפוחית ושירה; ואם לא די בכך, בפסטיבל השנתי האלים האחרון שנערך בכפר, גארל עמד לנצח בהאבקות מול בן למשפחה יריבה, אולם היסס מלהכות אותו באכזריות כאשר הלה נפל לקרקע – מה שגרם לאחרון להפוך את הקערה ולנצח את הקרב.

גארת' רתח מזעם, איים על בנו שיכריח אותו ללבוש שמלות, או פשוט יסלק אותו מהכפר, אם לא יוכיח לו, ובמהירות, שהוא ראוי להיקרא גבר. מספרים, שכעת גארת' שוקל לשלוח את בנו לשירותו של לורד אבאריל, בתור הזדמנות אחרונה להוכיח מה הוא שווה.

דורל טיר'לארז (56)

דורל הוא ראש משפחה עתיקה ושוות מעמד לבני טורזיל, שספגה מכה קשה וכמעט נכחדה בפשיטת האבנונים הגדולה. דורל עצמו, שהיה אז ילד, נכווה ונשרט קשות באותו מאורע, ועד היום הוא מצולק מאד

בלתי ניתן לאיחוי בקרב שרידי המורדות של הורד האפור.

אנ'ליסיה הפכה לנוסעת אלמונית שהסתירה את שמה וכוחותיה במשך תקופה ארוכה, סירה בבקעת קיירן, ובסופו של דבר הגיעה אל עמק טולו – ולמעשה, אל בקתות הבוץ הנגועות והמצחינות של המנודים, שהתרכבו בינם לבין עצמם במשך דורות רבים מדי, בצילו האפל של מצפה בורזטורג.

לפי השמועה, מטרתה הראשונית של אנ'ליסיה כלל לא הייתה קשורה למנודים, אלא לבדוק תופעה מוזרה במערות של האזור, שהזכירה לה יתר על המידה תופעות מסוכנות שנתקלה בהם בדרום הרחוק ("מערות דגירה") – אולם רחמיה נכמרו על היצורים האומללים, הכמעט תת-אנושיים ששרצו בבזך שורץ החרקים, והיא נשבעה לעזור להם בכל כוחה. בעיקר, נכמרו רחמיה על ילדי המקום, שהיו חסרי שמות משל עצמם, רובם לא ידעו כמעט לדבר, ועוד. מספרים כי אין דבר שגורם לכוהנת לבכות מאושר, מאשר הצלחה שלה לגרום לילד מוזר או מעוות מראה להגות מילים נכונות בשפה המדוברת, וכיוצא באלו.

אנ'ליסיה נחלה כמה הצלחות חלקיות, ולפחות המנודים – אלימים ובהמיים ככל שיהיו, למדו להכיר לה טובה על האוכל וכוחות המרפא שלה, ולא לתקוף אותה או לנסות לבצע בה את זממם בדרך מגעילה עוד יותר. יש הטוענים כי אגב הטיפול בהם, התגלו לכוהנת סודות מוזרים ומטרידים הקשורים למעמקיו של מצפה בורזטורג, ואולי לעמק כולו.

אלא, שהדרך בה החלה לטפל במנודים עורר זעם ותיעוב הולך וגובר בכפר טולו, שם חוששים כי הזרה שוברת איסורים עתיקים ועלולה לחלל את קדשי העמק, או להמיט אסון.

מצד שני, הצלחותיה של אנ'ליסיה משכו תשומת לב גם מסוחרים המשרתים את בית אנזאריון, והללו הקימו מחנה משל עצמם, במרחק בטוח מכפר המנודים, כדי לנסות לבחון אפשרויות עסקיות הנוגעות למסחר בתרופות ובדים בתמורה לכל מיני חומרים מוזרים מתוך העלטה הלוהטת של האזור.

בהמשך, עלתה היוזמה – שהשמועות עליה הרתיחו עוד יותר את בני טולו – להשתמש במנודים כפועלים בפתיחת מכרה ישן, בין שורשי הרכסים במרחק מה מבריכות הבוץ; זאת בהבטחה כי בתמורה ישולם לאנשים האומללים שכר הוגן, ויתנו להם בגדים ומצרכים שיקלו על אנ'ליסיה להחזיר להם את מה שאבד עם השנים. הכוהנת, מצידה, עודה מהססת – וודאי יותר מכפי שסבורים בטולו.

משתמש בכספו וברמזים על עושר רב עוד יותר המצוי בהישג ידו.

שמועה אפלה שנפוצה בכפר מספרת, כי דורל לא רק מצוי בקשר עם הרפתקנים זרים וקונה מהם עשבים נדירים (ואולי לא ניתק לגמרי את הקשר עם אנשיו של אנזאריון, חרף הצהרתו כי עשה כן), אלא שלא בכדי, הוא מבלה זמן רב אצל אימו הקשישה בהיכל האלמנות החשוך – לוחשים בכפר, שהוא מתעניין מאד בשירים על הריטואלים הישנים, בעיקר אלו הכוללים רמזים על כוחות שינוי הצורה העתיקים – ככל הנראה מסיבות השמורות עמו היטב.

אנ'ליסיה ראל'קורליר

אנ'ליסיה, אישה מרשימה ושמורה היטב, מתהלכת עם גלימות אפורות-אדומות ונזר עם אבן אדומה יפיפה על מצחה. כיום, היא האישה השנואה ביותר על רוב מוחלט של תושבי טולו.

אנ'ליסיה היא לוחמת-קוסמת משכילה מאד, יש אומרים רגשנית ובעלת לב רחום – אולי מעט יתר על המידה. היא עקשנית מאד, ואפילי קנאית של ממש בעניינים שהיא מאמינה בהם בכל ליבה

מסופר כי אנ'ליסיה הייתה בנעוריה מראה אדומה משושלת נשים מיוחסת מאד ובעלת פוטנציאל מבטיח. אולם, היא בעטה בכל העתיד הצפוי לה, כאשר התאהבה באביר צעיר, ובהמשך הצטרפה אל המורדות של ורד אפור. אנ'ליסיה העריצה את 'ורד אפור' בכל ליבה, ומעולם לא הצליחה להתאושש מהיגון על מותה בקרב מול ההשתקפות הצהובה.

אנ'ליסיה הייתה חלק מהכוח שנשלח צפונה ביחד עם מי שתהפוך בעתיד לעוצרת, לוסיירלן א-רילאריון – ולפי השמועה, גם עם בנה הזכר, הלא מרשים במיוחד, של הורד האפור עצמה. הכוח ניצל ממוות נורא בים בעת ההתנפצות, לפי השמועות, באמצעות קסם עצירת זמן שהוטל במחיר חייה של הקוסמת שנלוותה אליהם.

אנ'ליסיה הייתה אחת מהמורדות שהגיעו, עשורים לאחר מכן, אל עיר הנמל טיל'מירלן ביחד עם העוצרת, ומסופר כי בהיותה אישה משכילה מאד (כמקובל אצל כוהנות של ההשתקפות האדומה), הוטל עליה להיות אחת המורות של היורש הצעיר והמסתורי – מלאכה שלפי השמועות, לא הייתה קלה במיוחד.

אלא, שלפני שנים מספר, נפל קרע בין אנ'ליסיה לעוצרת, מה שהוביל אותה לעזוב את עיר הנמל ולנדוד בגפה אל פנים הארץ. מסופר, כי אנ'ליסיה לא יכלה לסלוח לעוצרת ולדידתה-יריבתה הקפטן אנ'ליריס, על כך שהתירו לעצמן להיקלע למריבה ארסית סביב הסכם השלום מול ההשתקפות הכחולה (שמסופר שאנ'ליסיה הסכימה לתמוך בו, אם כי בלב ולב), וכך הובילו לפיצול וקרע

כך או אחרת, הרי בשנים האחרונות (ונראה שלפחות חלק מהצעירים הנבונים יותר של הכפר חשים זאת) החלו עננים כהים להתקדר מעל טולו; וכפי שנאמר - זעמו של מלך היער הזקן שב ונעור.

התחזקותם של המנודים ליד מצפה בורזטרוג והסיוע שהם מקבלים מבחוץ, הביאו את הפוליטיקה הבוגדנית של העולם החיצון (ובעיקר את המאבק בין בית אנזאריון לבית אבאריל) אל תוך העמק, וחלק מראשי המשפחות הוגים בצעדים קיצוניים; בריאותו של ראש הכפר "הנצחי" שהצעירים גדלו על תושייתו וגבורתו, מתרופפת; ולוחשים כי כמה מהאלמנות הזקנות מההיכל מתחת לעץ מסיחות על אותות רעים נוספים.

יש אומרים, שבשנה האחרונה, הפירות המיוחדים של העץ ערבים ועסיסיים פחות; האזובים שגדלים בין שורשיו עשירים פחות, וחלקם מבאשים.

והגם שנכבדי הכפר מכחישים - ויכעסו מאד על כל מי שיפיץ שמועות - ישנה שמועה על מחלה מוזרה שהחלה להתגלות עמוק בין קצות השורשים העצומים, ויש המקשרים זאת לכך כי אבנוני המערה מתרבים והפכו נועזים וחצופים יותר - שמא, שאמאנים חדשים של בוך קמו בתוכם וזוממים כנגד טולו; ואולי יצורים אחרים, עתיקים וגרועים עוד יותר, החלו לחרחך קרוב מדי אל העמק. רבים מצעירי טולו, ששואפים ששמש יחיה לעד בשירי הכפר, מתרברים כי הם מתכננים לעקוב וללכוד עז שטנית או יצור נורא אחר - אולם לעת עתה, הדברים נותרו בגדר לחישות מסביב למדורה.

נספח: מפלצות ויצורים אגדיים בעמק טולו

פאג-זילגול ("קרנן הרים מורעב"): אנושואיד מפלצתי בגובה של 2.5 מטרים בערך, ששוכן במרומי כמה מהרכסים של קאראנסיל. להקות שלו פושטות מדי פעם על העמקים הגבוהים במזרח בקעת קיירן, בעיקר בשיא החורף והכפור.

היצור הולך על שתיים בעל גוף אנושואידי שעיר, בפרווה שיכולה לשנות את צבעה מחום-ערמוני בקיץ ללבן-אפרפר בחורף; הרגליים מסתיימות בפרסות מחולקות בגסות לשתי אצבעות קרניות; הידיים אנושיות בהרבה, והפנים פנים של מפלצת שיש בהן מעט תווים של עז, עם מלתעות טורפות. הראש מעוטר בקרניים מפותלות עצומות, שחורות עד זהובות-חיוורות שמזכירות קרניים של כבש הרים.

הגם שהיצורים תבוניים רק למחצה, מסוגלים לדבר רק בקומץ נהמות, ואינם מסוגלים להשתמש בנשק משוכלל יותר מאלות אבן כבדות או השלכת סלעים, בני טולו יראים מהם ושונאים אותם, הרבה מעל ומעבר לסכנה המזדמנת שהם מהווים לאנשים ולעדרים.

כך, המתח בין הצדדים הולך ועולה; אנ'ליסיה התגלתה כמטילת לחשים ולוחמת לא רעה בזכות עצמה, ששרדה לפחות ניסיון התנקשות אחד - וכעת, שכירי החרב של סוחרים בית אנזאריון מקיפים אותה ומאבטחים אותה - כאשר רבים סבורים, כי התנגשות קטלנית היא לא עניין של "אם", אלא של "מתי".

מקור ומוצא אפשרי לדמויות שחקן

דמות שחקן שבאה מעמק טולו, נולדה ככל הנראה לאחת ממשפחות הרועים הנוקשות שחיות במתחמים קרוב או מעט רחוק יותר לעץ הענק שבמרכז הכפר. הדמות גדלה לתוך תרבות מלאת גאווה נוקשה, מחוברת מאד לקרקע, לטבע ולבעלי החיים, בעיקר לכבשים ולעזים.

הדמות נולדה וגדלה לתוך חברה ברוטאלית ומלאת גאווה נוקשה. הטבע - לעיתים פורה ולעיתים פראי, לעולם אינו רחוק ממנה; תרבות שמעבירה סיפורים בעל-פה, בדרך-כלל באמצעות שירה, והכתב כמעט שאינו קיים בה.

לצד המסורות הגדולות - שלוש השירות - ישנן לא מעט מסורות נוספות, חשבוניות וטינות ישנות בין המשפחות; ולמרות זאת, כולן רואות את עצמן כבני טולו, העתיקים בתושבי בקעת קיירן, ונוטים לחשוד מאד ולעיתים גם להתנשא על זרים - בעיקר בני פאר'ליל רכרוכיים וחמדנים, שחושבים כל העת רק על כסף; למרות הלהג של חלק מהפאר'ליל על אלי טבע קדומים, הם מנותקים מזה דורות מ"ההרמוניה של כל הדברים".

לקרבות פיזיים - בדרך-כלל באגרופים או אלות קהות - יש חשיבות רבה בקביעת המעמד. בחגיגות של הכפר יש מקום רב - לצד השירה והטקסים הסודיים האקסטטיים - גם להאבקות וקרבות, בעיקר בין הנערים הצעירים (ולעיתים נדירות גם נערה שהעזה לקרוא תגר על הסדר המקובל).

כל זאת, כמובן, לצד היחוס המשפחתי: האם באת משושלת מכובדת בעלת משק חי גדול ואילן יוחסין שהולך אחורה כמעט או עד "השירה הראשונה", או ממשפחה קטנה ועניה יותר משולי הכפר, עם בהמות מקנה בודדות ובלא עלילות עבר של אבות-אבותיך? מעמדן של הנשים הצעירות בטולו נחשב נמוך מזה של הנערים - למרות שאלו ואלו נחשבים ככופים לגמרי לאב המשפחה. למרות זאת, הוא עודו טוב יותר מאלו של נשות הפאר'ליל (לפי הדת הישנה-חדשה, שהפכה פופולרית במקומות רבים בעולם החיצון)⁹; תכונות 'נשיות' זוכות לבוז, אולם גם נערה יכולה להוכיח את עצמה - לפי המבחנים הנוקשים ועולם הערכים של הכפר, ויכולה להשיג לעצמה מעמד גבוה יותר מתחת לעץ הגדול של הכפר.

*9 להבדיל מדעות קדומות, אין בתרבות הרועים של טולו זכר לשנאת הנשים העמוקה שיש במיתולוגיה של "האבא בעל הקרניים" של הפאר'ליל, או לתפישה של "קלות דעת ומחטיאות" בכלל.

לפי המיתולוגיה של טולו, היצורים הללו הם צאצאיהם הנחותים וחסרי התבונה של משני צורה עתיקים, שניחנו פעם בכוחות כשפים ותבונה גבוהה בהרבה, אולם הם איבדו את נשמתם ו'נתקעו באמצע' הריטואלים שלהם. לפי חלק מהסיפורים אלו הם שארי-בשרם העתיקים של בני טולו, שהעדיפו להישאר מאחור כדי לא לאבד את כוחם ואת חסדו של מלך היער, ונותרו בלא יכולת ללבוש צורה מושלמת של אדם או של חיה. בני טולו חוששים שאותם צאצאים נחותים נושאים עימם חלק מהחולי - וקשורים קשר בל ינתק אל הניוון והאפלה שפקדו את המלך הזקן של היער.

דולג-טולמה (עז שטנית): יצור נוסף שמופיע במיתולוגיה של טולו, אולם בניגוד לבהמת ההרים, כמעט ואין זרים שראו את היצור אי פעם. מדובר בעז, כבש או במקרים גרועים במיוחד, כבש הרים גאה ואצילי לשעבר, שנתקף במחלה שהכניסה לתוכו רוח רעה – מחלה שבאה אולי מטירופו ומסיוטיו ההולכים וגוברים של מלך היער. התוצאה היא עז או כבש מגודלים, שחורים כמו הלילה, עם עיניים אדומות וחסרות אישונים; העוצמה שלהם ויכולתם לפגוע בבני-אנוש ובחיות היא אדירה בהרבה מכוחם של עז או כבש בגודל ובגוף דומה; היצורים נעדרים יכולת דיבור, אולם יכולות לתקשר במעורפל דרך

סיוטים שמתקיפים את הקורבנות שלהם. הנשיכה שלהם רעילה, ויכולה להדביק בני-אדם במחלות, שסופם טירוף ואובדן צלם אנוש אם לא יטופלו בידי מרפא או כוהן. נוכחות של יצור אחד או שניים, יכולה לרמוז על חטא שנעשה ולא כופר, או על פריצה וחילול אחד מ'קברי האילים' העתיקים; נוכחות של עדר של היצורים האלו, היא נדירה והרת-גורל בהרבה, ומרמזת ככל הנראה על קומו או קרבתו של כוח אפל גרוע עוד יותר, שמסוגל לשלוט ברוחות רעות ולנגע בהם את הולכי על-ארבע האצילים והטובים ביסודם.

פאג-מאלבו (אבנון מערה): האנושואידים בעלי העור האפרפר והנוקשה, הפנים המכוערות והגוף המצחין, שידועים לשמצה בכל רחבי בקעת קיירן ורכס קאראנסיל, לא פסחו גם על בקעת טולו; רועי טולו מספרים, כי האבנונים – או לפחות אלו מהם ששורצים באזור 'מצפה בורזטרוג' הם יצירי כפיהם של מכשפים מרושעים שישבו 'במקום שהוא היום חורבות' ושירתו מלך אפל; כלומר, קונסטרוקטים במקור שהתפתחו עם הזמן – אולם הם עדיין נחשבים חסרי נשמה, ועצם קיומם הוא פגיעה ועיוות של "השירה הגדולה שמאחורי כל הדברים"; כלומר, בהרמוניה הבסיסית של הטבע ויציריו – בני אדם וחיות כאחד.

פרק 4.6

דרום מערב הבקעה, שלוש טחנות (דלוסיה)

אוכלוסייה: כ-2,000 נפש

כמעט כולם גורג מהקלאנים של יוק ובומז, שחיים על הנהר בשוליו הצפוניים של האזור. רוב האזור הוא יער פטרייתי רעיל וקטלני עבור בני אדם ורוב דמויי האדם.

שליטות:

אמהות הביצים של הקלאנים המקומיים של הגורג: גרו-ברים בומזיר וגרו-ברים יוקיוק.

שאפשר לראות בעת הפלגה על נהר הקירנה, כולם מזכירים במידת-מה צורה של תחנת קמח גדולה - למרות שרק אחד מהם שימש בעבר ליצור חקלאי. חלקם העליון של המבנים, על הלבנים השחוקות שלו והשרכים שמטפסים עליו, מבצבץ מעל ל'צמרות' המעוגלות של יער פטריות הענק שצומח כיום בשטח. 'שלוש טחנות' נחשב לאחד האזורים המפחידים והמסוכנים ביותר בבקעת קירן, וככל הנראה האזור היחיד שנראה כאילו הושפע במישרין בידי 'ההתנפצות הגדולה'.

במקור, השתרע כאן אזור של גבעות נמוכות שופעות מים, שהשתרע בין אפיק הקירנה לבין גבעות שאזראד¹¹ http://members.pundak.co.il/world/keldaria3/mel_estrachap3/delosia.html - ftn2 שסוגרות על בקעת קירן מדרום. בעבר, זה היה אחד האזורים העשירים יותר בבקעת קירן, והאזור היחיד בבקעה שהוחזק במישרין בידי נאמנות מובהקות של ההשתקפות הצהובה. קשישי הבקעה מסוגלים לזכור עדיין כפרים ציוריים מוקפים בכרמים יפייפים מזן ייחודי שהניב אשכולות בגוון ירוק-זהבהב¹², ממנו רקחו את "תירוש המנצחים" שכמוהו כבר לא ניתן להשיג עוד בבקעה.

מעל הנוף המדהים של הכרמים והגגות האדומים, נישא מגדל מחודד, שניסי ההשתקפות הצהובה התנופפו גבוה מעליו; ואילו שצרים חשוכים בין שורשי הגבעות הובילו

"פעם היה שמה יין מתוק כמו בחלומות, ונפחים שעשו חרבות שמה שמוכרים היום נראה כמו סכיני מטבח חלודים לידן.

אבל זה היה בימים של סבא שלי, לפני ההתנפצות ויער הרעל. מי שנכנס לשם היום, לא יוצא, פשוט ככה. אפילו הגורג, שרצים ערמומיים וחמדני, זה מה שהם! לא נכנסים לעומק של יער הפטריות המסרית, בטח לא בלילה... והם מכירים את כל השבילים, הצפרדעונים הקטנים!

אה, ושמה ממש בעומק נמצא המגדל של הגברת הצהובה. זה המקום הכי גרוע מכולם, אבל בחיי שבחורים כמוכם לא צריכים לדאוג לזה. אם דבורי הרעל והחיות המטפטפות לא יגמרו אותכם, אז הפור'ראטי יעשו את זה... הם תמיד שמה בתוך החושך, והם ימצאו אותכם עוד לפני שתעשו חצי דרך אל המגדל. תאמינו לי, אתם מעדיפים להיות מתים לגמרי, לפני שהם ימצאו אותכם"

תיאור כללי

"שלוש טחנות" או בשמו הישן יותר דלוסיה¹⁰, הוא האזור שמדרום-מזרח לעיירה הנטושה לוסטירן ומדרום לאדמות 'הארמון השקוע' של רל'נארן, מדרום לאפיקו השצוף של נהר הקירנה. האיזור זכה לכינויו הנוכחי בשל צורתם של שלושה מבנים גדולים וחרבים למחצה

¹⁰* כנראה שיבוש של Der'lossia - שם שהתחילית הטיפוסית שלו הולמת אזור שקשור או שייך לנאמניה של ההשתקפות הצהובה

¹¹* בלשון פארילי: שדרית טחובה, או שדרית בצבע ירוק-טחב

¹²* כנראה ניזון מהשילוב היחודי של מינרלים מן המעמקים שהועלו למעלה בידי המבועים של המים החמים.

הגעה ועזיבה

הגם שהאגדות על מעשים מסתוריים ובעיקר אוצרות רבים – כולל דארנידים באיכות גבוהה וחפצים משובצים בהם, מושכים לכאן מפעם לפעם הרפתקנים או שודדים נועזים, הרי שרוב שוכני הבקעה מעדיפים להתרחק מהאיזור ככל שרק ניתן. המגע היחיד של בני תרבות עם האזור, הוא הפלגה חפוזה על-פניו באחת מהדוברות השטות במורד ובמעל של נהר הקיירנה, כאשר השייטים מנסים להאיץ ולעשות ככל יכולתם לא להפליג בקטע-דרך זה בלילה – בעיקר באותם חלקים בהם הזרם רדוד יחסית ומנומר באבנים, עליהן יכולים להסתתר תוקפים. שוכני הקבע היחידים של האזור, שאינם בגדר תפלצים מעוותים, הם שני קלאנים יריבים של גורג, קלאן בומז וקלאן יוק, שמספרים שמקור שניהם בקלאן גדול ועשיר בהרבה, שחי בעבר תחת חסותה של 'האדונית הצהובה', והושפע על-ידה, לא בהכרח לטובה.

הגורג המקומיים של היום, להבדיל מנתיני אם-הביצים הגדולה של ימים עברו, חיים ליד הנהר, בקצה האזור, ונזהרים מאד אם וכאשר הם צריכים להעמיק אל תוכו; המחנות שלהם, לעומת זאת, יכולים להיות מקום עגינה בטוח יחסית לשייטי דוברות שלא הספיקו לעבור את קטע הנהר שמתחת ל'שלוש תחנות' במועד.

עבור האמיצים או השוטים שמעוניינים להיכנס למעמקי האזור, ניתן בהחלט להשתמש באחד משני כפרי הגורג כנקודת מוצא; בעד מחיר מפולפל, אפשר לקנות מהגורג ציוד מסע, לרבות שיקויים פשוטים של עמידות לרעל (בעלי טעם טחוב מזעזע) שיכולים להגן לזמן-מה מפני הרעל שבאוויר שבין הפטריות העצומות, אם כי כוחם עשוי להתגלות חלש מדי עבור כמה מהאזורים העמוקים יותר – בעיקר בעונת הקיץ, אז יער הפטריות מסוכן במיוחד. בעד סכום נוסף אפשר למצוא שלל מפות מקושקות, מדויקות אך למחצה או בכלל, ואפילו מדרך שיסכים ללוות את ההרפתקנים עד לעומק מסוים – אולם רק מעטים מהגורג יעזו להיכנס למעמקייהם של בתי המלאכה הנטושים, ובוודאי להתקרב קרוב מדי לשערים הנטושים של החצר הגדולה של מגדל דלוסיה, או קרוב מדי לפתח המכרה – מקומות בהן הפטריות צפופות במיוחד, והטחבים ורבים מהצמחים האחרים רעילים ומסוכנים מאד.

מעבר לכפרי הגורג, קיימות מספר דרכים בוגדניות שמתפתלות אל תוך היער. פה ושם ניתן לראות עדיין חלקים מאבני המרצפת שעטרו אותן בעבר, שקועות למחצה בין השרכים שמשתרבים על הגזעים הלחים של פטריות עצומות, שחלקן מגיעות לגובה של שבעה עד עשרה מטרים; רשתות סבוכות של חזזיות משתרבות מתוך ומתחת לדפים של פטריות הענק, ושלל קולות, צקצוקים וריחושים של יצורים מוזרים עולה מתוכן –

אל המכרות העמוקים והעשירים ביותר בבקעת קיירן, שהיוו במשך שנים תחרות למתכות שהובאו מרכס קאראנסיל בכבודו ובעצמו. אותם מכרות שהפיקו נחושת וברזל משובח, וחשוב יותר – במעמקייהן התגלו לעיתים קרובות דארנידים – אבני חן המקודשות להשתקפות הצהובה ולכוהנות שלה.

אלא שכיום, צומח כאן 'יער' של פטריות ענק צפופות ומעוקמות שהתפשטו ככל הנראה מפתח המכרה, וכבשו את רובו המוחלט של האזור; המוני גזעים בשרניים, מטפטפים עסיס דוחה, שמעליהם דפים ירקקים או לבנים-עכורים וכובעים צהבהבים-חומים גבושיים; אלפי שרכים בשרניים ומוזרים למראה כרוכים על כובעי הפטריות ועל גבעוליהן, משתפלים כלפי מטה במחרוזות על מחרוזות של עלים עבים ואשכולות של פרי מבאיש; ופה ושם גדלים ביניהם מטפסים מוזרים עוד יותר, בעלי קצה מעוגל, לא אחת תלוי כלפי מטה, שמזכיר מוח סגלגל-כחול או לעיתים שחור-צהבהב, שמאיר חלושות בעלטה ויכול להתזין נוזל קטלני על מי שמתקרב אליו יתר אל המידה. גושי דונג מר, חלקם גדולים מאד, נעוצים פה ושם בתוך הקרקע, וחרקים מעופפים וארסיים מזמזמים סביבם יומם וליל; האגמים הקטנים והנאים הפכו לבריכות גופריות מבאישות, ששלדים ושרידי מכונות ישנות עדיין מבצבצים מהן פה ושם, ולטאות מוזרות ותוקפניות משתכשכות בהן.

שרידי הישובים האמידים ובתי המלאכה העתיקים שעמדו בשוליהם, מתפוררים ושקועים כמעט לגמרי בתוך העלווה; הקירות סדוקים ולחים, ולא פעם מהווים משכן למושבות של פטריות אוזן גדולות, שרוטטות ומעבירות צלילים מוזרים. האוויר כבד, מלא בענני טחב מורעלים למחצה, שמקשים על התנועה ומורידים מאד את טווח הראות, בעיקר במקום בו גזעי הפטריות צפופים והכובעים שלהם מכסים כליל את הרקיע.

המגדל הגבוה של דלוסיה, שמסופר שכל מחציתו העליונה התעופפה בענן של אש שכילתה את גבירתו ואת מרבית אנשי משק ביתה, נראה כיום כגדם של עץ נטוי ומפויח בגוון ירוק-שחור חולני, מוקף ענני טחב בכל שעות היום והלילה; וגם שמו השתנה בהתאם: נוג-ראדגול (בלשון פארליל: מצודת הטחב הארסי). האגמים הפכו לבריכות מצחינות של גופרית, שבתוך רבות מהן מבצבצות עדיין חורבות מתפוררות של בתי מלאכה, לגלגלי מים וחפצים דומים. יער הפטריות שורץ זוחלים טורפים, דבורים ענקיות בעלות דבש רעיל למחצה, וגרוע יותר – שמועות עקשניות מספרות כי הוא משכן לתתי-אנוש רעבים לבשר-אדם; צאצאיהם של אומללים שנוגעו באורח שעיוות אותם בגוף ובנפש.

אלא, שרוב הסיפורים עוסקים בדמותה השנויה במחלוקת של גבירת האזור; אישה גדולה, מחוספסת ושתומת-עין, שמה נשכח כמעט על-ידי הכל, ומכנים אותה בפשטות 'אדונית דאלוסיה' או 'האדונית הצהובה'. מסופר, שהאדונית הצהובה ובנותיה, לא ראו עצמן כלל ועיקר כחלק ממערכת המסורות של בקעת קיירן, אלא כנאמנות ישירות של ההשתקפות הצהובה עצמה; וככאלו שחיו ונשמו באורח מלא את הערכים הטהורים של המטריארכיה המקורית של האימפריה, בלא פשרות עם מנהגים מקומיים. ככזו, האדונית הצהובה סירבה לכפוף את עצמה לסמכות נציב הבקעה, כשהיא אינה מסתירה את דעתה, שזו חרפה למנות גבר (או אפילו אישה הנאמנה ל"שושלת גברים") לתפקיד בכיר כזה. היא בזה בגלוי לבתי האצולה המקומיים, שגם אם חלקם נמשלו חלק מהזמן בידי נשים, הרי שנראו לה כשושלות גברים מקומיות עלובות; קצינותיה של האדונית היו, באורח בלתי מתפשר, נשים בלבד.

אם לא די בכך, הרי שהאדונית הצהובה הכבירה ידה על נתיניה, כולל על שושלות החרשים-האומנים (שראשונות אחת מהן היה המעמד הגבוה ביותר שגבר יכול היה להשיג תחת שלטונה של האדונית). האדונית הצהובה הקפידה על המנהג האימפריאלי הישן של לחייב את ראשי השושלות לבוא ולענג אותה, כל אימת שעלה בה הרצון לכך – בין היתר, גם בכדי להזכיר להם את מקומם (אם כי, לפי חלק מהסיפורים, האדונית נהגה לדרוש דרישות דומות גם מנשים צעירות שנשאו חן בעיניה). מנגד, ולמרות הנוקשות לפי מיטב המסורת של ההשתקפות הצהובה, סופר כי "האדונית" ידעה להשריש בכל אנשיה גאווה על כך שהם משרתים אותה, ותחושה שממרום כסאה, היא דואגת להם כ"אם עליונה, נוקשה אבל גם רחומה בדרכה".

למרות ידה הכבדה והדרישות הנוקשות שלה, מסופר כי האדונית הצהובה ידעה גם לחלוק את עושרן של נחלותיה עם נתיניה, שנחשבו מהאמידים והמבוססים בבקעת קיירן; להפריד בין דברי הרהב המתניה שהפריחה כלפי האצילים האחרים של הבקעה לבין הסחר בין נחלותיה לנחלות יריביה, ועוד; ומסופר גם כי ידה הכבדה הייתה משיגה במוקדם או במאוחר כל שודד דרכים שהיה מעז להיכנס לאדמותיה או סמוך אליהן, עד וגופתו היתה מתנדנדת במהרה בכיכר השוק, או שראשו סומר אל החומה שמתחת לשערי המגדל.

בעבר הרחוק האדונית הצהובה קיימה יחסים מורכבים עם הלורד היוצר תלילגלאריון (סבו של לורד אבאריל הנוכחי), למרות שהלה סירב בכל תוקף להכיר בעליונותה, ובאל-כורחה העריכה את כשרונו המיוחד במינו במלאכת אבני החן והתכשיטים. מנגד, הרי הייתה אחת הראשונות להצביע – בחושיה החדים – שבנו

לרוע המזל, לא כל מה שנראה כדרך הוא אכן דרך; וכמה מהדרכים הישנות אובדות בתוך בוך טובעני של אגמים מבאישים שהתרחבו עם השנים, או מוליכות הישר אל תוך קיני דונג מר ורעיל של דבורי ענק.

במקומות שונים בתוך היער ניתן עדיין למצוא שרידים של כפרים ובתי-מלאכה, שקועים לגמרי בתוך השרכים והאזובים, גגותיהם המרוסקים מלאים מרבדי פטריות אוזן מוזרות, ובין הצמחים מבצבצים עדיין חפצים, כלי עבודה ומכונות שננטשו כאשר המקומיים נהרגו או נמלטו כל עוד נפשם בם, לפני חמישה עשורים; לעיתים אפשר להתקל גם בשרידי כלי נשק ועצמות מרוסקות שיתכן ומעידים על הקרבות בין הפליטים הנגועים ואוכלי-האדם לבין חייליו של הנציב לוסטירן; השרידים הללו שקועים לא פעם עמוק ברכובית של הקרקע, או במים הרדודים בפאתי שלולית ענק שמעלה אד גופרתי חם, לא פעם אל תוך צורות דונג מבאישות שיצרו דבורי ענק או יצורים דומים.

אי-שם, במעמקי היער, אפשר למצוא עדיין את השערים המרוסקים של מגדל דלוסיה, ומעבר להם חצר מלאה סבך חזויות וטחב רעיל, ששרידי קקונים מעוותים למראה עדיין לפותים בתוכו; כמו כן, אפשר למצוא גם את המעבר האפלולי שקרקעו מרוצפת עדיין במסילת קרניות – מעבר שמסופר כי הוא חפור בין שני מצוקים ומוליך הישר אל אחד או כמה מהפתחים החשוכים של מכרה הדארנידים.

האגדה על אדונית דאר'לוסיה ונתיניה

ברחבי בקעת קיירן, ובעיקר בחלקים הסמוכים ל"שלוש טחנות", מסתובבים סיפורים רבים על הסודות והעושר של גבעות דלוסיה - כפי שהיו לפני שהחרב המהפכת של המלחמה וההתנפצות הגדולה שבאה אחריה קטלו רבים מתושביה והבריחו את היתר לכל עבר. רבים מהסיפורים הופצו גם על-ידי צאצאיהם של תושבי העמק, שעקרו ורובם חיים בפאתי עיר המחוז אנ'מירלור, ואחרים שהתיישבו באזור 'הארמון השקוע' שמצפון ל"שלוש טחנות"

סיפורים רבים מספרים על בתי החרשים, בהם חושלו נשק ושריון - אגב תחרות עזה ויריבות של ממש עם חשלי המתכת של לוסטירן - כולל מתכונים סודיים ל"פלדה דארנידית", שחושלה באמצעות מסג משובח שעורבב עם רסיסים מלוהטים של אבן דארניד; ועד היום מספרים על רסיסים של עושר מוזהב שנמקים בחשיכה שבין הפטריות, או הוטמעו בתוך הכוורות המרות, המוזרות למראה, של דבורי הענק ויצורים אחרים.

שבין המתים הרבים הייתה גם דאר'ליירה הצעירה. גופתה חולצה משדה הקטל בידי חיילת נאמנה, והובאה, בשריונה המקורע ואפודתה המגואלת בדם, אל המגדל של אמה.

האדונית הצהובה, לפי השמועה, נמחצה בגוף ובנפש; קולה הרועם דעך, והיא הסתגרה במשך ימים על ימים בהיכלה, עם גופה חסר החיים של בתה; נחלותיה ונתיניה נשכחו ממנה, ורצונה הפך לטירוף, כאשר דרשה מבני הגורג ששירתו אותה בתור רוקחים שיקויים ואלכימאים 'שלא לעצום עיין' לפני שירקחו את המרקחת שתחזיר את בתה לחיים; אלא שאיש בבקעת קיירן, כולל הגורג, לא החזיק בכוח להחזיר את המתים. כל שעלה בידי האלכימאים היה לשמר את בשרה של העלמה המתה מריקבון – לזמן-מה.

חודשים ספורים לאחר מכן, הגיעה ההתנפצות הגדולה; לפי רסיסי השמועות שהגיעו מהניצולים המעטים ממגדל דלוסיה, הרי שערב ההתנפצות, הייתה האדונית הצהובה מדורדרת ומטורפת לגמרי; היו שאמרו, שחשה מראש מה עתיד לקרות, או שרוחה המתה של בתה נגלתה אליה בחלום והזהירה אותה – אלא שהאדונית הצהובה שמחה בטירופה לבוא האסון, כשהיא ממלמלת דברים חסרי פשר על להתאחד עם בתה "לאחר שהעולם ינופץ ויברא מחדש בידי האנ'מירי הנוצצים", או לחלופין כי זה הגורל שיאה גם לה, וגם לכל משרתיה שאכזבו אותה ושבו אליה מובסים – ושהמגדל הנישא יהיה מדורת הקבורה שלה, ושל כל בני משק ביתה. לפי גרסה זו, גם האדונית הורתה לנעול את השערים, ולא לתת לאיש להמלט מהמגדל, גם כאשר האדמה החלה לרעוד.

מסופר, כי צחוקה המטורף של האדונית הצהובה אפף את האוויר, כאשר האדמה התהפכה, ואדי להבות נוראים בקעו ממנה; וכי היא עצמה, ברגעיה האחרונים, ליבתה את האש עם שיקויים שהיו ברשותה, ורצה, כשהיא צוחקת בשיער פרוץ ועיניים מתגלגלות, אל ראש המגדל, כדי לחזות ב"התנפצות העולם ובריאתו מחדש"; דקות ספורות לאחר מכן, התבקעו הרצפות, וכל ראש המגדל נעלם בענן נורא של אש, בקולות רעם שנשמעו היטב עד לעיירה לוסטירן, הרחק מצידו האחר של הנהר.

בודדים מיושבי המגדל שרדו את הפיצוץ והתנפצות; ורובם הורעלו ומתו בייסורים בתוך ימים או שבועות לאחר מכן; תושבי הכפרים, אלו שלא נקטלו בהתנפצות או בהתקפות של יצורים מעוותים שצצו מהאדמה, נמלטו ונפוצו לכל עבר, כשהם מותירים את רוב רכושם מאחוריהם – כמה מהם, לפי המסורות המקומיות, התגלגלו בסופו של דבר לפאתי אדמות רל'נארן, ובעיקר לאחד מרבעי עיר המחוז (שם הם מרוכזים ברחוב שנקרא על-שם: "סמטת הדלוסים").

ישנה שמועה כי בין היתר, לידי טיל'ניס העדינה והאומללה, רעייתו האנ'מירית של אגראנד אנזארט הצעיר (שהפכה תחת חסותו לפסל שיש חיזור וצייתני),

ויורשו הוא מטורף שמשוה מבחיל קורה במעמקי הטירה שלו; ישנם גם כאלו האומרים שבתו הסוררת של לורד אבאריל האב שהתה זמן-מה במגדל דלוסיה וקיבלה מהאדונית הצהובה עזרה – ואולי גם דארניד ששובץ לניצב החרב שלה – כדי לעזור לה בתוכניתה להמית את אביה ולשים קץ לטירוף 'האומנות' הרצחני שלו.

שברונה של האדונית הצהובה וחורבן דלוסיה

ידו האכזרית של הגורל נחתה על האדונית הצהובה, לאחר פלישת המורדות של ורד אפור לבקעת קיירן – ויש אומרים שהיא עצמה, ביהירותה ובתיעובה כלפי האצילים האחרים של הבקעה, סייעה לכך מבלי דעת. סביב כסאה של האדונית הצהובה, חיו לא מעט מבנותיה, פרי 'דרישת המסירות' שלה מראשי שושלות החרשים ומגברים אחרים בנחלותיה, ואולי גם מחוצה להן; ומסופר כי לעיתים שמרה לעצמה גם כמה מהצאצאים הזכרים, ובניגוד למקובל, לא החזירה את אלו שנשאו חן בעיניה למשפחת אביהם, אלא שמרה אותם בתור "הכלכלים הנאמנים שמתחת לכס" – כנראה שומרי עילית שאומנו מילדות לשאוף להקריב את חייהם להגנת גבירתם ואימם.

מכל צאצאיה שנולדו לאורך העשורים הרבים, אהבה גבירת דלוסיה יותר מכל את אחת מבנותיה, דאר'ליירה; חרף העובדה כי אותה עלמה צעירה נראתה כמעט כהיפך הגמור מאימה – עדינה, חביבה, חובבת ספרים וסיפורים עתיקים, ומקיימת קשרי ידידות רבים עם צאצאים לבתי אצולה אחרים שאמה בזה להם – כולל אלו של המראה האדומה מרל'נארן; ומסופר כי מריבות רבות ניטשו בין האם לבת בעניין זה.

כאשר כוחות המורדים של 'הורד האפור' פרצו לתוך בקעת קיירן ממערב, הרי שלמרבית ההפתעה, דווקא האדונית הצהובה לא מיהרה לצאת עם צבאה כדי לפגוש את אותן 'פסולת בוגדים רכרוכית' בשדה הקרב. לפי גרסה אחת, העריכה מראש כי הקרב אבוד בשלב זה, והעדיפה להסתגר במצודתה ולחכות לכך שהמורדים יותשו ויתחילו לכשול לאחור, בטרם תסתער עליהם.

לפי גרסה אחרת, היא בזה כל-כך לשושלות האצילים המקומיות, עד שהעדיפה לתת למורדות לחסל כמה שיותר מהן, במחשבה כי לאחר שהמרד יחוסל ויהדף, יהיה אפשר להחליף את כולם ב"שושלות נשים" נוקשות וראויות יותר.

אלא, שבתה האהובה של האדונית הצהובה, שהחלה לגדלות ניצני כוחות מאגיים של כהונה, המרתה את פיה ויצאה בראש כוח קטן לעזרת הגבירה האדומה של רל'נארן.

כפי שהאדונית הצהובה צפתה מראש, הרי שהקרב הגדול שניטש בין המורדות לאצילי בקעת קיירן ברל'אנה א-נורט, הסתיים בנצחון מוחץ של כוחות הורד האפור; אלא

כך או אחרת, השמועות מספרות כי עמוק בחשיכה, היצורים האומללים המשיכו להתעוות, והפכו לראשונים מבני גזע הפור'ראטי המורעלים, מפלצות מושחתות בגוף ובנפש, בלא תקנה או מרפא.

מאז, למרות שאותם נגועים נראו אך לעיתים נדירות מחוץ למעמקי היער המורעל והמעוות האפלות מתחתיו, הם הפכו לחלק בלתי נפרד מסיפורי האימה של האזור, כולל ובעיקר סיפורים על נודדים או חבורות קטנות שהותקפו באנקולים אכזריים ונקרעו לגזרים, לעיתים נטרפים כשהם עודם בחיים, כאשר כל האזור מסביב מתמלא בריח נורא שנראה כתמהיל בין טחב לבשר מרקב¹³.

בני הגורג של אזור שלוש תחנות

עד להתנפצות הגדולה ולמעשה זמן-מה לאחריה, היו הגורג של "שלוש תחנות" (או דלוסיה) שייכים כמעט כולם לקלאן גדול בשם קלאן ברים, כאשר בשבע-עשרה השנים האחרונות טרם האסון, הקלאן הונהג בידי 'אם הביצים הגדולה' גרו ברים-רוקרוק, לשעבר אלכימאית וזמרת ירח, ובעלת חוש מפותח וערמומי לפוליטיקה.

בזכות חוש זה, זכתה גרו ברים-רוקרוק להתחבב על 'האדונית הצהובה', שהעניקה לבני הגורג יחס סלחני ומיטיב להפליא יחסית לשיטות השלטון הקשוחות שלה. כפר הגורג של אותם ימים ישב על אי גדול ועל גדתו של אגם חמים, כחול-כהה, ובניו החזיקו בסדנאות וביקב גדול, בו יצרו יינות ומרקחות ממרקחות שונות, שעל חלקן החזיקו בזיכיון בלעדי מעם גבירת המגדל.

אם הביצים של הקלאן וכמה מהגורג המקורבים לה, זכו לגישה כמעט חופשית למגדל של דלוסיה – בין היתר, כתגמול על כך שאם הביצים סיפקה לאדונית הצהובה כמה מרקחות ושיקויי מחזקים שנשאו חן וחסד בפניה. גרסה אפלולית יותר של הסיפור אומרת שגרו-ברים-רוקרוק סייעה לאדונית הצהובה להשיג נערים ונערות עבור התענוגות שלה, כולל השקיותם בשיקוי אהבה או למצער שיקוי מסמם רב עוצמה.

מספרים שגרו-ברים-רוקרוק, בנוויה ובמידה פחותה יותר, רבים מהגורג האחרים, היו בעליהם המאוששים של קמענות מזל יקרים, מחרוזות ירח זהובות, גביעים מעוטרים ממתכת יקרה, ושאר פריטים שרוב הגורג של היום יכולים רק לחלום עליהם; ושמקהלת הירח שלהן הייתה הגדולה והמפורסמת בכל רחבי בקעת קיירן ומעבר לה.

עד כדי כך הגיעו דברים, שמסורות הגורג דהיום מספרות, שביציה של גרו-ברים-רוקרוק היו גדולות ובוהקות במיוחד מבריאיות ועוצמה; וכי חלק מקליפות ביצי

היא צאצאית של אחת המשפחות האמידות והמיוחסות יותר של דלוסיה, שבבעלותה היו בין היתר בית חרשים מפורסם וזכויות רבות-ערך במכרות.

כך הקיץ הקץ על דלוסיה והכרמים שלה, שאט-אט, הפכו לתופת מוזרה של פטריות ענקיות שנבגיהם עלו ממעמקים – אולי ממעמקי המכרות – וחנקו או עיוותו את הגפנים והעצים הנאים שגדלו כאן בעבר; שרידי הכפרים המתפוררים, על אוצרותיהם העזובים, קבורים מתחת לסבכים של שרכים וצמחים מוזרים, שמלבכים באוויר הטחוב, הרעיל למחצה; הצורה המעוותת של היערות והצמחים, היא מתונה יחסית ליד אפיק נהר קיירנה, אולם הולכת ומחמירה ככל שמעמיקים לפנים השטח, ובעיקר לאזור מסביב לטירה ומסביב לשער הראשי של מכרות הדארנידים.

פור'ראטי: השבט חסר צלם האנוש

פרק אחרון ועגום לא פחות בטרגדיה, ארע בשנים הקשות שלאחר ההתנפצות הגדולה, כאשר גלי פליטים מאזור טילמירלן ואור'גאקה שטפו את בקעת קיירן, ובשלב מסוים נסגרו בפניהם שערי עיר המחוז ורוב האחוזה הגדולות.

מסופר, כי פליטים נואשים שנהדפו אל גדתו הדרומית של הקיירנה, הקימו שם מחנות עלובים וסבלו חרפת רעב, החלו לפתח בהדרגה תאבון לבשר-אדם; תחילה, אכלו גופות אומללים שהמחסור והמחלות הכריעו אותם, ובהמשך החלו לתקוף ולטרוף בני אדם חיים.

הנציב לוסטירן – יריבה הישן-נושן של האדונית הצהובה ששרד את התקפת הורד האפור ואת ההתנפצות, דרש לאכוף את החוק האנ'מירי, לפיו עונשו של אוכל בשר-אדם מכל סיבה שהיא הוא מוות מידי. הוא הורה לכלוא את אחותו הרחומה (ואולי רחומה מדי) שביקשה להגן על הפליטים בכל מחיר, ושלח את צבאותיו לבצע את המלאכה העגומה של המתת הנגועים שהחלו אוכלים בשר אדם – אלא שהנגע שפשה בקרב אותם פליטים הקנה להם כוחות מפתיעים; והתברר כי הם ידעו מראש על בואו של הצבא והפילו אותו במארב קטלני, שעלה לרבים מאנשיו של לוסטירן בחייהם.

ממש בעיצומו של הקרב, ודווקא כאשר נראה שגורל אנשיו של הנציב נחרץ, מסופר כי הנגועים שמעו מנגינה מוזרה, שגרמה להם לצרוח ולהתיז ארס, ואז להמלט אל תוך החשיכה; ובעוד אותה התפתחות מפתיעה אפשרה לשארית אנשיו של הנציב לוסטירן להמלט בחזרה אל אדונם. אלא שהנציב וכל משפחתו, נרצחו באכזריות, מספר חודשים לאחר מכן, ואף נציב אימפיריאלי אחר לא מונה תחתיו מאז ועד היום.

¹³ מידע מפורט על הפור'ראטי נמצא בפרק על המפלצות הנפוצות של בקעת קיירן.

וגבירתה לשעבר התאחדו לישות אחת; היא אסרה על הקלאן שלה לעזוב את הכפר או אף לדבר על הגירה למקום אחר, וכל מי שנתפס בכך, הסתכן בהוצאה להורג – אלא אם הזדמן מזלו לברוח כשסיוטי אם הביצים גברו עד כדי כך כי שכחה לוודא שגורי-הדין שלה נאכפים. בסופו של דבר, קמו שלוש מבנותיה – ריקריק, בומזיר ויוקיק, וקשרו קשר להמית את אימן, לפני שגורל הקלאן כולו יהפוך לגרוע ממות; העימות האחרון שלהן מול אימן המטורפת הפך לקרב קטלני, שבמהלכו נהרגה בת רביעית, שנותרה נאמנה לאמה (או שהייתה אף גרועה ממנה, לפי אחת הגרסאות), וריקריק עצמה נפצעה פצעי מוות; ומספרים כי כאשר גרו ברים-רוקרוק הוכרעה בסופו של דבר, בקע מגופה אד נורא, ובנשימתה האחרונה היא קיללה את שתי בנותיה וכל גורג שיתמוך בהן או יסכים להפרות אותן.

קלאן בומז וקלאן יוק

שתי הבנות ששרדו – בומזיר ויוקיק, ניסו לאושש את הכפר או מה שנותר ממנו; אבל העלטה והרעל המתחזקים מסביב, כמו גם יריבות עזה שהחלה מתפתחת ביניהן, בין היתר במאבק על תואר 'אם הביצים הגדולה' החדשה, סיכלו כל סיכוי לכך. בסופו של דבר, לאחר שלחקה משחרת לטרף של פליטים נגועים – חלק מראשוני הפור'ראטי, הצליחה לחדור את ההגנות ולהתנפל על כפר הגורג באישון לילה (יש אומרים, כי גם לריב בין שתי המנהיגות והתומכים שלהם היה יותר מיד ורגל בעניין), הגיעו הכל למסקנה כי הכפר העתיק אבוד – ולאחר עוד תגרה מילולית ברובה, התפצל מה שנותר מקלאן ברים בין שתי המנהיגות החדשות, שכל אחת נטלה את תומכיה ויסדה כפר חדש – שלתוגת הגורג נראה כצל עלוב של מה שאבד. שני הכפרים החדשים נבנו על גדת נהר הקיירנה, על גבול היערות המקוללים שהחלו מכסים את 'שלוש טחנות'.

במרוצת השנים, תהו לא מעטים מה קרה ליהלום הצהוב המזור, שהאפיל את דעתה של גרו-ברים-רוקרוק עליה; מקובל לספר, שהוא נשבר במהלך הקרב בו הומתה אם הביצים הגדולה בידי בנותיה, וכי לפחות אחד מחלקיו נגנב בידי כוהנת הפור'ראטי או מטילת לחשים מעוותת אחרת שהובילה את ההתקפה על הכפר של קלאן ברים; וחלק אחר נקבר עם רוקרוק וירד עימה למצולות המדמנה.

עד היום, הן גרו ברים-בומזיר והן גרו ברים-יוקיק מכישות כי הן מחזיקות כל אחת בשבר אחר של היהלום הצהוב, או כי קברו משהו ממנו על חזה של אחותן ריקריק שנהרגה בקרב מול אימן המטורפת – אבל מבצע נועז ורצחני של שודדי קברים שחפרו את הקבר ההוא (לפני כשני עשורים), העיד על כך שלא כולם מאמינים להן. כך או אחרת, הקלאן של בומזיר (או 'מחנה בומז' כפי שהוא מכונה בידי בני האדם) שוכן על חצי אי לאורך

הסרק, היו כה יפות, עד שניתן היה לעשות מהן תכשיטים כאילו היו אבני חן של ממש. אלא, שטירופה ההולך ומחמיר של האדונית הצהובה לאחר מות בתה הטיל צל גם על הגורג המקומיים, בעיקר לאחר שהאלכימאים שלהם נאלצו לספוג דרישות מטורפות לשיקויים שהיו מעל ומעבר להישג ידם, תוך איומים בעונשים ואפילו במוות אם לא ישביעו את רצונה של הגבירה המטורפת. אם לא די בכך, הרי שאם הביצים הגדולה של הקלאן – ככל הנראה מחשש לראשה שלה, ולטענתה מניסיון למנוע גורל נורא מכל הקלאן – גיבתה את הגבירה הצהובה ואכפה את רצונה על הגורג, כולל השתת עונשים מנוגדים לכל מסורת של הקלאן, דבר שהלך והפך את ליבם של הגורג כלפי גבירתם הנערצת לשעבר.

טירופה ומפלתה של אם הביצים הגדולה:

גרו-ברים-רוקרוק שרדה, בעור שיניה, את ההתנפצות הגדולה ואת החורבן של מגדל דלוסיה, ומסופר שנמלטה מהמגדל בטיפוס על קיר לאחר שהשערים ננעלו בפקודת האדונית הצהובה, לא לפני שגנבה כמה וכמה אבנים יקרות מהגנוז של גבירתה לשעבר, בטענה שהגבירה אבודה ממילא, ואין שום טעם להשאיר חפצים נוצצים יפים כאלו להירקב באפלה.

בעוד שאם הביצים אכן השתמשה בחלק ממה ש"שאלה" מהמגדל טרם חורבנו כדי להגן על הכפר מפני התקרבות של יצורים אפלים שהחלו צצים לאחר ההתנפצות, הרי שעל כפר הגורג השתלטה לאט-לאט אפלה מורעלת, ומעמדה של המנהיגה בקרב בני הקלאן שלה, ובסופו של דבר גם בנותיה שלה, הלך והורע.

הגורג מספרים כי גרו-ברים-רוקרוק סחבה מהגנוז של דלוסיה, בין היתר, יהלום צהוב שנראה כמו גרסה מכושפת ויקרה במיוחד של דארניד, ושמרה אותו עליה יומם ולילה. אלא שבין אם היהלום היה מקולל - אולי כחלק ממה שקרה לכוחות ההשתקפות הצהובה עצמם לאחר החורבן - ובין אם בשל העובדה שהמתח, העצב והחדשנות, בתוספת לידיעה שבני הקלאן שלה, רבים מהם מבוקעי-הביצים שלה עצמה, מתעבים אותה - הרי שבינתה של גרו-ברים-רוקרוק הידרדרה, והיא נדבקה אט-אט בגרסה נוראה עוד יותר של הטירוף שאיכל את האדונית הצהובה עצמה.

הגורג אינם אוהבים לספר על מה שקרה לאבותיהם באותן שנתיים חשוכות של דמדומי כפרם, אבל לפי השמועה, גרו-ברים-רוקרוק החלה להמית את הזכרים של הקלאן במהלך טקסי הביצים – כאילו סיגלה מנהגים של חרק רצחני ענק (מנהגים שזרים לגורג מכל וכל); ציוותה להרחיק ממנה את בנותיה ולנפץ את הביצים שלהן באורח משפיל (או לגרוס אותן לעיסה, שהיא אכלה בתיאבון רב); היא סבלה מסיוטים, ומפעם לפעם הזתה הזיות, כאילו היא האדונית הצהובה החדשה, או שהיא

מקור ומוצא אפשרי לדמויות שחקן

'שלוש טחנות' הוא ברובו המוחלט יצר פטריות רעיל למחצה; הכפרים והעיירות שישבו בו פעם, הפכו לחורבות מתפוררות שחבויות בין הצמחים המזוהים ושורצות יצורים מסוכנים; לכן, הדמויות היחידות שניתן לומר שמוצאן מהאזור, הן גורג משני הקלאנים שהתפצלו מקלאן ברים.

דמות שבאה מהאיזור נולדה על שפת נהר הקיירנה השופך; בחצי האי המוגן היטב של קלאן בומז, או באי המרופש בין שדות הגידולים המזוהים של קלאן יוק. הדמות בקצה מביצתה וחיתה את חייה המוקדמים על סף היער המורעל, המסוכן תמיד, תוך יראה משוכניו המפלצתיים ושמיעת סיפורים על הבית הישן על שפת האגם היפיה, לפני שחולל והחל להצחין מגופרית. נעוריה של דמות כזו עברו בין ההמולה של שיירות הדוברות שעוצרות בכפרי הגורג במהלך מסען במעלה או במורד הנהר הגדול; ופגישה בהרפתקנים שהזדמנו אל בין בקתות הגורג לפני שחירפו נפשן ונכנסו לתוך היער - ולא כולם חזרו ממנו.

בני האדם שנולדו בדולוסיה ושרדו את האסון הגדול, הם בני למעלה מ-50 (בהנחה שהיו עוללים או פעוטות) או קשישים, אם הגיעו לפרקם לפני ההתנפצות; כמה מהם חיים עדיין באדמות 'הארמון השוקע' או באזור 'סמטת הדלוסים' בעיר המחוז. אפשר בהחלט ליצור דמות שהיא נכד או ניין של אחד מהם, שגדל בפאתי בסמטאות הקודרות של עיר המחוז או בבתי החווה בפאתי רלארן, ושמע סיפורים או ראה חפצים מוזרים שנלקחו מהבית הישן והאבוד - או אולי, אם מדובר בצאצא לאחת ממשפחות החרשים הישנות, ראה כלי עבודה מוזרים ושמע דבר או שניים על שיטות עבודה ישנות עם פלדה דארנידית.

אפיק הקיירנה, לא הרחק מהאזור הרדוד והמסוכן יחסית שמפריד בין שלוש טחנות לחורבות של העיירה הנטושה לוסטירן, נחשב למוצלח והעשיר בין שני הקלאנים המתחרים.

אם הביצים גרו ברים-בומזיר, שומרת על הקלאן שלה עצמאי פחות או יותר, ורבים מאנשיה נחשבים סיירים טובים, שמכירים לפחות את החלקים החיצוניים של שלוש טחנות. המקומיים יודעים הן להוציא כסף מהרפתקנים שרוצים לשוטט שם, והן למצוא עשבים מיוחדים ונדירים עבור המרקחות של הקלאן, שנמכרות - בעיקר אך לא רק לאנשי בית אנזאריון - במחיר מפולפל. אנשיה של בומזיר גם מתמחים בחילוף סירות ודוברות שנקלעו למצוקה ליד 'האבנים הבולטות' של מעברות הנהר, ולא פעם הצילו שייטים שהתהפכו מלטאות טורפות ודבורי ענק מורעלות שעטו עליהם במים הרדודים.

הקלאן של גרו-ברים-יוקיוק, לעומת זאת, חי על אי בוצי מצפון-מערב לשלוש טחנות, ונחשב עני יותר. עם זאת, הקלאן הזה נהנה במידה מסוימת מחסותה של הגבירה האדומה של הארמון השוקע - הליידי קרניליאן לבית רילארן. בני "מחנה יוק" נחשבים לוחמים טובים פחות מאחיהם מ"מחנה בומז", ועוסקים בעיקר בדייג, כולל של רכיכות וסרטנים; מעט חקלאות של גידול עשבים, ועיצוב דברי אומנות זולים מקונכיות וחפצים אחרים שמביא אליהם הנהר; כמה מהם נאלצו, בין היתר בשל חסרון כיס, לעקור לפנים היבשה מצפון לנהר, ולשרת בתפקידים שונים באדמותיה של הליידי רלארן, או להפוך לשייטי דוברות.

פרק 4.7

מערב הבקעה, אגם רל'נארן ו"הארמון השוקע"

אוכלוסייה: כ-10,000 איש

מהם כ-1,500 בארמון השקוע וסביבתו הקרובה; 1,500 בעיירת הנמל קלת'וסיה שעל גדתו הדרומית של אגם רל'נארן; כ-3,500 איש בכפרים האמידים על 'גבעות השחר הזהוב' שממערב לאגם: דירלאס (1250), קל'מירה (1,250) וראנד (1,000).

כ-750 איש מתגוררים סביב חורבות גורזין על שפת הביצה שממזרח לאגם – ספק כפר וספק מרבץ של פושעים, מבריחים ומנודים; ו-1000 איש מפוזרים על החוף הצפוני המיוער של האגם או מעבר לו. יתר האוכלוסייה מפוזרת בחוות וישובים זעירים מסביב ובפאתי האזור.

שליטה: לידי קרניליאן א-רילארן.

קטנים יותר, שנשפכים אליו מהגבעות הקודרות והגבוהות יותר שתוחמות את הבקעה ממערב. האדמות מסביב לאגם רל'נארן הן מארג של אדמות חקלאיות סביב עיירות או כפרים קטנים ונאים עם רעפים אדומים, עצים עתיקים ומאגרי מים קטנים. במערב, מעבר לאפיקו של נהר הקיירנה, הקרקע מטפסת במעלה גבעות קטנות ומוריקות, המאופיינות במרחבים של כרמים מאדימים; מצפון לאגם, העצים הולכים ומתרבים, במקום בו מתחיל יער טילווד; ואילו במזרח, מעבר לאגם, משתרעת אדמת ביצה שיכולה להיראות מרחוק כאזור פראי ויפה באורח מטעה, על שלל תפרחות מים ושיחים מוזרים שמבצבצים מתוך המרחק הירוק-כהה, ועצי-ביצה מוזרים שפורשים את עליהם המעובים והארוכים מעל המים הכהים.

המונומנט המפורסם ביותר של האזור הוא הארמון היושב על אי גדול במרכז האגם; מקום מושבה ושלטונה של שושלת א-רילארן העתיקה, לשעבר משרתות בכירות של ההשתקפות האדומה. ממרחק, הארמון נראה ממש כאילו בקע מתוך אגדה, על חומותיו הגבוהות, ושבעת הצריחים שלו – שניים גבוהים מאד וחמישה נמוכים יותר. מקרוב יותר, ניתן להבחין כי חלקים רבים מהארמון דהויים ומוזנחים; אחד הצריחים 'מכורסם' בחלקו העליון ונוטה מעט הצידה מזה עשרות שנים – ככל הנראה, מפגיעה מדויקת של בליסטר, שנזקיה לא תוקנו מעולם; צריחים אחרים מוכתמים, עם ויטראז'ים סדוקים ולבנים שנפלו מהקירות בכמה מקומות; נמל הסירות שמתחת לשער הגדול רעוע, והמים עצמם כהים

"תביט על הארמון שלה, ותראה גם אותה" הגבר המהודר גיחך, מחווה על הצריחים הגבוהים שנישאו עמוק מבין הערפילים ששיטו על האגם; גם ממרחק זה, ניתן היה לראות את הצריח הפגום, על חלקו העליון המנופץ, שלא תוקן מזה עשורים. "פעם, כל זה נצץ כמו שמש אדומה, היה מלא תמיד באנשים ומסיבות, וגם עסקים טובים. היום? מתפורר, כל הזבל הזה מתפורר, והאדונית יותר מהכל. גבירה אדומה היא קוראת לעצמה? אפילו בבן המפונק שלה היא לא מצליחה למשול, אז איך תתחיל אפילו לטפל בפושעים מהביצה ובשאר הצרות שיש כאן בשפע?" האיש האמיד רקק.

"עלובה, נעשתה רכה כמו תפוח רקוב. תאמין לי, שעדיף לה לחזור למכחולים המטופשים שלה ולתת את השלטון למי שראוי לזה!"

תיאור כללי

חלקה המערבי של הבקעה הוא אזור של אדמות מישוריות יחסית, מנומרות פה ושם בקבוצות של גבעות נמוכות ומתונות. כאן, פונה נהר הקיירנה צפונה, ונפרד מדרך המלך הישנה שממשיכה מערבה, בדרכה אל פתחי המנהרות העיקות שהובילו פעם מתחת לגבעות הקודרות במערב, לעבר מחוז עיר הנמל טיל'מארן. בפנותו צפונה ומטה לעבר יער טילווד, יוצר נהר הקיירנה צורה דמויות קשת, שבמרכזה אגם יפיפה (רל'נארן) שניזון ממימי הקיירנה, כמו גם ממימיהם של שלושה או ארבעה יובלים

המורדות <http://members.pundak.co.il/world/keldar>
1ftn - ia3/melestra/chap3/relarn.html - אם כי

הגופות עצמן נלקחו בתום הקרב ונקברו ככל הנראה בכרך הקברים שמתחת לארמון. שתי החברות שנעצו כאן לזיכרון החלידו ונעלמו מזמן, למרות השמועות כי בלילות ערפל ניתן לראות עדיין את הצלליות שלהן, קורנות באור חיוור על הדמדמניות – כאשר השיחים עצמם צפופים ופירותיהם גדולים יותר מביתר חלקי השדה. התל עצמו מגולף למחצה, באור המזכיר צורה של כנפיים שבורות – אולי רמז לסמל הכנפיים הבורות של בית א-רלארן עצמו.

העיירה קאלת'וסיה והפלגה באגם רל'נארן: הדרך היבשתית, שחולפת באמצע שדה הקרב, שבה ומתאחדת עם דרך הנהר מצפון-מערב לאחרונים בתלי הדמדמניות, במקום בו הנוף הופך ירוק עמוק ומעוצה יותר; כאן, נשפכת 'קשת הקיירנה' אל תוך קצהו הדרומי של אגם רל'נארן, חוצה בדרכה עיירה עתיקה ופיפיה בשם קאלת'וסיה – אזור של בתי אבן ישנים עם רעפים מגולפים, שגולשים אל רציפים ארוכים ומעוטרים בפנסי מלאכת מחשבת – חלקם מכושפים ממש. כיום כמה וכמה מהם כבר סדוקים, עמומים ודורשים תיקון.

כאן, נפרדת דרך המים מדרך היבשה: דרך המלך העתיקה ממשיכה משערה המערבי של העיירה, כשהיא מטפסת אל בין הגבעות עוטרות הכרמים, ודרך שוק ייננים ישן ונטוש למחצה מתחת לצילו של מגדל משמר עתיק. משם, הדרך ממשיכה מערבה, אל הגבעות הגבוהות והקודרות יותר של טאלאנה, שסוגרות על בקעת קיירן כולה ממערב – ומסתיימת בשערי האבן העצומים דרכם הובילו בעבר מנהרות עצומות ונוחות שנחפרו עמוק מתחת להן, בדרכן אל עיר הנמל האדירה דאז, טיל'מארן והמחוזות הגובלים בה¹⁴.

לעומת זאת, דרך המים ממשיכה צפונה; מן הרציפים הערפיליים של קלת'וסיה, על הפנסים העמומים שמטלטלים מעליהם, ניתן לנסות ולעלות על אחת הספינות המורשות לעגון בנמל הארמון, על האי במרכז האגם. לשם כך, צריך לשכנע את פקידת המכס המקומית והמשועממת לספק אישור – עניין הדורש הוכחת מעמד גבוה די-הצורך או עסק ראוי שמצדיק מעבר אל נמל הטיירה – בין אם קשור לסחורה מסוג הולם או לכל עניין אחר שנחשב מתאים; ויש האומרים שלעיתים יספיק גם שילוב בין מראה לא מזיק לשוחד בסכום הולם.

אלו שיצליחו בכך, יזכו לשיט לא ארוך, שבסיומו תפלו הסירה את דרכה באחד הנתיבים המעטים שעודם מתוחזקים ומנוקים מפעם לפעם מאצות ודגי שבלול, כשהיא מחליקה בין הכתמים השמנוניים וצמחי המים

וסתומים בחזיות וכתמי אצות שעירות שחוסמות חלק ניכר מהמעגן.

כך למעשה, זכה הארמון העתיק – בעבר, אחד המקומות המפוארים (ויש אומרים גם הקסומים) ביותר בכל בקעת קיירן, שאומנים דגולים הופיעו בחצרותיו ויצירות אומנות וכשפים עיטרו אותו בתריסרים, לכינויו הנוכחי והבלתי מחמיא – 'הארמון השוקע'.

הגעה ועזיבה

נוסעים המגיעים לאזור 'הארמון השוקע' מעיר המחוז אנ'מירלור ומרכז או מזרח בקעת קיירן, משתמשים בדרך-כלל בדוברות השטות במורד הנהר הגדול, לאחר שחלפו על-פני קטע המים המסוכן יותר שבגבול האזור המקולל של 'שלוש טחנות', או לחלופין במסע רגלי או גב בהמה לאורך דרך המלך הישנה, העוברת לאורך גדתו הצפונית של הקיירנה. למרות הסיכון המסוים בקטע הדרך החולף במטווח עין מיער הפטריות המקולל בדרום, השיירות – הן במים והן ביבשה, השיירות תדירות יחסית, וכמעט כל אחד לקנות לעצמו מקום ברובן – בעד סכום צנוע של מטבעות מקומיים.

שדה הקרב הישן של רלאנה א-נורט:

לאחר שהנוסעים התרחקו סוף-סוף מיער הפטריות והותירו אותו מאחורי גבם, דרך היבשה מתרחקת מהנהר וחולפת בתוך שדה פרא ענקי, שאין בו כמעט מאומה מלבד אבנים גבוהות, מעוגלות קצה וסחופות רוח; מתחת להן גדל שלל של שיחי דמדמניות מוזרים שנראים – בעיקר בעת השקיעה והזריחה, כאילו הם נוטפים דם; זהו רלאנה א-נורט (Relena A-nurt), המקום בו התחולל הקרב הגדול הראשון בין צבא הורד האפור שפלש לבקעה ממערב, לבין כוחות האימפריה והאצילים המקומיים שתמכו בה – כולל ובעיקר הליידי ראל'תאריני א-רילארן (אמה של השליטה הנוכחית) שקיפחה את חייה באותו קרב, ביחד עם בתה הבכורה קר'סיליה. השדה הפתוח והרחב, שהפך למרחץ דמים, לא יושב מעולם והמקומיים מתרחקים ממנו; איש מהם לא העז לנסות לברא את הדמדמניות המוזרות שהחלו צומחות כאן בכדי לפנות מקום לגידולים חקלאיים; מרבית השיירות יחישו צעד, ויעשו כל שביכולתן כדי לא להישאר כאן לאחר רדת החשיכה, ובעיקר כאשר ערפילים עולים מאפיק הקיירנה וממלאים את האוויר הצונן.

מאם הדרך, כך מסופר, אפשר לראות את התל שנחשב למקום בו נפלה הגבירה האדומה ראשונה, ובתה שראתה את אמה מתמוטטת וניסתה לחוש לעזרתה, נפלה חלל וראשה רוצץ – לפי השמועה – בפטישה של נפחית דרומית אדירה שלחמה בשורותיהן של

¹⁴ ונראה כי נחסמו במפולות אדירות בעת ההתנפצות הגדולה (ראה פירוט בפרק 4.8)

ועושרה עמדו אז בשיאם; ובין אם משום נטייתה של ההשתקפות האדומה עצמה (ואחריה, הכוהנות והמאמינים שלה) לשים בראש מעייניהם עניינים של אסתטיקה, לימוד ואומנויות, הרי שמעוזה של שושלת הכוהנות האדומות, אשר בשיאן נחשבו אדוניות-על של כמעט שליש מהבקעה, שאדמותיהן השתרעו מגבולות לוסטירן במזרח ועד המנהרות לעיר הנמל במערב; ומ"שלוש טחנות" בדרום ועד גראן א-דרום בצפון, היטיב לשקף את כל הנטיות האלו.

המסורה מספרת על תקופות בהן הארמון, על צריחיו המעוטרים, חלש על הצטלבותן של שתי דרכי מסחר חשובות – דרך המלך שהוליכה אז לעיר הנמל העצומה טילארמן, ושקקה סוחרים בכל עונות השנה; והדרך הצפונית שהוליכה דרך מיצר גראן א-דרום לעבר המישורים בצפון, שהיו אז ירוקים ועשירים, וטרם הפכו לביצות האינסופיות של אור'גאקה.

נמל הספינות של הארמון עמד אז במלוא הדרו כלי שייט מפוארים יצאו ובאו מתוכו, והגנים הנפלאים מסביבו (מדמנת "הזכוב השחור" לא הייתה קיימת באותם ימים), נראה מבחוץ כאילו בקע מתוך האגדות. אלא שחשוב מכך, מסופר שפנים הארמון היה כה מהודר, כה מלא בעבודות אומנות, פאר וחפצים מכושפים, עד שנראה הולם יותר את עיר הבירה סלנטיר מאשר מחוז ספר כדוגמת בקעת קיירן.

האגדות מספרות על עשרות אגרטלים מכושפים שעמדו על כנים, וכל אחד זהר בחריטות ודוגמאות משל עצמו; חדרים נסתרים שהכילו שלל מלחמה, כולל מהפלישה לממלכת העוגים של אור-נאארום; ספריות מלאות בכתבים מכל רחבי העולם; חדרי שעשועים ואפילו שלושה תיאטראות – אחד בחצר הטירה ושניים קטנים יותר בתוכה, שבהם הופיעו אומנים מכל רחבי האימפריה.

היום לעומת זאת, חמישה עשרים לאחר ההתנפצות הגדולה שריסקה את האימפריה והרסה את רוב דרכי המסחר, הארמון עורו עומד על כנו, אולם נראה כצל עלוב וחשוך של ימי הזוהר; מכל האגפים, רק האגף המרכזי וחלק מהאגף הדרומי והמערבי (בו פועל עדיין שריד מבית הספר העתיק לבנות, שלימד בעבר בנות לשושלות מיוחסות הנוטות להשתקפות האדומה תרבות גבוהה, שפות זרות ואפילו כשפים) נמצאים עדיין בשימוש שוטף. האגפים האחרים נטושים כמעט לגמרי, מסדרונותיהם מכוסים בקורי עכביש ובאזוב, ורבות משכיות החמדה שלהן סולקו, או דהו ונסדקו לגמרי – כולל רוב-רובם של הכדים המכושפים, שרק מעטים מהם זוהרים עדיין באור עמום; אפילו שכיות החמדה שהתמזל מזלן להיות תלויות באגפים שעודם מאוכלסים, מטופלות טוב פחות מבעבר, וברבות מהן ניכרים שינוי של הזמן – מצבעים שדהו ועד כתמים ופגמים קטנים יותר ופחות,

שגדלו פרא אל תוך אחד המעגנים המפוארים לשעבר מתחת לשערים האדירים של 'הארמון השוקע'.

שם, מתחת לחומה החיצונה של הטירה, אפשר למצוא שוק ישן, שבו מוכרים ורוכשים סחורות הקשורות או נדרשות בטירה, או נדרשות למי מיושביה, או לבית הספר העתיק לבנות שעדיין פועל באחד האגפים שלה, ולצד השוק קיימים לפחות שני פונדקים, בימים אלו ריקים למדי, שניתן להתאכסן בהם בעד תשלום גבוה יחסית. לכניסה לטירה עצמה, נדרשים רישיונות או קשרים מתאימים, הרבה מעבר לאישור מרושל של פקידת המכס של רציפי קאלת'וסיה.

מי שאינו מעוניין או יכול להפליג אל עבר 'הארמון השוקע', יכול להמשיך או לתפוס מקום בשירת דוברות, או לחלופין לשכור שייט מקומי, ששיט אותו צפונה, יעקוף את אי הארמון, וישוט עימו דרך המוצא הצפוני של האגם – כאן, חוזר הקיירנה לצורת נהר, כעת שוצף בין גדות סלעיות שטורי העצים הגבוהים של יער טילווד סוגרים עליו משני העברים. זהו שייט של יום שלם לפחות, ולעיתים גם יותר, שבסיומו הנוף משתנה פעם נוספת, במקום בו מתחילות אדמות המיצר הלחות בואכה מצודת גראן א-דרום, אזור הגבול בין בקעת קיירן לבין ארצות הביצה השטוחות, המבאישות והאינסופיות למראה של אור'גאקה.

כמה שייטים נועזים (או מפוקפקים) יותר, יכולים להשיט נוסע החפץ בכך גם צפונה ומזרחה, לעבר אדמות הביצה הכהות והמוזרות שממזרח לאגם, והצורות העגולות המחוררות, המוזרות, שבוקעות מתוכן מפעם לפעם – אלא שההיצע מועט והמחירים גבוהים; אדמות 'ביצת הזכוב השחור' נחשבות מסוכנות ובוגדניות מאד, והמעגן היחיד בשוליהם מפוקפק ואלים, ודרוש שייט או סייר שיוודע היטב מה הוא עושה ומיטיב להכיר את השטח, אחרת עלולים השייט – ועוד יותר מזה סיור רגלי – להסתיים באורח עגום ביותר.

"הארמון השוקע"

המבנה המאסיבי והגבוה על האי בלב אגם רל'נארן, נבנה לפני כ-350 שנים כאשר ההשתקפות האדומה בכבודה ובעצמה העניקה את האגם והאדמות הפוריות סביבו לכוהנת (מראה אדומה) בכירה בשם קל'סאריני א-רלארן, שלחמה לצידה ונטלה תפקיד מפתח במסע המלחמה בו מחצו צבאות האימפריה את החוואים בני פארליל בצפון. באורח טיפוסי למדי, הארמון נבנה בתור אגף מרכזי מעוגל וגבוה, בעל מספר מפלסים, שממנו בוקעים ארבעה אגפים אחרים, מאורכים יותר, שביניהם גנים או מתקני חוץ אחרים. כך למשל – אמפיתאטרון מפואר בין האגף המערבי לצפוני.

בין אם משום שהגבירה קל'סאריני הייתה מטילת לחשים רבת עוצמה, והאימפריה – על שלל מקדשיה, כוחותיה

באוספים האהובים עליה – כולל תמונות יקרות, כדים מכושפים, ואפילו כלי נשק פולחניים מארצות זרות.

כך, באו לעולם לא רק הארמון המרהיב, אשר במשך שנים רבות עלה בממדיו ובראווותנות שלו על כל דבר אחר בבקעת קיירן (אם כי כיום, יתכן שהפאר של אחוזות אנזארין מתחרה בו), אלא גם רבים מהסודות המוזרים, חלקם אפלים למדי, השזורים בסיפורים על הארמון – וחלקם מרחיקי לכת יותר משמועות על חדרים סודיים וכלי נגינה תבוניים למחצה.

פסלה האדיר של הגבירה, כובשת ואומנית יפיפייה, ניצב במשך דורות על דורות לפני השער הראשי של הטירה, לצד פסלו של אביר מרשים ששמו ותארו נשכחו – עד שהושחת, לפני שנים מעטות, בידי ידיד בעייתי וזועם של בנה של הגבירה הנוכחית.

גן העלמים הנעלמים: השמועה המוזרה והאפלולית ביותר על קל'סאריני ופועלה מספר כי האספנות שלה וחיבתה ליופי לא הוגבלה רק ליצירות אומנות. אלא, שהיא 'אספה' גם נערים צעירים שהלמו את המודלים החביבים עליה – רבים מהם, שבויי מלחמה שנפלו בידיה בארצות הצפון ובמחוזות אחרים. הגם שנטילת שבויים צעירים שהצטוו לענג גבירה אנומית – ובעיקר כוהנת רבת עוצמה – לא נחשבו זרים או חריגים מאד באימפריה האנומית בשיאה, הרי שלפי האגדה, קל'סאריני עשתה הרבה למעלה מכך – לא רק שאגדה לעצמה 'אוסף שלם' של צעירים שצורתם או הפוטנציאל שלהם נשא חן בעיניה, ולצד שימוש בהם לצרכיה, היא גם יצרה עבורם 'גן מכושף' נסתר מעין-כול ושיכנה אותם שם; האגדה מספרת כי שלב מסוים הועברו לשם גם נשים צעירות שהכוהנת רבת העוצמה בחרה בקפידה, כדי לדאוג ש'האוסף המיוחד' שלה יתרבה וישתבח עם השנים.

לסיפור הישן על 'גן העלמים' – שכיום מוכחש בידי שליטות הארמון כסיפור הבל שמפצים אויבי האימפריה – יש כמה וכמה גרסאות, אפלות יותר ופחות; בחלקם, קורבנותיה של קל'סאריני נפלו קורבן בכישוף מהפנט רב עוצמה, שגרם להם להיות בטוחים שהם חיים בגן-עדן עלי אדמות, והשכיח מהם את עברם; בחלק מהגרסאות, הגן השמור עמד במקום בו משתרעת כעת 'ביצת הזכוב השחור' והצמחים המוזרים הגדלים בחלקיה העמוקים יותר. יש האומרים שהביצה אינה טבעית כלל, אלא לא בכדי הופיעה לאחר ש'הגן הנסתר' ננטש – ככל הנראה, ניסיון של אחת מצאצאיותיה של קל'סאריני לטשטש עקבות. אחרים מרחיקים לכת בהרבה, וטוענים כי הגן המכושף כלל לא נמצא במישור הקיום של מלסטר, אלא בחלל מיוחד בין הממדים שיצרה ועיצבה קל'סאריני בכוחותיה האדירים, שכיום אין להם כלל מקבילה אצל מטילות הלחשים האנומיות ששרדו את ההתנפצות.

שהחומרים שדרושים לתיקונם אינם עוד בנמצא בבקעת קיירן.

חרף הבלאי והעלטה שידרו על חלקים רבים בארמון (והקנו לו את כינויו הבלתי מחמיא) ואולי דווקא בגללו, הרי שהוא מקור לא אכזב לשלל אגדות ושמועות על חדרים נסתרים, חפצים מוזרים ובעלי עוצמה – החל מאבני חן נדירות וכלה בכלי נגינה מכושפים ותבוניים (לפחות במידת מה), שחבויים עמוק מתחת לעלטה ולעזובה; אגרטלים ממולכדים שיכולים לשאוב לתוכם מסיג גבול ביש מזל; רוחות רפאים של באי-ארמון שכוחים, או קורבנותיהם, ועוד.

הגבירה הנוכחית של הארמון אינה מרוצה בכלל, כלשון המעטה, מהמנהג של צעירים מקומיים, וכוודאי הרפתקנים לא קרואים, לחפור בעזובה ובפאר הנטוש של המקום, או לשחק שם 'משחקים סרי טעם' של אימה אפלולית – וחרף מנהגה האדיב בדרך כלל, היא עשויה לגרש ככעס מבקרים שחישטו במשכנה בלא אישור, ולעיתים אף להעניש אותם.

שושלת רל'ארן ואגדת 'גן העלמים'

הגבירות לבית א-רילארן מייסוד הארמון עד היום

קל'סאריני	- 340 לערך עד 414 לסה"א
קל'טאריה	- 414 עד 441 לסה"א
ראל'סוריל	- 441 עד 519 לסה"א
קאר'זאריה	- 519 עד 531 לסה"א
ראל'תאריני	- 531 עד 544 לסה"א
קרניליאן	- 544 לסה"א עד היום (598)

קל'סאריני הכובשת

מייסדת הארמון נחשבת גם לאם המייסדת של שושלת הנשים א-רילארן (בטרם סר חסדה בסלנטיר והיא 'הצטוותה' להפוך לשושלת מקומית, מאתיים שנים מאוחר יותר). בכוח רצונה של קל'סאריני נוצקו היסודות של המגדלים האדירים וההיכלות המפוארים ביניהם, והיא הייתה לפי המסורת שילוב מופלא של לוחמת ומצביאה חסרת רחמים עם אומנית בנשמתה, ובעיקר אספנית בלתי נלאית של יופי ושל חפצים נדירים.

קל'סאריני שימשה במשך שנים ארוכות כמפקדת בכירה בשירות ההשתקפות האדומה בכבודה ובעצמה, ורכבה לצידה במסע המלחמה שמחץ את תרבות הפארליל בארץ הגבעות הקרות בפאתי צפון. לאחר תום אותה מלחמה ארוכה, ביקשה קל'סאריני מגבירתה לפרוש לשלוות חיי הכפר, ולקבל מקום משלה – משום מה ובאורח לא שגרתית כלל עבור בנות מעמדה, היא חשקה בנחלות המצויות הרחק מעיר הבירה – כדי שתוכל לבלות את שארית חייה בשלום, וככל הנראה בעיצוב וטיפול

חלשים בהרבה מ"השושלת האדומה" וחלקם אף נקשרו אליה בקשרי משפחה עקיפים.

ראל'סוריל הדגולה ומפלת בית א-רילארן

קל'טאריה מתה בארמונה, זעופה ולא אהובה במיוחד, ואת מקומה ירשה אחייניתה ראל'סוריל, כוהנת תקיפה ורבת עוצמה, שאמנם נולדה בבקעת קיירן, אבל התחנכה בבירה סלנטיר והעבירה בה שנים רבות מעלומיה. ראל'סוריל נחשבה אהובה בהרבה מדודתה, אדיבה בהרבה כלפי המקומיים, שבפני הנכבדים ביניהם פתחה הגבירה החדשה את שערי הטירה, כולל מתן אפשרות לבנותיהן לקנות דעת בבית הספר לבנות שפעל בטיירה, ונקטה קו מפוים יותר כלפי השושלות המקומיות – כולל יריביה מבית קור-אומת'ל. היא זו שנחשבת, לפי השמועות, כזו שסגרה את 'גן העלמים' ושחררה את דייריו לחופשי. זאת, ככל הנראה, כחלק מהתיעוב העמוק שלה כלפי מוסד העבדות באימפריה, גם בצורותיו הרשמיות פחות.

אסונה של הליידי רבת-העוצמה, אשר יש האומרים שכוחה וגדולתה התקברו אלו של קל'סאריני הכובשת, בא בשל השילוב בין הקשרים הענפים של שושלתה לגורמים בעיר הבירה סלנטיר, דרגת הכהונה הבכירה שלה, והשתייכותה לפלג של הכהונה שהתריע מפני מה שראה כשחיתות עמוקה שהחלה לחלחל בלב האימפריה, ש"סופה שתעמעם את אור היהלומים הנשגב ותתיר לאויב הישן לשוב ולהזדחל מתוך האפלה". בין היתר ובעיקר, אותן כוהנות התנגדו בתוקף ל"חוקי דארנאט'ון" שהלכה למעשה עיגנו מחדש את מוסד העבדות בתוך האימפריה (508-515 לסה"א).

מסופר, שראל'סוריל, שנחשבה לאחת הבכירות באותו חוג כוהנות, העזה להתעמת עם גבירתה, ההשתקפות האדומה בכבודה ובעצמה, ולנסות לשכנע אותה בצדקת דרכה, וזו פסחה על הסעיפים למשך תקופה; אלא שבסופו של דבר – בין אם בשל התערבות אישית של ההשתקפות הצהובה (כפי שמספרות חלק מהגרסאות), ובין אם בשל סיבות אחרות, שנעוצות בטעויות שביצעו אותן כוהנות רפורמטריות¹⁶, סר חסדה של ראל'סוריל, והיא ושושלתה נענשו בעונש קשה, אשר הלכה למעשה ריסק את מעמדו של בית א-רילארן.

ראשית, השושלת 'צוותה' להפוך משושלת נשים ל"שושלת גברים" מקומית¹⁷, אגב שראל'סוריל עצמה הורדה כמעט לתחתית בדרגת הכהונה שלה, היא איבדה

מעניינות לא פחות הן השמועות על סופו של אותו 'גן עלמים' שנוי במחלוקת:

מקובל לטעון, כי המקום חוסל סופית בידי נכדתה של קל'סאריני – הכוהנת הרפורמטרית ראל'סוריל¹⁵ כאשר קיבלה לידיה את השלטון בעמק, לפני כ-150 שנים. לא ברור מה עלה בגורל צאצאי-צאצאים של השבויים שנכלאו והורבעו שם – השמועות, שגם הן מקוטעות ולא קוהרנטיות, רומזות על קסם זיכרון רב-עוצמה שהופעל עליהם כאשר שוחררו, ויש הטוענים כי רבים מהם, שהצטיינו הן בצורה נאה (וכנראה, אנ'מירית בהרבה משל אבות-אבותיהם), השתלבו בעמק, ודמם נמהל כיום בדמן של רבות מהמשפחות האמידות והמכובדות יותר שחיות בעיירות ובכפרים סביב הארמון השוקע, ואפילו בתוכו פנימה.

הרפתקנים ניסו לא אחת, לפי הסיפורים, למצוא את הגן הנטוש: ישנם אנשים המתעקשים להאמין שהוא קיים עד היום, ולכל היותר ש"המפחיתות אבדו" בעת ההתנפצות הגדולה, או שהידע כיצד להיכנס מת עם הגבירה האדומה שנפלה בקרב מול המורדות של ורד אפור. אותם אנשים שחיפשו את הגן עשו זאת בחלקם עבור ידע וחקירת הקסמים רבי-העוצמה שהופעלו שם ונמהלו בכל חלקיו, ובחלקם בכדי לחפש אוצרות שאולי נשכחו שם; אולם לא ברור אם מי מהם העלה בידו דבר-מה; זאת קל וחומר נוכח העובדה, כי כיום עצם הסיפור מוכחש בתוקף בידי בנות א-רילארן.

קל'סאריני הכובשת חיתה, לפי השמועה, עד קרוב לגיל מאתיים; ובין אם יש ממש בשמועות כי גם מותה (או היעלמותה) לא היו כדרך הטבע שנגזרה על פחותים ממנה, הרי שהיא משלה בארמון שלה יותר משבעה עשורים, ורק בשנת 414 לסה"א העבירה את השלטון לאחת מבנותיה – קל'טאריה.

ליידי קל'טאריה

קל'טאריה, האחרונה מבנות השושלת שנולדו מחוץ לבקעת קיירן, הייתה מושלת זעפנית, שעברה בהרבה את שיאה כאשר ניתן לה הכס, והיא החזיקה בו פחות משלושה עשורים (עד 441 לסה"א), בהם עסקה בעיקר במריבות משפחיות, תלונות – כולל על כך שלא נמצא צייר שהצליח לצייר את דיוקנה באורח שהשביע את רצונה – וסכסוכים עם שושלת קור-אומת'ל, בהם ערבה שוב ושוב את הנציבים הקיסריים – שבתקופה זו נחשבו

¹⁵ * אשר שנים לאחר מכן הייתה 'אחראית' לאובדן מעמדה הגבוה של השושלת וקשריה בסלנטיר, בשל תמיכתה בפלג של כוהנות תומכות רפורמה שהתנגדו ל"חוקי דארנאט'ון" – ראה בהמשך.

¹⁶ * ישנה גרסה לפיה ראל'סוריל נסחפה למעשה חפזו ושגויו של כמה מבנות-בריתה הצעירות בסלנטיר, ובסופו של דבר קיבלה על עצמה את האשמה, כדי להגן עליהן מגזר דין מוות או שילוח לעבדות. לפי גרסה אחרת, שרבים טוענים שהיא תאטרלית מכדי להיות אמיתית, ההשתקפות הצהובה בכבודה ובעצמה צותתה לשיחה בה ראל'סוריל ניסתה לדבר אל ליבה של ההשתקפות האדומה, ואזי שפכה עליה את חמתה באורח אישי, כאשר גבירתה של ראל'סוריל לא הצליחה או הייתה הססנית מכדי להגן עליה.

¹⁷ * הכוונה – לשושלת שנדרשת למוסד הנישואין, בלא קשר לשאלה האם בראשה עומד גבר או אישה.

קוטלות את הקשתים שניסתה המושלת לשחול ביציע כדי להרוג את אחיה, היה ויתחיל לגבור עליה בדו-קרב.

קארזאריה, מובסת ומושפלת, ברחה אל 'שלוש טחנות' כדי להתחנן בפני בעלת-בריתה, 'האדונית הצהובה' להחזיר אותה אל השלטון בכוח הזרוע – אלא שקבלת הפנים לה זכתה המובסת הייתה צוננת בהרבה מחשבה, וממילא – גם אם האדונית הצהובה הרהרה בפלישה, הרי שזו לא יצאה לפועל מעולם, וכל שנותר הוא יריבות ותיעוב עז בני שני הבתים, שתרם מאד להחלטת האדונית הצהובה שלא לבוא לעזרת בית א-רילארן שנים מאוחר יותר, כאשר פלשו המורדות של 'ורד אפור' אל בקעת קיירן. סופה של קארזאריה לא ידוע, אולם מניחים שהיא נותרה בחצרה של האדונית הצהובה, ונספתה עם רוב יושביה בעת ההתנפצות הגדולה.

ראת'ארון, חרף ציפיות מסויימות, החליט לותר על הכס לטובת אחותו הצעירה ראל'תאריני; ומסופר שידע היטב שהוא טוב בהרבה בלחימה, אכילה ושתייה מאשר בישיבה על כס. שנים מעטות לאחר מכן, הסתבך ובסופו של דבר קיפח את חייו בנישואים כושלים לכוהנת צהובה מודחת בשם סריליינה, שנותרה מרירה על הדרך בה הושפלה בידי המסדר שלה ונדרשה להינשא, ובסופו של דבר הביאה בעורמה למותו של בעלה. אותה פרשיה, והמשפט שנערך בעקבותיה בו שפט ארת'יריון קור-אומת'ל, שחרף ידידותו ארוכת השנים עם ראת'ארון האזין לטענותיה של הכהנת המודחת והמתיק את עונשה, גרמה להתפרצות מחדש של הסכסוך העתיק בין בית קור-אומת'ל לבין א-רילארן.

ראל'תאריני וקרב רלאנה א-נורט

השליטה החדשה, ראל'תאריני, ניסתה להשיב על כנם את דרכי השלטון של אמה, הגבירה ראל'סורין המנוחה, אולם נעדרה את רוב הכריזמה והעוצמה של האחרונה – והיריבות המרה עם 'האדונית הצהובה' מדרום, ועם בית קור-אומת'ל במזרח, שלא לדבר על התיעוב הגלוי שלה כלפי בית אבאריל, הקשו עליה מאד.

מסופר, כי הגבירה ראל'תאריני, בצר לה, לא שללה על הסף לחבור למורדות של ורד אפור, שמא ממחשבה שאמה המנוחה הייתה בוודאי נוהגת כך. אלא שבסופו של דבר, המשא ומתן בינה לבין 'הורד האפור' התפוצץ, והמורדות השתלטו בקלות על המנהרות במערב, ופלשו במלוא עוצמתן לנחלות בית א-רילארן.

הגבירה האדומה, שלא הצליחה לגייס אלא בני-ברית מועטים – בעיקר מאנשי הנציב האימפיריאלי לוסטירן, וכוחות קטנים מדלוסיה – מונהגים בידי בתה הסוררת של האדונית הצהובה – ומגראן א-דרום, ניסתה לנעוץ טריז בצבא המורדות ולתקוף חלק ממנו בשדות שמדרום לאגם רלנארן, אולם נכשלה כשלון חרוץ, כוחותיה נמחצו, והיא ובתה הבכורה קיפחו את חייהן, יש אומרים

את זכותה לבקש ראינות ולנהל קשר ישיר עם ההשתקפות האדומה, והובהר לה כי "לא מומלץ" עבורה לבקר בסלנטיר בעשרות השנים הבאות.

שנית, אדמותיה הפוריות של השושלת מדרום לנהר הקיירנה (אזור "שלוש טחנות" של היום) הוחרמו, וניתנו לנאמנה של ההשתקפות הצהובה; כמו כן, השושלת איבדה את מצודת גראן א-דרום וסביבותיה, שניתנו למרות הנציב האנ'מירי של הבקעה. ביחד עם המצודה, אבדה הזכות לגבות מיסים על המסחר המשגשג עם המישורים שמצפון לבקעה (אור'גאקה של היום).

ראל'סוריל שבה, מוכה ומובסת, אל ארמונה, ומסופר שאיבדה את הרצון לחיות, נחלשה ובחרה לעזוב את העולם ו"ללכת אל האור הנצחי של האנ'מירי" שנים מעטות לאחר מעשה (519 לסה"א).

לעג הגורל הוא, שיתכן מאד שהעונש הקשה שקיבלה ראל'סוריל, שניתק אותה ואת השושלת שלה מסלנטיר, הציל את השושלת מהשמדה – משום שהכוהנות מהפלה של ראל'סוריל ניסו את כוחן בשנת 532 בספק-מהפכה ספק כפיית רפורמה על ההשתקפויות ("הראי של ארבעה-עשר הימים", כפי שהפרשיה נקראה בלעג, על-שם מספר הימים שחלף מהכרזת המהלך ועד דיכוי) – מעשה שהסתיים בהוצאה להורג של כל המעורבות, ובחיסול או למצער שכירה מוחלטת של רוב השושלות שלהן.

קארזאריה וראת'ארון

אחת האלימות וחסרות המעצורים מבנותיה של ראל'סוריל, קארזאריה, תפסה את השלטון בכוח לאחר מותה של אמה, כאשר היא אוסרת את היורשת המועדפת על ראל'סוריל (שמתה חודשים ספורים לאחר מכן בתא הכלא שלה), והורגת בדו-קרב עוד אחת מאחותיה.

קארזאריה, שיחסייה עם אמה היו מתוחים במקרה הטוב, ניסתה להיות ההפך הגמור מראל'סוריל המנוחה, ולהתקרב (יש אומרים עד כדי חנופה) לתומכות של ההשתקפות הצהובה, אגב גילוי יחס מתנכר וקשה בהרבה לאוכלוסייה המקומית; ויש אומרים שחלמה להפוך את הארמון מפנינה של תרבות ואומנות – עניינים שהיו רחוקים מליבה – למעוז של לוחמות נוקשות וספורט מלחמתי.

לאחר כמה שנים קשות, שהפכו כאוטיות והגיעו לסף מרידות איכרים, הופלה קארזאריה מהשלטון בידי אחד מאחיה – ראת'ארון, לוחם אדיר שהשתתף במלחמה האדירה שניהל צבא האימפריה בראשות 'רסיס הקרח' כנגד הגזע הדמוני של הקור'סלאג. מסופר שראת'ארון, שניצל מניסיון התנקשות בחייו והוכנס לארמון בידי אחותו הצעירה ראל'תאריני ושומרות הראש שלה, טיפל בשליטה האלימה בשיטה שלה – הזמנה לדו-קרב, במסגרתו מחץ ראת'ארון את קארזאריה והשפיל אותה כדבעי; כאשר אחותם הצעירה ושומרות הראש שלה

הזועפת וחסרת הקסם, ששערה כבר החל מדלדל ומאפיר בגיל מוקדם יחסית.

כיום, הגבירה קרניליאן נחשבת כתומכת מרכזית ברעיון של הסכם שלום בין שרידיה של האימפריה לבין שרידי המורדות של ורד אפור. זאת, חרף העובדה כי אותן מורדות הרגו את אמה ואחותה הבכורה; לשיטתה, הסכם כזה הוא הדבר היחיד שיחיה את המסחר ויהדוף את הסכנות והיצורים שהולכים ומתרבים בצללים – עניין שהגבירה קרניליאן מודעת לו היטב ומודאגת מאד בגינו. הגבירה אדומה מתעבת בגלוי את גדול מתנגדי ההסכם – לורד אבאריל. האחרון, מנגד, אינו טומן ידו בצלחת, בז לגבירה קרניליאן בגלוי, ויש אומרים שהוא מחפש דרכים לרופף ולערער את שלטונה עוד יותר.

המערכה באיזור כיום

ראל'טוריה, נילקלאר ו'העלם הקנאי' יול'רילין

השמועות הנפוצות כיום על התקפי היגון של הגבירה קרניליאן, ועל הדרך בה היא מתייחסת לעצמה לעיתים כ"אחרונה בשושלתה", אינן מתיישבות לכאורה עם העובדה כי לקרניליאן יש בת וכן מבעלה המנוח – כאשר הבת הבכורה, ראל'טוריה (41), נושאת באורח רשמי בתואר יורשת הכס; ואילו הבן הצעיר, ניל'קאלאר (34), הוא צעיר יפה תואר, חד-לשון ומוכשר.

ראל'טוריה – אישה רחבה וחסונה, בעלת פנים זעופות ורעמת שיער כהה שהחל מאפיר בגיל צעיר יחסית, היא בת מסורה לאמה ומודעת היטב לחובות שמוטלות עליה מתוקף מעמדה כבת היורשת. אלא, שבעוד הנשים השליטות של א-רילארן התגאו מאז ומעולם ביכולת המאגית שלהן שעברה מאם לבת, השמועות מספרות כי ראל'טוריה לא זכתה ולו לטיפה של יכולת כזו; ההישגים אליהם הגיעה בבית הספר לבנות של הארמון היו צנועים יחסית, וחרף מאמציה ומסירותה למטלות שאמה מעבירה לטיפולה, היא רחוקה מלגלות את התפיסה הדקה והחריפה של אמה והשליטות שקדמו לה.

שמועות מספרות, כי במשך שנים, ניסתה קרניליאן לעשות הכל בכדי למצוא טיפה של יכולת מאגית בבתה הבכורה; וכי ראל'טוריה עצמה ניסתה שוב ושוב לפתח יכולות, לשווא; מרננים כי לפחות פעם אחת היא נפלה ברשתה של שרלטנית זרה שהציעה 'לימודי מאגיה קלים'.

כיום, ראל'טוריה מודעת היטב לכך כי הגבירה אמה, מאחורי חיוכיה והצהרותיה הכנות כי היא אוהבת את בתה בכל ליבה, מאוכזבת מאד מיכולותיה של היורשת שלה, וסבורה באמת ובתמים כי לא תצליח להחזיק את הכס ואת שארית הכוחות שנותרו לשושלת; והדבר ממלא את ראל'טוריה ביאוש, כעס ומרירות הולכים וגוברים.

זו לצד זו; המורדות כבשו את הנמל שבדרום האגם, ומשם החלו מפגזות את הארמון האדום בבליסטראות (מכאן הפגיעה באחד הצריחים שריסקה את חלקו העליון ולא תוקנה עד היום) – אולם בסופו של דבר, רוב צבא האויב עזב את הנמל והתאחד עם כוחה המרכזי של 'ורד אפור', שהעדיף להתקדם במהירות מערבה, לעבר מרכז הבקעה ו'החצר הכחולה'.

לאחר הדרך בה מתו תוך שנים ספורות הן ראל'טוריה הכריזמטי, הן הגבירה האדומה ראל'טאריני והן בתה הבכורה, הידרדרו שרידי בית רלארן לייאוש וכאוס; בתה השנייה של הגבירה המתה, סיירת ולוחמת חרבות אהובה בשם קל'נארילי, נפצעה פצעים קשים בקרב מול כוחות הורד האפור, ומעולם לא החלימה לגמרי, גם כאשר גופה נרפא. עד מהרה, בעוד ההתנפצות הגדולה מזעזעת את העולם מסביב, גלים של פליטים מבועתים נסים לבקעה, והעולם נראה כמחשב את קיצו לאחור, עזבה את השלטון ב"טריקת דלת" באומרה שהעולם אבוד ממילא, והיא רוצה לראותו ולחוות הרפתקאות לפני שהכל יגמר; ובכך, עזבה את בקעת קיירן ולא שבה עוד – כאשר עד לשנים האחרונות ממש, האמינו כולם כי היא נספתה בקץ עלוב בארץ זרה, ולא זכתה אף לא לכבוד אחרון המגיע לבנות השושלת: שגופה ינוקה ויובא למנוחת עולמים בכרך המקודש של אימותיה המכובדות.

השליטה הנוכחית: הגבירה קרניליאן

השלטון עבר, בלית ברירה, אל האחרונה בבנותיה של הגבירה המנוחה – קרניליאן הצעירה, שקודם למות אמה הייתה ידועה כעלמה נאה ועדינה, שהעדיפה לאחוז במכחול ציירים על-פני החרב או השרביט. מנהג זה שלה זיכה אותה, באורח תדיר, בלעגן של אחיותיה שהיו תוהות האם אחותן היא אישה אנ'מירית ראויה לשמה, או עלם מתייפייף; ואף כי זכתה בכמה מכוחות הקסם של נשות המשפחה, מעולם לא הצטיינה בהם; ועוד פחות מכך ראתה את עצמה כיורשת כס הגבירה האדומה.

מאז, קרניליאן מושלת במה שהפך להיות 'הארמון השוקע', כשהיא מנסה בכל כוחה להיאבק בדעיכה האיטית של ביתה ואדמותיה; לתקופת-מה, מצאה מעט תמיכה וסיפוק בנישואין מאושרים עם הרפתקן לשעבר שבא מנסיכות אורמ'ריל, שהעניק לה בן ובת. אלא, שהלה לא זכה להאריך ימים כמותה, ולאחר עשרים ושש שנות נישואין, שבה קרניליאן ומצאה את עצמה בודדה על הכס הרם של שושלתה, או מה שנותר ממנו, כשהיא צופה בשקיעת הארמון סביבה, וגרוע מכך – בעיקר בשנים האחרונות – לבוז הולך וגובר מצד חלק מנתיניה, שרואים בה מושלת חלשה אשר הכס שלה "גבוה מדי עבורה". חולשתה של הגבירה עומדת בניגוד בולט לדרך בה הדם העתיק בעורקיה, בעזרת מעט הקסם שנותר לה, גורם לה להראות 'שמורה היטב' מבחוץ – עד כדי כך שיש שמלגלים על כך שהיא נראית צעירה יותר מבתה

ובעלות מעמד העולה בהרבה על שלו, כולל אלנדרין קור-אבאריל.

כיום, נראה שחלק מהלעג שהופנה כלפי קאריל קלע היטב למטרה – הסייר הצעיר והשחצן, שהצטיין בכמה מעשי גבורה מקומית, החל לחשוב יותר ויותר שרל'נארן והפאר השוקע שלה קטנים בהרבה ממידותיו, והפך משוכנע כי מגיע לו טוב יותר – כולל אולי, הערצה שפיתח דווקא, תחילה בסתר, דווקא אל בתו של יריבה הגדול ביותר של הגבירה קרניליאן. מנגד, יול'רילין עצמו הפך מתוסבך, מריר וכעוס יותר ויותר, ונראה שבהדרגה החל נוהג אחר תורות זרות כאלו ואחרות, שמילאו אותו בהדרגה במרירות ושנאה כלפי הנשים השליטות של האימפריה האנ'מירית, ובמיוחד בנות השושלת האדומה של הארמון השוקע. קרניליאן מצידה החלה לחשוד, גם אם במאוחר, שלעלם היפיפה והעקשן יש השפעה רעה על בנה, וכי הוא מסית אותו בין היתר שלא להתחתן.

הדברים התפוצצו, בסופו של דבר, כאשר יול'רילין, אולי לאחר ששתה כדבעי, הצליח להשחית באורח בלתי הפיך את פסלה של מייסדת השושלת, קל'סארילי הכובשת, כשהוא חורט על השרידים דברי זימה בחרוזים, מלווים בחרפות על כך שהייתה זנאית, ובעלת עבדים שכפתה את "בשרה הקר" על גברים צעירים וחסרי ישע.

המעשה האחרון הצית את חמתה של קרניליאן, וזאת גם בלא להתייחס לשמועות כי כאשר חיפשה את האחראי למעשה ההשחתה בעיצומו של הלילה, מצאה אותו ואת-בנה יקירה סרוחים כשהם שיכורים כלוט, באורח שנאמר עליו שהיה מבזה במיוחד.

מאז, לא נראה עוד יול'רילין בשום מקום – ומספרים כי קרניליאן, שבדרך-כלל ידועה כמושלת רחומה שאינה ממחרת להטיל עונשים אכזריים מדי גם על פושעים בזויים, שפטה את יול'רילין על מעשיו, ועשתה זאת כמעט בלא עדים – והמעטים שידעו מה היה גורלו נוצרים את פיהם; יש האומרים, שהוא הוצא להורג והושלך לביצת הזבוב השחור, או אולי דרך מעבר סודי עמוק מתחת לארמון; אחרים אומרים שקרניליאן דווקא הותירה אותו בחיים, אולם הורתה לו לעזוב מיד את נחלותיה ולא לחזור אליהן; וכי לאחר שהפציר בחברו הקרוב לבוא איתו וסורב, קילל אותו בשצף קצף ואיחל לו קץ מר ועלוב; וכי לאחר מכן עזב בחשאי, וכיום הוא חי – לפי אחת הגרסאות – אי-שם בעיר הנמל טילמארן במערב, קרוב לחצרה של עוצרת הורד האפור. לפי גרסה אחרת, הוא שינה את שמו וכיום הוא חבר קנאי ומלא שנאה במיוחד באחד מ'מעגלי העופרים האדוקים' של דת הפארליל בנחלותיו של לורד אנזארין.

דעיכתו של בית א-רילארן

חמש השנים שעברו מאז לא הטיבו לא עם קרניליאן ועוד פחות מזה עם בנה הצעיר.

ניל'קאלאר; אחיה הצעיר של ראל'טוריה לעומת זאת, הוא סיפור שונה לחלוטין. השמועות מרננות, כי בילדותו המוקדמת היה שונה מאד מהעלם הציני והעצל שהוא כיום, שנהנה לנקר את עיניה של אחותו באין-ספור הדרכים בה הוא מפגין שהוא – חרף העצלות והאדישות שלו – חד תפיסה ומוכשר בכל מה שהיא אינה.

יש המרכלים, כי בילדותו גילה בנה הצעיר של קרניליאן רצון עקשני ללמוד דווקא ב"בית הספר לבנות", על כל האומנויות העדינות והמבוא למאגיה שנלמדו שם – עד כדי כך כי לפחות פעם אחת ניסה או דרש להתחפש וללבוש שמלות כדי להיכנס לשם – חרפה שטופלה בנוקשות, והותירה בו מרירות שלא התרפאה עד היום.

מנגד, מסופר כי כאשר – שנים מאוחר יותר – ניסתה אמו ללמד אותו בעצמה עניינים כאלו ואחרים (אולי גם, מתוך יאוש, פרקים במאגיה שלא נהוג לשתף בה בנים זכרים), קיבל את ההצעה באדישות עצלה ובוז.

יול'רילין ו"הכנופיה": שנים מספר מאוחר יותר, עמד ניל'קאלאר בראש 'כנופיה' של נערים (לפי הגרסה המקובלת – נאים ויהירים כולם), שכללו סייר צעיר, מוכשר ויהיר במיוחד בשם קאריל, שהיה לתקופה מסוימת 'אלי' של רבות מהבנות הצעירות באזור הארמון השוקע; ועלם נאה ושנון במיוחד בשם יול'רילין, שלתקופה מסוימת הסתובב בארמון הדועך והיה חביב מאד על רוב יושביו, כולל הגבירה קרניליאן: מספרים כי מפעם לפעם גם שימש כמודל לציורים, ולא רק עבור העלמות הצעירות בבית הספר.

אומרים כי בארמון שרדה תמונת שמן של אותו עלם, על מחלפותיו הבהירות והמסולסלות, כשהוא מעשן מקטרת ארוכה ומעלת אד סגלגל, שציירה קרניליאן בכבודה ובעצמה – כשהיא תופסת במיומנות את הדרך בה הוא ספק מביט אל הצופים, כולו מודע ליופיו, עם ארשת יהירות מסוגננת אופיינית. אותה חבורה, הסתבכה ועוללה תעלולים וצרות מצרות שונות במשך מספר שנים, כשהיא חולמת על גדולה ושוברת לבבות, ניסתה לחפש אוצרות במעמקי 'ביצת הזבוב השחור', ואולי גם את החפץ המכושף ששימש בעבר כמפתח אל המימד המכושף בו בנתה מייסדת השושלת את 'גן העלמים' הנסתר שלה – ובמקביל, ניטשה כמעט מלחמה של ממש בין בני החבורה לבין הירשת ראל'טוריה; בעוד הירשת הצעירה ראתה בחבורה אוסף של עצלנים בוגדניים, מפונקים וחסרי תועלת, הרי שהם נהנו תמיד להזכיר לה, בדרכים יצירתיות, עד כמה היא בינונית ומוגבלת בתבונתה.

שנים מספר לאחר מכן, החלה "הכנופיה" להתפרד; קאריל הסתכסך קשות עם יול'רילין, ובשלב מסוים החל – מסיבה כזו או אחרת – ממש להיגעל ממנו, בעוד יול'רילין לועג לו כצעיר שטחי ומלא מעצמו הרבה למעלה מן המידה, שהחל לחלום על נשים יפיפות

גבעות השחר הזהוב

ישובים מרכזיים: דירלאס, קלמירה, ראנד (ראנדוליר)

הגבעות הנמוכות יחסית שמשתרעות ממערב לאגם רלארן, הן סדרה של מתלולים פסטורליים למראה, שניכרים למרחוק בגוון האפור-אדמדם שמנמר חלקים רבים מתוכן – רמז למטעי הפירות הרבים ולכרמי עינב-הסלע שגדלים כאן ובשפע. באזור זה, שהתחרה מזה דורות בחלקות הגפן הספירית של אזור בר-אנזורל והיום ביכולת (החריגה לבקעת קיירן) לגדל כרמים מהם ניתן להפיק יין מקומי, שוכנות כמה מהעירות הקטנות (או כפרים גדולים) העתיקים המבוססים ביותר בבקעת קיירן, שמתפארים בין היתר בבתים ציוריים, חלקם נטענים כעתיקים כמעט כמו הארמון השוקע עצמו; מתכונים משפחתיים ישנים, עלמות יפות-תואר¹⁸ וגם כמה וכמה סודות אפלוליים ושנאות עתיקות בין משפחות כורמים ושאר איכרים אמידים, שחלקן טוענות לאילן יוחסין עתיק כמעט כמו ימי הכיבוש האנ'מירי.

באורח מסורתי, האוכלוסייה המקומית, אשר שתמיד חשה עליונה על יושבי הכפרים והחוות הדלים יותר של הגדה הצפונית, על סף יער טילוויד, גילתה נאמנות סבירה כלפי שושלת הגבורות האדומות לבין א-רילארן. בנות המשפחות המיוחסות יותר נהגו לבקר בטירה ולהתחכך בכיבודים ובאומנויות היפות שמילאו אותה בימים טובים יותר – וחלקן אף זכו לשמש כבנות פמלייה, או למצער לקנות דעת בבית הספר המפורסם לבנות שעודו פועל בטירה.

המצב והמערכה ב'גבעות השחר הזהוב' כיום:

באורח רשמי, המצב לא השתנה בהרבה גם לאחר ההתנפצות הגדולה; תושבי העיירות העשירות, נטו להגן על עצמן בחוזק יד מפני הפליטים שזרמו לבקעה, שרובם – מלבד קומץ משפחות מיוחסות ממחוזות המערב או בירת אור'גאקה – נחשבו בעיניהם ללא טובים בהרבה מנוודים וגנבים. ככל הנוגע להגנה על הגבולות מפני איומים של פולשים אנושיים ולא אנושיים, נטו להמשיך ולהסתמך על הגבירה קרניליאן והמשמר שלה, שחרף הרטינות על אוזלת-ידם, מילאו את תפקידם היטב, לפחות רוב הזמן.

בשנים האחרונות, ככל הנראה עקב דעיכתה האיטית של קרניליאן, המצב הולך ורע, ועימו מדרדר גם הכבוד שרוחשים המקומיים לשושלת האדומה בארמונה השוקע; גבירים מקומיים החלו, תחילה בסתר ובהמשך יותר ויותר בגלוי, לפעול בחוזק יד – לא רק כנגד מפלצות

ניל'קאלאר, לאחר כמה שבועות בהן הסתגר בכעס בחדריו, חזר בסופו של דבר להסתובב ולהתנהג כרגיל, אולם העצלות הצינית שלו, אהבתו למותרות ושתיה, וסירובו ללמוד או ליטול עליו כל תפקיד מחייב הלכו וגברו; לשווא, התחננה בפניו אימו למצוא לו רעיה ולהעמיד יורשים שיקנו עתיד חדש ותקווה לשושלת שלהם – נראה כי ככל שעברו השנים, כך הלך בנה והתחזק בדעתו, כי כל המועמדות המקומיות פגומות, רדודות או שניהם גם יחד.

מסופר, כי כיום ניל'קאלאר מרבה לצאת – בין אם מטעמה של אימו ובין אם מטעם עצמו, לשהות של שבועות בעיר המחוז אנ'מירלור, שם הוא תר אחר מותרות ובעיקר יינות יקרים, ושם גם פיתח יחסי יריבות-ידידות עם הולל עצלן אחר – אלטריק קור-אבאריל, עימו התעמת באורח משועשע כמה וכמה פעמים.

קרניליאן עצמה, כך מספרים, הולכת ושוקעת; גם אם כלפי חוץ, השתנתה מעט מאד בארבעים השנים האחרונות, וכולה חדת-תפישה, בעלת עוצמה ושמורה היטב, הרי אומרים שהיא הולכת ומתכלה מבפנים – ובשנים האחרונות, נראית פחות בציבור, ולעיתים מסתגרת בחדריה למשך ימים ארוכים, כאשר רק בתה וקומץ משרתים מסור מורשים להיכנס ולראות אותה. באורח לא מפתיע, ובעיקר עם התגברות האפלה מסביב לארמון השוקע – החל מחרקים ענקיים ותופעות מוזרות בביצת 'הזוב השחור'; הזדון הרוחש ב'שלוש טחנות', והחשש מקריסת השלום השברירי בין עוצרת הורד האפור לשרידי האימפריה, כולל שיתוק המועצה של הבקעה בתכניו של לורד אבאריל, כך גוברים והולכים הרינונים על כך כי קרניליאן אינה מצליחה להתמודד עם חובותיה; אנשיה הנאמנים מתמעטים והולכים, בעוד בעלי אגרוף ואפילו מפלצות הופכים חצופים יותר מחודש לחודש – ואולי קרבה העת להחליפה בשליט אחר, חזק ונמרץ יותר. יוצא, כי לא בכדי, הכבוד של רבים מהמקומיים, בעיקר הנכבדים והאמידים יותר, כלפי הליידי שלהם, הולך ומתמעט, והדברים הופכים גלויים יותר ויותר ככל שהזמן חולף; ואם לא די בכך, הרי שהשמועות המוזרות על לוחמת וסיירת אמיצה בעלת תווים הדומים לבנות השושלת האדומה, שמופיעה מפעם לפעם בלילות חשוכים ומסייעת לאנשים במצוקה, הביאו אנשים לתהות, האם יתכן שאחותה ההרפתקנית של הגבירה קרניליאן חזרה בחשאי לעמק... ואם כן, אולי יש לה תוכניות עתידיות כלפי ירושת הכס עליו ויתרה בפזיזות לפני שנים רבות.

¹⁸ המסורת המקומית נוהגת להתפאר, בצדק או שלא בצדק כי הנשים הצעירות של אזור 'הארמון השוקע', ובעיקר הישובים האמידים בגבעות ממערב לאגם, הן 'היפות ביותר בכל בקעת קיירן' - ויש המקשרים את העניין לשחרור יושביו של 'גן העלמים הנעלמים', לפני למעלה ממאה שנים.

בין יער טילווד לגבעות - וגם הוציאו את כל בנותיהן מבית הספר שבארמון. לא ברור מה הם זוממים, אם בכלל, מלבד העוינות הרבה שהם מגלים כלפי המשפחות המכובדות האחרות.

פשוטי העם: המקומיים מן המעמד הנמוך יותר - כולל כמה משפחות שחרף טענתם לעץ משפחה מכובד, מזלן לא שיחק להן - החלו לסבול לעיתים תכופות יותר מסכנות או התנכלויות של גבירי המקום שהחלו לפרוק עול - בעיקר אך לא רק מצידם של תומכי קאל-ראזין. כמו כן, פשוטי העם סובלים יותר ויותר גם מידי שכירי חרב ובני-בליעל שהחלו יותר ויותר להראות את פרצופיהם בפאתי האזור. במרוצת העשר האחרון, כמה וכמה משפחות איבדו או ויתרו על אדמות, וחלקן נדחק לאזור הלח והעלוב יורת שבין האגם ליער טילווד, שם הם חיים בבתי חווה קטנים ומוצאים פרנסה בדוחק בשילוב בין יערנות וחקלאות זעירה.

הסיפור על הסיירת המזרח: בקרב כמה מהמקומיים נפוצו בשנה האחרונה שמועות על סיירת זרה, גבוהה וכהת שיצר שהופיעה בלילות, וסייעה פה ושם לפשוטי עם שנקלעו למצוקה, כולל התעממות וטיפול נחרץ ויעיל בכמה מבריוני האזור ולפחות פעם אחת, גם במפלצת מגעילה שיצאה מהיער.

עד מהרה, החל הסיפור להתפשט - ובעוד לפחות אחד מהגבירים של האזור, שרתח על השפלה שספגו אנשיו, הבהיר בחשאי שמבחינתו 'מדובר באישה מתה', הרי שמקומיים רבים מעריצים את אותה אישה מזוהה, וכמה מהם החלו לתהות בלחישת, האם אין זו אחותה של הגבירה הדועכת, ששבה לעמק בחשאי לאחר עשרות שנים של העדרות. יש מי שתוהה, האם בכוונה של הזרה האצילית לתפוס את הארמון ביום מהימים, להחזיר את האזור כולו לגדולתו - ובעיקר לטפל אחת ולתמיד בבעלי האגרוף וגזלני האדמות למיניהם.

ביצות הזבוב השחור והכפר גורזין

האזור רחב הידיים שממזרח לאגם קיירן, שמשתרע מחופיו הבריציים של האגם עד למרגלות הגבעות שבקצה הרחוק של רכס דרארון, במקום בו הן נופלות בסוללות סלע כהות אל תוך פאתי יער טילווד, הוא ביצה עמוקה, מתעצת ומסוכנת שזכתה לשמה בשל חרקי ענק מכונפים שניתן למצוא בחלקיה העמוקים יותר.

כבר מרחוק, ניתן להתרשם מהמרחב העגום, חבוי לא אחת בערפל, של מים כהים שבתוכם צפים מפעם לפעם כתמים ענקיים, אדומים-סגולים, שמזכירים לעיתים צורה של עיניים. מפעם לפעם, גדל מתוכם עץ עתיק ומת למחצה, פורש חופה של ענפים עגומים, נוטפי חזזיות; אולם הביצה, לפי המסופר, יכולה גם לחשוף מראות מוזרים ומסקרנים בהרבה.

משוטטות וסכנות דומות, אלא לעיתים גם כנגד שכניהם, או החלו מתקוטטים זה עם זה, כאשר פה ושם, כבר נאמרו מילים על כך שבעתיד אולי יהיה לארמון השוקע אדון חדש, נמרץ וראוי יותר.

משפחת קאל'זאר: המשפחה נחשבת למכובדת ביותר שבין המשפחות המקומיות, ומחזיקה ביקב המרכזי בגבעות השחר והזהוב ובזיכיון לניהול שוק הייננים העתיק. כיום, היא צוברת לעצמה בגלוי כוח חמוש משל עצמה, חלקו מפוקפק מאד; בניה של המשפחה החלו, לעיתים גם באיומים, לרכוש ולהשתלט על אדמות ומטעים - ולעשות מהומה שכולה עלבון, בפעמים בהן ניסתה קרניליאן לרסן אותם ולברר דברים לאשורם. שלא בפומבי (אך כיום כבר לא בסודי סודות), ראש המשפחה 'מהרהר' ביתרונות הרבים שיש לו, לביתו ו"לזרעו החזק" על השושלת הדועכת של א-רילארן - אלא אם השליטה הנוכחית 'תתעשת' ואולי, כפי שנרמז, תמצא דרך 'להתאחד' עם הבית שלו - אולי דרך אילוצו של בנה הסרבן של קרניליאן להנשא לאחת מבנותיו של הגביר המקומי.

משפחת ראל'זירל - שושלת מקומית מכובדת אחרת, שאנשיה שימשו במשך הדורות במגוון תפקידים בארמון השוקע - מחצרנים ועד אנשי משמר ובני פמליה. הם נודעו בתיעוב העמוק שלהם כלפי בני קאל'זאר - למרות ואולי דווקא בגלל קשר דם עתיק בין שני הבתים. כיום, גם שושלת זו נוהגת בהרבה פחות כבוד מהרגיל כלפי גבירתם, שעודה מעסיקה כמה מהם בארמונה; ויש המלחשים שהם שוקלים להעביר את נאמנותם לאחד הלורדים האחרים של הבקעה - אולם הם חלוקים בדעתם האם לתמוך בלורד אנזאריון העשיר על נתיב הסחר שהוא מחזיק, או דווקא בלורד אבאריל.

באורח לא מפתיעה, בני המשפחה מכחישים את הטענות ככעס, וטוענים שהיא כל-כולה המצאה של "הבריונים של אותו גנב סמוק ודשן, קאל'זאר, והעגלים המכוערים שהשריץ". למרות זאת, רכלני האזור יודעים לספר כי שניים מבני המשפחה העסיקו את הסייר הצעיר והשחצן, קאריוול, ושלחו אותם מטעמם לכמה וכמה שליחויות עלומות באזור החצר הכחולה, ואולי גם בעיר המחוז.

משפחת דאר'גאליר, שושלת שלישית שבניה טוענים להיות שושלת אבירים לשעבר שהספיקה לשרת את קאל'סאריני הכובשת במסע המלחמה העתיק בצפון. זאת, למרות שטענתם שנויה מאד במחלוקת, ויש מי שטוען שמדובר בצאצאיה של שפחה ערמומית של אי-מי ממשרתי ההשתקפות הצהובה, שזיפה לעצמה אילן יוחסין.

בני המשפחה נאחזו בזעם - לאחר מריבה עלומה או הצעה מסתורית שנדחתה - וניתקו כמעט את כל קשריהם עם הגבירה האדונה. כיום, הם מסתגרים במעונם המבודד

ושורץ דו-חיים טורפים לא הרחק מהחומה הדרומית של גורזירן, וצרחותיהן היו כה נוראות, עד שהדיהן נחרטו באבנים עצמן.

כך או אחרת, המקום התרוקן מרוב יושביו; כריית חול הנחש נפסקה, המחסנים התרוקנו, וכיום רק חלקו של המבנה הגדול סביב העמוד נמצא בשימוש - בתור פונדק מפקפק בשם "השועל". מאחורי הפונדק פועלת מזקקה מפקפקת עוד יותר, תחת הנהלתו של זקן ערמומי ובעל סודות לא מעטים, שטוען ומתגאה בכך שהיה מי שהוביל בזמנו את המורדות אל מותן, וככל הנראה גם בזו בדיעבד חפצים יקרים מהגופות הנפוחות שלהן.

ממש כמו הפונדק, גם הכפר עצמו הפך מקום מפקפק; אוסף בתים חרבים למחצה בין שלוליות וחומות שבורות, אפילי ושקוע בערפילים, עם סירות עלובות למראה ששטות ממנו ואליו; הגם שעדיין חיים בו כורים עצמאיים ולקטים, הרי שחלק נכבד מן האוכלוסייה כיום מורכבת מציידים אוצרות מפקפקים, מבריחים, פושעים קטנים, או סתם אנשים שהפכו בלתי רצויים בארמון או בישובים האחרים והמהוגנים יותר, ועוד. כך, הפך מה שנשאר מגורזירן למקום חסר חוק ואלים.

מקור ומוצא אפשרי לדמויות שחקן

הארמון השוקע או העיירה קליתוסיה: הדמות נולדה לאחת המשפחות האמידות ששירתו את בית א-רילארן במשך דורות. כך למשל, משפחה של חצרנים או אצולה זוטרה שמתגוררת מזה דורות בארמון עצמו או ממש לצידו, ובין אם בחווילה נאה בעיירת הנמל קליתוסיה. מנגד, יתכן שמדובר במשפחה ממעמד נמוך יותר, למשל משפחה שביניה עובדים במשך דורות כמשרתים בארמון, מה שמזכה אותם בביטחון וחיים נוחים יחסית.

אם מדובר בבת, יתכן מאוד כי קנתה דעת והשכלה בבית הספר העתיק לבנות שפועל בארמון, והיא מכירה את רובן של הנשים הצעירות שהסתופפו בו בשנים האחרונות. הדמות גדלה על מסורות שמהללות את הימים בהם היה הארמון בשיא תפארתו, הומה קרואים, משרתים, אומנים ועוד – כאשר בפועל, היא עדה מכלי ראשון לשקיעה ולהתפוררות של המקום; לחולשתה ההולכת וגוברת של הגבירה קרניליאן ולחוסר הכבוד ההולך ופושע כלפיה, אפילו בין מסדרונות הארמון שלה עצמה. עבור רבים מרקע זה, הצללים שמתעבים מחוץ ארמון הם בעיקר בגדר שמועות ולחישות, שרוב ילידי הארמון וסביבותיו לא נתקלו בהם עדיין באורח אישי. לעומת זאת, גם בטירה כבר מכירים היטב את הסיפורים על יהירות האיכרים האמידים בגבעות השחר הזהוב וכפיות הטובה שלהם כלפי הגבירה; או על אלימותם של הפושעים ובעלי האגרוף בחורבות על שפת הביצה במזרח.

מספרים כי לעיתים, בעיקר כאשר מפלס המים יורד, נחשפות צורות לחות ועגולות בתוך מי האפסיים, לעיתים אחת בודדת, שגודלה מגיע לגודל של בקתה; ולעיתים אוסף צורות עגולות קטנות יותר, שיוצרות ביחד צורה של מעגל; כולן לחות, בגוונים שמגיעים מסגול חיוור ואדום מלוכלך ועד שחור, גופן מחורר במאות נקבים, באורח שמזכיר אלמוגים עכורים במקרה הטוב, וצורות דמויות מוח במקרה הטוב פחות, וריח מצחין מאד נודף מהן; כמו כן, מסופר על כך שבמעמקי הביצה, ניתן למצוא עמודים קדומים, שחוקים ובלים מזוקן, שהערפל מתאסף סביבם, וחריטות מוזרות שקועות בהן, מתחת למרבדי האיוזב. נטען כי עמודים וחריטות אלו מזכירים יתר על המידה חורבות של עוגים, מהסוג שניתן למצוא בשפע רב בהרבה במישורים האינוסופיים של אור'גאקה שמצפון לבקעת קיירן.

ביצת הזכוכ השחור הייתה מאז ומעולם מקום מסוכן ומסתורי; יש הטוענים כי היא קיימת מאז ומעולם, ואולי קשורה בסיפורים נשכחים מתקופת האימפריה הקדומה של העוגים, או גזע דומה להם שנשכח מלב - וכי יצור חצי-צמחי עתיק שמכיל חלקים מרוחו של אחד המלכים או המאגים שלהם עודו משוטט במעמקי הביצה, תבוני אך למחצה, וקשור בטבורו לערפילים המתעתעים שיכולים לעלות ולהתפשט במהירות כאשר הוא בסביבה. אחרים טוענים דווקא כי הביצה חדשה יותר - ולמעשה, האזור הוצף בידי אחת מהשליטות לבית א-רילארן, כדי לכסות על הפתחים או החפצים שפתחו את שערי 'גן העלמים הנעלם' שהוחבא אי-כה באזור - ולראיה, הסוגים המוזרים והמיוחדים של צמחים ופרחי-מים שניתן למצוא במעמקי הביצה ש"אין בשום מקום אחר בבקעה". כך או אחרת, הרי בדורות עברו, כאשר גבירות הארמון היו חזקות יותר, מקומיים רבים עבדו בחלקיה הרדודים של הביצה, קטפו פטריות מאכל, כרו בוץ לבניה, ועוד יותר מכך, תרו אחר משקע ססגוני ונדיר בשם 'חול נחש', שיש לו סגולות קסומות, והוא משמש גם לבניה של מבנים מפוארים, וגם לשיקויים וצבעים נדירים.

חורבות גורזירן ויושביהן

רבים מאותם מלקטים וכורים, כמו גם אנשי משמר וסיירים שהגנו עליו, שכנו בכפר מבוצר על החוף המזרחי שזכה לשם גורזירן; במרכזו של הכפר, הוקם בית אחסנה מבוצר, מסביב לעמוד עתיק ומגולף שמזכיר במעט גרסה חיוורת של השמועות על עמוד הענק הקדום בלב הביצה, ושרידי מדרגות מעגליות שהשתמרו אי-כה סביבו. אלא, שלאחר ההתנפצות הגדולה, ובעיקר בשנים האחרונות, הביצה הפכה מסוכנת ואלימה יותר: אחת השמועות מספרת על מחלקה מהמורדות של ורד אפור, שרדפו אחרי סיירים מקומיים שנמלטו מהקרב ברלאנה א-נורט, מצאו את מותן המזוויע בבזך טובעני

מברחים, סוחרים מפוקפקים וסתם פושעים ובעלי אגרוף. זהו מקום מטונף ואלים שהסכנה אף פעם לא רחוקה בו, ויכולה ללבוש שלל צורות: מפושעים מקומיים שמיישבים חילוקי דעות בעזרת סכינים, ועד מחלות שפורצות בקיץ, או אפילו ממפלצות שמשוטטות במעמקי ביצת הזכוכ השחור – כולל שמועות עקשניות על מתים מהלכים, נפוחים מריקבון.

דמות כזו גדלה כנראה בלי השכלה, אלא אם כן משהו טרח לבזבז זמן וללמד אותה באופן אישי; אין לה הרבה מעבר למעט שאפשר להשיג בעבודה קשה ומסוכנת, או לחלופין לגנוב או לשדוד. האפלה שהולכת ומתעצמת בשנים האחרונות בבקעת קיירן, מורגשת כאן היטב ובלא שום עידון או הגנה.

מעטים מרקע זה מחבבים את הגבירה האדומה, את המשפחות שמסתופפות בארמונה, ועוד פחות מזה את שושלות בעלי האדמות האמידים של האזור – גם אם מפעם לפעם חייבים לעשות עימם עסקים ולספוג מהם עלבונות ושלל חשדות (לעיתים מוצדקים...) ברמאות וגניבה.

גבעות השחר הזהוב: הדמות נולדה וגדלה בנוף הפסטורלי של הגבעות העתירות במטעים, כרמים ובתים ציוריים; זהו אזור בעל גאווה מקומית מפותחת מאד, שבה גם לאיכרים צנועים רבים יש אילן יוחסין הדור להתגאות בו; תושביו מעלים יין על שולחנם לעיתים קרובות, ומבדילים את עצמם בכזו מצאצאי הפליטים, ושאר הנוודים, הגנבים והחלאות באזורים הסמוכים.

יתכן שהדמות היא בת לאחת המשפחות האמידות, שמלינות על חוסר התפקוד של הגבירה האדומה ועל כך כי הן 'חייבות' לקחת עניינים לידיים; או אולי דווקא נולדה לאחת המשפחות החזקות פחות, שעד לפני שנים מספר גם מצבן היה שפיר למדי, אולם בתקופה האחרונה מצו את עצמן נלחצות יותר ויותר, עד שלעיתים ביתן ושדותיהן נמצאים בסכנה של אובדן לטובת אחת המשפחות החזקות.

חורבות גורזירן: הדמות גדלה באפלולית בין הבקתות המטונפות שעל סף ביצת הזכוכ השחור, על אדמה בוצית ומסוכנת בחורף, ושורצת זכוכים ויתושים בקיץ; מוקפת מילדות בתערובת מוזרה בין כורי בוך, שייטים,

פרק 4.8

מערב הבקעה, פתחת טאלמורה והרכס המערבי

אוכלוסייה: האזור נטוש וחרב ואין בו כיום אוכלוסייה קבועה, מלבד כוח קטן של כ-200 חיילים של עוצרת הורד האפור, שמחזיקים במגדל ישן במרומי הרכס, וכנראה גם בכמה היכלות תת-קרקעיים שמתחת לו.

המונומנט המרכזי, המזוהה כיום יותר מכל עם האזור, הוא חורבות של עיר היושבת גבוה על ברכי הגבעה, ממש מעל המקום בו מסתיימת כיום דרך המלך הישנה ונבלעת במפולות סלעים וצמחיית בור.

כבר מרחוק, או מתצפית טובה (ביום בהיר) מפאתי אזור רילארן, אפשר לראות היטב את שורות העמודים המפוארים מזדקרים בשורות במרומי הסלע, חלקם כמעט שלמים וחלקם נפולים למחצה; ומסופר כי כיום, רק הרוח המרה שורקת בין שערים נטושים ואבני פסיפס שוקעות והולכות בעשב החום והגס, במקום בו עמדו - עד לפני עשורים ספורים - רחובות ושווקים הומי אדם. מעל כולם, כמו שן רקובה ושחורה, נישאים שרידיו של מגדל 'המוכס הגדול', קאס'ארול; מעוזו של גביר מפורסם ושנוי במחלוקת שעלה לגדולה מן האשפתות, רבים טוענים כי דמותו התקיפה היוותה השראה רבה לנער פאר'ליל צעיר וזריז שהתפרנס במשך מספר שנים כרוכל קטן מתחת למגדל, שהיה אז שלם ונישא לגובה עצום.

באותה עיר, לפי המסופר, עשה הנער אמראנד אנזארט את רווחי הראשונים; וכאן, בפאתי הכיכר הנאה שמתחת למגדל, נתקל לראשונה בכוהנת צעירה בשם לינטוריאל, שנשלחה ממקדש ההשתקפות הכחולה אל חצר 'המוכס הגדול' נוכח השמועות ההולכות ורבות על פלישה קרובה של מורדות 'הורד האפור' - והעז לחרוג ממעמדו ולקשור עימה שיחה ידידותית.

הגעה ועזיבה

אזור טלמורה שימש בעבר כשער שחיבר בין האזור הפורה של אגס רל'נארן ובקעת קיירן בכלל לבין המחוזות סביב עיר הנמל העצומה (בעבר), ששוכנת הרחק ממערב לרכס טאלמורה.

בימי גדולתה של האימפריה האנ'מירית נחפרה מנהרה עצומה שהתפתלה לאורך מיילים מתחת לרכס התלול והמסוכן של טאלמורה. שערה המזרחי של המנהרה נפתח אל נקרה רחבה ומדופנת היטב, ממש מתחת לחורבות העגומות שנישאות על הגבעות כיום.

"בכור מצרף זהוב חושל,
מתוך דמעות מוכי-גורל.
בינות צללים את אדוניו,
בדם-ליבו קבר תחתיו.
שם במצולות עודו לוחש:
הדאר'אינסאר - כוכב האש"

מתוך שיר מקומי שמחברו לא ידוע; שתי השורות האחרונות חרוטות על אבן דמוית מצבה שעודה עומדת סמוך לשעריה החרבים של מנהרת הסחר האימפריאלית העוצמה שנחפרה מתחת לרכס טאלמורה.

תיאור כללי

הקצה המערבי של בקעת קיירן, מעבר לגבעות השחר המוזהב וליער טילוד, הוא ארץ עגומה של סלעים חומים וצחיחים, שמטפסת אל מרומי רכס טאלמורה.

הרכס עצמו חולש על בקעת קיירן מגבוה, ומפריד למעשה בין מערב הבקעה לבין המחוזות שמקיפים את עיר הנמל טיל'מירלן - כיום מחוז שלטונה של 'עוצרת הורד האפור', הגבירה לוסארלין א-רילארן.

הצמחייה הולכת ומתמעטת, ככל שהמזוקים החומים מטפסים כלפי מעלה, והופכת לתערובת דלילה של עשביה גסה ושיחים מוצלפי רוח, מנומרים אך מפעם לפעם בעץ ישן, מעוקם שנראה לא פעם כנאבק על קיומו; בצפון האזור, מתפתלים מספר גאיות וקניונים בין המצוקים, חלקם עמוקים מאד, ומחוברים לפי השמועה לסדקים עמוקים שנפערו כאן במהלך 'ההתנפצות הגדולה'. כך כנראה נוצר מבוך גאיות בוגדני שמכונה לעיתים בשם הכולל 'נקיקי טלאנה' ("Telena's Hollows"). הצמחייה מסביב לנקיקים עשירה יותר מאשר על צלעות הרכס הגבוהות והחשופות יותר שמדרום וממערב להן. לכך תורמים גם גווי מיים נסתרים ומעברים היורדים למעמקי האדמה; הצמחייה בתורה מהווה מקור מזון למיני בעלי חיים ויצורים הררים, חלקם מסתוריים ומוזרים למדי.

מבליחים באור אדמדמם קלוש - שרידי הקסם שנוצק בהם לפני דורות, והולך ומתכלה בהדרגה. לעומת זאת, כמה מהמעברים הצדדיים התרחבו והעמיקו; כאשר לפי השמועות, ההתנפצות הגדולה לא רק חסמה דרכים, אלא גם פערה בורות עמוקים ומעברים חשוכים - וכך נוצרה דרך חדשה וחשוכה, היורדת אל מעמקי של אגם תת-קרקעי עצום, שנמצא במפלס נמוך בעשרות מטרים מתחת לדרך האימפריאלית. סיפורים אפלים לא מעטים מסופרים על מימיו העמוקים והקרים כקרח, ועל יצורים עתיקים וחסרי שם ששורצים שם.

הדרך ההררית והיכל הצורפים: במהלך השנים האחרונות, מנסים אנשיה של עוצרת הורד האפור לפתוח דרכים אל תוך עומק חצי האי טיל'מארן, ובעיקר אל מערב אורגאקה ובקעת קיירן; ולמרות שהמאמצים נתקלו בקשיים רבים, ועד כה נכשלו בפתיחה מחדש של הדרך התת-קרקעית, מסופר כי תחת זאת נסללה דרך הררית צרה, בוגדנית ומסוכנת בהרבה שמתפתלת על צלעות רכס טיל'מורה, ומגיעה בסופו של דבר אל מגדל שומרים ישן בשם ליר'אנסול. אותו מגדל חולש מגובה רב על פאתי של בקעת קיירן ועל חורבות עירו של 'המוכס הגדול' - אם כי בדרך-כלל, הערפילים שמכסים אל הרכס אינם מאפשרים ראות טובה.

כמו כן, מסופר שאנשי העוצרת חפרו ופתחו מחדש מדרגות ישנות שיורדות אל החשיכה שמתחת לגבעות, במטרה למצוא מכאן חיבור אל הדרך התת-קרקעית; ובעשותן זאת, נתקלו באולם עתיק וחצוב לתלפיות בסלע, שלפי השרידים שנמצאו בו, שימש בעבר חבורה כזו או אחרת של צורפים - אולי משרתי אחת מכוהנות האימפריה, ואולי מסוג אחר.

השמועות אינן ברורות לגמרי, אולם מרובן ניתן ללמוד, שלאחר שטיהרו את היכל הצורפים ואבטחו אותו, ניסו אנשי העוצרת להמשיך ולחפור כלפי מטה, ככל הנראה לעבר ערוץ נחל חשוך שמתפתל שם, אולם נתקלו בדבר-מה שעצר אותם; ויש אומרים שלא בעדינות - וגרם להן להמלט בחזרה אל היכל הצורפים, ואפילו (לפי אחת הגרסאות) לנסות ולמוטט את המנהרה שמוליכה ממנו כלפי מטה.

אותם סיפורים מוזרים, שמגיעים למערב בקעת קיירן בדרך-כלל מכלי שני ושלישי, מאוששים את השמועות הישנות יותר על מפלצת מפחידה במיוחד, או דבר-מה חשוך אחר ששורץ במעמקי האגם השחור שבין שורשי הגבעות, או אף מתחת לו.

כך או אחרת, הרי שאותה דרך הררית מתפתלת והמגדל הנישא של ליר'אנסול שחבוי בערפילים, עומדת לשמש בקרוב, ככל הנראה, את עוצרת הורד האפור בכבודה ובעצמה, בביקור שהיא מתעתדת לערוך בבקעת קיירן, ולפי חלק מהשמועות, להביא עימה את בנה של הורד

בעבר, עברה כאן דרך המלך הישנה במלוא הדרה, ונכנסה אל תוך קמרון שער עצום חצוב באבן, שפסלים אדירים לגובה של ההשתקפות הכחולה וההשתקפות האדומה התנוססו משני צדדיו. מעבר לו, ולאחר מעבר בעמדות המכס והמשמר הרבות שבכניסה, היו שיירות הסוחרים יורדות אל תוך הדרך התת-קרקעית עצמה.

באותם ימים, בהם תוחזקה הדרך היטב: מנהרה מדופנת בלבנים שמסופר שרוחבה הספיק לחמש עגלות לעבור בה זו לצד זו, וגובהה נע בין חמישה לעשרה ולעיתים שנים-עשר מטרים; בקירותיה הכהים נקבעו במרחקים שווים לפידי תמיד מכושפים שנגהו על הלבנים הקטנות והמסותתות היטב באור אדמדמם, מאירות עמודי תמך ותגליפים פשוטים שנחרטו פה ושם משני צדדי הדרך; פה ושם, נחפרו בדפנותיה גומחות בהן הוצבו שקתות ואביזרים אחרים לריענון ומנוחת לסוחרים ובהמות המשא של השיירות, ופה ושם גם מעברים צדדיים ומדרגות שהוליכו לחללים אחרים - פונדקים שכוחים; חדרי מנוחה ומשמר; ויש אומרים גם מעברים לקומות נמוכות יותר, שלא ברור למה שימשו, אם בכלל.

שיירות שיצאו מהשער המזרחי (או עצרו לפני כניסה אליו) יכולות היו גם להעפיל אל זאר-טאלמורה: עיר האבן המשגשגת שחלשה על השער מגבוה, והציעה לעוברי-הדרך שלל פונדקים, שווקים ושעשועים - וגם בית משפט ובית כלא, בעיקר עבור מי שנתפס כשהוא מנסה להבריח סחורה בלא רישיונות מתאימים, או בלא לשלם עליה מכס.

כיום, האזור כולו מוכה עזובה, ושומם כמעט לגמרי מנפש חיה. העיר, שנפגעה במהומות בתקופת מרד הורד האפור, ועוד יותר מכך בהתנפצות הגדולה, עלתה באש במהלך קרב שהפך לטבח הדדי בין פליטים אלימים לבין אנשיו של המוכס הגדול, שלפי כמה מהשמועות היה מוכה טירוף - ואפילו (לפי אחת הגרסאות) נתון להשפעתה של קללה רבת-עוצמה; הניצולים המעטים מבית המטבחים נסו מכאן לשובים אחרים, ולא חזרו מעולם.

השער האדיר המוליך אל תוך מעמקי הגבעות עדיין קיים - כאשר פסלה של ההשתקפות הכחולה, לבדו, עדיין עומד שלם מאחד מצדדיו, מטונף בעשבי פרא; ואילו הפסל בצידו השני של הקמרון נמחץ לגמרי בהתמוטטות של טונות על טונות של אבנים. הלאה משם, חלקים מהדרך התת-קרקעית הגדולה עודם עומדים - משובשים למחצה במפולות וסדקים, שהלכו והתרבו עם השנים - עד לחסימה מוחלטת, מרחק כמה מיילים אל תוך מעמקי האדמה: הקריסה ארעה בהדרגה, ככל הנראה, לאחר ההתנפצות הגדולה שזעזעה את עמודי התמך, וגרמה לרבים מדי מהם לקרוס באיטיות. זאת, למרות כי במשך כמה שנים, ניתן היה עדיין לחצות את המנהרה ולהגיע ממחוזות המערב אל בקעת קיירן; ובדרך זו בה הגיעו פליטים רבים באותם שנים, עד שהמעבר קרס לגמרי. רבים מהלפידים נמעכו וכבו לגמרי, ואחרים עדיין

האפור בכבודו ובעצמו. ביקור, אשר נועד כדי לנסות ולשכנע את אצילי הבקעה להישבע לה אמונים.

סיפור עלייתו ומפלתו של "המוכס הגדול" קאס'ארול

הסיפורים הישנים על זאר-טלמורה החצובה באבן, תפארתה ועושרה, כמו גם חורבנה הברוטאלי, שזורים עד לבלי הפרד בדמותו המסתורית של קאס'ארול ורעייתו הדרומית, הגבירה לאג'ילי (Lajily).

שנים רבות לפני עלייתו לגדולה של לורד אנזאריון, עלה לגדולה אדם בשם קאס'ארול. לפי הסיפורים, הוא נודע כגבר חסון בעל עיניים כחולות עמוקות מבע חודר וזקן קצר, אפור ומחודר. הוא נהג ללבוש בגדים סגוניים אליהם הוסיף תמיד נזר זהב דק ומכונף על ראשו, משובץ בארבע אבנים טובות, בצבעים ההולמים את סמלי ארבע ההשתקפויות. קאס'ארול היה אדם שנוי במחלוקת, ומסופר כי הוא עלה מן האשפתות ממש - בן לא מוכר לאישה אנ'מירית אלמונית ולמלח - מי יודע מהיכן - שנולד או הושלך מיד לאחר לידתו לבית-זונות מקומי בעיר נמל בדרום חצי אי טיל'מירל¹⁹. הוא הספיק לשמש בצעירותו כנער משרת, מלח, ולאחר מכן סוחר - ככל הנראה כזה ששלח את ידו גם בסחר עבדים - והפך למפקד אנ'מירי ששירת תחת כוהנות של ההשתקפות הצהובה בדרום, לפני שהשיג מעמד של מוכס עליון עשיר כקורה של מערב בקעת קיירן, שחולש על עיר עשירה ושוקקת חיים.

כמעט ואין ספק, כי קאס'ארול שימש, לפחות כמה שנים, כסוחר עבדים גדול בדרום; ושם פגש את רעייתו - גבירה דרומית בעלת עור שזוף בגון הזית הכהה ועיניים בוהקות בצבע איזמרגד. יש אומרים כי לאג'ילי היתה בתו של אדמירל או לפחות קברניט נכבד מבני ראמג'יר שבדרום הרחוק <http://members.pundak.co.il/world/keldaria3/ftn33/melestra/chap3/telmora.html>; ולפי גרסה אחרת, קברניטה נועזת בעצמה, וגם אספנית של חיות נדירות מהוג'ונגלים שכיסו אז את חלקיה הדרומיים של האימפריה האנ'מירית - לפני שההתנפצות הגדולה הפכה את רובם לגהינום רעיל.

הדעות על קאס'ארול ומה שהביא אותו מהדרום אל בקעת קיירן חלוקות; כשם שהסיפורים עליו סותרים לא פעם זה את זה; חלקם מציגים אותו כאדם חמדן ואכזר, וחלקם באור מורכב בהרבה.

לפי גרסה ידועה ומחמיאה יותר, הוא ורעייתו הסכימו ביחד, לאחר ארוע - אולי אפל ואלים - שלא הוברר - לנטוש את הדרום ואת הסחר המפוקפק שלו, ולעקור

הרחק משם, ככל הנראה תוך התנתקות מאביה ומאחיה של הגבירה לאג'ילי. הדבר נעשה, ככל הנראה, בדרך שלא פגעה בכבוד הגדול והחריג יחסית שקאס'ארול זכה לו - כולל ובעיקר מצד משרתות ההשתקפות הצהובה, שהיו ככל הנראה 'חייבות' לו לא מעט, בדרך כזו או אחרת.

מנגד, לפי השמועה, ומסיבה שלא ברורה עד הסוף, קאס'ארול החליט להפטר מתכשיט מכושף ורב עוצמה בשם דאר'אינסאר שקיבל מאחת הכוהנות הצהובות רבות העוצמה שאותה שירת - אולי מפני שמשו בו היה כרוך יתר על המידה בסחר העבדים ובמסדרי הנוגשים - ראמג'ירים ואחרים - שעסקו בו. זאת, כאשר קאס'ארול ורעייתו נשבעו להשאיר את אותו פרק בחייהם הרחק מאחור. לפי חלק מהסיפורים, המוכס הגדול קבר את התכשיט המכושף עמוק מתחת למערות האפלות ביותר שמתפצלות מהדרך התת-קרקעית, במקום בו סבר כי איש, מלבדו ומלבד צאצאיו, לא יוכל לגלות ולבזוז אותו.

מזלו של קאס'ארול אזל, לאחר שנים על שנים של חיים נינוחים ומלאים בכבוד ועושר, כאשר המורדות של 'וורד אפור' הסתערו אל תוך בקעת קיירן. בין אם יש ממש בסיפור ש"המוכס הגדול" הצטווה למוטט את הדרך התת-קרקעית אבל היסס להרוס את מקור עושרו, והתירש או לא לקח ברצינות את האזהרות, ובין אם לאו, הרי שהמורדות חצו בלי קושי את הדרך התת-קרקעית, טאטאו את מעט ההתנגדות של השומרים האימפריאליים, וחצו במהירות את השער שמוליך אל בקעת קיירן.

מסופר, שקאס'ארול נשא ונתן עם המורדות על כניעה מהירה של סאר-טלמורה, חרף החומות הגבוהות שלה, והתנה זאת בכך כי הוא ומשפחתו לא יפגעו, ורכושם לא ייחרם.

לא ברור מה ארע באמת, אולם השמועה מספרת כי המורדות הסכימו לתנאים בתחילה, אולם חזרו בהן לאחר שנפתחו שערי העיר וחיל המצב שלה נכנע והניח את נשקו בלא קרב - ובעוד הגרסאות של תומכי האימפריה מדברות על אכזריות וחוסר כבוד גרידא של נאמנות הורד האפור, הרי גרסאות אחרות טוענות כי בעת החתימה על ההסכם, לא ידעו המורדות על עברו של 'המוכס הגדול' כסוחר עבדים - עניין שהתגלה רק לאחר הכניעה, כאשר זוהה בידי עבדים משוחררים שלחמו לצידה של הורד האפור.

העונש שהוטל על המוכס הגדול היה מהיר ואכזרי; הוא נאסר והושפל, ארמונו נבזז, ורעייתו עם ילדי הצעירים

19* נראה רור'פורל שמדרום ליער וארת'ארון שטבעה בנחשולים רעילים בזמן ההתנפצות הגדולה, וכיום נחשבת למקום מקולל שאפילו אווירו רעיל, וקן לאלמתיים מהסוגים הגרועים ביותר.

20* געג אנושי נבדל מהאנ'מירי והפאר'ליל, שעתיד להופיע ואולי גם להיפתח לדמויות שחקן במסגרת הרחבה עתידית, שתעסוק בדרום הרחוק או במה שנשאר ממנו.

אלא, שלצד זאת קיימת גם גרסה אפלולית יותר - לפיה קאס'ארול, בטרופו וזעמו על ההשפלה שחוה, הפר את הנדר שהוא ורעייתו נדרו, וירד לחשיכה כדי לחפור במפולת ולחפש את התכשיט רב-העוצמה שקבר שם, כאשר החליט להשאיר את העבר מאחוריו. בין אם מצא את הדאר'אינסאר ובין אם לא, מסופר שהתכשיט עצמו הושחת - הורעל והאפיל כחלק ממפלת ההשתקפות הצהובה ומותה, וההרעלה שהכתה כמעט בכל הכוהנות הצהובות והמיתה אותן ביסורים, או (לפי חלק מהשמועות) נטלה מהן צלם אנוש.

לפי גרסה זו - התיעוב הרצחני של קאס'ארול כלפי הפליטים ממחוזות המערב, ואולי גם האלימות המשתוללת של הפליטים שפשטו על זאר-טלמורה (אלו וגם אלו חריגים, אפילו יחסית לסיפורים מאותן שנים אפלות), לא היו יד-המקרה; או לפחות לא רק יד המקרה. הסוף הנורא הגיע, כאשר קבוצה גדולה של פליטים אלימים במיוחד, שכנראה הונהגו בידי אציל או בעל-עוצמה לשעבר ממחוז טיל'מירלן, פשטה על העיר. אותה חבורה נתקלה בקאס'ארול ואנשיו שנשבעו להרוג אותם עד האיש (והילד) האחרון, כאשר הפליטים עצמם נשבעו בשבועה נגדית דומה.

הקרב שהתחולל בעיר הפך למחזה טירוף של טבח מסמר שיער משני הצדדים, שכמעט ואין לו מקבילה (להוציא אולי את הסיפורים על הפור'ראטי, מספר שנים לאחר מכן); מספרים על אנשים שלחמו ורצחו כשהם עצמם גוססים וקטועי איברים; על רצח מכוון של ילדים ונשים הרות; עינויים ואפילו קניבליזם, של אכילת לבבות שעודם פועמים ונוטפי דם.

לאחר שבעה ימים, לפי המסופר, לא נותרו מהעיר אלא חורבות; קאס'ארול ויריבו מנהיג הפליטים מתו מוות נורא, ורוב מוחלט של אוכלוסיית העיר, כמו גם של הפליטים, נמנו גם הם על המתים הרבים מספור.

העיר עצמה הועלתה באש; לאנג'יל נכלאה במגדל הבור, והשליכה את עצמה אל התופת למטה כאשר החל לקרוס. המגדל המפואר בה חיייתה עם בעלה נשרף וקרוס לגמרי; והמעטים ששרדו מתושבי העיר נסו ממנה כדי שלא לחזור עוד לעולם; מסופר, שאפילו הצמחים שגדלים בין החורבות התעוותו, וכי כמה מהם משלבים באורח מזוועה עצמות, או גבעולים או עלים שמזכירים עצמות ושרידי אדם אחרים.

הרכסים ונקיקי טלאנה

הרכסים של טלמורה לא היו תמיד אזור צחיח, עגום ומוכה רוחות כפי שהם היום; מקטעי סיפורים עתיקים ושרידים, כולל כדים עתיקים שכמה מהם עוד השתמרו בזאר-טלמורה עד ההתנפצות הגדולה, מופיעים רכסים ירוקים, מלאים בעצים ובשיחים מגודלים ומזורים, שהיום כמעט אין להם זכר, אפילו באיזורים המוצללים יותר של הנקיקים משופעי המים (יחסית) שבצפון האזור.

יותר נאלצו לעקור לבית קטן ועלוב יחסית בקצה העיר. אלא, שהגרוע יותר הגיע שבועות מספר מאוחר יותר - ככל הנראה בהוראה מגבוה; קאס'ארול נגרר ערום לכיכר השוק המרכזית, בה הולקה בשוטים בידי עבדים לשעבר, הושאר בכבלים כשהוא מדמם במשך שעות, כשהוא זוכה ללעג, יריקות והשלכת חפצים מבזה, ואז נגרר בחזרה אל בור הכלא האפל שמצאו המורדות בזאר-טלמורה.

לפי חלק מהגרסאות, תוכננה לו הוצאה להורג - אולם זו עוכבה עד שיגיע אחד ממנהיגי העבדים המורדים לבצע אותה באורח אישי, ובינתיים 'המוכס הגדול' נשכח במרתפים האפלים כשהוא מתבוסס בדמו ובמחשבותיו האפלות; לפי גרסה אחרת, רעייתו התחננה על חייו והשליכה את עצמה לרגליה של לוסארלין א-רילארן (העוצרת כיום) ששימשה אז כקצינה בכירה במחנה המורדות, וזו הסכימה, לא בלי היסוס, להמתיק את העונש; ואילו גרסה אחרת טוענת כי המורדות דווקא התכוונו להותיר אותו בחיים, כדי שיתייסר באפלה כשהוא כבול ומרוסק עד שיגווע באיטיות - גורל הולם למי שהחזיק רבים כל-כך בשלשלאות ובבורות אפלים.

שניים מבניו של קאס'ארול ירדו אל האפלה ושחררו את אביהם בחסות הכאוס שהשתולל בעיר לאחר שצבא הורד האפור הובס במדרונות שבמזרח בקעת קיירן, והחל נסוג באי-סדר, ולאחר שההתנפצות הגדולה זעזעה את העיר, וגרמה לשרידי המורדות להמלט ממנה.

אלא, שקאס'ארול ששחרר מהבור היה צילו המעוות של המוכס והמושל הדגול ומעורר היראה - אדם מצולק בגוף ונפש, וככל הנראה מטורף למחצה; ומסופר כי ילדיו (ולפי גרסה אחרת - מפקד המשמר הנאמן שלו) מצאו אותו מטונף ועלוב, חופר בזוהמה של תאו כשהוא זב ריר וממלמל לעצמו.

העיר ההרוסה למחצה, שהמסחר שהזין אותה נותק בבת אחת כאשר רעדו ההרים, החלה סובלת רעב ומחלות, שגרמו לכאוס, וחלקים ממנה נשלטו בידי כנופיות בעלי אגרוף; מסופר שקאס'ארול, או אולי רעייתו שפעלה בשמו, בעודה מנסה להסתיר את בעלה המטורף למחצה ומעורר הרחמים, ניסו לאחד את העיר תחת שלטונם, אולם נחלו הצלחה חלקית - חלק מנכסיהם נותר תפוס בידי בריונים וכנראה גם עריקות ושכירות-חרב שנטשו את צבא המורדות המוכה, והם החלו שוקעים בקרבות אלימים שניטשו בין רבעי העיר.

המצב הוחמר, כאשר גלים של פליטים החלו נשפכים אל תוך בקעת קיירן - וביניהם לא מעטים מוכי טירוף או אלימים מאד, שלא בחלו בהפעלת כוח כדי לתפוס לעצמם אדמות ורכוש חדש. מסופר שקאס'ארול זכה בעדנה חלקית - ואחרונה - והצלילת לאחד רבים משרידי התושבים וחלק גדול מהכנופיות המקומיות תחתיו, בעמדתו הבלתי מתפשרת שיש להתייחס לפולשים "כמו החיות הנגועות שהם".

ורצחניים עוד יותר: מסופר שעיניהם החל לנצוץ באדום ארסי, ולפי שמועה אחרת - בירוק, כמו חיקוי נלעג לעיניה של הגבירה המתה שגידלה אותם.

כך או כך, להקות מאותם קופי-גבעות הפכו לסכנה לא מבוטלת עבור כל מי שישוטט באזור – לבד, או בחבורה קטנה; ויש אומרים כי הקופים מסוגלים להתקיף אפילו סוירים צבאיים קטנים.

לפי השמועה, העלטה המקוללת משכה לכאן יצורים נוספים, נבונים ומסוכנים מקופי ענק. לפני מעט יותר משני עשורים, מצאה חבורת הרפתקנים שניסתה לתור אחרי סוסי הדרקון העתיקים, עקבות שונים לגמרי יוצאים ובאים מבין החורבות; אלו דמו לעקבות ציפור גדולה, אולם לפי כל הסימנים, היצור או היצורים הלכו על שתיים.

מאז, נוספו עדויות נוספות לזן נתעב של אנושואידים בעלי נוצות ומקורי-עצם ענקיים שיתכן שהגיע לכאן מהדרום; אולי אחד הזנים של גזע האושלוך (Ushluk) הנתעב והציפורי למחצה שמופיע באגדות דרומיות. היצורים, לפי השמועה, נהנים לחפור בשדות קטל ישנים אחר אוצרות נוצצים, בעיקר כאלו שמהולים בקסם אפל; הם ניזונים ומתענגים על אנרגיות מכושפות שנוצרו ממוות אלים, יסורים ויגון, ומטילים שם את הביצים מושחתות הצורה שלהם - ולפי כמה מהסיפורים העתיקים והמצמררים יותר, הם שימשו בעבר, ולא פעם מחפשים לשמש כמשרתים לכוחות זדוניים עוד יותר מהם.

עד כה, מלבד מתיאורי עקבות ונוצות מלוכלכות, אין עדיין עדויות חותכות, מלבד כמה סיפורים, שלא נחשבים אמינים במיוחד, של הרפתקנים שנתקלו והדפו צללים צווחים ומקרקרים שהדיפו ריח נבלות, ונראו כבעלי מקורים ונוצות גסות; ישנן גם שמועות שחייליה של עוצרת הורד האפור נתקלו ביצורים האלו, בעלטת המעברים שמתחת ל'היכל הצורפים', אולם נצטוו לשמור על הדבר בסוד ולא לדון בו עם אנשי בקעת קיירן, ככל שהללו מזדמנים אל צריח לאר'אנסול.

כך למשל, מסופר על חרסים צבעוניים שהתגלגלו לדוכן הממכר של אמראנד אנזארט הצעיר, ואחד מהם ניתן במתנה ללינטוריאל. הללו תיארו גריפונים עפים מעל צוקים ירוקים. לורד אנזארטון עצמו מעדיף להצניע חלק נוסף בסיפור - על הדרך בה ניסה את כוחו במכירת 'ביצי גריפון מאובנות', שככל הנראה היו אבנים צבועות גרידא.

אם לא די בכך, נשתמרו מסורות לפיהן, בימים עברו, אצילים ממערב קיירן היו מנהלים מסעות צייד ברכסים המערביים; בין היתר, של יצורים מוזרים שדמו לסוסים, מלבד רצועות קשקשים מבריקות בצידי הגוף ובחלק התחתון של הרגל וזנב ארוך, שהזכיר לטאה גדולה או דרקון קטן, ופרסות בגוון שהלם את צבעם של אותם קשקשים; חלק מהאגדות טענו לכוחות נוספים - בין אם של היצורים ובין אם של חלקים מהם, לאחר שניצודו. אלא שהסיפורים הללו הם נחלת העבר הרחוק; נראה, שאחרון הגריפונים שעל הרכס ניצוד לפני למעלה ממאתיים וחמישים שנים, כנראה שנים מעטות לאחר תחילת בנייתו של הארמון האדום על אגם רל'נארן; ואילו 'סוסי הדרקון' התמעטו והלכו, וראשו של אחד האחרונים, אם לא האחרון ביניהם, פוחלץ ונתלה מעל כרכוב האח בטרקלין של קאס'ארול.

כיום, לעומת זאת, עשורים לאחר החורבן הברוטאלי של זאר-טלמורה, הופיעו דיירים חדשים ואפלים יותר על הרכסים ובסביבתם - ואין מדובר רק על הצמחים המעוותים שבין החורבות, שלפי השמועה כמה מהן ספגו רסיסים של תודעות מיסורות של נרצחים ברגעי חייהם האחרונים.

הגבירה לאג'ילי, רעייתו הדרומית של קאס'ארול, הייתה בימי חייה אספנית של חיות נדירות, ומסופר שרצתה מאד למצוא סוס דרקון חי ולהרביע אותו, אולם לשובא. היא החזיקה בגני המגדל כמה וכמה יצורים שהובאו מהג'ונגלים של הדרום - כולל קופים גדולים מזן מסוכן. מספרים שכמה מאותם קופים הצליחו להינצל מחורבן העיר, לשרוד ולהתרבות על הגבעות - כאשר המחסור, תנאי החיים הקשים ואולי גם שרידי הכוחות האפלים בחורבות, השפיעו עליהם והפכו אותם לתבוניים

פרק 4.9

צפון מערב הבקעה, מצודת גראן-א-דרום ומעבר אור'גאקה

אוכלוסייה: כ-7,500 נפש (כולל קלאן הגורג יים) מהם כ-5000 לפחות באזור המצודה ובסביבתה (בעיקר העיירה שאגמור), והיתר מפוזרים במחנות וחוות מבודדות ברחבי מעבר אור'גאקה ו'עמודי שאג'.
שליט: הקנטוריון (משרידי הלגיון האנ'מירי ה-9) מאר'קריסילתאר – מפקד המצודה ומושל צבאי של מעבר אור'גאקה.

מקומות ישוב: מצודת גראן-א-דרום ו'עירת הקסרקטין' שאגמור שלמרגלותיה; מתחם קלאן הגורג יים; חוות וארמל ("לב הגבע"). בעבר שכנו כאן העיירות הגדולות ואנדראום (עילית) ו-ואנדרייל (תחתית) - כיום הן נטושות וצאצאי תושביהן חיים במצודה ובעיירה שאגמור.

משתפלים, מאגרי מים עכורים ואדמות יער דליל, לעיתים שקוע למחצה במים; הלחות והערפילים הולכים ומתעצמים, ככל שהדרך משתפלת כלפי מטה.

כאן, נוטש נהר הקיירנה את הבקעה הקרויה על שמו, ועושה את דרכו מטה בשורה של מפלים מסוכנים ומאגרי מים כהים, כאשר פה ושם הוא מתפצל באורח זמני למספר יובלים העוקפים גושי סלע גדולים, או זורמים סביב עצי ענק שמנוניים ושרידיהם של פסלים קדומים וחושפי שיניים שנוטים באלכסון אל תוך הסחי הגועש; בין הסלעים מוצלפי הרוח והמים, מאגרי המים והערפילים המתכהים והולכים, משתרעות גם חורבותיהן של שתי עיירות עתיקות – ואנדרייל ו-ואנדראום שעודן "צופות זו על זו" ביריבות נצחית, שלא פסקה גם לאחר שהישובים עצמם ננטשו, ותושביהם מצטופפים כעת בין מבני האבן הגסים והדולפים של שאגמור (Shagmoor) – או "עירת הקסרקטין" שלמרגלות מצודת גראן-א-דרום. פה ושם, אפשר להבחין עדיין בשרידיה של דרך המלך הצפונית שמתפתלת בין החורבות, כולל חלקי גשרים הרוסים שנמתחו בעבר מעל ליובליו של אפיק הקיירנה, ונפגעו פגיעה קשה בהתנפצות הגדולה, או נפלו קורבן להזנחה ולשיני הזמן, לאחר שרוב-רובה של

"כאשר אחרים עוסקים בתככים ובמלחמות מטופשות, אנו עומדים על המשמר, בערפל ובגשם השוטף. אנחנו פוקחים עין על האויב האמיתי, ומונעים ממנו להתגנב אל תוך בקעת קיירן. אנחנו, אלו שלחמנו על כל שעל וצעד; ראינו את אחיותיינו ואחינו לנשק נקרעים לגזרים בשיניה של מפלצת שבקעה מהתופת. אנחנו הלגיון התשיעי; לעולם לא נכנע!"

תיאור כללי

מצפון-מזרח ליער טילווד, נפער בקע רחב בין רכסי הגבעות שנישאים מצפון לבקעת קיירן; באותו 'קרע' שבין גבעות דר'ארון ממזרח ומצוקי טלאנה ממערב, הקרקע גולשת בחדות כלפי מטה, ויוצרת מעבר רחב שגולש משוליה של בקעת קיירן (כ-500 מטרים מעל פני הים), אל תוך אדמות הביצה השטוחות והאינסופיות של אורגאקה, על ענני האד שמאפילים את שמיה ונופיה של אותה ארץ. מעבר אורגאקה, או חבל גראן-א-דרום כפי שהוא מכונה לעיתים, על-שם המצודה העתיקה שיושבת במרומי צוקי טלאנה וחולשת על המעבר, הוא שטח באורך של שלושים מייל לערך²¹, של מדרונות

21* או קרוב ל-50 מייל, אם כוללים בתוכו גם את מישורי הביצה של "אורגאקה הקרובה"; כלומר, השטח שבין מרגלות המעבר עד למקום בו נשפך נהר הקיירנה אל תוך נהר ואנד'ראמון, והחורבות העצומות שסביב אותו שפך (ראה בהמשך).

הגעה ועזיבה

הדרך המרכזית שבה ניתן להגיע אל מצודת גראן א-דרום ו'עיירת הקסרקטין' הקודרת שלמרגלותיה, היא הפלגה במורד נהר הקייר'נה; קיימים שייטים לא מעטים באזור אגם רל'ארן שמתפרנסים מהשטת נוסעים וסחורות מהעיירות שסביב 'הארמון השוקע', ואין קושי מיוחד לרכוש מקום על דוברת סחורות או סירה בעבור חופן מטבעות כסף – עבור שייט של יום עד יומיים במורד האפיק החוצה את יער טילוד.

המעבר בדרך הנהר חופשי יחסית, אם כי אנשיו של הקנטוריון מהמצודה בודקים לא פעם את הסירות, ורוב השייטים הוותיקים משתדלים לשמור איתם על יחסים טובים. לכן, שייטים רבים יזהרו ויסרבו לקחת נוסעים או סחורות שנראים להם מפוקפקים (או לחלופין, יגבו תעריף כפול ומשולש).

מלבד דרך הנהר, קיימים גם שבילים עקלקלים, צרים יותר ולא רשמיים שחוצים את יער טילוד ומובילים אל פאתי 'עיירת הקסרקטין' או אל מחנה הגורג מקלאן יים. דרכים אלו משמשות לא פעם מברחי סחורות או נוסעים רשמיים פחות, שמעדיפים שלא לפגוש את אנשי הלגיון; מנגד, הסכנה בדרכים האלו – מצד שודדי דרכים, ואפילו מפלצות (בעיקר בשבילים שמדרום לאפיק הקייר'נה, שקרובים לביצת הזבוב השחור), היא גדולה בהרבה.

המסע דרך הנהר מסתיים בנמל שאגמור: שורה של רציפים קודרים שבשולי החצר הנמוכה ביותר משלוש חצרות האבן שמתחת למצודה, נתונים לא אחת בערפל לח, ומוצלים ברוב שעות היום בצילו הכבד של 'מגדל המכשף' שנישא מול מצודת הלגיון; שם, אפשר לחפש מקום באחד הפונדקים כבדי-המראה והטחובים במעט שבפאתי 'עיירת הקסרקטין', או להעפיל בשביל שמור היטב העולה אל שערי החצרות הגבוהות יותר.

כך או אחרת, שני הדברים שתופסים מיד את עינו של הנוסע שאינו מכיר את האזור, הוא השמיים הקודרים ואדי הערפל שעומדים מעל המעבר המשתפל, והולכים ומתעבים ככל שמביטים צפונה, כאשר מפעם לפעם, במקומות בהם האד מעובה פחות, ניתן לראות חורבות עתיקות מבצבצות בין העצים הדלילים או המישורים ספוגי המים; והאווירה הצבאית התקיפה בשאגמור וחצרות המצודה – אנשי צבא בשריונות וסמלים של לגיונרים אנמיים מהלכים בכל מקום, ומסוגלים לעצור כל אדם ולדרוש ממנו דין וחשבון, בלא סבלנות יתרה; הדי פקודות שנצחקות לחלל האוויר, מה שמשרה אכן אווירת 'קסרקטין' הזרה לרוב חלקי בקעת קיירן, ואשר הקנתה לשאגמור את כינויה הלא מחמיא.

האוכלוסייה עברה לשולי המצודה הגבוהה, או התפזרה במישורי הביצה - ולפי השמועות, כמה מהם נפלו קורבן לקדחת ביצות או הפכו לפראים חשוכים ותוקפניים מאד.

מצודת גראן א-דרום

המראה המוכר והמזוהה ביותר עם האזור, נמצא בחלקו העליון, הצפון-מערבי, גבוה על כתפי המדרון של גבעות טלאנה – מצודה מלבנית גבוהה וכעורה למדי מאבן כהה, חולשת מגובה רב על המעבר; ומתחת לה שלוש חצרות אבן גדולות, יורדות זו אל תוך זו, חוצצות בין המצודה עצמה לבין "מגדל המכשף" - צריח בודד, שחור-דהוי שנישא לגובה רב אל מול חומות המצודה, ומסתיים בכותר סדוק בצורה המזכירה מעט אגס מוזר.

זוהי גראן א-דרום, מצודה עתיקה שחלשה על מעבר אורגאקה דורות רבים לפני שהגיעה לכאן האימפריה האנ'מירית. כיום המצודה משמשת כמעוז האחרון של שרידי הלגיון האנ'מירי התשיעי, שחנו בעבר בדרום המישור של אור'גאקה. שורת מפלות מכאיבות ועקובות מדם אילצו את שרידי הלגיון לנטוש בהדרגה את מעוזיהם הישנים, כולל בין שרידי המקדש העצום של ואנדרומון - שניתן מפעם לפעם לראות את שרידיו מתמרים בערפל שמעל ארץ הביצות, כעשרים מיילים מצפון למעבר ההרים. כאן, במצודת גראן א-דרום ובחצרות שמתחתיה, מנסים שרידי הלגיון ומפקדם הנוקשה לשמור על המעבר ולמנוע מהמפלצות ואנשי-הפרא שהתרכבו בביצות מלהעפיל אל בקעת קיירן.

בשולי החצרות ולצד נמלי הנהר האפלוליים שמזדקרים אל תוך אפיק הקייר'נה, ממש לפני שהוא מגיע אל אזור המפלים השופך והקטלני, משתרעות שורות של מבני אבן קטנים, רובם בלתי נוחים בעליל ודולפים, שכל הנראה שימשו את חייל המצב של המצודה בעידנים בהם היה גדול בהרבה. כיום, המקום הפך לעיירה מאולתרת בשם שאגמור, שמכונה לעיתים גם "עיירת הקסרקטין"; ובה חיים רבים מצאצאי התושבים שנמלטו מהעיירות ואנדריל ו-ואנדראום, אשר עודם משמרים יריבות ותחרות עזה ורבת-דורות שניטשה בין שתי העיירות ההרוסות במשך דורות רבים. במשך שנים בהם הצליח מפקד המצודה למשול ביריבות שבין התושבים המסורים להגנתו ואפילו להשתמש בה פה ושם לאפיקים שנראו לו מועילים; אלא שדווקא לאחרונה, לאחר שבמצודה ומעבר לה פרח לזמן קצר התקווה כי הסכם השלום בין מאמיני ההשתקפות הכחולה לעוצרת הורד האפור תביא עידן חדש של שגשוג, ובעיקר תגבורות כנגד הסכנות ההולכות ומתרבות מסביב, לוחשים כי דברים החלו לצאת משליטה ולקבל תפנית מסוכנת.

מסע במורד מעבר ההרים אל אורג'אקה:

הלאה מהמצודה, הדרכים שיורדות אל תוך אורג'אקה, שהיו פעם דרכים אנ'מיריות רחבות ונוחות, הופכות משובשות ומסוכנות יותר ויותר.

הלגיון התשיעי מתחזק עדיין שתי דרכים שעוקפות את חורבות העיירה ואנדראום, ומסתיימות במקום שמכונה מאר'קריל: שורת חפירים וחומות העץ שמגיני המעבר מחזיקים בהם, בין חורבות של שתי עיירות עתיקות. כוחות הלגיון שמוצבים כאן אינם סובלניים במיוחד כלפי זרים חטטנים שאינם מוכרים במצודה, ועלולים בהחלט לדרוש הסברים מהירים, שסכנת מאסר בצידם - בעיקר כלפי מי שנראה כמו מבריה או נווד מפוקפק.

מעבר לחפיר מאר'קריל, הדרכים הרוסות כמעט לגמרי, והסכנות - כולל מפלצות, אנושואידים וגם פראים אנושיים, הופכות רבות יותר ככל שמרחיקים מטה, אל מחוץ למעבר ואל תוך מישורי הביצות; ובמילים אחרות: ההרפתקן המזדמן או הסוחר ולקט התבלינים הנועז נמצא מחוץ לגבולות בקעת קירן, ולגמרי לבדו.

כאן, במישור הדלוח והאפל של 'אורג'אקה הקרובה', יכול הנוסע לראות היטב לא רק שרידי חוות וכפרים, אלא גם את החורבות האדירות של מקדש באש'מאסור, נישאות גבוה אל תוך השמיים המלאים באד. סביב המקדש, אפשר למצוא שרידים מהקרבות האדירים שנערכו כאן לפני פחות משני עשורים, בהם נמחץ הלגיון האנ'מירי התשיעי ושרידי נמלטו במעלה מעבר אורג'אקה.

שמועות על אוצרות עתק הטמונים בין שרידי המקדש נפוצות מאד, אולם הן מלוות תמיד באזהרה מצמרת אודות המפלצת המזעזעת שקרעה את חיילי הלגיון לגזרים - וכעת נמה את שנתה עמוק מתחת לאדמה הבוצית שבין העמודים העתיקים.

האפיק העצום של נהר ואנדרומון, שיוכלי הקיירה נשפכים אליו בין החורבות, נחשבים לגבול הסופי של האזור הסמוך לבקעת קירן. משם והלאה, יעברו הנוסעים אל ליבה של אורג'אקה. עלפי השמועות, עוגים מהצפון התנחלו בביצות, ועוסקים שם במלאכות ועיסוקים מוזרים וזרים לבני האדם.

אזורי-משנה ונקודות עניין במעבר ההרים

"עמודי שאג"

חלקו הדרומי של מעבר אורג'אקה, בין מרגלות רכס דרא'רון למפלי נהר קיירה, הוא יער דליל של צמרות כהות שגדל בין בריכות רדודות ומעלות אד, שפה ושם זרוקים בתוכן שרידים של פסלי ענק עתיקים, רבים מהם חושפי שיניים חדות ולא אנושיות בעליל, וחלקם התפורר כמעט לגמרי, ושוכב בתוך מי האפסיים, מכוסה בחזזיות ושרכים. פסלים אחרים עדיין עומדים למחצה, נוטים על צידם באלכסון כמו עצי אבן ענקיים או עמודים בלים מזוקן.

מאחר והאזור הזה אפלולי מאד, מלא במחסות ורחוק מעינה הפקוחה של המצודה, הוא פופולרי מאד על מבריחים וטיפוסים אחרים שאינם אהודים על חיל המצב, כולל לקטים מקלאנים אנושיים שהחליטו לנתק מגע ולכפור במרות הקנטוריון הזועף של גראן א-דרום.

מלבד הישוב האפלולי שמאכלס חלק מהגורג של קלאן יים ולפחות חלקו סר למרותו של סייר-ראשון מיגריק, שהינו בן-ברית של הקנטוריון וחבר במועצה שלו (הגם שלא כל הגורג מסכימים עם הדרך הלא מסורתית שבחר האחרון), הרי רוב המאהלים או המחנות שאפשר למצוא בצללים של 'עמודי שאג' - בין אם של ציידים פראיים, פושעים או דמויי-אדם שהתנגבו מביצות אורג'אקה, אינם ידידותיים כלל ואפילו מסוכנים לזרים, וגם לחיילים תועים מהמצודה.

בשנים האחרונות, המצב החמיר כפליים לאחר שכמה וכמה משפחות גדולות של מקומיים (כולל משפחה גדולה בראשות מי שהיה פעם קצין במצודה וידיד אישי של הקנטוריון), פרשו אל הפרא והקימו חוות מסוגרות ועיונות מאד כלפי חברים ובני-ברית קודמים מבקעת קירן.

חורבות ואנדריל ו-ואנדראום

המתלולים הגולשים מטה אל אורג'אקה שנמצאים מצפון לאפיק הקיירה, הם סלעיים יותר ומיוערים פחות מחלקו הדרומי של המעבר, והנוף שלהם מנומר בשלל ההריסות השוקעות שהותירו אחריהן שתי עיירות עתיקות שישבו פעם זו מול זו.

העיירות ואנדריל ו-ואנדראום היו עיירות יריבות מזה דורות על דורות, הגם שההבדלים בין תושביהם היו מעטים למדי. מקור השנאה ההדדית העזה נעוץ בסיבה שככל הנראה כבר נשכחה מזמן. גם ההתייחסות האנ'מירית המסיבית במאות השנים האחרונות לא שינתה באורח משמעותי את המצב.

כלל ידוע היה באזור, שאם מועצת הנכבדים או ראש העיר של אחד הישובים יתמוך במשהו, ככל הנראה שהעיר השנייה תתנגד לו בתוקף; תושבי כל עיירה ירכלו על יריביהם, כי הם אלו שעומדים בסתר מאחורי מבריחים ופושעים אחרים; אינם נאמנים באמת לאימפריה (בתקופה בה האימפריה הייתה בשיאה ושלטונה הורגש היטב באזור); מרמים את הסוחרים שעוברים בשוק שלהם במשקל, מוהלים מים בשיכר, ועוד.

הגם ששתי הערים התחלפו לא פעם בעמדת העיר העשירה והמוצלחת יותר, הרי שבעשורים האחרונים לפני נפילת האימפריה, הרי שאנדריל, העיירה התחתית, התפרנסה יותר מחקלאות ומגידול מקנה וכמות מסוימת של סוסים עבור הצבא האנ'מירי, ונהנתה מקרבה לאדמות המישור של אזור הגבול של אורג'אקה, שהיו אז פוריית מאד; ואילו העיירה היושבת במעלה המתלול, ואנדראום, התפרנסה ממתן שירותים למצודה ולסוחרים, ונחשבה עשירה פחות - מה שכמובן אפשר לחוואים של ואנדריל

על המדרונות שהפרידו בינה לבין שכנתה השנואה ואנדרוט והשדות שהקיפו אותה.

מאחורי החפירים, הוקם מערך מאולתר למדי של חומות עץ ומשטחי לחימה, מצויידים חלקית בנשק מצור קל וכדים של שמן ביצה קל להרתחה – כאשר הפלוגות השונות של גראן-א-דרום מאיישות את החפיר והביצורים שמעליו, כל אחת בתורה.

הגם שספק גדול אם החפיר יוכל לעמוד, בוודאי לאורך זמן, בהתקפה כוללת של יצורי-לטאה ושבטי ביצה, ועוד פחות מזה של עוגים (שלא לדבר על המפלצת האגדית שמחצה את הלגיון ליד אפיק הואנדרומון), הרי שהמקום מהווה קו התראה ראשון ובסיס לסירייה של הלגיון, גם אלו של קלאן הגורג יים שעובדים עם הלגיון.

החפיר, מצידו, יצר בלא כוונה מתח נוסף בין פליטי ואנדראום ופליטי ואנדרוט, כאשר האחרונים התמרמרו על כך, שהחפיר מגן אך ורק על שרידי העיירה העילית של יריביהם, והותיר את אדמותיהם הנטושות מחוצה לו. לא כולם התרצו מהסבריו של הקנטוריון, שהחפיר הוקם במקום ההגייוני היחיד מבחינה אסטרטגית, שחולש על מתלול קשה יחסית לגישה. יתכן, כי אותה התמרמרות, שכל הנראה גם נוצלה בידי היריבים מואנדראום, שיחקה תפקיד במה שקרה לכמה מפליטי ואנדריל, שנים מספר מאוחר יותר.

המערכה: הקרב על מקדש

באש'מאסור ומפלת הלגיון התשיעי

מעבר לחפיר מרק'ריל ומתחת לחומות השבורות ולבתים המטים לנפול של העיירה ואנדרוט, מעבר ההרים מתרחב ונפתח, בשורה של מדרונות אחרונים זרועים בעצים גדולים ומתים ושרידים של חוות שקועות בבוץ, אל תוך המישור האינסופי של אורג'אקה – מחוז ענקי ושטוח, שהיה פעם ארץ ירוקה ושופעת תבואה, וכיום ביצה מבאישה אינסופית.

מישורי הביצה האינסופיים הם משכן למינים רבים של אנושואידים ומפלצות - בין היתר לאנשי לטאה; 'ארוכי-לשון' שנראים כמו הכלאה בין דמוי-אנוש כחלחל ומרופש עם עם חיה טמאה וזבת ריר; אנשי-קוף עם פרווה דמויית חזזית; חרקים מפיצי מגפות; זוחלים טורפים מסוגים שונים, חלקם בעלי עוצמה ומימדים המאפשרים להם לרטש חייל בשריון קשקשים בלא מאמץ רב מדי - וגם בני אנוש שהפכו בתוך עשרות שנים לפראים חשוכים, אלימים ומסוכנים מאד.

"אורג'אקה הקרובה" הוא הכינוי לשטח של כמה עשרות מיילים שמשתרע בין פתחת המעבר אל אפיק הנהר העצום ואנדרומון; שם, במקום בו נשפכים לתוכו היובלים השונים אליהם התפצל נהר הקיירנה, עומדות עדיין חורבות של מקדש אדיר - שורות של עשרות עמודים שנישאים לגובה עצום, שחלקם עדיין שלמים

ללעוג לשכניהם ממעלה המדרון בתור 'חבורת סבלים גסים ונערי שרת מטומטמים', שפסגת הישגיהם תתמצה בתפקיד סרג'נט הובלת-שיירות – שכמובן עובד מהצד עם תריסר דודנים מברייחים, גסים וטיפשים לא פחות ממנו.

מאוחר יותר, לאחר ההתנפצות הגדולה, היו אלו אנשי ואנדראום, שלא ששו במיוחד להושיט עזרה לשכניהם מלמטה, כאשר השדות שלהם הוצפו, קדחת הביצות החלה לאכול בהם בכל פה (עד שהמחלה התפשטה גם במעלה המעבר, אל ואנדראום), ואנשי-לטאה החלו פושטים עליהם. לפי חלק מהסיפורים, ראש העיר של ואנדראום היה סרקסטי מספיק כדי לשלוח מכתב ארוך של השתתפות עמוקה כביכול בצער, תוך התנצלות על כך כי רבים כל כך ממובילי השיירות בעירו אינם מוכשרים מספיק כדי להועיל לשכניהם הנכבדים.

בסופו של דבר, ולאחר התבוסה המוחצת שנחל הלגיון התשיעי בשנת 581 לסה"א על נהר ואנדרומון (ראה מיד), והמלטות שרידיו במעלה מעבר אורג'אקה, הרי שאפלת הביצה, המחלות ואיום המפלצות המשוטטות התגבר במידה כזו, ששרידי התושבים משתי העיירות נאלצו להימלט בעקבות החיילים, לנטוש את בתייהם – לרבות בואנדראום, ולעבור להתגורר ב'עיירת הקסרקטין' המאולתרת שאגמור, שנבנתה מסביב לחצרות מצודת גראן-א-דרום. גם כאן, הקפידו שני הצדדים לגור בגושי מבנים נפרדים, כשהם רוטנים ומרכלים זה כלפי זה, כשכל אחד טוען שהוא תורם ללגיון ולמצודה יותר מכפי חלקו, בעוד הצד האחר משתמט ועושה עסקים עם מברייחים, כמו גם מסתיר סחורות כדי לא לשלם מס תוצרת.

כיום, לאחר שנים של איזון יחסי, לוחשים שדברים מוזרים קורים - בעיקר לצאצאיהם של תושבי ואנדריל; משהו, שגרם לרבים מהם להתכחש להגנת המצודה, עד כדי כך שכמה וכמה משפחות גדולות הסתלקו בחסות החשיכה כשהן נושאות ציוד רב, והחלו להקים חוות מבודדות בדרום המעבר, וחלקן אף מתחתיו, תוך התעלמות המסכנות מסמרות השיער שגרמו לתושבים לברוח אל המצודה מלכתחילה.

סוללת מאר'קריל (Merkril's Dike): לאחר שחיילי הלגיון נהדפו כליל מהמישורים שמתחת למעבר (אזור אורג'אקה הקרובה שמשתרע בין המעבר לנהר ואנדרומון ולחורבות העצומות שעל גדתו), ועם התרבות הפשיטות של יצורים מהביצה, הורה המפקד שנותר לאנשי הלגיון, הקנטוריון מרק'ריל סילת'אר, להקים קו הגנה חדש, בערך במחצית המדרון.

התוצאה היא שורה של חפירים לא מרשימים מאד שמתוחים בעיקר ממפלי הקיירנה צפונה, עד למצוקי טלאנה, מרחק של כ-5 מייל מתחת למצודה ולעיירה שאגמור, בקו שחופף פחות או יותר למה שהיה פעם החומה התחתונה של העיירה ואנדראום, שחלשה בזמנו

ונגוע במגפה של קדחת ביצות; ענני חרקים ארסיים התעופפו סביבו; בקרב שניטש, קטלה המפלצת את המפקדת א-קאלריס ורבים מקציני הלגיון וחייליו; ורבים אחרים נקטלו בעוקצי החרקים הארסיים שזמזמו סביבו. אחרים ניספו מאוחר יותר, במגפת הקדחת שבאה בעקבות היצור ואחזה בכל מקום בו צעד.

מספרים שארבע-חמישיות מאנשי הלגיון נקטלו באותו יום, או גססו ומתו מקדחת הביצות האלימה בשבועות שלאחר מכן; בין אם המספר נכון או מוגזם, הרי שרק שרידים מהכח האנ'מירי המפואר לשעבר הצליחו לסגת במעלה מעבר ההרים, וקבעו את משכנם החדש במצודת גראן א-דרום.

המצב כיום: אורגאקה הקרובה, ובמידה רבה כל השטח שמעבר לחפיר מאר'קריל, נחשבים כמי שאבדו לנצח, או לפחות עד שהאימפריה האנ'מירית תקום מחדש על רגליה ותשלח תגבורות ראויות; שרידי הלגיון התשיעי, בראשות הקנטוריון האחרון שנותר לו, מתבצרים במצודת גראן א-דרום, ומתכוננים לנסות להדוף את הפלישה הבאה, שהם בטוחים כי בוא תבוא; מסיבה זו, הטיל הקנטוריון מארקריל מעין משטר צבאי נוקשה באזור. הוא מנסה לגייס ולאמן צעירים חדשים לתגבר את כוחותיו המועטים, כמו גם להלהיב או לפחות להפחיד מספיק את המקומיים כדי לשכוח יריבויות ושנאות ישנות, ולהבין כי "אין עכשיו אנ'מירים ופאר'ליל, אלא כולנו אחים לנשק, עומדים ביחד בחומה נחושה כנגד האפלה שבאה מהביצות".

עם זאת, החששות והשמועות שהעוגים מתכננים לשסות את המפלצת הענקית במעבר ההרים ובבקעת קיירן, או להכין כוח פלישה חדש שיצור על גראן א-דרום לא התאמתו – בינתיים.

לפי אחת השמועות, הרי שאותו זוחל מפלצתי עצום מימדים - באשמו - יצא משליטה ופנה בסופו של דבר כנגד העוגים עצמם, ולאחר שזלל רבים מחייליו של רור-וואר'גראאם, התחפר בבטן מלאה עמוק מתחת לחורבות באש'מאסור - שם השריץ צאצאים נחותים שנראים כגרסאות קטנות ומושחתות צורה של אביהם האדיר. סיירי הלגיון אכן נתקלו ביצורים הללו באור'גאקה הקרובה בשנים שלאחר מכן, ועד היום.

לפי שמועות אחרות, אנשי הלטאה נאחזו בטירוף ויצאו משליטה - אולי מפני ששבטיהם ראו באותו זוחל ענק התגלמות של אל קדום השייך להם, ומבשר שהם נעלים מאדונייהם העוגים, ובקרוב יתחיל "העידן שלהם" שבו הם ימלאו את העולם, וישמידו הן את העוגים והן את בני האדם השנואים.

כך יצא, שההתקפה הנוספת שתכנן רור-וואר'גראאם, שהייתה אמורה להבקיע את דרכם של העוגים אל תוך בקעת קיירן, לא יצאה אל הפועל - ואילו אור'גאקה הקרובה נותרה ארץ אימים שורצת מפלצות, רובן עויינות

כמעט לגמרי; שרידי היכלות שהתמוטטו, עם מדרגות מגולפות גדולות ממידת אדם שמחברים ביניהם, וכמה פסלים של יצורים מוזרים, דמויי זוחל ספק אנושי, ושל נחשים מתפתלים, שמעלים את התהיה האם אין מדובר ביצירה מתקופת האימפריה השכוחה של העוגים מאור'נאאר'רום, או שמא אפילו מתקופה עתיקה עוד יותר: אנשי הלטאה הפראיים, שהגם שבתקופת האימפריה היו מעטים במספרים והסתתרו במערות ובשולי הציביליזציה של מחוז אור'גאקה, תמיד נמשכו אל המקום, וככל הנראה סבורים שהוא שייך להם.

מלחמתו ומפלתו של הלגיון התשיעי:

הלגיון התשיעי היה כוח צבאי ששירת במקור את ההשתקפות האדומה (בעיקר), ורבים מקציניו וחייליו באו מהעיריות והכפרים החרבים של אור'גאקה. הפיקוד הגבוה של הלגיון הורכב ברובו משושלות אנ'מיריות שישבו בערים הגדולות או קיבלו במתנה אדמות רחבות ידיים באור'גאקה, מאות שנים קודם לכן).

לאחר שהביצות שמילאו את אור'גאקה לאחר ההתנפצות הציפו גם את חבל הארץ שמתחת למעבר ההרים, הלגיון התשיעי האנ'מירי העסה להחזיק מעמד על גדתו הדרומית של נהר ואנדרומון, שם בנה שורה של משלטים מאולתרים, שהראשי ביניהם ישב בתוך חורבות המקדש העצום של באש'מאסור.

המלאכה נעשתה קשה יותר ויותר, ובעיקר ככל שהתברר כי שרידי האימפריה נאבקים לא רק נגד אנושואידיים פראיים מסוגם של אנשי הלטאה, אליהם נוספו גם בני-אנוש שהידרדרו לרמת פראים חשוכים, אלא כנגד העוגים בכבודם ובעצמם - כוח פלישה שמורכב מכמה וכמה קלאנים שירדו ממאגארון שבצפון הרחוק, בראשות מצביא-מכשף אדיר בשם רור-וואר'גראאם.

אותו מצביא ידע לכפוף למרותו זוחלים טורפים ולהפוך אותם לבהמות מלחמה מאולפות, לשלוט במזג האוויר בכשפיו, ולכפוף למרותו רבים מהאנושואידיים הפראים - שיתכן שאבותיהם נוצרו או לפחות שירתו מרצון או שלא מרצון את האימפריה הקדומה של העוגים.

הקץ הגיע בשנת 581 לסה"א, דווקא לאחר פשיטה נועזת וקרוב מוצלח, בשיאו קטלה מפקדת הלגיון, אנ'ליסיה א-קאלריס, את אחד המכשפים העוגים הבכירים שהיה תלמידו האישי ובן חסותו של רור-וואר'גראאם, והניסה בחרפה את בני לווייתו. מסופר, שכישוף מרושע הטיל חשיכה מוחלטת בת שבוע ימים על אפיק הואנדרומון, מלווה בסערת גשם עכור; ומתוך הסערה בקע יצור אימים עצום שכל הנראה זומן בידי המכשפים העוגים - וכל הניצולים מאותו קרב זוכרים את הדרך בה שאג את השם שניתן לו "באשמו! באשמו!", כאשר חצה את הנהר כאילו הוא משכשך בשוללית.

הניצולים מתארים זוחל הולך על שתי רגליים אדירות, גדול פי כמה משאגאט, עם זנב עצום וקוצני ומלתעות שיכלו לרסק ביצורים, מהם בקעה נשיפה של אוויר רעיל

הסכנה של השתלטות מחודשת של עוגים שישעבדו את הגורג מחדש וישתיקו את מקהלות הירח שלהם, היא מוחשית וקרובה, והמאבק בה דוחק כל עניין אחר, כולל מנהגים מקובלים של הגורג.

מהסיבה הזו, ולא רק מפני (כפי שיריביו טוענים) שהקנטוריון כיבד אותו בחברות ב"מועצת המלחמה" של המצודה, מיגריק אינו מחבב כלל את אותו חלק בקלאן שלו שממשיך לשרוף בפאתי העיירות ולעסוק בנכלולים ועסקים זעירים. מיגריק מנסה, עד עתה בהצלחה חלקית מאוד - להצר את צעדי הגורג הזר והכריזמטי גירקריק, על סיפוריו המוזרים וכוחות הכשפים שלו, ולהזהיר לא רק את הגורג, אלא גם את בני-האדם שהוא מסוכן בהרבה מכפי שהוא נראה.

אנ'סורן (האנזורן) קור-גנאריון "שומר המפתחות" של היכל ואנדרון עילית

גבר מבוגר ונשוא פנים, בנו של ראש העיר האחרון של העיירה ואנדראום; כיום הוא נחשב כמנהיג של פליטי העיירה העילית, ומפורסם בכך שהצליח לשמור חלק מהעושר של המשפחה למרות אובדן האדמות והנכסים, ולבסס עסקי סחר ורישיונות שהוענקו לו מהלגיון. כיום הוא נשוי בשנית, לאחר שגירש את אשתו הראשונה באשמת ניאוף, והוא אב ללא פחות משישה בנים ושתי בנות.

אנ'סורן נחשב טיפוס בעל דעות מוצקות, ריאליסטי ובו להירוואיות, נכון ושנון. אומרים שהוא חבר מצוין לשתייה, אם יצליחו להרשימו קודם או לחתום איתו על עסקה טובה. מנגד, הוא גם צייקן, רודף כבוד ומחשבן חשבונית – אגב שהוא מנסה בשיטתיות להעלים את העובדה שיש לא מעט דם של פאר'ליל שהתערבב בשושלת שלו. הקנטוריון מאר'קריל מתחשב ומעריך באל-כוחו את שיקול הדעת שלו, הגם שהוא לא מסתיר את העובדה כי הוא אינו מחבב אותו בכלל.

במעמדו כיום, אנ'סורן הוא חבר ב'מועצת המלחמה' שמתחת לקנטוריון ונחשב כ"דובר של העם הפשוט", הגם שיריביו טוענים שהעם הפשוט, ובעיקר פליטי העיירה היריבה, הם הדבר האחרון שמעניין אותו. יש המרחיקים לכת וטוענים כי הפוליטיקה הנכלולית שלו, והדרך בה הצליח לדחוק את יריביו ואת אנשי ואנדריל בכלל, תרמה מאוד לכך שחלקם הפנו עורף למצודה והלכו לחיות בחוות מבודדות באדמות הפרא, שם הפכו עוינים מאוד כלפי המצודה וחבריהם לשעבר.

קאל'רון וארמל - ראש קלאן וארמל (או "בני הגבע")

קאל'רון, לשעבר קצין זוטרי בלגיון התשיעי, פקוד וחבר אישי של הקנטוריון שהפך כעת ליריב מושבע שלו, הוא בן לאחת המשפחות הנכבדות מהעיירה התחתית ואנדריל, שהחזיקה בעבר באדמות חקלאיות רחבות מתחת למעבר ההרים, כולל אורווה לגידול סוסים, משובחים. מסופר, שאת הסייחים המובחרים הראשונים,

לבני-האדם ולעוגים כאחד; באשמו לא נראה עוד, ומאמינים כי הוא עדיין נם את שנתו עמוק מתחת לחורבות המקדש.

הלגיון התשיעי, לעומת זאת, הוכה מכה מוחצת, ולא נותר ממנו אלא הכוח הקטן המוכר היום, בראשות הקנטוריון מאר'קריל סילתאר - היחיד מקציני הלגיון שנותר שלם בגוף וברוח; ממושב בראש מצודת גראן-א-דרום, הקנטוריון מושל בחייליו ובתושבים המקומיים בשלטון נוקשה, אבל הוגן (לפחות לדעתו של הקנטוריון עצמו).

את רוב תשומת ליבו הוא מקדיש להגנת מעבר ההרים, ולהכנות למתקפה הגדולה הבאה, שהוא בטוח כי יום אחד, בוא תבוא; בשל כך, הקנטוריון תומך בתוקף בהסכם השלום בין עוצרת הורד האפור לשרידי האימפריה, וטוען כי הדבר הכרחי להצלת מה שנותר מציביליזציה האנ'מירית, ולהגנתה מפני האויב האמיתי ששורץ בין האדים האפלים שמכסים את אור'גאקה.

דמויות חשובות באזור גראן-א-דרום

סייר-ראשון מיגריק, דובר אם הביצים הגדולה גרו יימריק

גורג יוצא דופן, שנחשב כיום לדמות חשובה (ויש אומרים מנהיג צבאי לא רשמי) של קלאן יים, נוכח מחלתה של גרו יימריק - אם הביצים הגדולה של הקלאן, והעובדה שאף אחת מהיורשות הצעירות האפשריות שלה אינה נראית מרשימה ובעלת סמכות די הצורך כדי לרשת את מקומה.

קלאן יים הוא קלאן גורג גדול שמפוזר על פני המעבר, חלקו חי במשכנות הישנים שבכריכות האפלוליות מדרום לאפיק הקיירנה, וחלקו שורץ מסביב לחצרות המצודה ומתנהג בחלקו כמו קלאן גורג טיפוסי (קרי, חלק ניכר מבניו שורצים בשולי פונדקים, עושים עסקאות מפוקפקות וכמה מהם משתפים פעולה עם מבריחים ופושעים קטנים), מיגריק וקבוצה של גורג צעירים שמעריצים אותו, לוקחים ברצינות רבה את תפקידם כסיירים מגינים של המעבר, ועסוקים באימונים, כמו גם בתמיכה בכמה אומנים מהקלאן שמנסים להתמחות ולשפר מיומנות בבניית קשתות מעולות.

מיגריק, קנה את תהילתו לפני שבע-עשרה שנים (581 לסה"א) - כולל בעיני הקנטוריון מאר'קריל - כאשר תפס הנהגה על פלוגת סיוע לא חשובה בעת המפלה של הלגיון על נהר ואנדרומון, ובראשותה, כמו גם בעזרת ידידו האלכימאי גריקמיר (שלא שרד את המערכה) והשיקויים שרקח כנגד ענני הקדחת, אחראי להצלה של רבים מחיילי הלגיון ששרדו את התופת של באשמו. מספרים כי מיגריק לא איבד את עשתונותו גם כאשר אנשיו הוקפו באנשי-לטאה במספר כפול מהם.

מיגריק, הרבה יותר מרוב הגורג, לא רק מכיר את המסורת העתיקה על ימי השעבוד של בני גזעו תחת המגף של העוגים, אלא לוקח אותם ברצינות תהומית. מבחינתו,

הגבירה החרשית (ליוטנט) קאל'ריליס ואר'קורל

אישת מוזה וחסרת גיל, שהופיעה במצודה לפני מספר שנים, והפכה לדמות מוכרת, בשערה הכהה והארוך, עיניה הנוצצות וכלי העבודה הנוצצים שלה, שתכופות אפשר לשמוע אותם מצלצלים על הסדן שליד מגדל המכשף.

מוצאה וסיפורה המדויק של הלוחמת וחרשית הנשק אינו ברור, ויש לגביו שמועות רבות; רוב הסיפורים אומרים שמוצאה משושלת נשים מאור'גאקה, שהיא נותרה השריד האחרון שלה; וכי היא שימשה בעצמה קנטוריון או קצינה בכירה עוד יותר בלגיון התשיעי לפני שנים; מסופר שהיא איבדה את הכרתה או נותקה משומרי-ראשה של מפקדת הלגיון בעת הקרב, ובמשך שנים רבות נחשבה כאבודה. יש המרחיקים לכת וטוענים כי נכלאה בתוך קוריו של חוק מפלצתי ששתה מדמה, עד ששבה והופיעה בשערי גראן א-דרום.

יחסי הגבירה החרשית והקנטוריון מאר'קורל הם סבוכים ולא ברורים, ונסבות עליהם שמועות רבות, חלקן מופרכות למדי. ניכר, כי מצד אחד הקנטוריון מכבד את הגבירה החרשית, והקצה לה לא רק סדנה משל עצמה בפאתי המתחם הסגור והאסור בדרך-כלל של המגדל המאיים שמול המצודה, אלא גם מקום במועצה שלו. מצד שני, ניכרת לעיין מרירות ומתח בין השניים; בעיקר מצידו של הקנטוריון - אולי פרי של חשבון לא גמור מהימים שטרם התבוסה הגדולה; אולי חשש שלו שהגבירה המוזה והשקטה, שייחוסה כנראה עולה על שלו, תחתור תחתיו ותדרוש ביום מהימים את מקומו - באורח ההולם לכאורה את המסורות הישנות; ואולי מסיבה אחרת.

קאל'ריליס היא טיפוס שקט יחסית, ממעטת מאד בדיבור מלבד בחברת קומץ אנשים שהיא בוטחת בהם; שפתה גבוהה, וגניוניה טבולים בלא מעט יהירות אנימירית מסוגנת, מסתתרת לא פעם מאחורי דיבור מנומס.

יש האומרים שהיא נוטה לגלגל עיניים ולחייך בסרקסטיות נוכח נאומיו הרמים של הקנטוריון ש"אין אנ'מירי ופאר'ליל כאן. כולנו אחים לנשק שלוחמים ביצורי האפלה". מנגד, כאשר היא מתרצה, היא מסוגלת לספר סיפורים מרתקים על גיבורות עתיקות, כלי נשק ויהלומים מכושפים.

בניגוד לקנטוריון, ששם את יהבו על ביצור מעבר ההרים ועל הסכמים עם עוצרת הורד האפור שיאחדו את שרידי האימפריה ויעניקו לו תגבורות, קאל'ריליס נוטה להסתייג מתומכי הורד האפור ולעיתים גם ללגלג עליהם בלשון שנונה למדי. היא מעדיפה לשמור קשרים עם סיירים והרפתקנים שמעוניינים להסתכן ולהעמיק לתוך אור'גאקה, כדי להכות ביצורים האפלים ששורצים שם ולהתחקות אחרי העוגים והתוכניות שלהם - הגם שהללו לא נראו מעבר לאפיק הואנדר'רומון מזה שנים ארוכות; מסופר כי בעשותה כן, היא דואגת לא רק לענייני המצודה והלגיון, אלא גם לעצמה, וכי היא להוטה אחרי שרידים

קיבלה המשפחה שלושה דורות קודם במסגרת נישואין עם גבירה מאורמת'רי; ומספרים כי חזותה הנאה והטיפוסית ל"נסיכות האפורה" עדיין ניכרת פה ושם בתויהה של כמה מבני המשפחה.

משפחת וארמל הצליחה לשמור רק על מעט מנכסיה לאחר נטישת העיירה התחתית. היא נאבקה במשך שנים להמשיך ולשמור באורח חלקי על האדמות הישנות שלה שכוסו בביצה, ואפילו להפיק ולשלוח יד בסחר המסוכן בתבליני ביצה. כמו כן, המשפחה נאבקה במשך שנים כנגד שנואי נפשה ממשפחת קור-גנאריון מהעיירה העילית, אולם מסופר שלמרות קשיחותם של בני וארמל הם ניגפו בפני נכליה של המשפחה היריבה וכשרון הסחר שלה; ולשיטתם, בעוד שהם גייסו את בניהם שלחמו ומתו בשורות הלגיון, בני קור-גנאריון גנבו וסרסרו, ועוד זכו על כך בפרסים.

קאל'ריון עצמו, גבר מוצק ורחב ששערו האדמדם-קינמוני האפיר כמעט לגמרי, שירת תחת הקנטוריון מאר'קורל, שהחשיב אותו לחבר אישי; נלחם ונפצע בקרב על אפיק הואנדר'רומון, שם איבד שניים מאחיו. לאחר מכן, סובל מצליעה, שיעולים וצלקת ארוכה ועמוקה, פרש משירות סדיר, אבל נחשב תמיד כאדם נכבד שדלתות המצודה והקנטוריון עצמו פתוחות בפניו; נראה שמעטים הבינו, כמה הוא אכול במרירות - עד שקם והוביל את משפחתו אל מחוץ לעיירה שאגמור, כשהוא משליך אחריו באורח כמעט טקסי את מדיו הישנים, הדרגות והעיטורים שלו. רובם המוחלט של בני וארמל הלך אחרי קאל'ריון - מלבד בודדים, כולל אחת מאחייניותיו, שסירבו וחיים עדיין במצודה וסביבותיה.

בחמש השנים שחלפו מאז, הם הקימו חווה או אוסף חוות מבוצרות על ראש גבעה אפלה ומוגנת היטב במורד המעבר. שם, הם חיים מהאדמה ונחושים בדעתם שלא להיות בקשר עם איש ממכריהם הישנים שלא אימצו את אותה דרך חיים. ככל שעבר הזמן, מסופר שהם נעשו לא רק פראיים למראה, אלא גם מוזרים ועוינים יותר - ואת הצעקות לזרים להסתלק החליפו כעת שריקות חיצים; מסופר כי הם עוינים באורח קיצוני לכל הזרים, בעיקר לחבריהם לשעבר, ולא פחות מכך לגורג מקלאן יים: יש המספרים כי קשורה בכך יריבות אישית ישנה בין קאל'ריון וארמל לסייר הראשון מיגריק, שמקורה לא ברור ומגיע לימים שלפני התבוסה הגדולה של הלגיון התשיעי. מסופר גם, שהם מתנהגים באורח מוזר בינם לבינם; סוגדים או רוקדים סביב פסל מוזר בחצר החווה הראשית, וכי הנשים שלהם סגורות ומסוגרות, מכסות את ראשן באריגים מאצות-ביצה, ומדברות בלחישות - עד שהן נראות כצללים של הדמויות - חלקן מוכרות מאד ומלאות חיים - שעדיין זכורות לרבים בחצר המצודה.

עתיקים ואבנים טובות, בהם היא יכולה להשתמש במלאכתה. רכלני המצודה טוענים כי היא עובדת באיטיות על כמה חפצים מסוגננים היטב - בין אם עבודה או עבור ידידיה, ובין אם כדי למכור אותם לאחד מאצילי בקעת קיירן בעד הון תועפות.

המכשף גירקריק

הגורג הזקן והמוזר, שמוכר לכל בכובעו המוזר, בזקנו המוזר עוד-יותר בגוון כחלחל-ירקרק כמעט בוהק, הוא דמות מפורסמת ושנויה במחלוקת במצודת גראן-א-דרום וסביבותיה. למרות שהוא 'ביצה זרה' - כלומר, לא נולד בקלאן יים, הוא הפך למקובל מאד וכמעט רועה רוחני לרבים מהגורג המקומיים, בעיקר אלו שמעדיפים לחיות בפאתי שאגמור ואינם מחבבים את יומרות הפיקוד הנוקשות (במונחים של גורג) של הסייר מיגריק. גירקריק נודע בקול רך, גם אם מעט קרקרני, ובכישוריו המדהים לאריגה וסיפור של סיפורים, עניין בו הוא מתעלה אפילו על הגבירה קאל'ריליס: בין אם הוא מספר אגדת מכשפים עתיקה מהימים בהם שלטון העוגים המרושעים בארץ, סיפור אהבה ספק מכמיר לב וספק משעשע, או מעשיות דתיות על האל השנוי במחלוקת ששמו נישא בפיו, הוא מצליח תמיד לרתק לא רק קהל של גורג, אלא גם של בני-אדם, כולל רבים מחיילי הלגיון שמשרתים בחצרות המצודה.

הגם שהגורג הכירו במעורפל את הסיפורים על האל וישקריק, אדון אגם הרקיע ואביהן של שבע קרפדות שמיים - ואת הטענה כי הגורג אינם יצירי-כפיהם של העוגים העתיקים כפי שמקובל לחשוב, אלא גזע נעלה בהרבה שיצא מחלצי אותו אל, הרי שרובם נטו להתייחס לכך בתור קשקוש משעשע שאפשר לצחוק עליו או להרשים בעזרתו בני אנוש שוטים שמזלזלים בגורג יתר על המידה.

גירקריק, על כוחות הכשפים שלו והשיקויים החזקים שהוא יודע לרקות, ובעיקר הכריזמה שלו, היה הראשון שהעלה את העניין ברצינות תהומית, והצליח לקבץ סביבו כמה מבני קלאן יים שהפכו לחסידים שלו. לטענתו, הוא אינו מעוניין להנהיג קלאן - לשם כך יש אם ביצים גדולה - תפקידו הוא לשיר את שיר-הירח הנשגב של האל השכוח, ולהיות המקהלה שתעיר את הגורג בשירה, תזכיר להם את תפקידם בעולם ואת תהילתם השכוחה, ותעמוד איתם מול העוגים השנואים, הגזלנים. רבים רואים את גירקריק כלא יותר ממכשף נוכל, והקנטוריון מסתייג ממנו מאד; אולם עד כה, לא העלה המכשף המוזר דרישות כלשהן מבני האדם ומהלגיון, אלא להיפך - הוא טוען שהוא שמח מאד לעזור לכל אויבי העוגים והעבדים השפלים שלהם, בלא כל רווח ארצי; ואט-אט, חרף הלעג לסיפוריו על "קרפדות שמימיות ושאר הבלים", לא מעטים מאנשי הלגיון התרגלו לסמוך עליו, ולו בענייני שיקויים ומשרות, רקיחת רטבים טעימים ועוד.

ישנם הטוענים, שמטרתו האמיתית של גירקריק היא מגדל המכשף הנעול (ללגיון לא היה מכשף ראשי מזה כמעט שבעה עשורים - מאז נפטר המכשף האחרון שמשל בו, וסירב לקחת שוליות מואנדריל ו-ואנדראום כאחד) על הסודות העתיקים שצפונים בו - והוא מנסה להרשים, כמו גם ליצור סביבו קהילה שלמה של חסידים, עד שהקנטוריון הנוקשה יתרצה, ימנה אותו למג של הלגיון וייתן בידי את המפתחות השמורים היטב; אלא שלעת-עתה הקנטוריון מסרב בתוקף אפילו לשקול צעד כזה - בין היתר, מפני שבכל הנוגע לענייני גורג, הוא מאמין לסייר ראשון מיגריק; והסייר הראשון טוען בתוקף כי גירקריק הוא נוכל במקרה הטוב, וטיפוס מסוכן במקרה הרע; גירקריק מצידו פוטר את האשמתיו של מיגריק בחיך סלחני, ומעדיף להתייחס אליו כאל ילד טועה ומריר, שיום יבוא וייווכח בטעותו.

מקור ומוצא אפשרי לדמויות שחקן

אחת ממשפחות הלגיון ה-9: הדמות היא אחת הניצולים מהלגיון התשיעי, שלחמו בקרבות וכתבוסות העקובות מדם במקדש באש'מאסור או אף קודם לכן, או צאצא לאחת ממשפחות הלגיונרים - אולי גם כאלו שלא שרדו את הקרבות, ואל הדמות עצמה הגיעו רק סיפורים על מעשי הגבורה של הוריו, שלחמו ונפלו למען האימפריה. דמות כזו גדלה בחצרות המצודה, על המשמעת הצבאית הנוקשה שמשתררת שם, ויתכן מאד כי גודלה וחונכה לראות את האווירה הצבאית האפלולית, כחלק בלתי נפרד והכרחי מהעולם, ומה שמבדיל בין חיילים נאמנים לאספסוף של מברחים ונוודים כפויי טובה.

הדרך בה גדלה דמות כזו - בין הקסרטינים לאחד מבתי היתומים הנוקשים בשאגמור, כרוכה מגיל צעיר באימונים צבאיים, בדיבורים על התפקיד העתידי שתקבל בשורות הלגיון, ואימונים לקראת הפלישה הבאה של יצורי התופת, שגם אם תתמהמה, בוא-תבוא.

פליטי ואנדריל וואנדראום: הדמות היא צאצא של אחת המשפחות שנמלטו משתי העיירות היריבות בשנים שלאחר ההתנפצות הגדולה, ורבות מהן מוצאות פרנסה בדוחק בתפקידים זוטרים בשירות הלגיון, עבודה כשייטי דוברות, עיסוק בסחר זעיר בשוק של שאגמור וכיוצא באלו; היא גדלה בין בתי העלובים יחסית (אולם עדיין מוגנים, תחת חסות של הלגיון ששומר על החוק והסדר, לעיתים ביד קשה), אגב סיפורים על העושר והכבוד שהיו נחלתם הוריה והורי-הוריה בעיירת המולדת העשירה והנאה, לפני שהצללים מילאו את שמייה - כמוכן, גם באשמת תושביה השנואים של העיירה היריבה.

דמות כזו, מאז שעמדה על דעתה, גדלה בצל העימות לפליטי העיירה היריבה, שגרו במבנים נפרדים, כאשר חבורות ילדים ונערים משני הצדדים לא מפסיקים להתקוטט, והמבוגרים רוטנים שקציני הלגיון לא עושים

חוות ומאהלי ציידים: הדמות גדלה בחווה נידחת או במאהל ציידים פרוץ למחצה; ככזו, גדלה כל חייה בצל מחסור וסכנות שממלאות את הביצה של 'עמודי שאג' או איזורי ספר אחרים, כאשר רק חפיר קטן וגדר עץ, ובעיקר עינם החדה של בני-משפחה, מפרידה בינו לבין הפיכה לטרף לארוכי-לשון, אנשי לטאה או שודדים אנושיים שלא פעם אינם טובים בהרבה מהמפלצות. יתכן שהמאהל בו גרה הדמות עומד בקשרי מסחר מזדמנים עם הלגיון ה-9 ומצודת האבן שלו, ובכל-זאת רואה את החיילים כאנשים מקובעים, איטיים ומובסים, שמתקשים לראות מה קורה מתחת לחוטמם; מנגד, ישנם גם חוות ומאהלים שקשורים דווקא עם מברחים, ובניהן גודלו לראות בחיילים מטרד או כמעט אויב של ממש. זאת, שלא לדבר על חוות שהחלו לאמץ מנהגים עתיקים ורואים בחיילים 'עפר ברוח' – אנשים בנשמתם כבולה בשלשלאות, שרידים של כוח מובס ומנותק מהארמה, האוויר והמיים, שגודלו כבר נחרץ ואין כל טעם להעזר בו ובשרידי הנאמנים שלו.

די כדי להעניש את הצד שכנגד – שידוע ברשעותו ובבוגדנותו עוד מלפני ההתנפצות, כפי שראוי. דמות שגדלה בקרב פליטי ואנדרייל, החלה להיחשף בשנים האחרונות ללחישות על חיים אחרים, מחוץ להגנה הלא מוצלחת של הלגיון, כיבוש של חוות שם אפשר לחיות כבני-חורין, בחברת איכרים חופשיים המוגנים בידי כוחות עתיקים של הארץ, וגם מגינים על עצמם באמצעות כלי נשק של אנשים חופשיים – במקום לכרוע ברך וליבב להגנת חיילים מובסים והנשים הבוגדניות שהנהיגו אותם, וממילא כבר נספו ונשכחו.

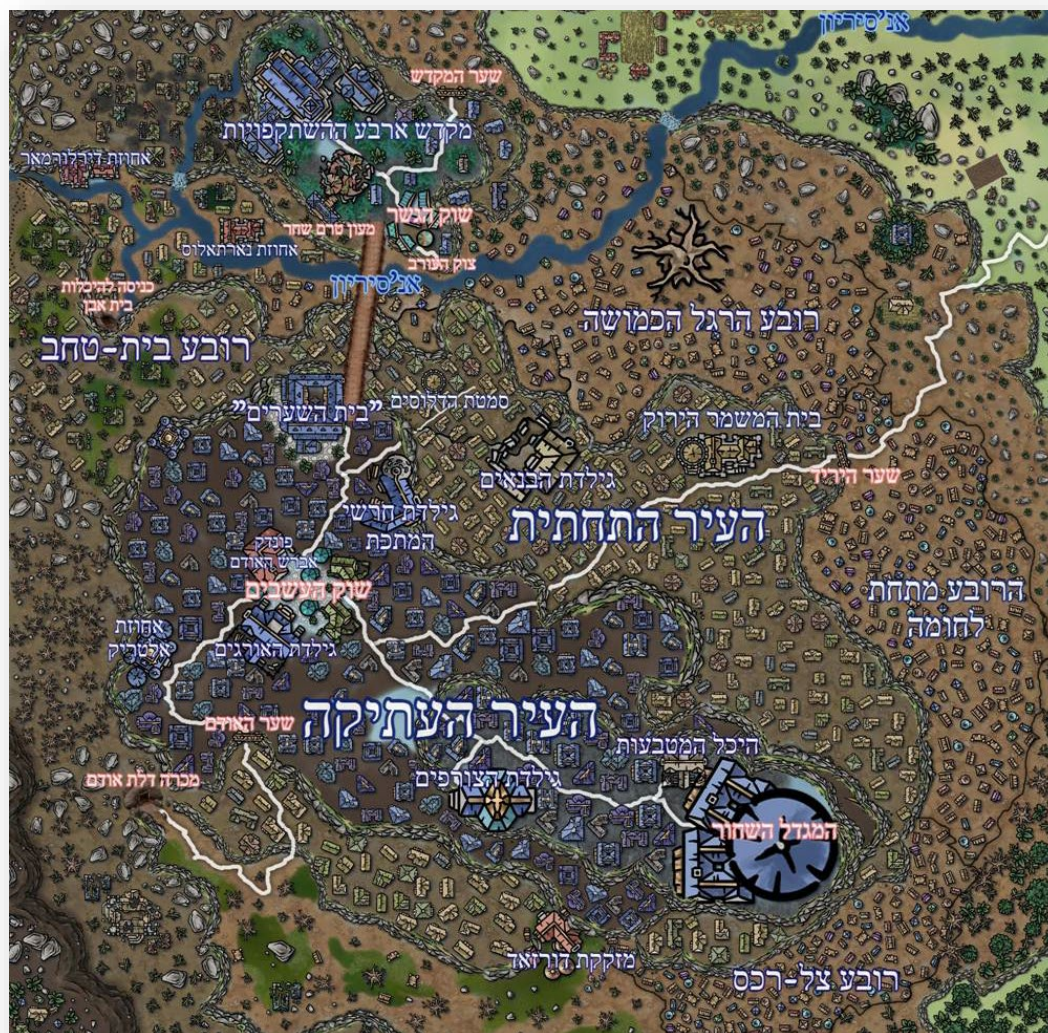
קלאן הגורג יים: הדמות היא גורג שגדל בצל הקרע בקלאן שלו, לאחר שאבדה אם הביצים הגדולה; קרע הולך וגובר בין סייר-ראשון מיגריק ותומכין, שרוצים לאמן את קלאן יים ומדברים על מלחמה באויב עתיק ומעשים נאצלים, לבין יתר בני הקלאן, שמרוצים לשרוץ בפתאי שאגמור, ולעסוק בעסקאות קטנות, ולעיתים גם בהברחות – וחלק מהם, מטים אוזן גם למכשף הזר, המספר סיפורים על מוצאם הנעלה של הגורג, מעל ומעבר לזה של בני-האדם.

פרק חמישי

עיר המחוז אנ'מירלור

"משהו קורה בעיר הזו, ממש מתחת לרגליים שלנו. הלילות הופכים חשוכים יותר, מהיכלות האבן ומגדל-שחור, ועד בקתות הפליטים במדמנה שמתחת לשער המקדש. משהו רקוב מסתתר, עמוק מתחת לעיר הזו, אני אומר לך! והוא הולך וגדל, הולך ומתעצם"

מפת עיר המחוז

תיאור כללי

עיר המחוז אנ'מירלור יושבת על פסגת גבעה תלולה שחולשת מגבוה על מרכז הבקעה מצפון ועל מעבר וירת' ממזרח. כך למעשה, היא חולשת על הצטלבות שתי דרכי הסחר הראשיות של בקעת קיירן. העיר בנויה על ומשני צדדיו של אפיק נהר האנ'סיריון, במקום בו יובליו מתאחדים והופכים לזרם שנופל מהגבעות הדרומיות אל תוך מרכז הבקעה.

את העיר אנ'מירלור ניתן לראות ממרחקים, לא רק בשל העובדה כי רבעיה העתיקים יותר שוכנים במרומי רכס, אלא גם ובעיקר בשל מגדל האבן העצום שנישא מעליה; "המגדל השחור", כך הוא מכונה בפי כל, הן בשל גוון אבניו שרבים טוענים שהובאו ממקום אחר או עובדו בשיטות מוזרות בידי בנאים שלא היו בהכרח בני-אנוש, והן כמזכרת למעשה הנורא שארע בתוכו, לפני

כארבעים וחמש שנים^[12]: שם, בתוך היכלות האבן השחורה שבבסיס המגדל, נרצחו הנציב האימפריאלי האחרון וכל בני משפחתו, בידי מתנקשים שמעולם לא נתפסו.

אנ'מירלור, אף שמעולם לא היתה כרך עצום ובירה מסחרית כמו עיר הנמל האדירה טיל'מירלן, נודעה לתהילה בימי האימפריה כעיר קייט, מפורסמת במעיינות החמים והמבושמים שבקעו ממעמקיה ותועלו לבריכות מרפא ובתי מרחץ. כוהנות, אצילים ופקידים ממחוזות רבים ושונים - מנמל טיל'מירלן במערב ועד אורמ'תריל בצפון-מזרח, נהגו לסור לחופשות במה שנתפס אז כאיזור כפרי ירוק, הרחק מהשאון של ערי המסחר הגדולות. אנ'מירלור של אותם ימים, התגאתה במעיינות המרפא ובמרחצאות שלה, והתמחתה באספקת שירותים

- רשמיים יותר ופחות - לאורחים רמי מעלה ויותר ופחות שבאו לנפוש.

כך למשל, העיר נודעה בשוק העשבים העתיק, שם ישבו רוקחי שיקויים מכל הסוגים והמינים, ונמכרו מגדנות ותבלינים לצד שיקויים - מתרופות למעיים רגועים ושיקויי הטהרות, ועד שיקויי כשפים או אפילו שיקויי עונג מפוקפקי. בנוסף, נודע העיר בגילדות אומנים שיצרו שכיות חמדה; ונותני שירותים ממולחים שידעו לספק כל צורך - החל בשירותי מרכבות, משרתים ושומרי-ראש למסעות בסביבות העיר והבקעה הירוקה, וכלה בשירותים לא רשמיים לגמרי, שהבריות העדיפו שלא לכתוב בשם האמיתי.

המסורת טוענת כי עיר המחוז או לפחות המגדל שמעליה ומבני האבן הכבדה המקיפים אותו, הם עתיקים מאד – והתנוססו מעל הגבעות טרם קומה של האימפריה האנ'מירית, וקדמו אפילו לממלכות הקטנות והשכוחות שלחמו זו בזו מאות שנים טרם צעדו הלגיונות הנוצצים אל תוך בקעת קיירן. ישנם הטוענים, כי מכשפים עוגים, או יצורים עתיקים הדומים להם, הם שהקימו את המגדל השחור, והעמידו את עמודי הענק שצורות מוזרות מגולפות עליהם; אותם מכשפים קדומים הינם גם אלו שחפרו עמוק מתחת לגבעות, אל תוך הגופרית הלוהטת שבמעבה האדמה.

בין אם יש ממש באגדה הזו, לפיה פעלו עוגים באיזור שנמצא מרחק רב דרומה מגבולות האימפריה הקדומה של אור-נאארום, ובין אם לאו, הרי שהמגדל השחור והיכלותיו, כמו גם הסמטאות והמבנים הסובבים אותו (קרי, נבנו ממש על פסגת הרכס) אכן שימרו חזות כבדה, אבנית מאד ומוזרה, עשויה מלבנים ענקיות, עם קשתות עצומות ושרידי מדרגות גדולות יחסית למידות אדם - מחזה שהולך ונקלש ככל שיוורדים מטה בסמטאות העיר העתיקה, שהולכת ולובשת צורת בניה אנ'מירית קלאסית יותר של עמודים קטנים ומעוטרים, רחובות קארדו מקורים וכיכרות אופייניות.

ההתנפצות הגדולה וגלי הפליטים

ההתנפצות הגדולה, שקרעה את האימפריה האנ'מירית לגזרים והחריבה ערים ולעיתים מחוזות שלמים, הורגשה בתור רעידת אדמה חזקה באנ'מירלור. אמנם, מזלה של העיר שיחק לה, והיא נותרה עומדת על תילה בלא נזק ממשי למבנים ולחומות שלה, מהמגדל השחור ומטה. אלא, שבהדרגה הסתבר, כי לא הכל שרר; הרעידה האדירה ניפצה ומוטטה מנהרות וקירות סלע עמוק מתחת לפני האדמה, והדבר השפיע הן על יובלי האנ'סיריון ועוד יותר מכך על בריכות הגופרית העמוקות. מעיינות המרפא

יבשו בחלקם, ואחרים התמלאו בבוץ מביאש; מברית בתי המרחץ יצאו משימוש, ושדות של בוץ ומים עומדים התפשטו במקומות שקודם לכן בהקו בכחול מתנוצץ של מים זורמים. אם לא די בכך, החלו להתפשט שמועות אפלות על דברים מוזרים שנעזרו משנתם, וכעת רוחשים עמוק מתחת לשורשי הגבעות.

אמנם, החשש מגלי מפלצות ממעמקים שיפלו לעיר התבדה, אולם בשנים הכאוטיות והעגומות שלאחר ההתנפצות, הגיעה פלישה מסוג אחר - גל אחר גל של פליטים מבוועתים. תחילה, מעיר הנמל העצומה טיל'מירלן והמחוזות המערביים הסמוכים לה, ולאחר מכן מ'אסס התבואה' העצום של מישורי אורג'אקה, שהפכו לאדמת ביצה קטלנית.

רבים מהפליטים היו אנשים שבימים כתיקונם היו בני מעמדות גבוהים יחסית, ובפיהם סיפורי זוועה על הדרך בה מחצית מעיר הנמל העצומה גלשה מטה – פשוטו כמשמעו – ושקעה בתוך שעה קצרה אל תוך מעמקי הים המערבי; על אדמת המחוזות הפוריים שהקיפו את עיר הנמל, שנוגעה בצחנה, יכולה הדלדלו וחרקים ענקיים ויצורים אחרים קנו בה שליטה.

בשנים הראשונות ניסה הנציב לוסטירן לשמר את השלטון ולהתמודד עם הכאוס המזדחל מכל עבר, כולל פעולה אכזרית ושנויה במחלוקת של ביעור פליטים נגועים במחלה שגרמה להם לפתח חיבה לבשר אדם²²; אלא ששנים מעטות לאחר מכן חדרו מתנקשים מסתוריים (שזהותם לא נחשפה עד היום) אל ההיכלות שבבסיס 'המגדל השחור' ורצחו את הנציב וכל בני משפחתו. היו שטענו, כי היו בבקעה מי שלא שכחו את אוזלת ידו של הנציב בקרב מול המורדות של 'ורד אפור'; אחרים קישרו את המעשה לכשלון של הנציב אל מול אוכלי האדם; וקיימות גם שמועות אחרות, לפיהן עצם נוכחותו של הנציב והרצון שלו לשמר שלטון מרכזי, עמדו בדרכו של אי-מי בבקעת קיירן.

גל הפליטים הראשון, ובעיקר אלו שהיו שייכים למעמדות גבוהים בטיל'מירלן או החזיקו בקשרי ידידות עם מקומיים בעלי השפעה, התקבל בברכה יחסית, ורבים מהם שוכנו בפאתי העיר התחתית ובמה שהיה קודם לכן רובע בתי המרחץ (שהאורחים הנכבדים ממילא חדלו מלהגיע אליו, לאחר שהאימפריה ורוב הדרכים רוסקו); אלא שהמצב השתנה, ככל שהעמיק הכאוס והזרים המבוועתים המשיכו להגיע - ועד מהרה, זמן קצר לאחר רצח הנציב, הורו נכבדי העיר על סגירת השערים, וברחובות העיר התחוללו מהומות ופרעות כנגד זרים חשודים, שהוואשמו במגוון פשעים - מגניבות ועד מכירת מזון רעיל ומעורבות ברצח הנציב ומשפחתו.

²² ראה סיפור הרקע על הפור'ראטי בפרק המפלצות.

כרובע העני והמפוקפק יותר של העיר, שהצטופפו בו נותני שירותים רבים לאורחי בתי המרחץ המפוארים. כיום, לאחר ירידת קרנו של רובע המרחצאות, ובעיקר הקמת טבעת רבעי העקורים העלובים וחסרי החוק מחוץ לחומות, קרנה של העיר התחתית עלתה (או לפחות, לתושביה יש כיום על מי להתנשא).

באיזור זה, אפשר למצוא בין היתר את מטה משמר העיר ("המשמר הירוק"); את גילדת הבנאים וסתתי האבן; ובגבול בינו לבין 'רובע בית-טחב', את הסמטה האפולולית ומעלת האד שבה התיישבו ניצולי דלוסיה, שכמה מהם הביאו עימם מיומנות רבה בחישול ועבודה עם מתכת²³. לאחר שה"דלוסים" קבעו שם את סדנאותיהם (אגב יחסים מורכבים עם גילדת החרשים המקומית), זכה האיזור לשמו החדש: "סמטת הדלוסים".

רובע המקדש

איזור שיושב על פסגה קטנה ומוגבהת, מצפון לגבעה הגדולה יותר עליה יושבת רוב העיר, כאשר בין הצדדים מפריד הערוץ העמוק - ובעבר יפיה - שכרה לעצמו אפיק נהר האנ'סיריון; גשר עתיק ואדיר, שנבנה בימי גדולת האימפריה, מחבר בין שתי הפסגות, עובר בגובה עשרות מטרים מעל ערוץ הנהר ואיזור בתי המרחץ שמקיף אותו. הגשר רחב מספיק כדי לאפשר תנועת עגלות כבדות או תהלוכות, עם פסלי באסט חמורי סבר של כוהנות שכוחות שנישאות מעליו וסוקרות את עוברי-הדרך במבט חמור סבר.

הרובע עצמו מצטופף על מדרונות הגבעה הצפונית שמתחת למקדש 'ארבע ההשתקפויות' העצום שבראש הפסגה, על חצרותיו הרחבות וגניו המפוארים, שכיום חרבו למחצה ומלאו צמחי פרא ככלל, בתי הרובע גדולים יותר ונוטים להיות מפוארים ועשויי אבן ככל שמתקרבים למקדש - במקום בו גרו פעם כוהנות או בני-משפחה עשירים שלהם, והופכים קטנים ועלובים יותר ככל שיוצאים מטה, אל פאתי 'בית טחב' (איזור בתי המרחץ לשעבר).

כרובע אפשר למצוא את 'שוק הגשר' - מתחם מקורה למחצה שמקיף את קצהו הצפוני של הגשר הגדול, שבעבר היה מקום בו נמכרו סחורות של המקדש, כולל קמעות, וכוהנות או עושות-דברן היו מוכרות ברכות לנוסעים שהפרוטה בכיסן, או בוחרות לעצמן שרתים; בהמשך, הפך השוק למקום העגום בו היו משפחות פליטים - בעיקר מטיל'מירלן, מוכרות את חפצי הערך המועטים שהביאו עימן - לא פעם בפרוטות - כדי להתקיים. לפי כמה מהשמועות, מר אמראנד אנזראט (כיום לורד אנזאריון) עשה חלק מהונו מכמה עסקאות מפוקקות כאלו מול אנשים נואשים מהמערב.

גלי הפליטים הבאים, שהורכבו ברובם מאיכרים מהמחוזות סביב טיל'מירלן וכפריים ממישורי אור'גאקה, נותרו מחוץ לשערים ונאסר עליהם להכנס לעיר (תחילה בכלל, ובהמשך החוקים רוככו באורח מסויים). הפליטים מחנות דלים מחוץ לשערים, שהפכו בהדרגה לאוסף של רבעי עוני של שלל בקתות, אוהלים ומבנים מאולתרים. לאחר כמה נסיונות גירוש ומהומות, נראה שכל הצדדים השלימו, בסופו של דבר, גם אם לא מרצון, עם מצב הדברים החדש לפיו טבעת של איזורי עוני מטונפים וחסרי חוק (מי פחות ומי יותר) משתרעת מתחת לחומת העיר התחתית ולמרגלות המצוק האנכי ש"המגדל השחור" נישא מעליו.

חלקיה המרכזיים של אנ'מירלור כיום

העיר העתיקה

חלקה הגבוה והישן ביותר של העיר, משתרע על המתלול שממערב לשערי המגדל השחור. חלקה העליון של העיר העתיקה הינו בניה עתיקה מאד בלבנים אדירות של אבן וולקאנית שחורה משחור, עם עמודים כבדים מעוצבים בצורות מוזרות, קשתות ענק ומדרגות עצומות שהתושבים התקינו ביניהן סוללות אבן משופעות כדי שבני אדם יוכלו לעלות ולרדת בהן. ככל שהרחובות יורדים כלפי מטה, כך הבניה מתחלפת בסגנון אנ'מירי קלאסי של רחובות קארדו, עמודים קטנים ומעוטרים וכיכרות מסודרות עם מזרקות ופסלים.

בעיר העתיקה נמצאים בין היתר המטבעה האימפריאלית היחידה בבקעת קירין; שוק העשבים העתיק; כמה מהפונדקים הישנים והמפורסמים של העיר ("אברש האודם", "בת המצולות" ו"אוצר הדרקון"), שפעם המו אורחים נכבדים ועשירים שדיברו לשונות רבות, וכיום הם נראים כצל עגום של עצמם; בתי הגילדה היריבים של הצורפים, חרשי-המתכת והאורגים; וגם "בית השערים" שהוא בית המשפט בו הורשעה בעבר הכוהנת הזהובה המודחת סרילינה קור-פרניל, וממנו הוצעדה יחפה ועוטת חרפה, כאשר ההמון מחרף ומגדף אותה.

כמו כן, ניתן למצוא בעיר העתיקה גם מספר אחוזות-עירוניות קטנות המצויות בבעלות שועים מהבקעה ומשמשים אותם כאשר הם מגיעים לעיר - בעיקר לרגל כינוס מועצת הנכבדים.

העיר התחתית

העיר התחתית משתרעת במורד המתלול של הגבעה מצפון-ומצפון-מזרח לעיר העתיקה. זהו אוסף של רחובות אבן צרים ומפותלים, שבתים בני שתיים ושלוש קומות סוגרים עליהם; סמטאות של סדנאות ובתי מלאכה, חנויות קטנות ועוד. בעבר הרחוק, המקום נחשב

²³ תיאור של המחוז שנקרא דלוסיה והדרך בה נחרב והפך לעיר פטריות רעיל, מצוי בפרק 4.6

וכמעט כולן נטולות או כמעט נטולות כוחות נשגבים, ואבני החן שעל מצחן כבו מזמן. לינטוריאלי, שלמרות שגם האבן שלה כבתה, הפכה לכוהנת השתקפויות הבכירה בעמק, מעדיפה להדיר את את רגליה מהמקום - בין אם כמה מהזכרונות שהוא נושא קשים מדי עבורה, ובין אם (בעיקר כפי שלוחשים תומכיו של לורד אבאריל), המקום מזכיר לה את חרפתה - הדרך בה הניחה לכוחה לדעוך כדי להנשא לבן פארליל וללדת את ילדיו.

מעון טרם שחר: ברובע המקדש, אפשר למצוא בין היתר את המבנה הקודר והנעול שנקרא 'מעון טרם-שחר': זהו בניין אבן מאורך וסגפני למראה מתחת לחומה הדרומית של גני המקדש, שבעבר שימש למגורי חניכות, אולם מספרים שכמה ממפלסיו נחפרו עמוק מתחת לאדמה. על מפלסים אלו נסב הסיפור המצמרר על גורלן של רבות מהכוהנות בעלות העוצמה - בעיקר אלו של ההשתקפות הצהובה, שהורעלו מבפנים לאחר ההתנפצות הגדולה.

כל ילד באנ'מירלור מכיר את הסיפורים והלחישות, לפיהן כוהנות רבות נמלטו דרומה בהתקף טירוף במהלכו שמעו מנגינה מסתורית שקראה להן "אל ההשתקפויות" - מסע ממנו לא חזרה אף אחת מהן, וסימומו היה כנראה גסיסה איטית וטירוף מוחלט; אלא שלא כל הכוהנות הספיקו להמלט, בטרם אחזה בהן המחלה: שמועה אפלה טוענת כי בשנים שלאחר ההתנפצות, נכלאו במרתפי 'מעון טרם שחר' כוהנות אחוזות טירוף, שלא הצליחו להמלט (או להתאבד) לפני שקרסו.

כל הנסיונות לרפא אותן ממחלתן כשלו, והן הלכו ואיבדו צלם אנוש. השמועות מספרות על בכי וצרחות איומות שנשפגו בקירות האבן של המפלסים התחתונים, והפכו אט-אט לקולות של יצורים גרועים מחיות, ועל ביצים קרומיות ומטונפות שהודבקו בידיים מתעוותות על קירות התאים מבפנים - עד שהגיע המוות סוף-סוף לשחרר את הנשמות המיוסרות, או לפי גרסה אחרת - הנציב לוסטירן, או אולי לינטוריאלי, נתנו הוראה להמית אותן. כך או כך, מסופר שהמפלסים שלמטה מוטטו ונחסמו לגישה; וגם המעון עצמו נעול על מסגר וברית.

רובע בית-טחב

העמק התלול יחסית של אפיק האנסיריון, שימש פעם כרובע הקייט והתענוגות של העיר. הוא נבנה כאיזור של דרכים רחבות שמתפצלות לסמטאות מוצלות, והיה מלא בבתי מרחץ מפוארים שהציעו בריכות חמות וקרות, חדרי סעודה מפוארים, וככל הנראה גם סוגים אחרים של תענוגות - שהעובדה שחלקם היו מנוגדים לחוקי האימפריה, לא הפריעה גם לחלק מהכוהנות הנוצצות עצמן לקחת בהם חלק.

מקום מפורסם ברובע הוא 'תצפית העורב של אנ'סירל': זהו רחוב פסטורלי למראה שמסתיים בזרובית סלע גדולה שעולה מעלה וצופה מגבוה על מפלי נהר האנס'יריון, שנשפך מבקעת בתי המרחץ הרחק מתחת לתצפית הנישאת. לפני ההתנפצות, המקום היה יפיפה ושמור היטב, ושימש כוהנות - בעיקר של ההשתקפות האפורה והכחולה - להתבודדות מקודשת; אלא שלאחר ההתנפצות, נודע המקום לשמחה משום ששימש מקום פופולרי מאד להתאבדות בקפיצה - תחילה של כוהנות שחשו את הרעל אוכל אותן מבפנים, ובהמשך של פליטים - בעיקר מהחברה הגבוהה של טילמירלן - שקצו בחייהם.

מקדש ארבע ההשתקפויות

המקדש עצמו, נחשב בעבר ל'פנינה הזוהרת' של העיר. בין היתר, המקדש היה מפורסם בקריסטל ענק מתנוצץ ששובץ על גגו - שנשבר ונעלם לפני שנים ארוכות (הגם שטוענים שכמה משבריו שמורים עדיין בגנון המקדש). המקדש היה שייך, באופן רשמי, לכל ארבע ההשתקפויות, ובהיכל הגדול שלו הוצבו ארבעה כסאות שווים לכוהנת הגדולה של כל אחת מהן. בפועל ניטשה בתוך המקדש מלחמה מעודנת (יותר או פחות) על השליטה - בעיקר בין הכוהנות של השתקפות היהלום הכחול לאלו של ההשתקפות הצהובה.

במקדש הגדול חייתה ופעלה 'כוהנת השחר' המפורסמת והיפיפה דאר'נלריס, שהפכה לאגדה עוד בחייה. דיוקנה - על שורה הזהוב-בהיר המתנוצץ ועיניה הכחולות כשמי הקיץ, נארג ומשובץ עד היום בחפצים שמיוצרים בעיר - מאריגי קיר ועד גביעים וצמידים, ואפילו חליפות שריון. על הכס הרם השייך להשתקפות הצהובה, ישבה הכוהנת היפיפה ודנה בענייניהם של אנשי העיר, ושם גם קיבלה את ההחלטה המפתיעה 'לשחרר זמנית' מהכהונה את סריליה קור-פרניל ולא לאץ אותה לעשות את הבל-יאומן עבור כוהנת - להנשא לאציל מקומי שחשק בידה - פרשיה שהסתבכה בהמשך, והובילה לסיפור הרצח והמשפט המפורסם ביותר בתולדות בקעת קיירן. אל אותו מקדש עצמו, הגיעה לינטוריאלי א-טילמרנל לראשונה, בהיותה כוהנת צעירה של ההשתקפות הכחולה, לקוד ולקבל לידה בענווה כמה מסמכויותיה של המראה הכחולה שישבה על הכס לפנייה, וכבר החלה להזדקן ולהחלש, עד שהפכה לכינור שני ל'כוהנת השחר' רבת העוצמה והפופולרית.

כיום, המקדש הוא צל עלוב של עברו המפואר: רוב חדריו והיכלותיו נטושים, ורק מפעם לפעם נעשים בו טקסים שנראים כחיקוי חיוור וזעיר לטקסים ולתהלוכות המפוארות מן העבר; החניכות הרבות שהצטופפו ומילאו את החצרות נעלמו, וכיום רוב הכוהנות הן זקנות מאד,

מספרים על האדון דאז, כח תפח והתכער (ואולי גם נפל קורבן למחלת מין מגונה), ובסופו של דבר הפסיד את האחוזה ונאלץ למכור אותה לאדונים חדשים, שהקימו שם סדנאות כדרות וחנויות לבישול של פטריות ועשבי ביצה. מסופר, כי גבירת הבית החדשה, אישה שידעה היטב להתחשבן ושאפה למעמד הגבוה, הותירה את הדייר הקודם במרתף, שם חי עוד שנים ארוכות במה שנראה כמו גסיסה איטית - ולא מקללה מאגית עלומה אלא מאלכוהול זול ובשר מזוהם. המקומיים מצביעים על תל בוצי עלוב ליד אחת הבריכות שאבן מגולפת בגסות, וטוענים כי זהו מקום מנוחתו האחרון של האביר קור-פרניל, לשם הוטל במעט מאד גינוני טקס - ורק משרת זקן אחד ישב בלילות כדי לחרוט דבר-מה על הקבר הבודד.

רבעי העקורים

המחנות השונים של הפליטים והעקורים שמקיפים את העיר, זכו לשמות "הרובע שמתחת לחומה", "רובע הרגל הכמושה", ו-"רובע צל רכס". בפועל, המקומות האלו הינם אוספים חסרי צורה של בקתות, אוהלים, כמה מבני עץ מבאשים בנויים באורח מאולתר, ועוד, הרבה יותר מאשר 'רבעים' ממש. האיזורים הללו הם חסר חוק וסדר כמעט לגמרי, מלבד פשיטות מזדמנות של משמר העיר - משמר שנודע כגוף מושחת למדי, שהדבר האחרון שמעניין אותו הינו מיגור הפשע השוקק מחוץ לחומות. בטחון יחסי אפשר למצוא רק במספר מתחמים של משפחות גדולות שיש להם די צעירים חסונים כדי 'למשטר' באורח רופף את האיזור שלהן.

כיום, ארבעה עשורים לאחר גלי הפליטים שיצרו את הרבעים מחוץ לחומה, והיווצרותו של איזון עדין ומלא טינה בינם לבין התושבים הותיקים, הרבעים הדולפים שמעבר לחומה הם מבוקר עלוב ומסוכן, קר בחורף ולוהט ושוורץ חרקים בקיץ, מנומר פה ושם בדוכני ממכר זולים או סדנאות מאולתרות (וכן לפחות שתי מזקקות גדולות לאלכוהול זול וחזק); הרבעים הם מקור לפועלי יום דלים, רוכלים, משרתים מדרג נמוך, וכמובן שלל של פושעים - מכייסים ועד זיפנים, מבריחים ושוודדים - או סתם בריונים הלומי משקה זול, שמחפשים קומץ מטבעות ואת התגרה הבאה.

כמעט כל דבר - משמועות על תקיפת נערה מקומית מבני טילמירלן בידי נער מבני אורגאקה, ועד ויכוח על ענייני היום ופוליטיקה מקומית, עשוי להפוך במהירות לסיבה לקטטה גדולה.

רוב עלובי החיים המקומיים שוטמים את כל הלורדים של הבקעה - אם כי נראה שהשנוא מכולם הוא לורד אנזאריון, שאנשיו מואשמים לא פעם כי ניצלו את אבותיהם של שוכני המקום והתעשרו על חשבונם. מנגד, נראה שרבים מצאצאי הפליטים נוטים חיבה לעוצרת

לאחר ההתנפצות, משהו בעורק החיים של העיר והבריכות מתחתיה נשבר; האפיק השתנה, והפך איטי ובוצי יותר; רבים מהפלגים החמים גוועו או התעפשו; האורחים הנכבדים חדלו מלהגיע, והרובע הלך ודעך; חלקים ממנו נתפסו בידי פליטים ועקורים, בתקופה בה עוד התירו לכאלו להכנס ולהתיישב בעיר; אחרים הפכו נטושים למחצה, מקור לבריכות בוץ שסכנות עלולות להסתתר בהן. כיום, רק חלק קטן מאד מהמעיינות עודם פעילים, ואלו לרוב נשלטים בידי אדון עשיר ובעל עוצמה.

ברובע בית-טחב אפשר למצוא בין היתר את הכניסה המקורה לרשת אולמות תת-קרקעית שמכונה "היכלות האבן", ששמשו בעבר לבית מרחץ מפורסם, מהוגן יחסית, שנחשב למפואר ביותר בעיר. כיום, חלק מהאולמות והמנהרות משמשים לכריית בוץ, וחלקם נטושים ונחשבים בוגדני ומסוכן מאד.

אחוזה 'העלם' דיר'לורמאר ('לורי'): ברובע שוכנת אחוזה השייכת כיום לעלם היפיפה ואוהב-החיים דיר'לורמאר, יורש יחיד למשפחה עשירה מאד. האחוזה יושבת מעל אחד המעיינות החמים היחידים שנותרו עשירים ומבושמים כפי שהיו לפני ההתנפצות הגדולה. "לורי" אהוב ומקובל מאד בחברה הגבוהה, למרות שלל השמועות המוזרות על אודותיו (שכנראה מופצות בעיקר בידי יריביו בעיר). בין השאר לוחשים על אודותיו שבמקור הוא אסופי או ממזר שהמיט שואה על אלו שאימצו אותו; כי הוא איננו מזדקן; וכי יש לו תחביבים פרוורטיים.

אלא שלמרות זאת, רבים מבני המעמד הגבוה - ממחנות פוליטיים שונים ואף יריבים, מתקבלים בברכה על שולחנו: בין אלו אפשר למצוא את לורד אלטריק אבארייל הצעיר, אבל גם בנים או דודנים עשירים של לורד אנזאריון כמו גם את בנה הסורר של הליידי א-רילאן. תומכיו של "העלם" טוענים כי השמועות עליו הן עורבא-פרח מרושע שנובע מקנאה; הם מחבבים אותו ומעריכים את נדיבותו בכספים - כולל (מדי פעם) כלפי אנשים מהמעמד הנמוך, וכמה מהם אף טוענים בלחש שיתכן שהוא למעשה יוצא חלציה של דאר'לוריס היפיפה, או אולי בנו של אחד מיוצאי חלציה הלא רשמיים.

אחוזה נארתאלוס: אחוזה מוזנחת שחלקה נראה כמעט מט לנפול, יושבת על עיקול הנהר שהתרחב והפך לשורה של בריכות בוץ עשירות בצמחי מים מוזרים. האחוזה היתה שייכת בעבר לאחיה של הכוהנת המודחת סרילינה קור-פרניל, שהיה אביר צעיר ונועז. אולם, לאחר השפלתה של אחותו הוא שקע בדכאון ובשתיה - בעודו מחכה ומצפה לשווא לאחותו המפורסמת שתחזור מגלותה ביער וארתארון.

טורה לזכות במבט את ההמון הזועם שהתאסף בעבר האחר.

"אם נזקקנו להוכחה שדם רב מדי משל קופי הגאבוטו נוזל בעורקי אספסוף המפרזלים הזה-" מלמל, כאילו לעצמו.

"אתם שמה, שום דלת ארורה לא תעזור לכם לברוח, מטליאי מגבות שחצנים שכמותכם!"

ההמון הלך וקרוב מן העבר האחר של המדרגות, הלך ויצא משליטה. גם מהמדרגות הגבוהות, ניתן היה להבחין ברכים מ'זאבי האש', חברי אחוות חרשי-המתכת, מנופפים באיום אגרופים וכלי עבודה בתוך השורות הראשונות של ההמון; עוד רגע, ותבקע שורת השומרים הדלילה שחצצה בינם לבין דלתות המגדל.

"אורגים, לכו תזדיינו, אתם והלורדים הנפוחים שלכם!" הדהדו הצדקות "אנחנו כאן, לא ניתן לכם למכור את הפרנסה שלנו ואת הילדים שלנו! אנחנו רוצים מסחר! אנחנו רוצים ת'מכרות במערב פתוחים!"

"עלובי נפש. בשביל קומץ מטבעות, ימכרו את כולנו לבן-הזנונים של ורד אפור" הטבעות על אצבעותיו החיוורות של ראש הגילדה נצנצו, כאשר החליק את ידו על זקנו הערמוני.

"זאבי האש של הכבשן? כלבים זו מחמאה עבורם!"

כלכלת העיר אנ'מירלור ספגה מכה קשה מקריסת מעיינות המרפא והעלמות הנוסעים העשירים שהיו מגיעים לעיר בכל שנה לפני מלחמת הורד האפור. מכה נוספת ניתנה על העיר מהגעתם של גלי הפליטים אחרי ההתנפצות הגדולה; במצב דברים זה, אל מול עלייתם של כוחות חדשים בבקעת קיירן (למשל – בית אנזאירון), הרי שהגילדות העתיקות של עיר המחוז, על רבי האומנים שלהן והסודות המקצועיים שלהם, נותרו אחד היתרונות הבלעדיים היחידים של אנ'מירלור. חרף עליית המסחר ובעלי המלאכה שאפשר למצוא במקומות אחרים בבקעה – מ'חצרות הגרניט' ועד חצרה של הליידי א-רלארן, שווקיה של אנ'מירלור נותרו המקום העיקרי בו אפשר להשיג שכיות חמדה יקרות ומסוגגנות יותר, החל ממלבושים עשויים מאריגים יקרים, המשך בהערכה וסחר באבני חן, וכלה בכלי-נשק מחושלים ביד אומן, באיכות גבוהה ולעיתים מחומרים נדירים יותר מאשר אפשר למצוא בישובים קטנים יותר. זאת, לצד המטבעה היחידה שעדיין פועלת בבקעת קיירן, ושירותים שונים כגון הפקדה והמרה מסודרת של חפצי ערך יקרים למטבעות כסף נוצצים, ועוד.

הגילדות המרכזיות של אנ'מירלור

גילדת חשלי-המתכות, גילדת האורגים וגילדת הצורפים נחשבות לשלוש הגילדות החשובות והבכירות, שאוחזות בכוח כלכלי גדול, ורצוי גם למועצה השלטת של בקעת קיירן להתחשב בהן, או לפחות באחת מהן, לפני קבלת החלטות חשובות שנוגעות לעיר המחוז.

הורד האפור, אולי משום שהם חולמים שתקים מחדש את האימפריה, ותאפשר להם לשוב לבתייהם הישנים.

רכים אחרים מתושבי הרבעים העלובים, נאחזים דווקא בזכרה של 'כוחנת השחר' דאר'נלריס – לה הם מייחסים תכונות שחורגות מכל מה שידוע או מסופר עליה בסיפורים הרשמיים. ברבעי הפליטים התפתחה אמונה עזה שיום אחד כוחנת השחר תשוב, כולה זוהרת ונוצצת, רכובה על יצור מכונף רב עוצמה, תעניש את גבירי העיר ותושיע את הדלים שהאמינו בה; קבוצה אחרת של אביונים – בעיקר בני פאר'ליל או כאלו שמחשיבים את עצמם לכאלו – שמעה על נביא אדיר שקם בצפון, ומחכה ליום בו יגיעו חייליו אל הבקעה.

מכרה דלת-האודם:

רעידות האדמה שזעזעו את הרכס גרמו, בין השאר, לפתיחתה מנהרה שהתגלתה בקצה העמק שמדרום לעיר – פתח גדול ומואדם, שאדים לוהטים עולים ממנו.

בסופו של דבר, לאחר כמה קרבות עם שרצים שזחלו מתוכה, התברר שהדרך הזו מובילה אל שורת נקרות-תת-קרקעיות, שרובן נוצרו או נפתחו בעת ההתנפצות, ומי-גופרית זורמים בתוכן.

לאחר שורת תגרות ומאבקים על השליטה במקום, והיכולת ליטול ממנו גושי גופרית, השתלט על המקום, בכוח הזרוע ובניגוד להחלטת המועצה, אחד מבעלי האגרוף החזקים בעיר. אותו ברנש מחזיק במכרה עד היום, ומוכר מחצבים ובעיקר גושי גופרית ובזך וולקני ועתיר מינרלים שנחפר במעמקי. מסופר, כי לאחר המהומות ומרד אלים כנגד אדון המכרה, הוא חדל מלהעסיק בו פליטים וצאצאיהם, ואמר כי "הוא ידאג למה שצריך בעצמו, בלי בכיינים כפויי טובה" – ומאז, לא ברור בדיוק מה קורה במעמקים – אם כי השמועות טוענות שהאדון קפץ האגרוף מעביד יצורים מזוהרים מן המעמקים – לא ברור באמצעות איזה כוח. לפי חלק מהשמועות, מדובר בזן של אבנוני מערה; ולפי שמועות אחרות, נצפו שם יצורים מגעילי דמויי ציפור ארוכת צוואר ודלילת נוצות, שאיש לא יודע בדיוק לאיזה גזע הם שייכים ומהיכן באו.

הכוחנת לינטוריאלי, שרצתה מאד כי המועצה תשים את ידה על הגביר העיקש של המכרה, ותברר מה קורה במעמקים, הוכשלה שוב ושוב – והפעם לא רק בידי לורד אבאריל, אלא גם בידי בעלה, שמספרים כי הופעל עליו לחץ מצד כמה מאנשיו, שעושים עסקאות עם אדון המכרה.

הגילדות של אנ'מירלור והמאבק ביניהן

"הביטו בהם! איזו הצגה מבישה!"

ראש גילדת האורגים העלה חיוך דק על שפתיו. סמל השפירית הכסופה שעל גלימותיו התנוצץ, כאשר העפיל לעבר הדלת הכפולה של ההיכל, משים עצמו כמי שאינו

“זאבי האש”: גילדת חשלי-המתכות

גילדת חשלי-המתכת עודה יושבת במשכנה הישן, במבנה פתוח בן שלושה אגפים וחצרות גדולות היושב בצפון העיר העתיקה ומשקיף על הרכס שיוורד לעיר התחתית. הגילדה גילתה בזמנו חיבה כלפי מרד הורד האפור – תחילה בסתר ולאחר מכן בגלוי. מסופר שראש הגילדה דאז שלח בסתר כמה מהחניכים הטובים ביותר שלו להלחם תחת פיקודן של המורדות; בהמשך, היה אחד מאלו ששכנעו את הנציב לוסטירן – שנמלט לעיר הבירה לאחר התבוסות בקרבות בראלאנה א-נורט ובחצר הכחולה – לפתוח את שערי העיר ולהכניע בלא מצור.

מסופר גם, שראש הגילדה דהיום, פאל'רונור ואר-אוקריט, היה אחד החניכים שנשלחו להלחם בשורות צבא המורדות, והוא עודו צולע במקצת מחץ של פלדת-כפור שפגע בו בקרב לין-מורליט, בו ניסו המורדות להפעיל מבקעת קיירן אל רכס קארנסיל, ונהדפו בידי כוחות הרריים מנאמני ההשתקפות הכחולה. ישנן שמועות, לפיהן היה מאוהב בסתר באחת מבנותיו של הנציב לוסטירן, וניסה לחשל דבר-מה יוצא דופן כדי לזכות בליבה – אולם היא נרצחה ביחד עם הנציב וכל שאר בני משפחת לוסטירן שנים מעטות לאחר מכן, בטרם הושלמה היצירה – ופאל'רונור לא התגבר על כך במשך שנים ארוכות.

פאל'רונור, כיום איש מבוגר, גדל מימדים וקולני (אומרים שקולו נופל רק מעוצמת יד הפטיש שלו שמכה על הסדן), נחשב במשך שנים למקורב ללורד אנזאריין – אלא שלפני כעשר שנים, התגלע ביניהם ריב גדול, מאז לא חזרו לדבר זה עם זה.

כיום, הרב-אומן פאל'רונור בז בגלוי לכל אצילי הבקעה, מלבד אולי הליידי א-רילארן, ומכנה אותם חבורה של לא יוצלחים, עסוקים במלחמות קטנוניות ובהעמדת פנים שהם מלכים, תוך הפקרת הבקעה כולה לטובת התככים העלובים שלהם; מכאן גם תמיכתו הקולנית והגורפת לא רק בשלום עם עוצרת הורד האפור ושטחי השלטון שלה ממערב לבקעה, אלא גם בהסתפחות אל שלטונה – מה שלשיטתו יבנה שלטון מרכזי שאינו תלוי בגחמות של האצולה המקומית, ויסייע בחידוש המסחר והחזרת השגשוג לעיר המחוז. הוא מתנגד ללבטים ולדיונים האינסופיים של מועצת נכבדי הבקעה, בה הוא מזלזל ממילא – לא רק שהיא נשלטת בידי האצילים שאת רובם הוא מתעב, אלא שבמקום לתת בה יצוג הולם לגילדות (כלומר, לגילדה שלו), “הושיבו שם רועה שעיר וטיפש מהכפר הנידח ההוא-”.

“השפיריות הכסופות”: גילדת האורגים

יריביו של פאל'רונור מגילדת האורגים, לעומת זאת, נקלעו למשבר חריף בעקבות ההתנפצות הגדולה, ממנו לא התאוששו לחלוטין עד היום; והדבר ניכר במעוזם – בית אחוזה עתיק בעל ארבעה צריחים ומרפסות עמודים

היריבות בין הגילדות

הגילדות של אנ'מירלור, חרף כוחן הרב, שקועות ביריבויות עתיקות וחדשות, וראשיהן חלוקים כמעט על כל דבר אפשרי, כולל על ענייני היום והדרך בה יש לנהוג אל מול דרישותיה של העוצרת מהמערב, המעוניינת כי הבקעה תישבע נאמנות לה ולבנה הצעיר של ורד אפור. מכל השנאות והמאבקים בין הגילדות הבכירות והזוטרות, העתיקה והעזה ביותר היא בין גילדת חרשי-המתכת וגילדת האורגים. השנאה ביניהן עתיקה בהרבה ממרד הורד האפור, ויש אומרים שיסודותיה קדמו אף להשתלטות האנ'מירית בקעת קיירן, לפני למעלה מארבע-מאות שנים.

אחת הגרסאות, הנסמכת על הכתרים בעלי העיצוב השונה שמתנוססים על דגלי שתי הגילדות היריבות – “זאב הכבשן” הבוחר של גילדת חרשי-המתכת, והשפירית הכסופה והכישור של גילדת האורגים, היא שהיריבות בין הגילדות היא זכר ליריבות בין שתי ממלכות מקומיות עתיקות, שאפילו שמן כבר נשכח; גרסה אחרת, מספרת על שכיית חמדה מורכבת שניסו הגילדות לייצר במשותף עבור אחת הכוהנות הגדולות של האימפריה שהזדמנה לאנ'מירלור, לפני למעלה מ-250 שנים, אלא שהפרוייקט נכשל באורח שעלה לשתי הגילדות במחיר יקר – עניין שכל אחת מהן האשימה את רעותה.

בין אם יש ממש בסיפורים הללו או לא, הרי שהיריבות בין שתי הגילדות התחדדה גם על-ידי הבדל תהומי במבנה ודרך ההכשרה והיחס לחברי הגילדות; גילדת האורגים, התנהלה תמיד כמעט כממלכה פרטית של ארבע משפחות עתיקות שנחשבו וזכו (או לפחות דרשו) להעצמה כבעלי כשרון נשגב – שלוש מהן אנ'מיריות טהורות (או לפחות כך לטענתן), ואחת מהן כוז שדם אורגי ערפל זרם בעורקיה. ארבע המשפחות שימרו בידן את ההנהגה ואת הסודות העתיקים והסבוכים יותר, כאשר חברים ממשפחות אחרות, בוודאי כאלו שאינן אנ'מיריות היו מוגבלות לדרג הנמוך או לכל היותר בינוני בגילדה. גילדת חשלי המתכת, לעומת זאת, היתה מאז ומעולם פתוחה יותר, כולל לבני פאר'ליל, והגם שהחרשים האומנים זכו למעמד בלתי מעורער, הרי שרק לעיתים רחוקות הם העבירו את מעמדם בירושה. הגילדה התנהלה ועודה מתנהלת באורח שמזכיר אחווה – כולל ארוחות משותפות, ופניה של החברים זה אל זה בכינויים שמזכירים משפחה מורחבת, ויש אומרים – להקה אחת של “זאבי אש”.

שתי הגילדות, לא חסכו מעולם בלעג זו כלפי זו; האורגים לעגו לגילדה היריבה בתור “פחים המונוניים” ו“מפרזלי פרסות”, שיודעים בקושי ליצור ציוד סביר לחיילים מן השורה; ואילו חשלי המתכת לעגו לאורגים בתור “סריסים תופרי מגבות עינוגים”, ו“מחדירי מחט את תוך הישבן” של קומץ משפחות עבשות, שתאריהן רבים מכשרונן.

כך הפכו לינ'מאיריון ותלמידיו, בהדרגה, לתומכים קנאים בתורה החדשה שבאה מהנסיכות האפורה, ולא פעם מתייחסים ליריביהם – בעיקר לאנשי גילדת חשלי המתכת, בתור גאבוטו או גאבוטו למחצה.

גילדת הצורפים

לעומת הצלחתו של לורד אבאריל לקנות את תמיכת גילדת האורגים, הרי שדווקא הצלחתו לרכוש את נאמנות הגילדה השלישית, היתה מוגבלת בהרבה.

כשלוך זה נחשב תמוה, שלא לומר כואב, דווקא משום שלא רק שגילדת הצורפים קשורה בעיסוק של 'הלורד היוצר' עצמו, אלא שעד לפני מספר עשרות שנים הגילדה עצמה לא ירבה באנ'מירלור, אלא בטירת אבאריל.

כיום, לעומת זאת, הגילדה שוכנת בבית מרווח על המצוקים בדרום העיר העתיקה, אותו רכשו מגילדת עושי-הבשמים הישנה שהתפרקה וירדה כליל מנכסיה.

ראש גילדת הצורפים היא קלנוריה (קאלני) ואר-אנדירין, בת לכוהנת אדומה שאבדה ביסורים לאחר ההתנפצות הגדולה ולחרש יהלומים שהיה שאר-בשר רחוק של בני אבאריל עצמם. היא מעולם לא 'שרפה את הגשרים' אל בתי האצולה של הבקעה, אולם נוקטת עמדה תקיפה ועצמאית משל עצמה.

ראש גילדת הצורפים אמנם אינה ששה לכרוע ברוך בפני שרידי המורדות של הורד האפור, אולם מתנגדת למלחמה בין האנ'מירים לבין עצמם – וכבר הבהירה ללורד אבאריל, ובעיקר לבנו, כי היא אינה מקבלת מהם הוראות²⁴. כמו כן, היא אינה אדישה לגמרי ליתרונות הכלכליים של הסכמי שלום ומסחר עם המחוזות המערביים שבשליטת העוצרת.

יש הטוענים כי קיים קשר הדוק ומלא חיבה בין ראשת גילדת הצורפים לבין 'העלם' לורימאר יפה-התואר, המקורב לגילדת האורגים והצורפים גם יחד, ומהווה למעשה בעל ההשפעה היחיד הקשור לגילדת האורגים שאינו סר (וודאי לא באורח מוחלט) למרותו של לינ'מאיריון הזעוף והקנאי. ישנן שמועות לפיהן גבירת הצורפים מקשיבה בעניין רב לרעיונות של 'העלם', משועשעים ובוסריים כאשר יהיו, אודות האפשרות שבני בקעת קיירן (או לפחות העשירים ביניהם) יקחו את גורלם בידיהם, ולא כחלק מהאימפריה הישנה או מכוחות הורד האפור.

פרנסה וקיום באנ'מירלור

פגעי העשורים האחרונים והשינויים שעברה העיר, השפיעו במידה רבה על אורח החיים והתזונה של התושבים, בעיקר בני המעמדות הנמוכים.

נישאות, הנפתח אל הכיכר המרכזית וההדרה של העיר העתיקה.

כיום, קשה לפספס שחרף החזות המפוארת, חלקים רבים מן האחוזה המבוצרת נטושים וחשוכים; ויד הזמן כרסמה בהם באיטיות, אולם בהתמדה אכזרית.

מעבר לאובדן הקוחות ומזמיני העבודה המרכזיים שלהם – הן אורחי המעיינות העשירים והן הכוהנות הנוציות למיניהן, שהיו מזמינות את גלימותיהן והמלבושים הטקסיים שלהן אך ורק מהגילדה, התחוללו בהמשך מאורעות טראגיים שגרמו לדעיכת רוב הנהגתה המסורתית של הגילדה – הנהגה אשר ממילא הורכבה אך ורק מבני ארבע משפחות – שחלקן לא היו במיטבן עוד לפני האסון.

מארבע המשפחות השליטות, שלפי המנהג רק הן יכולות לאייש את הנהגת הגילדה, אחת היתה בשלביה האחרונים של דעיכה עוד בטרם ההתנפצות, וכיום לא נותר ממנה אלא רב-אומן ישיש ולא צלול שמסתגר במגוריו וכמעט אינו מתקשר עוד עם העולם;

המשפחה אשר התפארה בדם אורגי הערפל שזורם בעורקיה הוכתה מכה קשה ודעכה כמעט לגמרי לאחר שהגיעו השמועות על חורבן מלכות אורגי הערפל במערב הרחוק; ואילו משפחה שלישית, בני קאר-טילסורן, נפלו כמעט עד האחרון בהם קורבן למגפה, ולמעשה לא נותר מהם כמעט איש, מלבד בן מאומץ – לור'מאר (לורי) הצעיר ויפה התואר, שאמנם אהוב מאד הן בגילדת האורגים והן בגילדת הצורפים, ומהווה 'השראה' ללא מעט אומנים, אולם מסופר שהוא עצמו מעולם לא חונן בכשרון משמעותי.

רב-האומן הגדול היחיד שנותר, לינ'מאיריון ואר-לארניל, שמשמש כיום כראש הגילדה, הוא גבר מוזר, בעל אורח חיים והופעה נזירית למדי, שהיה יכול להחשב נאה בפניו החיוורים שערו השופע וזקנו הערמוני, אלמלא ההבעה הזעופה וגינוניו המוזרים; הילוכו ומנהגיו חסרי הכריזמה והנוחים לכעוס, תיעובו לחברה והבזו המופגן שלו כלפי רבים וטובים, ולא רק אנשי המעמדות הנמוכים, גרמו לדעת רבים לאובדן חלק ניכר ממה שנותר מכוחה וקשריה של הגילדה – ובסופו של דבר, כך אומרים, שעבדה אותו ואת אנשיו לרצונו של לורד אבאריל, שהשיג עבור הגילדה הדועכת קשרי סחר חדשים לספקי אריגים ולקוחות בנסיכות האפורה אורמ'תירל.

קשר חדש זה חשף את הגילדה, ובעיקר את ראשה, לתורת המיסטיקן ת'ירנפל על זיהום דמם של רוב בני האנוש שהתערבב עם דמם של קופי-האדם האגדיים והשטניים מגזע הגאבוטו.

²⁴ ישנה שמועה שהדבר קשור לנסיין מגושם של לורד אלטריק הצעיר, בנו של אבאריל, לחזר אחרי אחת מבנותיה. נסיין שהסתיים בכך כי הצעירה התלוננה בפני אמה כי הלורד הצעיר "התייחס אליה כמו אל זונה".

התוצאה היא כי רבים מהשומרים נאלצים 'להסתדר' בכל מיני עיסוקים צדדים, שחלקם מפוקפקים מאד; החל מ'טיפול מיוחד' במי שמשלם למשמר מהצד, וזוכה לשמירה הדוקה יותר ולהטרדה של מתחרים ויריבים מקומיים; איומים וגבייה פרטית מרוכלים, ועוד. אם לא די בכך, המשמר ידוע כמקום עבודה אכזרי, שבו הזוטרים יותר (ובעיקר אלו שאינם חלק ממשפחה בעלת מעמד במשמר הירוק עצמו או בני-חסותה) נתונים לגמרי לשירות ליבם של הבכירים, באורח שהוא חסר תקדים אפילו יחסית למה שמקובל בגילדות מעמדיות מאד, כגון גילדת האורגים.

עבודות דחק מזדמנות: מי שלא שפר עליו מזלו, יאלץ למצוא פרנסה בדוחק, אם בכלל, בעבודות מזדמנות. הסוחרים של העיר, כמו גם הסוחרים והנוסעים שעדיין מגיעים אליה - בעיקר בתקופת היריד, זקוקים לעיתים לסבלים ופועלי יום בשכר נמוך, וחנויות שונות זקוקות מפעם לפעם לשירותים או מישהו שילך וילקט בעבורן סחורות, ועוד כהנה וכהנה. בחלקיה הפחות עשירים של העיר ניתן למצוא רוכלים קטנים רבים, לרבות לקטים שמוכרים לעוברים ושבים בעד קומץ פרוטות את העשבים, הטחב או את דגי-המערה הקטנים והמוזרים למראה שאספו באדמות הביצה או במערות מסביב לעיר.

כמו כן, קיים שפע של משלחי יד מפוקפקים יותר, כגון פשיעה או עבודה באחת מבתי הבושת שפועלים בעיר. אנשים מרבעי העקורים ומהעיר התחתית שלא שפר עליהם מזלם, מנסים בדרך-כלל לשרוד בדרכים כאלו, תוך שכדאי להם להזהר שלא להראות כמתחרים עם אחת הגילדות, או גרוע יותר - להרגיז מישהו מאנשי המשמר הירוק - מה גם שהמשמר נוהג לא פעם להתעלל באנשים כאלו גם בלא סיבה נראית לעין, או לפחות לדרוש שוחד או ליטול סחורה חינם אין-כסף. מחזה נפוץ למדי באיזורים סביב הדרך המקשרת בין השער הראשי של העיר לאדמות היריד, שהמוני אנשים מתקבצים שם, בעיקר כאשר מגיעות השיירות ממחוזות אחרים, בתקווה להשיג עבודה מזדמנת; וכל סוחר שמנסה לחפש מלווה או אפילו סבל, מוקף מיד בעשרות אנשים צועקים ומתחננים, רובם לא מוכשרים כלל וכלל למשרה.

תקלאות זעירה: השינויים בקרקע לאחר ההתנפצות הגדולה, הקטינו מאד את כמות הקרקעות החקלאיות הסמוכות לאנ'מירלור. עם זאת, למשפחות רבות באיזורים שונים של העיר, ישנם כמה שיחי מאכל הצומחים בגינה מאחורי הבית, ביחד עם מספר תרנגולות, ואם התמזל מזלן - גם עז או עץ פרי ישן ומעוקם משהו, ששרד את השינויים בקרקע שהפכה גופרתית ורעה יותר

בתקופה שלפני מלחמת הורד האפור וההתנפצות הגדולה, העיר אנ'מירלור זימנה שפע הזדמנויות תעסוקה לאנשים מכל המעמדות; המרחצאות הרבים והנוסעים העשירים דרשו ידיים עובדות בשירות, בישול, נקיון, בידור וכיוצא באלו; הסחורות זרמו בשפע ואלו המובאות מהכפר היו זולות יחסית, ואפשר גם לרבים מהעניים לאכול לחם שעורים נקי ושאר פריטי תזונה שנפוצים עד היום באיזורים הכפריים יותר. השינויים אחרי ההתנפצות צמצמו מאד את היצע העבודות הפשוטות. גרוע מכך, למעמד הנמוך הישן, הצטרפו אלפי פליטים ממחוזות אחרים במלסטר, וכיום גם צאצאיהם, שסבלו ועודם סובלים מתנאים קשים, שמגיעים לעיתים לסף רעב של ממש.

עבודה בגילדות וסביבתן: הגילדות השונות היו ונותרו ספקי עבודה ראשיים בעיר. לצד רבי האומנים, האומנים הזוטרים יותר והשוליות, הגילדות מעסיקות גם שרתים, רכבים, מבשלים ומוכרים (לא רק של שכיות החמדה והפריטים הזולים יותר שהגילדה מייצרת, אלא גם של חפצים שאנשי הגילדה עצמם זקוקים להם). הגילדות הגדולות מעסיקות גם מורים - בבית הספר הצנוע שכל גילדה מתפעלת עבור ילדיהם של החברים. מתחם הגילדה, מספק לחבריו ובני-חסותו לא רק פרנסה, אלא גם חברים לשתייה, ושעשועים כאלו ואחרים לאחר העבודה, הגנה יחסית, ועוד.

גם סוחרים או רוכלים שנמצאים בקשר עם גילדה מבוססת, מסוגלים לפרנס את עצמם באורח מכובד יחסית, ולעיתים גם להעסיק פועל או קומץ פועלים ממעמדות נמוכים יותר.

באורח כללי, באנ'מירלור של היום, עבודה בגילדה או חסות של גילדה, משמעה פרנסה, חברה תומכת ואפילו סיכוי טוב לזכות בעזרה אם מזלך יתהפך עליך יום אחד - רוב הגילדות מוכנות להתאמץ כדי שחבר גילדה או אדם הנתון לחסותה לא ידרדר לעבודה במכרות, קיבוץ נדבות או חרפת רעב. מסיבות אלו, העונש של נידוי וסילוק מהגילדה, הוא עונש מרתיע ומפחיד מעל ומעבר למה שנדמה ממבט ראשון.

עבודה במשמר הירוק: ספק עבודה נוסף, הגם שקטן ומפוקפק יותר, הוא המשמר הירוק; הגם שהעמדות הבכירות תפוסות בידי מספר משפחות שעושות במשמר כבשלהן, ואלו ממנים שומרים מהשורה כראות עיניהם, הרי ששומרי העיר זקוקים מפעם לפעם ל'דם חדש' - בין אם שומרים או שרתים של המשמר.

חברות במשמר מזכה במשכורת קבועה וארוחות סדירות, אולם בפועל, התשלום לשומרים מהשורה ואפילו לסרג'נטים הוא נמוך מאד, בטענה הנצחית שהגילדות מעבירות למשמר פחות ממחצית ממה שהיו אמורות לפי ההסכמים הישנים.

עכשיו, 'תה מתכוון להפסיק לשאול שאלות מטומטמות ולהרים ספל לכבוד אמנו כוהנת השחר, או שרגל הכסא הזו תלמד אותך שיעור בנימוס?"

דמותה של הכוהנת הבכירה דאר'נאלריס סילן-הירלאריון הפכה לאגדה עוד בחייה; וזכרה משחק עד היום תפקיד לא רק במסורת העירונית, אלא גם בפוליטיקה של השנים האחרונות, כמעט חמישים שנה לאחר מותה או היעלמותה, זמן קצר לאחר ההתנפצות הגדולה.

דיוקנה של הכוהנת היפיפיה, על שורה הזהוב-בהיר, שלפי הסיפורים התנוצץ כמו שמש שנשברת על זהב טהור, ועיניה הכחולות הצלולות כמו שמי הקיץ, נארג עד היום על שלל חפצי נוי - משטיחי קיר וניסים, ועד גביעים, כלי אוכל, תכשיטים וחליפות שיריון, כאשר לעיתים הוא מוקף בלהבה עגולה, שנראית כמו תבנית מרומזת של שמש עולה.

תולדות חייה ומעמדה של 'כוהנת השחר'

דאר'נאלריס היתה ככל הנראה נצר לאחת משושלות הנשים המרוממות ביותר באימפריה, ויש אומרים כי השושלת התגאתה כי דם ההשתקפות הצהובה עצמה נמהל בעורקי בנותיה. דאר'נאלריס נשלחה לבקעת קיירן, ככל הנראה, כדי להתנסות במעמד של כוהנת ראשית ולצבור עוצמה במשך מספר עשורים, בדרכה להפוך לאחת ה'מראות הנוצצות' הבכירות ביותר מבין משרות ההשתקפות הצהובה. גרסה אחרת, לעומת זאת, טוענת כי כשרונה, כמו גם מזגה הטוב, היו לצנינים בעיני כוהנות מושחתות שהסתופפו בחצר המקדש הגדול בסלנטיר, ואלו דאגו לשלוח את הצעירה היפיפיה למחוז ספר, כדי לשלול ממנה יכולת לראות את פני ההשתקפות הצהובה עצמה ולהשפיע על מזגה שהלך והאפיל. סיפורים רבים מסופרים על התקופה בה משלה 'כוהנת השחר' ביד רמה ב'מקדש ארבע ההשתקפויות', כשהיא מאפילה במעמדה ובכוחה על כוהנות ההשתקפות הכחולה, שבתקופות קודמות הורגלו להיות השליטות במקום.

לפי רוב המסורות, דאר'נאלריס היתה אישה רחומה ואצילית, שדאגה לעם הפשוט ונהגה בנשים וגברים כאחד כבוד וחביבות. תכונה זו נחשבה חריגה מאד אצל כוהנותהובות, שהיו ידועות במזג סוער וקשה, בבוז שלהן לפשוטי העם (ולעיתים לגברים בכלל), ולא פעם באכזריות חסרת מעצורים. נראה שלא בכדי, אלו שהוקירו ועודם מוקירים את זכרה של 'כוהנת השחר' יותר מכולם הם שוכני העיר התחתית - בני העם הפשוט דאז.

עם זאת, ישנן סיפורים שטוענים כי למרות חביבותה ונטייתה לרחמים, הרי שכאשר התעורר זעמה בכל-זאת, היא היתה הופכת למסוכנת ונקמנית לא פחות מכוהנות

עם השנים. לכמה מהאנשים האמידים יותר בעיר, ישנן רפתות אבן שבה קומץ פרות מזון משובח (הגם שרוב מוצרי הבקר מגיעים מאיזורי הכפר). כיום, שחיטה ואכילה של בקר היא מחזה לא נפוץ, אפילו אצל אנשים אמידים: הבקר משמש בעיקר עבור תנובת חלב, ושוורים משמשים להרבעה או לעבודה.

חלב בקר טרי הוא סחורה משובחת ולא זולה; וגרסתו המשובחת, שמוגשת מחוממת ומעורבבת בתבלינים מתוקים, הוא מעדן שרק עשירים יכולים להרשות לעצמם.

ברבעי העקורים, המצב היה ועודנו גרוע במיוחד: הגם שחלק מהגברים משמשים כפועלי-יום קבועים או מזדמנים בחלקים הטובים יותר של העיר, היצע העבודה הוא דל, הקרקע רעה ובוצית יותר, וקשה יותר לגדל צמחי מאכל ובהמות (שלא לדבר על כך, שכל תרנגולת או בהמה היא יעד מבוקש לשוד בידי בעלי אגרוף.

עבודה במזקקה: המזקקה הגדולה בעיר, מזקקת דורזאד, שייכת לקלאן הגורג קריג, ורק בני הקלאן עובדים בה. עם זאת, קיימים באנ'מירלור מספר מזקקות זולות וגרועות יותר, שמספקות עבודה קשה בשכר זעום. מזקקות משובחות הן נדירות, ובדרך-כלל קטנות מאד ומופעלות בידי משפחה אחת באחד מחלקיה הטובים יותר של העיר.

עבודה במכרה דלת-האודם: העבודה הגרועה ביותר בעיר שנחשבת לגורל הגרוע מכל (מלבד מוות מרעב...) היא חציבת בוץ גופרתי ואבנים לחות ומואדמות במנהרות הלוהטות והמוצפות למחצה שבתוך מכרה 'דלת האודם', או עבודת פרך בסדנאות הסמוכות לו, שם נחתכות האבנים לחלקים כדי להפיק מהם חומרים ואבקות, או בכדי להעבירן כחומר גלם לגילדת הבנאים. לא רק שמדובר בעבודה מפרכת במיוחד של שעות ארוכות בשכר עלוב, אלא שמספרים בעיר שהכורים נתונים לשרירות ולהתעללות מתמדת מצד משגיחי העבודה של בעל המכרה – שיש שמועות עקשניות כי חלקם אינם בני-אדם או גורג, אלא בני גזעים אחרים ומוזרים: מספרים שבעל המכרה משתמש באבנוני-מעה מאולפים בתור שומרים, ומעסיק כמה וכמה משגיחי עבודה מוזרים ומפחידים מגזעים לא מוכרים, כולל כאלו עם מקור משונן ומבעית).

המערכה בעיר: סיפורים ודמויות מפתח

האגדה על 'כוהנת השחר' ומפלת בית קור-פרניל

"היא היתה אדירה! יפה כמו הזריחה, חזקה פי אלף מכל הזקנות הבלות ששורצות במקדש היום! אנחנו, האנשים הפשוטים, היינו כמו ילדים בשבילה. אה, ויום אחד היא גם תחזור. כולם יודעים את זה!"

להשתקפות הדגולה אלא חרפה; ואולי, זיהתה כי הכוונה הצעירה אינה מכבדת אותה, או מתכננת לקרוא עליה תגר ביום מהמים.

דאר'נאלריס היתה זו שארגנה - בצעד חריג ביותר (ויש אומרים שערורייתי ממש), את הצו המקודש שהוציא את סרילינה ל'פסק זמן' בן שני עשורים מהכהונה, כשהיא נותנת את ידה, פשוטו כמשמעו, לאחיה של האצילה המקומית מבית א-רלארן- בניגוד נחרץ לרצונה של הכוונה, שהורדה בבית-אחת למעמד של כלה. אם לא די בכך, הרי שלפחות לפי אחת הגרסאות, הציגה דאר'נאלריס את הדבר כ"שיעור בענווה", באורח שהפך אותה עצמה לאהובה עוד יותר על העם הפשוט.

באנ'מילור נפוץ עד היום סיפור קומי, שמפעם לפעם אפילו מושר בפונדקים, שמתאר את התעלול שעשה ראת'ארון א-רלארן האמיץ וחס המזג, שהתאהב בסרילינה עוד כאשר שירת לצידה ולצד ארת'יריון קור-אומת'ל בצבאה של 'רסיס הקרח'.

אותו סיפור בחרוזים מתאר את הדרך בה ראת'ארון פיתה את הכוונה דאר'נאלריס להתערבות באחד מבתי המרחץ של העיר, בעת ששניהם היו שתויים כלוט.

באותה התערבות שיכורים, ראת'ארון הצליח לשתות חמת שלמה של משקה לוהט וידוע לשמצה שכונה 'דם הדרקון', בלא להתעלף. אז הגיע תורה של הכוונה הבכירה, שבהיותה בגילופין התרברבה כי כוח הקסמים שלה יכול להשפיע על חפץ נוי מאבן שעוצב כביצה של סלמנדרת מעמקים, ולהביקע ממנו לטאת אש חיה.

לאחר שהכוונה הפסידה בהתערבות, היה ראת'ארון זכאי לבקש ממנה בקשה אחת - ובמקום לבקש, כפי שכולם ציפו שיעשה, כי תקרא לו להיות זה שיענג אותה באותו לילה, ביקש כי תארגן לו את ידה של סרילינה הצעירה והנאוה - משאלה שעלתה לראת'ארון בסופו של דבר בחייו.

מעריצי כוונה השחר מתעבים את השיר הלעגני, ומסוגלים לפתוח בקטטה אם הוא מושר לידם. לטענתם, זה שקר מטונף שהפיצו בני קור-פרניל ו"נחשים ושרצים אחרים" שתמכו בהם.

כך או אחרת, לאחר שנישואיהם של סרילינה וראת'ארון הפכו לגהינום, שבסופו סייעה הכוונה לשעבר לארגן את מותו של בעלה, השלימה "כוונה השחר" את המלאכה, ומעכה את משפחת קור-פרניל באורח סופי.

'כוונה השחר' פסקה שלכהונה הצהובה אין כל חלק או עניין במי שהינה נואפת, שקרנית ורוצחת - ועליה להשפט כאישה נטולת מעמד. נראה, שדאר'נאלריס היתה בטוחה למדי, כמו רבים אחרים, שהמשפט יסתיים עד מהרה בפסק דין מוות; אלא שבאורח מפתיע, מי שנטל את השיפוט לידו היה ידיים המשותף של הנאשמת והנרצח גם יחד - ארת'יריון קור-אומת'ל.

הלורד הנוקשה של מעבר ההרים המושלג, פעל באורח שזיכה אותו בשנאה נצחית של משפחת א-רלארן, כאשר

צהובות אחרות; ואולי אף יותר מרובן; הוכחה מובהקת לכך הינה הדרך בה מעכה את יריבתה הזוטר בהתקת המסדר הצהוב, סרילינה קור-פרניל והמיטה חורבן עליה ועל משפחתה גם יחד.

מסופר, כי דאר'נאלריס היתה רבת עוצמה, דבר שאינו בגדר מה בכך, בעידן בו כהונת האימפריה הסתאבה, ורבות מכוונות, עוד שנים לפני ההתנפצות, היו למעשה 'מראות כבויות' שירשו את אבן החן המכושפת שלהן מאימותיהן, ומעולם לא ידעו להדליק אותה באור פנימי. יכולתה לשלוט באש - לא רק להתקפה אלא גם לעצב אותה לצרכיה בשלל דרכים אחרות - היתה מדהימה; וכאשר רצתה בכך, יכלה לברך שכיות חמדה כפי שאף כוונה אחרת בבקעה לא היתה מסוגלת לה.

עוד מסופר, כי היא העמיקה לחקור בסודות שבעלטה הלוהטת עמוק מתחת לעיר הבירה, ותרזה שם אחרי שרידים שהותירו הבנאים המקוריים של מגדל שחור - כולל קשקשים עתיקים שחושלו באש מעמקים להיות בוהקים כמו השמש וקשים יותר מכל מתכת. לפי השמועה, כמה וכמה משלוחים חתומים בחותמתה יצאו מערבה, אל החשלים של דלוסיה - ולא ברור מה עלה בגורלם.

מפלתו של בית קור-פרניל: סרילינה קור-פרניל היתה כוונה צהובה צעירה, שאפתנית ונאה מאד (מעריצי דאר'נאלריס מקפידים להדגיש, שבשערה הצהוב 'הפשוט' לא היתה בת תחרות לגבירה הנשגבת על יופיה הכמעט אלוהי). מסיבה כזו או אחרת, סרילינה הפכה לצנינים בעיני דאר'נאלריס כמעט מיד לאחר שזכתה באבן הבהקת שלה והחלה לשרת כמראה צעירה במקדש ארבע ההשתקפויות.

בניגוד מוחלט ליריבתה המרוממת, הרי שסרילינה היתה נצר ל'שושלת גברים' מקומית, שחרף מעמדה ועושרה לא נמנתה על המכובדות ביותר בבקעת קיירן; מסופר, כי סבה היה אומן בגילדת הצורפים, שנשט את טירת אבאריל ונישא מעל למעמדו, ויש אומרים כי עשה חלק נכבד מהונו לא רק מיצירות שיצר בעמל-כפיו, אלא גם באמצעות הלוואות בריבית קצוצה ושיטות דומות, לפני שקנה לעצמו מעמד של אציל זוטר. כך או אחרת, נכדתו השאפתנית היתה הכוונה הראשונה במשפחתה, עניין שאמור היה לסלול את דרכם של בני קור-פרניל כלפי מעלה.

לא ברור, מה בדיוק גרם לכוונה הבכירה לשטום את הצעירה השאפתנית. האיבה ביניהן התגלתה כמעט מיד לאחר שסרילינה ששבה ממסע המלחמה העקוב מדם של 'רסיס הקרח' והחלה לשרת תחת דאר'נאלריס; מעריצי 'כוונה השחר', מצידם, טוענים כי הגבירה הנשגבת זיהתה את אופיה הרקוב של הכוונה הצעירה, וניבאה כי תנסה לעלות בדרגות בלא לברור באמצעים, וכי לא תביא

ולצרוח ביסורים ממה שהיה תחילתה של ההרעלה המכושפת שהביאה אותן, אחת-אחת, ליטול את חייהן בידיהן או למות מוות איטי ומיוסר תוך אובדן מוחלט של צלם אנוש.

מאחר וגופתה לא נמצאה מעולם, הדעות חלוקות; רוב יודעי הדבר סבורים, כי גורלה לא היה טוב משל אחיותיה למסדר הצהוב, וכי היא ברחת כנראה דרומה, הוזה הזיות על מנגינה מכושפת שהוליכה אותה אל מוות או גרוע ממנו, אחרים טוענים כי למעשה לא הצליחה להרחיק מהעיר, והיתה מאלו שנכלאו, בהוראתה של לינטוריאל, במרתפים מתחת ל'מעון טרם שחר', עד שמתה או הומתה בהוראת לינטוריאל או הנציב לוסטירן.

לינטוריאל עצמה סירבה בתוקף לענות על שאלות בעניין, אולם מסופר כי פעם אחת סיננה בכעס לעבר כמה מחסידיה הקנאים של דאר'נאלריס משהו כגון "אינכם רוצים לדעת, באמת שאינכם רוצים לדעת".

מאמיניה של 'כוהנת השחר' כיום: רבים ממעריציה של דאר'נאלריס, בעיקר אך לא רק מהעם הפשוט, סירבו ומסרבים בתוקף עד היום להאמין כי היא מתה מוות נורא כמו יתר הכוהנות הצהובות.

אנשים אלו - תחילה, תושבי העיר התחתית שהכירו אותה, ולאחר מכן, הצטרפו אליהם גם פליטים ברבעים מחוץ לעיר. אנשים אלו מאמינים כי סוף עלוב ומפלצתי הולם אולי כוהנות אחרות, יהירת ואכזריות; אולם לא את הגבירה היפפיה, הרחומה ורבת העוצמה, היחידה בכוהנות שהבינה למצוקתם של עלובים ורעבים ונהגה חביבות 'גם בשוליים סתמים עילג'.

אט-אט, התפתחה האמונה כי הכוהנת האהובה נסעה לארצות רחוקות, כדי להלחם ברוע שפושע בעולם, ללמוד תורות עתיקות ולצבור עוצמה כדי להתמודד איתו - וגם עם האצילים המושחתים והגבירים קפוצי-היד; וביום מהימים יזהר הרקיע בלהבות זהובות, והגבירה היפפיה תשוב לעיר, רכובה על חיה מכונפת אדירה, ותושיע את חסידיה, תלמידיה, בניהם ובני-בניהם, אותם תביא מחושך לאור - ומי יודע, אולי בשובה, תהיה השתקפות צהובה חדשה, טהורה ואדירה, כפי שנועדה להיות בראשית הימים.

במרוצת השנים, פיתחו כמה ממאמיני 'כוהנת השחר' טקסים משל עצמם, לסגוד לה ולפלל לשובה; במרכז רבות מהקבוצות שסוגדות לה, עומדות נערות צעירות שנושאות שבועה להיות תלמידותיה. כמה מהן - אלו שידן משגת - מתהדרות בפאות ארוכות בגוון זהב בהיר או דומה לו ככל שיכלו למצוא, או עשות כמיטב יכולתן להתאמן בחרכות מוזהבות קצה, שנועדו להיות חיקוי לנשק המכושף שנשאה הגבירה לפי המסורת.

הקשיב לכמה מטענותיה של סרילינה על הדרך בה נהג בה בעלה האלים והשתוי, ובסופו של דבר המיר את גזר דין המוות בשילוחה של סרילינה לגלות נצח - לחיות עד יומה האחרון במגדל מבודד בצפון יער וארת'ארון - כלא מכובד בתנאים ההולמים כוהנת לשעבר; אולם כלא בכל זאת.

מספרים כי 'כוהנת השחר' לא רוותה נחת מכך שיריבתה השנואה נותרה בחיים, ובזעמה המשתולל, קיללה את לורד ארת'יריון נשוא הפנים, ואיחלה לו שאם יבוא יום ואותה נואפת מושחתת תצא מכלאה ותמיט שואה על כל שושלת קור-אומת'ל, מזקן ועד עולל.

לאחר מכן, בהתקף זעם אופייני למדי לכוהנת צהובה מן המניין, צרחה על ארת'יריון להסתלק מעיר הבירה, ולהעלים בחזרה אל ההרים הקפואים מהם בא, לפני שתפעיל את הפריבילגיות שלא הפעילה מעולם, ותשרוף אותו לאפר כאן ועכשיו; הלורד הנוקשה, כך מסופר, הקשיב לצרחותיה בדממה; ואז קד ועזב את מקדש ארבע ההשתקפויות, אליו לא חזר עוד מעולם עד להתנפצות הגדולה.

כך, הוצאה סרילינה קור-פרניל מהעיר בחרפה, ומסופר כי היא חיה עד היום בגפה, בכלא המהודר שארגן עבורה הלורד מחצרות הגרניט - גורל שיתכן והציל אותה מההרעלה והגסיסה הנוראה שנפלה בחלקן של הכוהנות הצהובות האחרות.

סופם של יתר בני משפחת קור-פרניל: גורלם של יתר בני המשפחה, לעומת זאת, היה גרוע בהרבה.

אביה של סרילינה, שניסה להמלט מהעיר, נעצר, הואשם בפשע שקשור בזיוף מטבעות או גניבת מתכת יקרה וחלקי אבני חן מהמטבעה האימפריאלית - ומת בצינוק בעודו מחכה למשפט; רעייתו, שנותרה חסרת כל ועומדת בפני רשימה ארוכה של חובות והשפלות, שלחה יד בנפשה; אחיה הצעיר של סרילינה, שהודח ממעמדו כאביר בתואנות כאלו ואחרות, איבד את שארית הון המשפחתי בהימורים, שתיה ועסקאות כושלות.

בסופו של דבר, נאלץ למכור את שרידי רכושו לאישה ערמומית שקנתה את אמונו ורבים סבורים שרימתה אותו, ולאחר מכן 'התירה לו בחסדה' לחיות במרתף, שם דעך באיטיות במשך שנים ארוכות, כשהוא מאבד בהדרגה צלם אנוש, ומשעשע אגב כך את 'בעלת הבית' ואת אורחיה. לאחר מותו, הושלך לקבר עלוב, ורק משרת זקן פעל בסתר לחרוט את שמו על אבן חסרת צורה שהונחה שם.

סופה של 'כוהנת השחר': כוהנת השחר האהובה והיפפיה, דאר'נאלריס סילן-הירלאריון, נעלמה ממקדש ארבע ההשתקפויות זמן קצר לאחר שאדמה רעדה, והכוהנות מסביבה החלו לזחול על הארץ, להתייפח

ממעיינות המרפא היחידים שנותרו שלא התייבשו או הזדהמו ברפש ביצה.

"העלם" מבלה את חייו בנעימים, ומסופר כי הוא נדיב בכספו, בעיקר לבני-טובים אוהבי-חיים המבקשים את חברתו ומשתתפים בנשפיות שהוא מארגן.

בכל זאת, הדעות על "העלם" חלוקות מאד: יש הרואים בו גבר צעיר בעל מידות טובות למדי, גם אם חוטא פה ושם במעט הוללות – וכזה שדם אנ'מירי רם-יחש זורם בעורקיו ואחראי למראה המלבב שלו ששורר במשך שנים ארוכות; ששולחנו פתוח לאנשים מכל הסיעות בעיר, באורח שעוזר לצד השפוי בעיר המנסה למנוע מהומות ושפיכות דמים, ואפילו משרתיו מקבלים שכר גבוה בהרבה מהרגיל; וכי הוא היחיד הקשור בבכירי גילדת האורגים, שאינו מאמץ עמדות קיצוניות ואינו משעובד לרצונותיו של לורד אבאריל.

אחרים טוענים שמדובר באדם מוזר, הולל בעל נטיות פרוורטיות, שכמה ממשרתיו נעלמו באורח מסתורי במהלך השנים; ושבאורח נוח מאד, נותר בריא ושלם, לאחר שכל משפחתו המאמצת נפלה קורבן למגפה, באופן שהותיר אותו יורש יחיד להונם; וכי האורח בו הוא שומר על עלומיו מוזר מאד.

תולדות חייו של 'העלם': מסופר בעיר, כי דיר'לורמאר - שאיש אינו יודע בדיוק מי היו הוריו, נמסר לאימוץ למשפחת קור-טילסורן המכובדת מגילדת האורגים. אין מדובר באסופי עטוי סחבות שריחמו עליו, אלא בתינוק יפיפה שנמסר להם עם סכום כסף גדול, או בתור "תשורה מגבוה", באורח שהפך את אימוצו לכבוד גדול עבור אותה שושלת אורגים. אחת השמועות, שמסתמכת גם על גוון השיער שלו, טוענת שהוא בנה הטבעי של "כוהנת השחר" בכבודה ובעצמה ששימר חלק מיופיה הנשגב.

כוהנת אנ'מיריות, (וכל בת ל'שושלת נשים'), אינה אמורה לפי החוק האנ'מירי לגדל צאצאים זכרים. תחת זאת מצופה מכוהנת כזו שתכבד משפחה ממעמד הולם ותמסור להם את התינוק. לעיתים אך לא תמיד, זו תהיה המשפחת אליה שייך אביו המשוער של הרך הנולד.

הילד המאומץ היפיפה גדל כבן במשפחת קור-טילסורן והתחבב כבר בגיל צעיר על רבים מהאומנים בגילדת האורגים - הגם שהוא לא גילה כשרון משמעותי במלאכה כלשהי, מסופר שהרבו להשתמש בו בתור 'מודל' או 'מודל להשראה' - דבר שלא נפסק עד היום.

כאשר היה 'לורי' בן 16 לערך, הכה הגורל ביד אכזרית; קדחת (ויש אומרים משהו גרוע מזה) שלקה בה ראש המשפחה דאז, התפשטה במהירות והרגה בזה אחר זה את כל בני המשפחה - מלבד דיר'לורמאר, שלקה רק בגרסה קלה יחסית של המחלה, והתאושש לאחר כמה

על-פניו, לקבוצות השונות של 'מאמיני השחר' אין השפעה פוליטית ממשית, מה גם שרבות מהן מורכבות מבנות המעמדות התחתונים, ולדעת המשמר ולא מעטים משועי העיר, אינן טובות בהרבה מכנופיות פושעים ועושי צרות 'רגילים'. דעה זו אינה מחוסרת יסוד לגמרי: חלק מהקבוצות הללו נוהגות להשתכר במהלך או לאחר הטקסים שלהן, והן עלולות להתנהג באורח תוקפני מאד, ולקחת חלק במאבקים אלימים בעיר התחתית - כולל סכסוך אלים שיש לכמה מאותם מאמינים עם חלק מחברי גילדת הבנאים העירונית.

רוב 'חבורות השחר', אם וכאשר הן נשאלות בכל-זאת לדעתן בענייני היום, מחשיבות את עצמן כתומכות קולניות באימפריה הישנה, אלא שהן עושות זאת בגרסה משלהן: אנשים אלו אינם מוכנים לקבל אף מנהיג מלבד כוהנת השחר ששבה מהאפלה, והם סולדים מלורד אבאריל ותומכיו בגילדת האורגים, שנוטים להתייחס אל מאמיני גבירת השחר כאספסוף מזוהם.

לכן, יתכן מאד שלמרות החשדות ההדדיות, כמה מהקבוצות של מאמיני כוהנת השחר עשויות להשתכנע לתמוך דווקא בגילדת חרשי-המתכת (למרות תמיכת האחרונה בעוצרת הורד האפור), שרבים מחבריה חולקים עמן עוינות כלפי האצולה והמעמדות הגבוהים.

רבות מהקבוצות 'מאמינות השחר' גורסות שדווקא האצילים והסוחרים העשירים - שחלקם המשיך לסגוד בסתר לבאבוס "שהוא-הוא אביהם האמיתי", הם אלו שהרעילו את הכוהנות הנשגבות וניגעו את האימפריה בשחיתות ובסחר עבדים; וגם אם אכן בסופו של דבר עלה בידיהם לזהם את ההשתקפות הצהובה עצמה, הרי סופם של כוחות האבן הצהובה הנצחית להשתקף מחדש - הפעם במועמדת ראווה יותר, שהם יודעים היטב מי היא; ואילו דאר'נאליס שוב תשוב, ביום מהימים, ותגמול למאמיניה על נאמנותם ואמונתם הבלתי מתפשרת.

'העלם' דיר'לורמאר קור-טילסורן ("לורי")

דיר'לורמאר היפיפה, או "העלם לורי", אדונה של אחוזה שהיא אחת הבודדות שנותרו במלוא תפארתן ברחבי רובע המרחצאות ההרוס למחצה, הוא אחד הטיפוסים הידועים (וגם שנויים במחלוקת) ביותר בעיר המחוז.

הכל מסכימים כי 'העלם' הוא אחד האנשים הנאים ביותר באנ'מירלור, אם לא בבקעת קיירן כולה; גבוה וחטוב, עורו חלק ובהיר, אם כי לא חיוור מדי; שפתיו מלאות, שעריו הארוך זהוב-כסוף ונוצץ, 'כאילו נארגו בו קרני הירח'; ועיניו גדולות, צלולות וירוקות כעלים באביב. לא ברור מה גילו המדויק, אולם עד כה נראה, שלשנים החולפות אין כל השפעה עליו.

"לורי" נחשב אמיד מאד, בלא כל צורך לעבוד בעבודה ממשית: לא זאת בלבד שהוא היורש היחיד של כל הונה של משפחה עשירה אלא, שמתחת לאחוזתו נקווה אחד

המפואר של 'אחוזת הקשתות', הוא המקום היחיד בו בנו של לורד אבאריל סעד במחיצת בנה של לידי א-רלארן ואחד מבניו של לורד אנזאריון, בערב שנגמר בשלום יחסי, מלבד קומץ עקיצות הדדיות אגב לגימת משקאות יוקרתיים.

שמועות אפלות: חרף העובדה כי רבים מחבבים את 'העלם לורי' ורואים בו כוח חיובי יחסית ואפילו מועיל, ישנם בעיר גם אלו החוששים מפניו או אפילו מתעבים אותו. ישנן שמועות שההוללות שלו גלשה פה ושם למעשים פרוורטיים ואפילו מפחידים; כי המשרתים שלו, הגם שהם מקבלים שכר גבוה מאד יחסית, מתנהגים באורח מוזר, וכי כמה מהם נעלמו בלא להותיר עקבות - ויש אומרים, שעיקר אלו שנעלמו הן משרתות צעירות; מרכלים כי יש ל'עלם' בעלי ברית וקשרים שהשתיקה יפה להם, וכי לא רק דם עתיק או סגולות פנימיות מאפשרות לו להתעלם משיני הזמן ולהראות כעלם צעיר גם בעודו מתקרב ליום הולדתו החמישים (כנראה). ידידיו של 'לורי', לעומת זאת, טוענים כי מדובר ברכילות זולה שמקורה בקנאה; וכי גם אם העלם יפה התואר אכן חטא מפעם לפעם בדברים שאינם עולים בקנה אחד עם 'מוסר של כוהנות קשישות' (ומי מהצעירים העשירים לא חטא בכך?), הרי שהוא מעולם לא נסחף, ואין בסיס לכל השמועות המרושעות.

הגבירה אזרין ואר-אורסירל ואחוזת נארט'אלוס

אחוזת נארט'אלוס העתיקה, בעבר מעוזה של משפחת האצולה השאפתנית קור-פרניל, שינתה לגמרי את פניה בשני העשורים האחרונים. את ההדר השוקע של שושלת האבירים השנויה במחלוקת, שנמחקה כמעט כליל לאחר חרפתה וגזר-דינה של הכוהנת הצהובה המודחת סרילינה, החליפו כיום מראות חדשים לגמרי.

הרפתקנים שמסתובבים בעיר התחתית וברובע המרחצאות ההרוס למחצה ומחפשים סחורות ומציאות זולות (ואולי גם קשרים ועצה), עשויים להגיע לכאן. כך גם אלו שמצאו מציאות בחיטוט במערות המוצפות מתחת ל"היכלות בית אבן" ובשאר מקומות אפלים ומוצפים למחצה שהיו פעם חלק ממערכת המרחצאות המפוארת של עיר המחוז.

אלו אשר מעוניינים להמיר מציאות כאלו במטבעות מקומיים בלא שאלות מיותרות, עשויים למצוא את עצמם עד מהרה מתערבבים בשלל הסוחרים, פועלים, קונים ומוכרים בהם מילאה הגבירה, או בעלת הבית החדשה, את החצר הגדולה של האחווה.

המקום עצמו שופץ לבלי היכר מימים בהם היה חורבה מתפוררת ומזכרת עגומה לגורל אדוניה הקודמים; ועל כל-כולו שורה דמותה של "בעלת הבית" - מי שהיא הגבירה המעורערת של כל הקומפלקס החדש והסחר-

ימים; מלבד בני הבית, מתו גם חלק מהמשרתים, ואחרים נעלמו וכנראה נסו על נפשם כדי שלא לחלוק את אותו גורל. עד היום, למעלה משלושה עשורים לאחר מעשה, יש הנהנים לספר את הסיפור המפחיד ולהעלות תהיות מה היה מקור המחלה הקטלנית, ומדוע "העלם לורי" היה היחיד ששרד אותה. ישנם המספרים על כך שאב המשפחה, שהיה בעיצומה של יצירת מופת עלומה, הסתבך עם אריג מקולל או עם מחט מכושפת שנחרטו עליה רונות קטלניות, וכי "העלם לורי" שרד, בגלל הדם הנעלה שזורם בעורקיו; אחרים לעומת זאת לוחשים כי ידו של דיר'לומאר חייבת להיות במעל - וכי אין זה מקרה שכל בני משפחתו המאומצת מתו, כשהם מותירים לו את כל רכושם והונם.

מעמדו של 'העלם' כיום: מאז תום תקופת האבל, נותר "לורי" לחיות באחווה, כשהוא נהנה מההון שנותר לו, ממעמדו בגילדת האורגים ובמקומות אחרים, ומהמעין החם שנותר לוהט וטהור, ומספרים כי הוא יודע לנצלם לתועלתו. הוא מעולם לא נישא, ובעיר לוחשים, כי לשנים החולפות כמעט ואין השפעה על חזותו המצודת. במרוצת השנים, הצליח דיר'לומאר לבצר לעצמו השפעה לא מעטה - בתור אחד מעשרי העיר, שרבים מהצעירים בעלי ההון מבקשים את קרבתו, ומוכנים לעשות הרבה כדי להיות מוזמנים לנשפים אצלו, הכוללים לא פעם רחצה במעיין הטהור. כך למעשה, "לורי" הפך לאחת הדמויות היחידות הקשורות בגילדת האורגים, שאינו מיישר קו עם ראש הגילדה, ומוכן לדבר עם אנשים מכל המחנות, כמו גם לפעול, כשהוא מתבקש, לנסות למנוע פרובוקציות ומהומות; מלבד קשריו בגילדת האורגים, הוא חביב מאד גם על המנהיגה התקיפה של גילדת הצורפים, שלא פעם כיבדה אותו במתנות יקרות, חלקן מעשה ידיה שלה.

עמדה פוליטית: מספרים, כי דיר'לומאר צופה מהצד במאבק הפוליטי הגדול, שנסב בעיקרו על השאלה, האם על הבקעה לכרוע ברוך בפני עוצרת הורד האפור מהמערב, או לפחות לתמוך בשלום השברירי בין מורדות הורד האפור לבין אנשי ההשתקפות הכחולה, או לחלופין, לחבור אל נסיכות אורמ'תירל. עמדתו של "העלם לורי" אותה הוא משמיע ספק ברצינות וספק בצחוק ליד שולחנות עמוסים בכל טוב, שהבקעה - או לפחות הצעירים הנבונים מן המעמד הגבוה - אינם צריכים לקחת שום צד במה שהוא מתאר כ"קרבות בין אנשים זקנים ונפוחים"; תחת זאת, על הבקעה וצעיריה לקחת את עתידם בידיהם, ככל הנראה ככח עצמאי לגמרי.

כך או אחרת, ולתסכולו של ראש גילדת האורגים - דיר'לומאר מסרב לקחת צד ממשי בעימות ההולך ומסלים. ידוע כי ליד שולחנו שוררת 'הפסקת אש' בין כל הקרואים שהוא מזמין - עד כדי כך, שהיכל הסעודות

חיוכים מעודנים (לדעתה) אגב שהיא מרפרפת - בעדינות ובטוב-טעם של אבנון מערה, כפי שמלגלגים יריביה - בין אורחיה, או מתחננת ומצטחקת עם רם-מעלה כזה או אחר; לצערה, לא אחת היא מועדת בלשונה ושונה בבחירת מילים או בציטוט, או משלבת מבלי משים ביטוי בשפה המונית.

לעומת זאת, כאשר היא בחצר 'שלה' ועוסקת במסחר ומקח, קולה מהדהד מסביב, ואינו מותיר ספק מי 'בעלת הבית' של המקום – מה שתרים לכך שהכינוי הזה דבק בה.

תולדות חייה של אורין ועלייתה לגדולה:

הגבירה אורין דהיום החלה את דרכה לפני יותר מארבעה עשורים תחת השם אודאן בת גודאר, בת לאב שהיה ככל הנראה יערן מבני פאר'ליל ולאם אנ'מירית (או אנ'מירית למחצה) לא ידועה. מסופר שבצעירותה, עבדה למחייתה בפונדק דרכים נידח בפאתי חווה היושבת על הדרך העולה לעבר נחלות בית קור-אומת'ל שבהרים.

כל זאת, עד שהתזמל מזלה והיא זכתה באהבתו (או נעצה ציפורניה, תלוי את מי שואלים) בסאר'דור אורסיל (כיום סאר'דירין ואר-אורסיל): מלומד מבוגר ממנה במעל 15 שנים, שהתפרנס מעבודה כמורה הנודד בין האחוות השונות ברחבי בקעת קיירן; ולפי המסופר לאחר "כמה לילות חלומיים שבהם הרוותה את צמאונן", נטל אותו איתה ולאחר מספר חודשים הפך אותה לאישתו החוקית. הזוג הטרי עבר לעיר המחוז, שם ניסה בעלה – שאר בשר-רחוק ולא מקובל במיוחד של אחת ממשפחות רבי-האומנים מגילדת הצורפים, למצוא פרנסה בתור מלומד המסופח לאחת או יותר מהגילדות הגדולות; ואילו אודאן (שאו טרם שינתה את שמה לאורין), שכרה בזיל-הזול חנות בפאתי האחוזה המתפוררת נארט'אלוס, שהייתה בחלקה בבעלות אחיה הדועך של הכוהנת הגולה סרילינה קור-פרניל, ובחלקה בבעלות הנושים הרבים שצבר בעת דעיכתו.

מאז, הלכה אודאן והרחיבה את עסקיה והונה. בין היתר, זכתה לפופולריות ועשתה רווחים נאים מהדרך בה המציאה גרסה יוקרתית וערבה מאד לחיך של פיתת ה'זב' הזולה שאוכלים ענייני העיר - עד כדי כך שרבים מעשירי העיר פתחו את ארנקיהם, ובשפע, כדי להעלות את המערך החדש על שולחנם.

אורין ואחיה של סרילינה: במהלך הזמן, אורין התחבבה

על אדון הבית השפוי אך למחצה, אחיה של סרילינה קור-פרניל הגולה, שכבר שקע בחובות ואיבד את רוב כספו וחלק מביתו לנושים שונים.

מספרים כי אורין הציעה באדיבותה לבשל למענו מאכלים טעימים ולדאוג לכמה מענייניו – אולם מסופר כי אגב כך, הלכה והשתלטה על שארית רכושו, ובסופו של דבר, הביאה אותו למכור לה את מה שנותר לו מן

מכר הבלתי פוסק: הגבירה אורין ואר-אורסיל; אישה גדולה וקולנית שהחלה דרכה כטבחית בת-בלי שם בפונדק רחוק, הפכה לבעלת חנות קטנה לדיבשות - וכיום היא רעייתו של מלומד (מומחה ידוע לעניינים רבים, ובין היתר לחקר דם קופי גאבוטו).

כיום, אורין שולטת ביד רמה בלמעלה מתריסר חנויות ועסקים, ומנסה בכל כוחה לפלס לעצמה דרך בחברה הגבוהה.

חצר המסחר של נארט'אלוס: מה שהיה פעם חיקוי

למצודה וארט'ארית עם חצר אימונים עגולה מתחת לעצים גבוהים וחומה עם ניסים מתנופפים, הפך כיום לרחבה שוקת חיים שגובלת מצידה אחד במים עומדים עמוקים ועכורים; העצים העתיקים שנבלו הוחלפו בדוכנים צבעוניים והגוזזטראות המפוארות לשעבר על פסליהם שהתמוטטו למחצה, בשורה של חנויות וסדנאות, פעילות ורועשות מקונים ומוכרים כמעט בכל שעות היממה.

מלבד סחורות יוקרתיות אפשר למצוא כאן כמעט הכל: כישורי ענק שלא חדלים מלהסתובב, שטווים חבלים גסים ועלים של טחב-ביצה לאריגים גסים, שהופכים בתורם לטוניקות גסות, מכנסי עבודה, שריונות פשוטים מעור של דגי מעמקים, ועוד; חנויות לממכר דברי מאכל שמוכרים דבשות, בשר דגי מערה, קדרות מרק-מעמקים זול עם פרוסות זב (Zeb) גסות וחמוצות; לצד אותם מאכלים פשוטים, אפשר למצוא כאן גם את הגרסה היוקרתית והיקרה של פיתת הזב - פרי המצאתה וגאוותה של גבירת הבית.

בחנויות ובדוכנים שבחצר המסחר, אפשר למצוא גם שקי דגן וכדים קטנים ופקוקים היטב עם ריבות ותערובות אחרות; סדנאות כדרים שעורמות כלים גסים מכל סוג ומין בערמות מצדיהן של פתחים מעלי אד; ואפילו כמה דוכנים לממכר קמעות, זרעים ועוד; סירות עוגנות בשולי מאגר המים העכור, ומהם נפרקות או מועלות חביות ותיבות – בין אם של קונים מרוצים יותר או פחות, או של אלו שבאים לנסות מזלם ולעניין את החנויות בסחורות ומציאות.

הגבירה אורין: כיום בת כ-45, היא דמות ידועה

מאד בחלקים רבים של העיר אנ'מירלור, ובעיקר בעיר התחתית וברובע המרחצאות (כיום 'בית טחב'): היא אישה גדולה, בעלת כתפיים רחבות ותווי פנים שרבים מחשיבים כגסים ולא נאים, שהשמלות המפוארות והתכשיטים שהיא עוטה כיום מצליחים לטשטש אך במעט. עיניה חומות כהות, שערה החום שהחל מאפיר, צבוע בקפידה לצהוב כהה, מסורק בתסרוקת מוקפדת.

ניכר באורין שהיא עושה מאמץ רב לדבר ולהשמע כגבירה מעודנת, השולטת באנ'מירין גבוהה ויודעת לצטט פתגמים ואפילו שירה, שלא לדבר על לשפוע

הגאבוטו האגדיים ולדמם שמזהם את דמם של בני האדם של היום – הגם שמסופר שהוא נוקט בלשון רכה ונחרצת פחות מהמיסטיקן ת'ירנפל (נראה שהמלומד המקומי מעדיף שלא להסביר לאצילי הבקעה כי לפי מחקר הדם, גם בעורקיהם נזולות לפחות שמונה-עשרות של דם גאבוטו הדורש הטהרות ממושכת) – מה שפתח בפניו דלתות אפילו בגילדת האורגים ובקרב אנשי בית אבאריל, שאינם מחבבים את רעייתו, בלשון המעטה.

רעייתו המסורה של המלומד העולה, ידעה היטב כיצד לנצל את הפופולריות העולה של בעלה. זאת, הגם מרכלים עליה שהיא אינה מתעניינת ואינה מסוגלת להבין אפילו רבע מהמלל המסובך של מחקריו, ומעדיפה להתעניין בבישול דיבשות וסחר בדים (כמה ליצנים ארסיים יותר מלעיגים, כי אין ספק שנוכחותה בבית המלומד ואר-אורסיל נתן לו השראה תמידית, שלא לומר חומר רב, למחקריו על גאבוטו ושאר יצורים דמויי קוף). מספרים שאזרין, או אנשים תחתיה, מיהרו להתחיל לייצר ולמקור קמעות, אבני טיהור ומגילות בהשראת אותם מחקרים, שאין כמוהן סגולה להטהרות עצמית ועוד; מובן גם כי הגבירה אזרין אינה מחמיצה אף אחד מהארועים בה עומד בעלה, ונואם בקול מלא חשיבות, כשהיא מופיעה שם במיטב מחלצותיה, מצחקקת עם האורחים וקושרת קשרים מועילים לענייניה שלה.

אזרין, שבשנים האחרונות נדרשה לנקוט עמדה בעניינים פוליטיים, טוענת שהיא מתונה, ומוכנה להקשיב בחביבות לכל הצדדים, בלא משקעי עבר; אולם נראה שבניגוד לחבריה בגילדת חרשי-המתכת, היא שוללת תמיכה אוטומטית בעוצרת הורד האפור והסתפחות אל כתר יורש הורד הצעיר. במקום זאת, היא סבורה שיש לנהל משא ומתן עם כל הצדדים, ורק בסופו של דבר לבחור את מי שיציע את ההצעה המשתלמת ביותר.

היריבות בין אזרין לעלם לורי:

יריבה הגדול בעיר ושנוא נפשה של אזרין הוא העלם היפיפה ואוהב החיים - או הולל ריקני ובטל, כפי שהיא מעדיפה לכנות זאת - דיר'לורמאר ("לורי"). זאת, לאחר שעוד בראשית עלייתה לגדולה של אזרין סירב בגסות לנסיונה להשיג הזמנה למשתאות שלו, וכינה אותה – לקול צחוקם של חבריו – "פרה עטויה במשי". לורי ואזרין ניהלו, ובמידה מסוימת מנהלים עד היום מאבק מר, כאשר אזרין נשבע כי "העלם לורי" ישלם בריבית דריבית על הדרך בה השפיל אותה: לורי ניסה לחסום את דרכה לעשות עסקים עם גילדות חשובות, ובעיקר להתקבל בחברה הגבוהה; ושני הצדדים הפיצו זה על זה שמועות מטונפות, ניסו לחבל זה בעסקיו וקשריו של האחר, ויש אומרים שגם לא בחלו בשימוש בבריונים ואנשי אגרוף.

האחווה במחיר מגוחך (כאשר בהמשך, גם רכשה את יתר חלקי הנכס, בזה אחר זה, מהנושים שהחזיקו בהם). לא ברור, מה המקור של המרירות שחשה אזרין כלפי האביר הזקן, שהפך למטורף ממלמל וכמעט חסר שיניים, או שמא היתה לה סיבה אחרת להתאכזר אליו ולהשפיל אותו, אולם יריביה מספרים כי תחת מסווה של אדיבות, וחרף העובדה כי היא לא חדלה מלדבר עליה כהוכחה לכך שהיא גבירה רבת-חסד, אזרין התעללה בזקן וסייעה מאד לדרך בה הפך עצמו להצגה בזויה ומעוררת רחמים בשנותיו האחרונות.

בין היתר היתה מוציאה אותו מהמרתף בתור 'הצגה' לידידים שבאו להסב על שולחנה, כאשר היתה 'מבקשת' ממנו לספר לאורחיה בפה נפוח וחסר שיניים על העוול שנעשה לשושלת שלו, ועל אחותו האהובה שתחזור יום אחד – "ואז שנינו ננקום. לא רק בזונת השחר, בכולם אנחנו ננקום!"

מסופר כי לפחות פעם אחת, הוא תומרן או אולץ להדגים לאורחים כיצד ילחם וישסף את אויבי המשפחה שלו, במה שנראה כמו ריקוד מעוות, אגב השמעת קולות חסרי פשר ומעוררי רחמים; כל זאת, כאשר אחד החלקים הנוגים בסיפור הוא שהאדון לשעבר התקשה להבין, כמעט עד יומו האחרון, מה עשתה לו "בעלת הבית", והחשיב אותה לבת-ברית, שתעזור לו "בנקמה הגדולה" – עד למותו העלוב והשלכתו לקבר מרופש.

מעמד הזוג ואר-אורסירל כיום

ככל שהלך הזוג והתעשר, החלו האישה והבעל גם יחד ללבוש אריגים יקרים ולצאת ולבוא מטרקלינים של סוחרים עשירים ולעיתים גם אצילים. מסופר שאזרין, שהפכה בינתיים לגבירה אזרין, מתחרה עם שנוא נפשה 'העלם לורי' על קשרים עם אנשי לורד אנזארין – ובעוד שהוא משקיע בכמה מהבנים והדודנים של הלורד, אזרין לעומתו קושרת קשרים עם סוחרים עם שם צנוע יותר, אולם בעלי מעמד חזק, שמילתם זוכה זוכה לכבוד אצל אגראנד קור-אנזארין. מעמדו של סארדור, שהפך כיום לסאר'דירין ואר-אורסיל, עלה בהדרגה גם הוא – וממורה לעת-מצוא, הפך כיום למלומד ידוע, שדלתות רבות נפתחו לפניו, אפילו אצל בני-בריתו של "העלם לורי", שנזכרו פתאום בקשרי דם ישנים. דמותו, על חלקת הבטן המטופחת, הראש העגול המקריח למחצה והשיער הכהה-מאפיר שחלקו אסוף בצמה מאחורי ראשו, זקנו הקצר וקולו העמוק ורב-החשיבות, היא מראה מוכר מאד בטרקלינים של סוחרים ואצילים זוטרים כאחד, לרבות במקומות שעד לפני שנים מעטות הגיפו את דלתותיהן בפניו ובפני רעייתו.

בשנים האחרונות, הושפע סאר'דירין מאד מהאופנה שבאה מנסיכות אורמ'תריל, מקום שריתק אותו מאז ומעולם, והוא אימץ אל ליבו את התורות שנוגעות לקופי

אזרין, מצידה, מכחישה כל קשר לשמועות, ורק אומרת, במיטב הצניעות המתחננת שלה, כי אם תוצעה הצעה כזו 'דווקא לה, הקטנה עצמה מתוך העם וקשובה לכל', הרי תהיה זו כפיות טובה נוראה מצידה שלא לשקול אותה בכבוד ראש. מנגד, מספרים שגם 'העלם לורי' שמע את השמועות, והדבר תורם לכעסו ההולך וגובר, שיתכן ועומד לצאת בקרוב מכלל שליטה.

קלאן הגורג קריג ומזקקת דורזאד

האגם הבוצי ורחב הידיים שנובע ממעמקים ומציף חלק גדול ממבוא העמק התלול שמדרום לעיר, הוא משכנו של קלאן גורג גדול בשם קלאן קריג. הגורג, שנשלטים בידה התקיפה של אם הביצים הגדולה גרו-קריגריג, שוכנים בשלל בקתות, סככות וגם מערות לחות שמתפצלות משולי האגם, כאשר בין כמה מהמבנים הגדולים יותר מחברים גשרים עשויים מחבלים חזקים שנארגו מטבח ביצות.

להבדיל מהגורג ששוכנים במערב הבקעה, הרי קלאן קריג, שטוען לבכורה ולהיותו קלאן הגורג העתיק ביותר בכל האיזור, דומה ומתנהג באורח דומה בהרבה לסטריאוטיפ המקובל והמפוקפק שמייחסים בני-אדם רבים לגורג; ורבים מבני קריג אכן מסתובבים ברבעים העניים יותר של העיר ועוסקים בסחר זעיר וגם במשלחי יד מפוקפקים יותר, כולל חשד מבוסס כי כמה מהם שולחים ידיהם בגניבות והברחות, או לפחות בהצגה ערמומית של זבל שנשלה מהמדמנה בתור סחורה משובחת.

אם הביצים הגדולה גרו-קריגריג:

אם הביצים הגדולה של הקלאן היא יצור נפוח, צעקני וחמדן שרודה בגורג האחרים ביד ברזל, ומבלה את רוב היום כשהיא רובצת בבקתה הגדולה ביותר על מצעים רכים, זוללת ואוספת מסביבה שכיות חמדה נוצצות. כאשר אם הביצים הגדולה גרו-קריגריג שמה פעמיה אל העיר עצמה, היא מובלת באפיריון בידי לא פחות משמונה בני גורג צעירים; ומסופר שהיא דורשת מבני הקלאן שלה, באורח חריג לגורג של בקעת קיירן, להשתחוות עם הפנים לתוך העפר כאשר האפיריון שלה עובר.

מספרים על גרו-קריגריג כי מזה שנים רבות היא מאמינה אדוקה במעשיות על כך כי בני הגורג הם במקורם גזע נעלה ואלוהי למחצה, שנבראו בידי האל ויש'קאק, אדון אגם השמיים ואביהן-מולידן של שבע קרפדות שמיים. לכבוד ברואים שמימיים אלו, עוטר היכל האצות של אם הביצים הגדולה בשבעה פסלי מתכת צבועים בגווני צעקניים שנועדו לתאר את דמותן של שבע הקרפדות הנעלות, וכל אחד מהם עוטה מחרוזת אבנים טובות.

בני-בריתם של אזרין ובעלה נראים על-פניו ירודים יחסית לאצילים הצעירים וראשי הגילדות שמסבים על שולחנו של יריבם – אולם בפועל, הם מחזיקים בקשרים מועילים ומגלגלים לא מעט עסקים וכסף. בין היתר, אפשר למצוא ביניהם את האדון השנוי במחלוקת של מכרה דלת-האודם; אם הביצים הגדולה של קלאן הגורג קריג, כמה קצינים במשמר הירוק, אומנים מגילדת חרשי-המתכת, נכבדים מחלקים שונים בעיר התחתית וסביבות העיר, ועוד.

על פני השטח, נאלץ 'העלם לורי' למתן כלפי חוץ את המאבק כנגד שנאות-נפשו, ככל שהזוג ואר-אורסירל התעצם ויותר ויותר דלתות חשובות נפתחו בפניהם. אולם יש הלוחשים כי חמתו של 'העלם' הולכת ועולה, וכי הוא או לפחות כמה מחבריו הקרובים, החלו לדבר בינם לבינם באורח מסוכן – בעיקר לאחר שראש גילדת האורגים שבר חרם של שני עשורים ונפגש עם הזוג ואר-אורסירל, שיבח את מחקריו של סאר'דיריון והגיע להסכמות עם אזרין עצמה בעניין טויה ומכירה של אריגים זולים.

במצב דברים זה, יש הלוחשים כי עדיף לו לאדון המלומד ורב-המחקרים, להתחיל לנהוג משנה זהירות ברחבי העיר אנ'מירלור ומחוצה לה, ולהתחיל לפקוח עין על כל צל – עצה, שלעת-עתה הוא אינו מיישם באורח מלא.

"אחת משלנו!": קולות חדשים החלו להשמע לאחרונה במסגרת המהומה וחוסר השקט ששורר ממילא בעיר בעקבות השמועות כי עוצרת הורד האפור מתעתדת לבקר בבקעת קיירן ביחד עם בנה הצעיר של ורד אפור, ולדרוש מנכבדי הבקעה לכרוע ברך בפניו.

לקראת כינוסה הגורלי של מועצת נכבדי הבקעה שעתיד להתרחש בחודשים הקרובים, והעמדות המנוגדות בקרב הגילדות ואנשי מפתח אחרים בעיר, הולך ומתגברת דרישה בקרב חלק מההמון, שעל המועצה לשתף בהכרעה, או אפילו למנות 'אחד משלנו' – כלומר, מישהו מהעירוניים הנכבדים – שבוודאי ראוי לתפקיד 'לא פחות' מאשר ראש קהילת הרועים של הכפר הנידח טולו...

אלא, שגם אם יסכימו האצילים להטות אוזן לקריאות ההולכות וגוברות 'אחד משלנו! אחד משלנו!', הרי שמנהיגי הגילדות מסוכסכים זה עם זה, באורח שאינו מאפשר להם אפילו להתקרב להסכמה על ראש גילדה כלשהו שיקבל את המינוי; ומספרים שיש מי שיודע זאת, אם לא סייע לתכנן את הדברים מראש.

שמועות מספרות, כי הגבירה אזרין הכפילה בשבועות האחרונים את מאמציה ופגישותיה, ולפתע פתאום 'הופיעה' משום-מקום דעה, שאותו 'אחד משלנו' חייב להיות אדם, או ליתר דיוק אישה נכבדה, שאינה שייכת לגילדה, אינה קשורה במחנה פוליטי, אבל "רבים וחשובים מכבדים ואוהבים אותה" – ורצוי מאד שהאצילים והכוהנת לינטוראל יטו אוזן לדרישה.

נשיכה ידועה לשמצה – לצייתנות. ישנה שמועה כי הסוד קשור למזון העיסתי המיוחד שרק בני קריג יודעים לרקוח (לא ברור ממה ואיך בדיוק), בהם הם מאכילים את החזירים הגמדיים שלהם.

אלא לקלאן יש גם מקור פרנסה נוסף, ויש אומרים מרכזי: מזה כשני עשורים, אם הביצים הגדולה היא בעליה של מזקקה גדולה שניתן לראותה למרחוק – שורה של ארבעה גלילים שגלגלים גדולים מסתובבים לצידם, מוקפים במשטחי עץ עמוסי חביות, שסירות קטנות רבות עוגנות לצידן.

זאת, לאחר שהגורג השתלטו על המזקקה וגירשו ממנה את בעליה הקודמים – משפחת פשע גדולה של פליטים מעיר הנמל במערב בשם דורזאד (שמסופר עליהם, שהיו מנהלי בתי מרזח ובעלי עסקי פשע עוד לפני ההתנפצות הגדולה); השתלטות זו נעשתה – במקרה או שלא במקרה – במקביל לחשיפת כמה מעסקי המשפחה והוצאות צווי מעצר כנגד בניה על-ידי שלטונות העיר; רבים טוענים עד היום כי לאם הביצים הגדולה היו כבר באותה עת קשרי ידידות מעניינים למדי עם כמה מקציני המשמר הירוק.

לצד הויסקי הזול שיצרה המזקקה לפני ש'החליפה ידיים', הגורג החלו מייצרים בה משקה זול חדש וסמך. המשקה הזה מופק מתסיסה של קני-ביצה שמניבים פירות קטנים, מעוכים למראה ושחורים-חומים, שבימים כתיקונם שימשו לכל היותר כמזון בהמות, עם חלב צמיג וחמוץ שבני קריג מפיקים מחזירי הביצה הגמדיים שלהם.

המשקה החדש, הבהיר-עכור שמכונה בעיר 'זישו', הפך פופולרי מאד בקרב דלת העם, ורבים מוכנים להוציא את הפרוטות האחרונות שלהם כדי לרכוש ספל גדוש שלו.

לפי השמועה, הרבה ממה שידוע לאם הביצים הגדולה על אמונת אגם השמיים בא מגורג זר, חכם נודד בשם גירקריק ששהה באנ'מירלור לפני שנים, התחבב על אם הביצים הגדולה והפך למעין יועץ ומוציא ומביא בפניה ("הזב הדובשני שלי" כך מספרים שהיתה קוראת לו), וגם ניהל עסקים (כנראה עסקי אלכימיה) בעיר – עד שהואשם במעשה נוכחות גדול ונאלץ להמלט על נפשו מהעיר.

אם הביצים הגדולה, שעקב קשריה עם לידי אזורין ואר-אורסיל ובעלה (ע"ע), נחשפה לאחרונה לכמה וכמה הרצאות על קופי הגאבוטו השטניים ודמם המקולל שזיהם את עורקי בני-האדם. הופכת כיום עמוקות בדעתה, האם ישנו סיפור מקביל הקשור לעוגים ולזיהום הדם הקדום שמי אגם השמיים זרמו בהם, אשר אמור להוכיח את עליונות הקלאן שלה על כל הגורג האחרים.

"ביצי אבא" סוררות: ידה הקשה והחמדנית של גרו-קריגריג הביאה לכך, כי ישנם לפחות כמה עשרות של גורג שמאסו בשלטונה הרודני, ועברו לחיות בלא קלאן, בחלקים אחרים של העיר – וכמה מהם לא מסתירים את התיעוב שהם רוחשים לה. גרו קריגריג, כך מסופר, לקחה באורח אישי מאד את חוצפתם של אותם 'ביצי אבא', ולפחות בכמה מקרים הואשמה שניסתה להתנכל להם בדרכים מדרכים שונות – משילוח אנשי אגרוף מהקלאן שלה לחבל בעסקים שלהם, ועד ניצול קשריה עם כמה מקציני משמר העיר.

מזקקת דורזאד: למרות המוניטין הרע של קלאן קריג בתור גנבים ועושי-צרות, הרי שלקלאן כמה וכמה מקורות פרנסה אחרים וחוקיים יותר, כולל ליקוט פטריות וטחב ביצה אכיל; רעיית חזירי-ביצה גמדיים

רק הגורג מקלאן קריג יודעים כיצד להפיק צלילים שהופכים חזירים ננסיים – אותן חיות רעות מזג ובעלות

פרק שישי

תיאולוגיה ואלים במלסטרה

כוהנת היהלום הכחול ניצבה לבדה. המטה הארוך שבידה נגה בבוהק קלוש, בעודה משקיפה על ההמון שהלך ונאסף על הגדה הנגדית, ועל המטיף בכובע הקרניים שעמד במרכזה של ההתקהלות.

"אינך רצוי במקום הזה, דרואיד. לא אתה, ולא דת הכזבים של בעלי הקרניים, ומעשיותיה הנתעבות על אינוס ובעילה בידי חיות!"
הגברים עוטי הפרווה לחשו וגידפו; כמה מהידיים כבר נשלחו אל ניצבי החרבות. אלא שהמטיף אך חייך.

"בעילה בידי חיות?!" השיב "האם בוהק תעתועים של אבני חן-קרות מילא את נשמתך ברהב שכזה, ואטם את ליבך כליל בפני חוכמת אבינו הדגול?"

המטיף הניף את ידיו, וקולו נישא בעוצמה באוויר המאפיל והולך שמעל גדת הנהר.

"עצמו את עיניכם, אחים וידידים, ברואי אבינו הדגול פאר-אגול! פתחו את אוזניכם לרוח, לאדמה ולמים! האם אינכם שומעים את קולו של אבא, קורא לבניו האבודים לשוב אל חיקו? הרגישו אותו, כן, כן, בדבקות, באהבה, באמונה, חושו את הקריאה, והשיבו לה! השיבו לה, אני אומר!"
"אבא!" זעקו כל מלוויי של הכוהן, הגדילים והשקיקים בחגורות-הפרווה השעירות שעטו הטלטלו בפראות, בעודים מתנודדים קדימה ואחורה בעיניים עצומות למחצה, אגרופיהם קפוצים "אבא, אבא, אבא!!!"

הכהונה האנ'מירית

בעוד שגם גברים וגם נשים יכולים להידרדר באותה מידה ולהפוך את עצמם ל"בהמות עינוג" שנשמתם התמוססה לבוץ מתועב וחסר ערך, הרי האמונה האנ'מירית גורסת שרק הנשמה הנשית (או ליתר דיוק, של אישה אנ'מירית) היא בעלת הרמוניה מתאימה לקלוט את האור של האנ'מיירי בצורתו המלאה ולשקף אותו הלאה. מכאן, שגברים יכולים בהחלט להיות חברים תורמים וחשובים בחברה, בין אם כלוחמים או רבי-אומנים שצבועים בגוון משובח שהאנ'מירי בחסדם העניקו להם דרך ההשתקפויות והמראות, אולם הם אינם יכולים לשאת בכוחות כהונה; ומאחר בחברה האנ'מירית, הכהונה שימשה גם כהנהגת האימפריה, הרי שזו וגם זו מסורה בידי הנשמות הנשיות שהתעלו וזוקקו למראה טהורה וחזקה שיכולה לשקף את האור הנשגב בלא להיסדק או להישרף.

האמונה האנ'מירית בצורתה המקורית, הקפידה להבדיל בין האנ'מיירי עצמם – נשגבים, נצחיים ורחוקים מלהיות אנושיים, לבין ההשתקפויות, שהן בנות-אנוש במקורן שהתעלו לעמדה שנמצאת בתווך בין הנשגב באמת לבין הארצי.

כלומר: ארבע ההשתקפויות אינן אלות, אלא כלי בידי הנצח האמיתי לשקף את אורו אל תוך העולם העכור, הפגום והנחות של בני התמותה. באורח תיאורטי, הרי השתקפות – ובוודאי כוהנת זוטרה ("מראה"), יכולה להעכיר עם הזמן, עד שתאבד את היכולת והזכות לשמש בתפקידה הרם. כלומר: הפגע-רע הנצחי של העכירה, הצטברות של זוהמה מסוגים שונים על המשטח הבוהק של הנשמה, קיים ומסוכן עבור רמות-המעלה הנשגבות, לא פחות ואולי הרבה יותר מאשר עבור אחרון החיילים או האיכרים.

מסיבה זו, האנ'מירים ובעיקר הכהונה, יחסו חשיבות עצומה לאבני חן מכושפות בגוונים מתאימים, שכוהנות היו עוטות עליהן (בדרך-כלל על המצח) כמעט בכל עת. נשמתה של כוהנת אמיתית משולבת תמיד באבן החן המקודשת שהותאמה לה, והיא לא סתם תכשיט או אפילו קבל שמעצים כוח קסם, אלא משהו חי למחצה, שרק כלפי חוץ היא חלק מתכשיט סתם, ובפועל היא חלק מהכהונת עצמה, חיה עמה, ולעיתים עלולה גם למות ולכבות ביחד עמה.

מכאן גם, שאחד הסימנים הבדוקים להיחלשות ולהסתאבות בסוף ימי האימפריה, היה התרבות של 'מראות' (כוהנות זוטרות ובינוניות דרג) שעטו עליהן תכשיט עם אבן חן 'כבויה' שירשו מבנות משפחה מדורות קודמים, כאשר חלקן היו מסוות זאת בקסם פשוט שגרם לאבן לנצוץ כאילו היא עודה חיה; אם כי, עד מהרה הופיעו הסברים תיאולוגיים מפותלים להצדיק גם את התופעה הזו – כאשר בצידם כמובן איום בעונש קשה

הגזעים והציביליזציות השונות במלסטר, מאמינים במגוון גדול של אלים ודתות, שלעיתים התקיימו בשלום יחסי, ולעיתים לחמו זו בזו במלחמות עקובות מדם – כאשר היריבות המרה והידועה ביותר הייתה ועודנה בין הדת האנ'מירית של כוהנות היהלומים הנשגבים, לבין 'הדת העתיקה' של הפאר'ליל, הסוגדת לאבא הגדול, בעל-הקרניים פאר-אגול, ומבוססת על שלטון ועליונות של נכבדים ואבות משפחה.

פרק זה יסקור כמה מהדתות המרכזיות של עולם המערכה: מדתה הבלתי מתפשרת של האימפריה האנ'מירית, המשיך בדתות של הפאר'ליל ואורגי הערפל, וכלה במה שידוע על אלי הכישוף המסתוריים של העוגים. בסופו של הפרק, יתואר גם המעט הידוע על מאמיניו של אל העונג המרושע באבוס.

הדת האנ'מירית

אלים: ארבעת היהלומים הנשגבים (אנ'מיירי)

תיאור כללי: הדת והאמונה האנ'מירית התפתחו במידה רבה כאנטי-תזה ותיעוב לאל העונג באבוס ולאמונה הכאוטית וההדוניסטית של מאמיני האחרון. לפי האמונה האנ'מירית, בני-אדם (כולל האנ'מירים עצמם) לא רק שאינם 'נזר הבריאה' או יצורים עליונים, אלא להיפך; בלא הארה מבחור, בני-האדם אינם יותר מאספסוף פראי ונחות, טובים אך במעט מחיות. אמנם, יש בנשמה שלהם רסיסים דהויים של אור, אלא שהם שבירים, חמקמקים, ויכולים להתנפץ או להתמוסס בקלות ובאורח בלתי הפיך ל'בוץ נשמות' חסר ערך.

האור הנאצל של האנ'מיירי – אותם ארבעה יהלומים תבוניים מסתורים ממימד קיום אחר, מימד שהוא נעלה מכל בחינה על העולם בו חיים בני-האנוש ודמויי האנוש המוכרים לנו, הוא הדבר היחיד שיכול להושיע את בני-האדם מבהמיות והתמוססות שרידי הנשמה שלהם לבוץ מצחין.

האור, שמקורן דרך ארבע ההשתקפויות (שהן במקור 'מעמד ביניים' בין האמת וההתעלות הנצחית שהן מקרינות לבין בני התמותה שמתחת להן), הוא הסיכוי היחיד להתעלות ולזיקוק הנשמה, ואי אפשר לקבל אותו אלא דרך ההשתקפויות, שמעבירות את האור על גווניו השונים אל "המראות" (הכוהנות שמתחת להן), כדי שיקרינו אותו אל האנ'מירים וקומץ האחרים שמסוגלים להתעלות מעל הסחי שבו נתונות כל הבריות האחרות.

ממש כפי שהאור נשבר לגווניים רבים ושונים, שלכל אחד תכונות ויעודים משל עצמו, כך גם בחברה המוארת, שהיא נעלה מספיק כדי להבין את המשמעות של איפוק, תבונה והתעלות, לכל אחד יש את ה'גווניים' שלו, כלומר – את מקומו ומעמדו בחברה; חריגה לא מורשית מן המעמד, משמעה יצירה של ערבוּב שמכתיים את האור הנשגב, והיא חטא חמור ביותר.

רוחנית יותר, ולמלא אותם ביראה, הערצה ורצון להתעלות.

באומנות ובעיקר ביופי (קל וחומר שילוב ביניהם) יש תמיד משהו נשגב ומרומם (אחרת לא היה יכול להתעלות מעל לכיעור); גם אם הוא מרושע בפועל (למשל, קוסמת יפיפייה ומרושעת, או נזר יהלומים מלאכת מחשבת שהוא חפץ מקולל ומרושע), הרי שבמקביל ועל אף הרושע והסכנה, יש בו בהכרח גרעין נשגב, גם אם כוח מרושע רב-עוצמה עיוות אותו לצרכיו.

אבני-חן, ובעיקר סוגים שלהם שנוצצים בצבעים של ההשתקפויות, הן מקודשות, ואינן מתאימות לכל יד; את היפות והקסומות שבהן, מותר להניח רק בידי רבי-אומנים מורשים של הגילדות העתיקות ורבות העוצמה, שיש בהם מידת הארה מספקת שהתגלגלה לכשרון אומנותי שאין שני לו. רק הם רשאים לטפל באותם חלקים ארציים של קדושה נשגבת ולהשתמש בהן כחומרי גלם עבור העצמת האור, להבדיל מבזבזו שלו או השמתו ללעג.

חיים לאחר המוות

רוב המאמינים האנ'מירים ולא מעט מהכוהנות הזוטרות מאמינים בכל ליבם, כי גמול שמימי מצפה למאמינים שיקפידו על מירוק נשמתם מ'בוץ' והתעלות, בין השאר על-ידי פיתוח יכולת לפתוח עצמם לאור בגוון שהנשגב ציווה עליהם לעשות, והקפדה על מילוי התפקיד שהועיד להם האור האנ'מירי וציות לכוהנות.

לפי אמונה זו, מי שיצליח בכך, יזכה לאחר מותו במסע אל האור הנשגב ובחיי-נצח בעולם אחר ומואר; ולעומת זאת, נשמות החוטאים יתמוססו לבוץ חסר צורה, חומר גלם לצללים, מהסוג אותו לשים אלים מרושעים בכדי להקים מתוכם צורות קיום נתעבות, חסרות נשמה וחסרות צבע (כלומר, גישה רוחנית כלשהי אל היהלומים הנשגבים ועמה סיכוי להגאל).

התאולוגיה האנ'מירית הגבוהה, לעומת זאת, נוקטת גישה אמביוולנטית בהרבה, ולפחות בשלב המוקדם, ניטשו בה מחלוקות בין מספר זרמים ודעות:

זרם אחד גרס כי במות המאמין, האור שנשמתו חוזר אל המימד הנשגב, והיתרה מתמוססת והופכת לבוץ או עיסה שלכל היותר יש בה הדים נקלשים מהנשמה שהיתה ואיננה עוד; ומנגד, האנ'מירי עצמם מתחזקים ואורם גובר.

זרם אחר לעומת זאת טען כי במותו של מאמין שזיקק את נשמתו די הצורך, רק האלמנט הארצי והנחות שלו מתמוסס, ואילו בכבואה מוארת שמשקפת את הנשגב, עוברת כנשמה שלמה למשפטם ולשירותם של היהלומים הנשגבים עצמם; ולעיתים נשמות כאלו גם נותרות לזמן-מה כדי להנחות כוהנות חדשות או להגן על מקומות קדושים.

על 'כופרים' ומי שיעלו פקפוקים בנשגב מהם. זאת, תוך עשיית שימוש נדיב בכלל לפיו מי שיכול להצביע על טעות, העכרות או דעיכה הם רק אלו שנמצאים מעל הכוהנת, ובוודאי לא אלו שמתחתיה.

התאולוגיה האנ'מירית המאוחרת והשנויה יותר במחלוקת טענה כי גם אם החשש מהיעכרות המראות החיות (ובוודאי ההשתקפויות הנעלות עצמן) נכון, הרי שרק האנ'מירי הנשגבים עצמם זכאים לשפוט את העניין; ובוודאי שפשוטי עם, או אפילו מראות זוטרות, קטנו מלהעזיז לנסות ולשפוט – אפילו בליבם – את ההשתקפויות, להטיל בהן ספק, אולתהות אם אחת מהן החלה להעכיר.

בעניין זה, קיימת שאלה נכבדה – שתיאולוגיות אנ'מיריות מוקדמות עסקו בה, עד שהדבר נאסר והכתובים בעניין נגנזו – מה יקרה, אם אחת ההשתקפויות תעכיר; והאם העולם יחשיך לנצח או לפחות לעידנים שלמים, או שמא קיים מנגנון להעביר את האור הנשגב לנשמה נשית מוארת צעירה וחדשה, שתהפוך להשתקפות חדשה.

כפירת הורד האפור – האמנם?

ההנחה התיאולוגית שעליה בוסס מרד הורד האפור, היה טענתה של המצביאה מינ'לוריאלי שההשתקפויות או לפחות חלקן העכירו, וכי היא עברה התגלות שהפכה אותה להשתקפות האפורה החדשה; באורח צפוי מאד, הטענה הזו הוכרזה ככפירה בידי מועצת ההשתקפויות – אולם בפועל, היא אינה חסרה לגמרי תקדים או בסיס בתיאולוגיה אנ'מירית מוקדמת; בעיקר כאשר היא לוותה ב'הוכחות' שהיו נעוצות באי-הנחת ובתחושה שהאימפריה כבר אינה מתפקדת כראוי – ואם כך, יתכן מאד ששורש הבעיה הוא שהאור הנשגב אשר הוטבע ביסודותיה, רומם אותה והפך את האימפריה האנ'מירית לנעלה ובלתי מנוצחת, כבר החל להעכיר ולאפשר לצללים חשוכים להתגנב אל תוך העולם.

לעומת זאת, הטענה המאוחרת של העוצרת א-רילאריון ושאר שרידי התומכות בורד אפור, שהאור של גבירתם ומעמדה כהשתקפות התגלגל אל תוך צאצא טבעי כלשהו, ועל אחת כמה וכמה בן זכר שצופן בתוכו כוחות של יהלום נשגב, הינה אכן טענה חסרת תקדים וקשה שלא להגדירה ככפירה לפי כל קנה מידה תיאולוגי-אנ'מירי.

הדת האנ'מירית והאומנויות היפות

הדת האנ'מירית קשורה מאד ורואה בחיוב, אם לא בהערצה, אומנויות יפות ועדינות – בעיקר אך לא רק צורפות ויצירת שכיות חמדה נוצצות מאבנים טובות; האומנות נתפשת ככלי לשקף ולהעצים את האור הנשגב, להפיץ אותו גם לאלו שאינם יכולים לקלוט אותו בדרך

"הדת הישנה": אמונתם של בני הפאר'ליל

אל ראשי: פאר-אגול "האבא בעל הקרניים"

האבא הגדול וסיפור הבריאה

בראשית, בטרם לבש העולם את צורתו הסופית ובטרם כל יציר נברא על ממלכת האדמה, היה האבא הגדול, פאר-אגול בעל הקרניים; והוא גידל בגנו את הגפן הקדמונית, אשר הפכה לאם כל חי – באמצעות דם ענביה האדומים כאור הזריחה.

כאשר מסך פאר אגול את גפנו, לגם עד רוויה מהיין, והנוזל האדום והעשיר זלג על זקנו הארוך ואל האדמה שתחת רגליו - נולדו האיילים הגדולים; ובפרסותיהם סייעו לאבא להגדיל ולהרחיב את הגן, ולדחוק לאחר את המדבר המצמית שכיסה את האדמה, ואת היצורים המרושעים חסרי השם ששרצו בו; ולאחר מכן, ברך האבא בחסדו את האדמה ואת השמיים, והחל בורא מיני יצורים ומטיל על כל אחד את חלקו ותפקידו בעולם.

החיות ורוב יצירי הבריאה, רחשו כבוד לאביהם הגדול, ומילאו בשמחה את מצוותיו – רק הנימפות המצחקות וקלות הדעת הקשו את עורפן; ומרצונן להמשיך ולשחק משחקים בטלים בין הפרחים שעל שפת המים, סירבו לדבר פאר-אגול, אשר ציווה אותן להיות רעיות לבניו ולברכם בפרי בטן; ויחר אפו של האב הגדול, ויטה את זרועו להכניע בחוזקה את הנימפות, לעשות את המוטל עליהן ולהיות רעיות לבניו ולבני-בניו – ולא שעה לבכיין ולתחנוניהן.

מסיפור בריאה זה, על גרסאותיו הרבות שהשתנו ממקום למקום, נוצרו בסופו של דבר ראשוני האדם. אבותיהם של ראשוני האדם הם ילדיו הקדושים של פאר-אגול, שגופם התחתון גוף אייל, אולם אמותיהם הינן אותן נימפות קלות דעת שאולצו לשמש להן כרעיות. הניגוד בין חרון-אפו וקללתו של פאר-אגול שהוטלה על הנימפות, לעומת ברכתו שניתנה לבניו בעלי הפרסות והקרניים, מוסיפה לעבור כצל ולהתגלם בבני-האנוש; היא אשר הולידה את ההבדל הנצחי בין הגבר לאשה, בירכה את הראשון בהדרת כבוד, כובד-ראש וסמכות שהינם הד לאלו של האב, וגזרה על האחרונה – שירשה לא מעט ממידותיה הרעות של אמה הקדומה, להשלט בידי אב-המשפחה, שסמכותו באה לו בחסדו ובשמו של פאר-אגול, האבא הגדול, בכבודו ובעצמו.

מעגל החיים – בורא, אדם וטבע

הפאר'ליל מאמינים כי בני-האדם, כמו גם יצורים אחרים שאינם יצורי זדון גמורים, נולדים, חיים ומתים כחלק מהטבע, שנוצר ממזיגת כוחו של פאר-אגול בדם ענבי הגפן הראשונה. עליהם לחיות בתוכו, וגם אם הם מושלים בו, וצדים את החיות (מלבד האיילים הגדולים, שהם אסורים בהריגה איסור חמור) או משתמשים בהן, חייבים לזכור שהצייד והניצוד גם יחד הם חלק מאותו

יחס לאמונות אחרות

האנ'מירים, שדתם התגבשה לאחר המאבק באל העונג ובחסידים שלו, מעולם לא הצטיינו בסובלנות דתית. עקרון יסוד באמונה האנ'מירית, הוא כי יש אמת אחת, והיא טמונה ביהלומים הנשגבים. דתות אחרות - בעיקר כאלו המבוססות על הנחות שונות מאד מאלו של האנ'מירים, או מעודדות רגש פראי וחוסר סדר, אינן יותר מאשר אוסף הבלים פרימיטיביים השייכים ל"בוץ" – המצב הטבעי העגום שהאנושות ודמויי-האדם האחרים נמצאים בו כאשר הם אינם חשופים לאור הנשגב של היהלומים השמימיים.

בוץ רעיל, מטיבם של דברים, חובה לטהר ולנקות – גם בעזרת הלגיונות האנ'מירים אם יש צורך, לפני שיהפוך למדמנה רעילה שתהיה חזקה מספיק להעכיר את האור הנשגב ולחתור תחת האימפריה המקודשת שנוצקה בחסדו.

מכאן, נטייתה של האימפריה האנ'מירית לרדוף ביד ברזל כוהנים יריבים, בעיקר את אלו של הפאר'ליל, לשרוף את המקדשים שלהם, ולהוציא את הדתות שלהן אל מחוץ לחוק בכל מחזו שנכבש; אם כי בפועל, לא תמיד הקפידו על החוקים האלו בכל מקום. נציבים רבים של האימפריה העדיפו להעלים עין מכך כי אוכלוסיות שקיבלו לכאורה את האמונה האנ'מירית וכרעו ברך בפני ההשתקפויות, ממשיכים להחזיק בסתר ולעיתים כמעט בגלוי באמונות משל עצמם – בין אם הם משלבים אותם בדת האימפריה שנאלצו לאמץ, ובין אם לאו; גישות כאלו אמרו, כי ממילא ה'בוץ' הוא המצב הטבעי של רוב בני-האנוש, והתעלות אמיתית כלפי האור הנשגב יכולה ממילא לבוא רק מהכרה פנימית אמיתית, ולא מפחד. לעיתים, האימפריה וההשתקפויות העדיפו לאמץ גישה פרקטית יותר – באורח רשמי ולא רק בהשלמה שקטה, ואפשרו לעמים וגזעים מסוימים, בעיקר כאלו שנכנעו מרצון והפכו ל'יואסאלים' מועדפים של האימפריה, להמשיך ולהחזיק באמונה שלהם בלא הפרעה, כל עוד יעניקו כבוד והכרה סמלית לדת האימפריה.

כך למשל, נהגה האימפריה באורגי הערפל, שהמשיכו להתקיים כממלכה אוטונומית, והורשו להמשיך ולסגוד לאלת האור שלהם; ובאורח רשמי פחות, זכו לכבוד דומה גם הימאים וסוחרי העבדים הראמג'ירים בים הדרומי, שהמשיכו לסגוד לאל הקיץ שלהם, המתגלם בדמותו של הקוף הגדול (אמונה שלפי כל קנה מידה תאולוגי אנ'מירי, היא נתעבת לגמרי).

לגישה הזו הופיע עד מהרה גם הסבר תיאולוגי, לפיו באמונות זרות מסוימות קיימים 'רסיסי אור', גם אם מוחשכים וחלושים. לכן יש להניח להם, כדי שברבות הימים ישתקף לתוכם האור הנשגב ויאיר אותם עוד יותר – ובוודאי לא למחוך אותם, מה שעשוי לנפץ ולהחשיך את אותם רסיסים, עניין שהוא לכשעצמו עשוי להוות חטא כלפי היהלומים הנשגבים עצמם.

של כוהנים כאלו ואחרים וגודל עדת החסידים שקיבצו אחריהם.

הדרגה המקודשת והמוערכת ביותר בקרב אנשי הדת של הפאר'ליל הוא הנביא; תופעה נדירה, שמתרחשת במקום בו האבא הגדול בכבודו ובעצמו מקדש כוהן או מאמין מסור, ומדבר מגורנו – אות, שהדבקות ועוצמת הרגש ואהבת הבורא של אותו אדם, התעלתה מעל כל האחרים. הנביא נודד ממקום למקום, כשלא פעם הוא אוסף אחריו חבורה גדולה של חסידים שנוודים אחריו, מטיף ומבצע ניסים גדולים, שנועדו להחזיר את הברואים בתשובה שלמה, ולחדש את הקשר בינם לבין הטבע והבורא הדגול, בעל הקרניים.

כתבי קודש

למרות העובדה שסיפורי הפאר'ליל הועברו לעיתים קרובות בעל-פה, לדת הפאר'ליל יש גם יש כתבי קודש, שבעבר היו להם גרסאות רבות ושונות בארצות שונות ובזמנים שונים.

לאחרונה, במקדשו החדש שבצפון, מנסה הנביא החדש, גאלארד פרון, לייצר ולהפיץ גרסה אחידה שתהפוך ליסוד פולחן אחיד של כל הפאר'ליל בכל רחבי מלסטר – רעיון שהוא כמעט חסר תקדים במונחים של הפאר'ליל.

כתבי הקודש מכילים מספר מיתוסים בסיסיים, ובראשם סיפור הבריאה והכנעת הנימפות; ואוסף דרשות של נביאים ודרואידים שונים, שהועברו לא פעם מפה לאוזן לפני שהועלו אל הכתב. אלו מן המאמינים שיודעים לקרוא, נדרשים להתעמק ולשרות עם הכתוב, ואילו שאינם יודעים לקרוא, נדרשים להטות אוזן ולפתוח את ליבם למטיפים הדורשים את המילים הקדושות.

טקסים ולימוד

טקסי הפאר'ליל, וגם לימוד, מתקיימים תמיד בחברותא – בין אם יש איש קדוש שדורש ומטיף, ובין אם אין; המאמינים, שיוצרים 'מעגל לומדים' או 'מעגל אדוקים', הופכים את עצמם לעופריו של האל בעל הקרניים, ומכאן הכינוי הנפוץ של מעגלי הלומדים כ'מעגלי עופרים אדוקים'.

מאחר ורוב הלומדים והאדוקים, בהתאם למסורת, אמורים להיות אנשים פשוטים, אין חובת לבוש טקסי; עם זאת, רצוי לעשות את הלימוד בטבע, ולהסיר את הנעליים כדי להטיב את הקשר עם האדמה עליה נשפך דם הענבים המבורך.

האדוקים ביותר, או מי שידו משגת, עוטים בכל עת – ובמיוחד בעת הלימוד והתפילה – חגורה שיש עליה לפחות רצועת פרווה, ולעיתים מחוברים אליה שקיקים עם עשבים כתושים ולעיתים אפילו אפר שבורך בידי אב המשפחה או הכוהן.

הכוהנים עצמם, ולעיתים כמה מהאדוקים שבאדוקים, עוטים בעת הפולחן כובע טקסי עגול ורקום שמכסה את חלקו העליון של הראש, עם חגורה נוקשה יותר בחלקו

מעגל גדול, שבא מאדמתו המופרית של פאר-אגול, ואליה גם ישוב בסופו של דבר.

לאדם, כמו לבעלי החיים, אין קיום אמיתי, ובוודאי שלא מבורך, אלא כחלק מהעדר או הלהקה שלו; וכמו כל החיות המבורכות האחרות, ולהבדיל מהיצורים הבודדים והמקוללים, על כל חבר בלהקה לציית לראש הלהקה, שבסמכותו מקרין את הד סמכותו המקודשת של 'האבא' עצמו.

גורלן של נשמות המתים

גרסאות שונות של האמונה הישנה נחלקו בדבר גורל נשמות המתים; לפי חלקן, הנשמה חוזרת אל אדמת האב הגדול, מפרה אותה ומסייעת לה להוליד חיים חדשים; לפי גרסאות אחרות, היא מתגלגלת לעיתים לתוך עצים או בעלי חיים.

לעומת זאת ישנן גם גרסאות (כולל זו בה דוגל הנביא גאלארד פרון) לפיהן פאר אגול יושב ושופט את נשמות המתים, וקובע מי מהן תתמוסס בחזרה אל האדמה (נשמות החוטאים, ולפי גרסאות מסוימות – של רוב הנשים), ומי מהן תיוולד מחדש אל תוך העולם ובאיזו צורה, או תשמש אותו בדרך אחרת.

פולחן ומבנה דתי

הקשר בין המאמין לבוראו, שמוקרן באורך שלם דרך הטבע ובקרבה לו, אינו זקוק לטקסים מסובכים, שכיות חמדה נוצצות או מבנה הירארכי מורכב של כלי קודש. על המאמין עליו להיות חזק וכנה, כזה שאמונתו באה מתוך הלב, לבטא את הרגשות הראשוניים והעזים של שמחה ודבקות, שאינם דורשים מזמורים מאופקים בשפה עתיקה, אלא להיפך – צורתם הנכונה היא כשהם פורצים בעוז בלתי מבוקר, בשירה אדירה או בצעקה של מסירות ואהבה בלא תנאי בין הברוא לבורא.

מסיבה זו, דת הפאר'ליל אינה מחבבת ערים ענקיות ובעיקר לא מקדשים מסובכים ומפוארים, וסבורה שהם אינם אלא רהב יהיר מעשה ידי בני-תמותה; וכי למעשה הם מנתקים בין האדם לבין הבורא, שהקשר ביניהם חזק ובריא רק כאשר הוא עובר דרך האדמה והטבע.

כהונה

כוהני הפאר'ליל מחשיבים את עצמם לאנשים פשוטים; אפילו ברמות הצפוניות טרם כיבושן בידי האנ'מירים, במחוזות שלמים בהם משלמה דת 'האבא הגדול' בלא מיצרים, לא היתה מעולם היררכיה מורכבת בין הכוהנים, אלא בעיקר אסופה חסרת היררכיה מוגדרת של כוהני קהילות קטנים וגדולים (שלכל היותר אספו מתחת להם מספר מוגבל של תלמידים ועוזרים), שלצידם כוהנים מתבודדים בטבע שנחשבו למעין דרואידים; מטיפים נודדים, ועוד. ההיררכיה בין הכוהנים לסוגיהם מעולם לא היתה ברורה, ולא פעם הוכרעה והשתנתה לפי הכריזמה

לאחת הדתות העתיקות בעולם - לצד האמונה ב'אלי הכישוף הגדולים' של העוגים. הגם שאורגי הערפל טוענים, כי דתם נותרה בלא שינוי ממשי (כיאה לאמת מוחלטת שמקורה באור) במשך כמעט עשרת אלפים שנה, קיימים רמזים, חלקם גם בשולי כתבי הקודש ושלל הטקסים והשירים של אורגי הערפל, כי בעבר הרחוק תרבות אורגי הערפל היתה שונה מאד, והיתה נתונה במאבק - אולי עקוב מדם - בין כמה זרמים, שאחד מהם היה אפל בהרבה. רק לאחר הכרעת אותן מלחמות שכוחות, התייצבה האמונה המוכרת היום, על שלל כלליה, טקסיה על מאות ואלפי פרטיות הקטנטנים, והזיהוי שלה עם 'ממלכת הנצח של האור הנשגב' - עד לחורבנה האכזרי של הממלכה לפני שנות דור.

תפארתם האבודה של ימי-קדם - אימפריית הקאהר'ריל

עקרון היסוד בתאולוגיה של אורגי הערפל, הוא שהעולם שקיים כיום אינו אלא צל עלוב של אימפריה נשגבת ואדירה מן העבר הרחוק, שאנשיה היו בני גזע עליון על הכל ונשגב בשם קאהר'ריל.

האימפריה של הקאהר'ריל חלשה על כל היבשת המערבית (נארלירדרי). כל דבר ודבר באימפריה ההיא - מכוחות הקסם, העושר והיופי, ועוד, היה נשגב במידה כזו שהוא מעל ומעבר ליכולת ההבנה של רוב הגזעים שהשתירו בעולם. אלא, שלפני כ-12,000 שנים פרצה מלחמה בין הקאהר'ריל לבין קואליציה של גזעים מעוותים רבי-עוצמה, שהובלו בידי סוג של ננסים חשוכים בעלי כוחות קסם אדירים שפלטו מעולם אחר, עתיק ואפל.

המלחמה הייתה ארוכה ואפלה, ורבים מהגזעים המרושעים שקיימים כיום (למשל: העוגים), הם במקורם מעשי ידיהם או עיוותים שיצרו הפולשים. גם רוב הגזעים המקוריים והפרימיטיביים שישבו במלסטר באותו עידן, השתעבדו לננסים המקוללים ולחזמו לצידם - מלבד (לפי כמה מהגרסאות) שבטים בודדים של בני-אנוש. אותם בני-אנוש מזוהים בידי דת אורגי הערפל כאבות-אבותיהם של האנ'מירים, שצידדו בקאהר'ריל וספגו הדים חלושים מגדולתם. מנגד, יש הטוענים שזו תוספת מאוחרת שהופיעה בעת שאורגי הערפל נכנעו לאנ'מירים והפכו לממלכה ואסאלית של האימפריה שלהם.

בסופו של דבר, הקאהר'ריל הצליחו להדוף את הפולשים המרושעים דרך השער האפל ממנו באו, ולהרוס את השער. אלא, שהרעל של הפולשים נותר בעולם, השחית ועיוות אותו, ובהדרגה פעל גם על הקאהר'ריל עצמם, עד שהביא בסופו של דבר לקץ האימפריה שלהם ולמעשה להיכחדותם מפני העולם הגשמי.

לא ברור לגמרי איך קרה האסון, ולאורגי הערפל יש לפחות תריסר ספרי אגדה ופיוט (שבהגדרתם נחותים מספרי הקדוש האמיתיים, ולא בהכרח משקפים אמת

התחתון. אל שני צידי כובע התפילה מחורבות קרניים או דבר-מה שמייצג קרניים; וככל שהן גדולות ומפוארות, כך זה משוכח - אם כי חל איסור חמור להרוג חיה עבור קרניה; ומותר להשתמש רק בקרניה של חיה שמתה או הומתה מסיבה אחרת, או בקרניים שנשרו. במקומות רבים מקובל, כי רק כוהנים ותיקים וידועי-שם מורשים לעטות כובע תפילה עם קרני המסועפות של אייל זכר. מאחר והדת של הפארליל מעריצה את 'מעין הרגש המתפרץ', לימוד של פארליל או הקשבה להטפה, מתפתח בהדרגה לעיתים קרובות לרוב-מהומה, כאשר המאמינים שורים עם האל ברוח, ומתחילים בהדרגה לצעוק במסירות קריאות כמו "אבא! אבא! אבא!" עד לסערות רגשות ולעיתים בכי רם, או לחלופין מתחילים לרקוד, כאשר צורת הריקוד הנפוצה ביותר היא במעגל בו הגברים הרוקדים מחבקים את גבם של שכניהם למעגל, כאשר הריקוד הולך וגובר, מסתחרר מהר יותר ויותר, אגב שכל המשתתפים שרים וצועקים עד שגרונם ניחר.

נשים, ברוב-רובן של קהילות הפארליל, אינן יכולות להשתתף במעגלי הלימוד ובוודאי שלא בריקוד שמתפתח מהן; אף שלעיתים קרובות הן מורשות או אף נדרשות להקשיב להטפות ולדרשות כשהן עומדות בנפרד מהגברים.

יחס לדתות אחרות

באורח מסורתי, הפאר'ליל היו אדישים כלפי דתות אחרות, ודגלו בכך כי כל עוד הקהילות שלהם עצמן יכולות לחיות בשלווה על אדמתו של פאר-אגול ולסגוד לו דרך הטבע - יעשו עמים וגזעים אחרים כרצונם, כל עוד הם מקפידים לנהוג כבוד בבואם אל קהילות המאמינים. האבא הדגול, אם ירצה, הוא שיעניק לזרים הארה ויושיע את נשמותיהם מהכזב, ואם איין, יותיר אותם בבערותם.

עמדה זו השתנתה, לאחר מאות שנים בהם סבלו רבים מהפאר'ליל תחת האימפריה האנ'מירית, שהכהונות הנוצצות והשנואות שלה רדפו את הדת העתיקה, ובמקומות רבים שרפו את מקדשי הטבע שלה והרגו את כוהניה.

לאחר דורות בהן במקומות רבים הדרדר הפולחן של הפאר'ליל למנהגים ומסורות שהועברו בסתר מאב לבן, הרי שכיום רבים מהם, בעיקר אלו ששמים את יהבם בנביא פרון, מאמינים במלחמת חורמה בין חסידי האבא הדגול לשרידי כוהנות הכזב של 'אבני הרשעה' השנואות, שתטהר את האחרונות מהעולם.

דתם של אורגי הערפל

אלה מרכזית: קאהר'לירי, מלכת האור.

דת המדינה של "ממלכת האור הנצחי" קיימת ככל הנראה כבר אלפי שנים, מה שהופך אותה לעתיקה בהרבה מהתאולוגיה האנ'מירית (עמה היא חולקת כמה נקודות משותפות, אולם גם מספר מחלוקות תהומיות), ואולי

מלכת האור וכוהניה

אורגי-הערפל סוגדים לגבירה האדירה של האור – קאהר'ליירי הנשגבת ביופיה, בחסדה ובאצילות רוחה, שהיא הפטרונית של כל דבר יפה וטוב והיחידה מפנתאון האלים העתיק ששרדה ולא הושמדה או הושחתה באסון הגדול.

אל גנה הנצחי של הגבירה, המואר באור כוכבים ואל הארמון המכושף שבמרקו, הולכות הנשמות של אורגי הערפל הגיבורים והראויים שסגדו לה ולחמו למענה בחייהם, להצטרף שם אל נשמות המלכים העתיקים שנאספו אל אבותיהם וזכו לשרת כאביריה השמימיים.

הכהונה של קאהר'ליירי, הכוללת גברים ונשים כאחד, היא הפרשנית המוסמכים של ספרי הקודש והטקסים על שלל דקדוקיהם, שמעורבים ומכתיבים למעשה כמעט כל פרט ופרט בחיים, ואחראים ליצירת חברה שאמורה להתנהל כמו 'אגדה חיה'. מנגד, הקדושה נמצאת ברוחם האצילית של הכהנים והכוהנות, אשר התקרבה אל האור, והם אינם נזקקים לתיעול שלה דרך אבני חן מכושפות או חפצים דומים. באורח שאינו מפתיע, החברה של אורגי הערפל היא מעמדית כמעט כמו החברה האנ'מירית (אם כי היא נחשבת 'רכה' בהרבה, לפחות מבחינת אכיפה וענישה), והטקסים והשאיפה להיטהר ולהתעלות מדור לדור, יוצרת שיטה מסובכת של 'זיקוק דם' והשבחה עצמית, במסגרתה הכהנים – לפי מחקרים שהם עורכים בעזרת ספרי הקודש – מחליטים על זיווגים שנועדו שהדור הבא יהיה משובח, יפה ובעל כוחות גדולים משל קודמו (ולפי השמועות, הדבר נוצל לא פעם לרעה לטובת הכהנים ומקורביהם).

הכהונה נחשבת כעומדת מתחת למלך ומעל למעגל שמתחת להן – האבירים הטהורים של האור הנצחי. האבירים לעומת זאת, הינם מגיניה עוטי השריון הנוצץ של הממלכה, וגם ידה השלוחה ונושאת את האור הזוהר אל ארצות הניכר – אם וכאשר מתעורר צורך שכזה.

יחס אל גזעים ואמונות אחרות

כמו האנ'מירים, אורגי הערפל בטוחים (או לפחות היו בטוחים, עד לחורבן 'ממלכת האור הנצחית' שלהם) שהם הגזע המואר והמתקדם ביותר, ולמעשה רק הם יכולים להבין ולהתקדם אל שחזור הגדולה העתיקה, באמצעות התעלות והשבחה עצמית מדור לדור של הדם והרוח; גזעים אחרים יכולים להכיל, לכל היותר, הבלחות קלושות מהאור הזה.

עם זאת, ולמרות שעל-פניו היהירות של אורגי הערפל גדולה אפילו מזו של האנ'מירים, הרי שבניגוד לאחרונים, אורגי הערפל מצויים על-ידי קאהר'ליירי לנהוג חמלה בפחותים מהם, מלבד אולי ביצורים מרושעים בלא תקנה מסוגם של הקור'סלאג; ומדי פעם אפילו לסייע בידם.

חל איסור חמור ומוחלט לנצל את הפחותים ממך, ולכן איסור על עבדות (למשל) הוא מוחלט, נחשב כמצווה

מוחלטת) עם גרסאות שונות, חלקן מליציות מאד (יש אומרים, עד זרא). כך או כך העולם הדרדר לברבריות ואפלה, וכל מה שנותר בו אינו יותר משרידים עלובים של התפארת שאבדה בלא שוב.

אורגי הערפל ותפקידם בעולם

אורגי הערפל חולקים במידה רבה את ההנחה הבסיסית של הדת האנ'מירית, כי העולם רוב הגזעים השוכנים בו, הם אפלים, פראיים ונחותים מעצם טיבם; רק הארה מקודשת שבאה מלמעלה יכולה לפזר כמעט את האפלה ולרומם חלק מהברואים למדרגה גבוהה יותר.

אלא שרק מעטים, מלבד אורגי הערפל עצמם, יכולים לקבל הארה ולהפוך לנושאי האור בעולם האפל ומלא הרוע.

אורגי הערפל טוענים, שהם היורשים האמיתיים שזכו לגדולת האימפריה הקדומה והנשגבת נותר בהם; תפקידם עלי אדמות הוא לשמר, עד כמה שאפשר לפרטי-פרטים, את אודי העשן של הזיכרונות והמסורות הישנות, אך בכך לא די: על אורגי הערפל לעשות ככל-יכולתם בכדי להתעלות ולזקק את עצמם, מדור לדור, כדי להתקרב ובסופו של דבר לחזור להיות קאהר'ריל נשגבים. כל זאת, אגב מלחמה באויב הישן והשנוא – הראלג'ק'ריל – פיות האפר – אותם יצורים מרושעים שמעזים לטעון כי הם, ולא אורגי הערפל, הם היורשים האמיתיים של האימפריה האבודה. המאמין אורג הערפל, כמו המאמין האנ'מירי, מצוי במאבק לזקק את נשמתו ולהתעלות אל הנשגב, עליו לציית לחוקים ולכהונה שבקיא במסורות הישנות – ועוד יותר מכך, לחיות ולהעמיד צאצאים באורח כזה שכל דור יהיה טהור ונעלה מקודמו. כחלק בלתי נפרד מהשאיפה להתעלות, אורגי הערפל מעריצים יופי ואסתטיקה, וכן אוהבים מאד אומנות יפה, מדויקת ורב-פרטים.

פולחן וטקסים

התיאולוגיה של אורגי הערפל מקדשת פרטים ופרטי-פרטים, כמו גם ציוריות ומליציות על כל צעד ושעל, באורח שנראה לרבים אחרים מוגזם וסר טעם. יש לאורגי הערפל מאות ספרים קדושים וקדושים למחצה, עם כמה וכמה מעמדות שונים זה כלפי זה; הטקסים שלהם ארוכים, מפורטים, ורובם כוללים שירה מליצית שאמורה להפעיל ולהעצים את הכוח המאגי הנשגב.

בממלכת האור, היו מוכרים מעל לשבע-מאות טקסים מסוגים שונים, החל מ"טקס הפירות המבורכים" שנועד לפתיחת סעודה (אבל לעיתים גם לחיזור), ועד ל"טקס הקריאה לברכת שבעת הברבורים", שנערך לפני פתיחת מועצה בראשות דמות בכירה ממשרתי המלך.

לדכא אותם תחת עקביו של מוסר מזויף; אלו שכל ישותם אינה יותר מבוזות חסרות יחוד במדמנה, מתגבשות לרגע ופוקעות.

עבור הבאהבוזי, שמביטים בכלום הגדול בעיניים פקוחות ויכולים לזכות בחסדו של מורה העינוגים הגדול, המוות, ובעיקר המוות של הנשמה, אינו בגדר רע או דבר מפחיד, אלא משהו שיש לשאוף אליו, ולהפוך אותו לסופה של בערה גדולה וצבעונית ככל האפשר, עינוג גדול ואחרון אחד שיחתום את מדורת העונג והפתיחות אל כל האמיתות שהסאהי הפחדנים אינם יכולים לשאת. מאחר והסאהי הם יצורים אטומים וחסרי ערך, הרי שאין כל פסול, מותר ומומלץ להשתעשע בהם ולהשתמש בהם כמה שהם - דשן, חומר גלם לעינוגיהם של הנעלים מהם, פתוחי הלבב שאינם כבולים בחוקים קטנים ועלובים; לכן, מותר להפוך אותם לעבדים, להתעלל בהם ולהשתמש בהם לכל עינוג מסקרן ואומנותי, כולל כאלו שישללו מהם צלם אנוש או כוללים - אם צריך ואומנות העינוג מצווה על כך - אתם מותם האיטי.

הזדווגות ככלי לשחרור וטקס ה"פוזו"

מאמיני באבוס רואים את ההזדווגות ככלי ראשון במעלה. היא משמשת לא רק לעונג, ואף לא רק כדי לשבור את כלליהם המטופשים של הסאהי, המגבילים את אותו מכשיר יפיפה שהעניק באבוס לבני התמותה. ההזדווגות היא בראש ובראשונה הכנה אל ההתמזגות האחרונה הגדולה של הנשמה עם הלא-כלום, שהיא העונג הסופי והגדול מכולם; ולכן, ככל שהיא מקורית ובלי שגרתית יותר (או סוטה, כפי שהסאהי בעליבותם עשויים לכנות זאת), כך עדיף, וכך היא משחררת יותר את הנשמה מהכבלים המטופשים של הסאהי, ומקרבת אותה ליעודה האחרון, שמשביע את רצון באבוס ומתדלק אותו בכוחות שימטירו עינוגים נוספים על העולם ובעיקר על חסידיו הנאמנים.

מכאן, חשיבותו של טקס ה'פוזו', שהוא אחד משיאי העינוג שבאהבוזי מסור יכול להגיע אליו; לאחד באורח זמני את הנשמה עם נשמתו של מאמין אחר, בריקוד אקסטטי ומלא התפרצויות של קסם כאוטי, שמשחרר את האדם לגמרי מכבליו והופך את שני המשתתפים (ולעיתים גם יותר משניים) לאחד מיציריו של באבוס עצמו, מענג את האל וגורם לו למחוא כפיים בשמחה, שממטירה עוצמה ועונג לכל עבר.

בטקסים שנערכו בסלנטיר בתקופה בה לבש באבוס גוף מוחשי וישב בלב מקדש שבעים העינוגים, שוכללו ה"פוזו" לכלל אומנות של ממש, וחסידים היו מתמזגים ממש זה עם זה, והופכים ליצורים מרובי עיניים וזרועות, שהיו מרקדים ומתעלסים זה עם זה לפני כסאו של באבוס עצמו.

ראשונה במעלה שבאה מגבירת האור בכבודה ובעצמה, וככזה נאכף בלא פשרות בכל מקום שאורגי ערפל משלו בו.

מסיבה זו, אורגי הערפל סבורים כי אין כל טעם לנסות לכפות את דת האמת הנשגבת על מי שאינם מאמינים בה, ובוודאי שלא לעשות זאת בשיטה האנ'מירית של כיבוש, שריפת המקדשים של הדת היריבה והוצאה להורג של כל הכוהנים שלה.

תורת שבעים העינוגים: האל באבוס ומאמיניו

לא הרבה ידוע על 'תורת שבעים העינוגים' של מאמיני באבוס. חלק ניכר ממה שידוע לגבי אל העונג ואלו שהמשיכו לסגוד לו בסתר גם לאחר מפלתו בסלנטיר, מבוסס על רישומים ומחקרים של מלומדים אנ'מירים שתיעדו את האויב העתיק שהובס בידי ההשתקפיות - הגם שלפי שמועות אפלות, חלק מאותם מלומדים ומהכוהנות שפיקחו עליהם נפלו בסופו של דבר תחת צילו של באבוס והשתעבדו לו.

מהות הקיום לפי תורת באבוס

העולם והקיום, כפי שהוא נתפס בידי חסידי באבוס, הוא כאוטי, אלים, חסר מטרה וערך, אלא מורכב מאינספור צירופים חסרי משמעות.

הכלל הוא כי 'אין לך אלא את מה שתתפוס בעצמך' בכדי להאיר בו את חשיכת הקיום המשמים, הזמני וחסר הערך ולהפוך אותו לעינוגים, שהם כמו להבה בהירה בשלל צבעים מפתיעים שבוזרת לרגע מתוך בוך או שמן מלוכלך וחסר צורה.

כך, באורח כמעט פרדוקסלי, חסידי באבוס חולקים עם יריביהם המושבעים, מאמיני האנ'מירי, את הנחת היסוד שהקיום האנושי הטבעי משול לבוץ מטונף, חסר צורה וערך; אלא, שתורתו של באבוס שוללת כל ניסיון להתעלות מעל האמת הבסיסית הזו.

לפי תורת באבוס, כל האמונות והניסיונות להתעלות ולהאיר את הנשמה הן הבל ושקר; כאשר העוצמה והפשר האמיתי מצויים דווקא בהבערת הנשמה באש גדולה ומתוקה של עינוגים, עד לגורלה הסופי - מות הגוף והתמוססות הנשמה עצמה ב'הזדווגות הגדולה' עם הלא-כלום או האינסוף, שהיא-היא העינוג הסופי, המתוק והגדול מכולם.

באהבוזי מול סאהי

לפי תורת באבוס, בני-האדם מחולקים לשניים:

באהבוזי, שהם פקוחי העיניים בעלי נשמה מקורית, פתוחה ומתוקה שיכולה להפיק להבות מדהימות של עינוג שובר סדרים.

רוב בני האדם ודמויי האדם לעומת זאת, הם סאהי, שאינם שווים יותר מ'דשן חי' - אלו האנשים הממוסדים, חסרי הדמיון והמעוף, ששונאים את העינוגים ומנסים

מלאכי עינוג ושדי צל

התיאולוגיה הרשמית של באבוס אינה מכירה בחיים אחרי המוות, אלא להיפך - מקדשת את הזמניות של הנשמה ומפארת את כליונה ב'התמזגות הגדולה' עם הלא-כלום.

עם זאת, בקרב חלק מחסידי באבוס נפוצו אגדות על המושלמים, פתוחי-הלבב והמתקדמים ביותר מבין חסידי העינוגים, שטקס ההתמזגות שלהם היה כה מושלם, עד שכילה את נשמתם - אך הותיר את הקליפה החיצונית שלהם במלוא שלמותה היפיפיה.

אותה קליפה יפיפיה, יכולה להמשיך ולחיות שנים רבות - אולי מאות ושנים ואולי אפילו לנצח, בתור 'מלאך עונג', הנמנה על חוג משרתיו הקרובים והמפוארים ביותר של באבוס - וכאלו אכן לחמו ונפלו לצידו, כאשר כוהנות היהלום הבוגדניות והחשוכות תקפו את מקדש שבעים העינוגים, והביאו לקיצו של תור הזהב של העונג.

כמה מהאגדות האנ'מיריות מכירות, למרבה ההפתעה, בקיומם של יצורים כאלו - אולם מתארות אותן בדרך שונה ובלתי מחמיאה בהרבה: שדי צל המלילים בתוך החשיכה: בריות של איין, אחוזות ברעב נצחי ומייסר, ותאוה להיזון מנשמות ולהשחית אותן.

אמונות ופולחנות של העוגים

"התאספו סביבי, בניו הגיבורים של מאגור! הכו בתופים והטו אוזן לאגדה על הקיסר המכשף אור-רומברון, והעסקה שכרת עם האלה סור-מירוואר, נחשית הרקיע שאין שני לעוצמתה!"

העוגים של מאגארו, מפרשים את המושגים של דת, אלים ואמונה באורח שונה למדי מבני-האנוש או אורגי הערפל (יצורים קטנים ועלובים שכמותם!).

עבור צופה מהצד, ה'דת' של העוגים עשויה להראות כמו אסופה של סיפורים, בלא סדר ממשי או לקחים ברורים; ובוודאי בלא מצוות או קודקס מוסרי. זאת, מלבד אזהרה שחוזרת ברבים מהסיפורים על אלי הכישוף הקדומים, כמו גם בסיפורים על הקיסרים המכשפים של העוגים עצמם מהתקופה בה היתה מאגארון אימפריה: כוח הכשפים והשאיפה להעצים אותו, הם דברים ראויים העושים את ההבדל בין קיסרים וגיבורים לאחרים; אולם אבוי למי שישכח את גבולות כוחו, לא יכבד את בעלי העוצמה - ידידים או יריבים, או גרוע מכל - ינסה להערים על האלים ויכשל בכך:

כך למשל: מר גורלו של הקיסר המכשף אור-רומברון, שניסה להערים על נחשית הרקיע ולגזול מכוחותיה, והתקלל עד שנשמתו התרסקה לאינספור חלקים שהפכו לביצים הראשונות של לטאות השאגאט שוכנות הביצה;

והדרך בה מנסים אותם זוחלים חצי-תבוניים לשווא לשוב ו'להתאחד' בריטואל תקופתי שאינו יכול להצליח. בדברים יש מוסר ולקח חשוב, שהשומעים מבינים היטב גם בלא צורה לפרשו להטפה או ל'מצוות ורצון האל'.

לעיתים נראה, שהגיבור הראשי בכל הסיפורים שהעוגים אינם מתעייפים מלשמוע, הוא הכישוף עצמו; הוא זורם בעורקי האלים עצמם, מאז בקעו (לפחות לפי כמה מהגרסאות) מהתפרצות קוסמית של כוחות מכוחות שונים; הכישוף התקבע בעת שאלי הכישוף לחמו זה בזה, וגם כנגד בהמות התהום מסוגו של טובאאמה-ג'ו, זולל העולמות.

הכישוף, ובעיקר סוגי הכישוף הנעלה, משמשים הן שער לעוצמה ולחיים אחרי המוות, והן מטבע עובר לסוחר בעסקאות ובמאבקים בין הנעלים.

האלים עצמם - בריות כישוף רבות עוצמה שלחמו זה בזה, או יצרו את בניהם על האדמה בשיטות שונות ומשונות, בכדי לזכות בחיילים או סתם להתפאר בגדולתם וחוכמתם, אינם נראים מוסריים במיוחד, או מוסריים יותר מבני התמותה - הם מתחכמים מול בני התמותה, מתמקחים עימם בעסקאות שכלליהם נוקשים וחזקים גם מהאלים עצמם, וזועמים זעם גדול והרסני, כאשר הם מרומים או מפסידים במערכה.

לעוגים, לפחות כיום, יש מעט מאד פולחנות דתיים לפי הדרך בה בני-אדם מגדירים פולחן; כמה מהשבטים מקריבים קורבן - לפני קרב, אחרי נצחון או בהכתרה של מנהיג חדש, אגב חגיגה של זלילה, תקיעה בקרנות ותיפוף בתופים, ועוד.

אולם מעבר לכל זאת, נראה שאצל העוגים, הסיפור עצמו מתעלה לדרגה כמעט פולחנית, ומעמדו של מספר הסיפורים, וודאי כזה שיש לו גם כוח כשפים, הוא מכובד מאד - ואפילו שבטים שהם יריבים מרים יחשבו שבע פעמיים לפני שיגעו באחד כזה לרעה.

הסיפור - על אלים, קייסרים מכשפים, בהמות אדירות מהתהום השחורה ועוד, נחשב, גם אם לא במפורש, כאילו הוא מקים לחיים במידה מסוימת את הדמויות המשתתפות בו, ומשרה על המאזינים, קמצוץ מהכוחות שמתוארים בו.

למאזינים עצמם יש, לפי המנהג, מעמד פעיל למדי בעת שמיעת הסיפור: נפוץ מאד שהם מצטרפים למספר במעין מקהלה בחלקים מסויימים, וקוראים קריאות טקסיות ומכים בתופים בחלקים אחרים.

פרק שביעי

מתכות ואבני חן במלסטר

אלאנדרין עקפה בזהירות את גופתו של ארוך-הלשון ששכב כעת על גבו, רגליו הירקרות-שעירות עודן מפרכסות חלושות, ואזי רכנה קדימה ופתחה באיטיות את התיבה הגסה. גארל התעכב אך לרגעבכדי למחות את הדם הצמיג מחרבו, והתקרב לאלאנדרין מאחור, פניו סמוקות וליבו הולם בחוזקה. הנוגה העמום מתוך התיבה גבר, נוצץ קלות על מחלפותיה הזהובות כהות של פרח-הכהונה היפיפיה, בתו של הלורד העשיר ביותר בעמק. ברגע הבא, עלתה ארשת חמוצה על פניה של אלאנדרין; שפתיה התעקמו, כאשר פתחה את אצבעותיה, חושפת קומץ קטן של אבנים חומות-שחורות, שצורתן דומה לצורת דמעה מחוספסת.

"בורניטים. כל-כך זולים וחסרי טעם. איזה בזבז של זמן!"

"טוב" הסומק על פניו של גארל העמיק "זה נכון שהם לא הכי יקרים, גברת. אבל הם... קצת יפים, לא? אצלנו אומרים שהאדמה יוצרת כאלו, כאשר אמא חיה מתאבלת על גורים שלה שהציידים או חיה אחרת הרגו. והנה, את רואה את הגדול הזה, החום עם הפסים? הוא שווה יותר מהאחרים, מילה של-"

"הא!" אלאנדרין זקרה את סנטרה, טורחת אך בקושי לכבד את בן-הרועים המגודל במבט. "כדאי מאד שתוציא את פטפוטי הכבשים האלו מהראש, אם תרצה שיצא ממך משהו מועיל. לאלו אתה קורא יפים? המשפחה שלי חישלה אבנים יקרות באמת בשביל הכוהנות הדגולות כאשר האימפריה עוד היתה קיימת. אבא הראה לה פעם כמה מהן, שהוא עדיין מחזיק בתיבה בגנזך שלנו: אבני-בתולה כחולות, דארנידים צהובים כמו השמש, מהסוג שהיו משבצים בשרביטי אש שהיו הופכים את האויבים שלנו לעפר-"

חיוכה הפך רחב ויהיר יותר.

"יום אחד, יהיה לי מדליון השתקפות, עם אבן-בתולה בוהקת משובצת בכסף טאלמורה. או אולי אפילו אבן משובחת יותר, כזו שמספרים עליה באגדות".

"אה... זה... זה בטוח יהיה יפיפה ממש, הגברת אבאריל" גמגם גארל.

הקדמה

מתכות והחישול שלהן תופס חלק חשוב בחיי היום-יום ובאגדות של הגזעים השונים של מלסטר; ואילו אבני-חן, מלבד העובדה שהן מבוקשות בידי רבים בשל יופיין והכוחות שטמונים בחלק מהן, תופסות תפקיד מרכזי בדת האנ'מירית; ההיתר לעסוק בליטוש ובעיצוב שלהן, שלא לומר על לעטות אותן בתוך מלבושים, שכיות חמדה וסמלים שונים, היו חלק מרכזי מהפגנה של עוצמה ומעמד בזמן שהאימפריה הייתה קיימת.

מתכות, בעיקר הפשוטות בהן, משמשות לצרכים רבים; אולם השימושים המפורסמים ביותר, שתפסו מקום אפילו באגדות של הגזעים השונים של מלסטר, הוא שימוש במתכות מסוימות – בעיקר ברזל ופלדה – עבור כלי נשק ושריונות; ובמתכות יקרות עבור שכיות חמדה ושיבוץ אבני חן, כולל אלו שהיו מקודשות להשתקפויות השונות. האומנות הזו תפסה מקום מרכזי במיוחד במסורת האנ'מירית, שהתבססה על הסגידה ליהלומים תבוניים ממימד אחר. העיסוק בשכירות חמדה נחשב מלאכה מקודשת, שזכות גדולה ולא מובנת מאליה לעסוק בה.

אבני חן במלסטר מחולקות לפי דירוג עולה, כאשר "דירוג 1" מסמל את האבנים הפשוטות והקלות ביותר להשגה, ואילו דירוגים 6 ו-7 הם דירוגים נשגבים, שלא לומר אלוהיים, של אבנים מכושפות מעל ומעבר להישג ידם של בני-תמותה. המצב דומה גם בכל הנוגע למתכות: מעבר למתכות מוכרות לכל כגון ברזל ופלדה (לכלי נשק ושריון), נחושת, כסף וזהב (עבור תכשיטים ושיבוץ אבני חן), המסורות והאגדות מספרות גם על חומרים מכושפים ורבי-עוצמה, שרק האומנים הגדולים ביותר יכולים ולו לחלוט לעבוד איתם.

טבלה לערך מוצע (למכירה) של אבני-חן

ומתכות

המחירים הבאים הם הצעה למחיר אופייני שדמויות יכולות להשיג ממכירה של אבן חן או עפרת מתכת לא מעובדת לסוחר דב"ש. המחירים המופיעים כאן הם במטבעות כסף נפוצים (טילין). כדי לחשב ערך במטבע הנחושת (באן), יש להכפיל את הסכום בחמש.

הערה: המחירים שמופיעים כאן אינם כוללים השפעות בשל אבן חן גדולה, קטנה, יפה או פגומה מהממוצע, כריזמה וכשרון מיקוח של מי מהצדדים, ועוד. כמו כן, מדובר במחיר מכירה: סוחרים דב"שים שיש במרכולתם אבני חן או עפרות או מטילי מתכת, בדרך-כלל ינסו לגבות מחיר גבוה ב-50% עד 250% מהערך הזה, לפי המצב.

מחיר במטבעות נחושת	דירוג המתכת/אבן חן
50-150	דירוג 1: בסיסי
200-500	דירוג 2: נפוץ
500-2500	דירוג 3: יקר המציאות
2500-10000	דירוג 4: נדיר
10000-50000	דירוג 5: אגדי

חשוב לציין, שלא תמיד הדברים יסתדרו באורח חלק ופשוט ("אני נכנס לעיירה ומוכר את האבן"): לא פעם, לשכיות חמדה נדירות ורבות עוצמה יש ערך סנטימנטלי או אגדות שכרוכות בהם, שיכולות להפוך אותן לחסרות מחיר בעיני מי שמחזיק בהם, ובמקרים גרועים, גם לגרור צרות ואלימות במקומות מסוימים. לא תמיד אפשר לקחת אבן אגדית "לשוק" ולהמיר אותו במהירות לשקים רבים של מטבעות כסף או זהב!

המלצה חשובה למנחים: אל תוזילו את האגדי!

אבני-חן ומתכות מהדרגות הגבוהות, ובוודאי שכיות חמדה, כלי נשק ושריונות העשויים או משובצים בהן, הן עניין נדיר, רב-עוצמה ויקר המציאות. בעוד שאבן בדרגה 3 יכולה בהחלט להיות משובצת בשכית-חמדה משפחתית של אציל מקומי או סוחר עשיר; הרי שאבן בדרגה רביעית תימצא במרבית המקרים רק בתכשיט אגדי, מהסוג שעבר מאם לבת בשושלת כוהנות רבת תהילה או בחצר מלוכה. דרגות גבוהות יותר הן כל-כך יקרות מציאות ורבות עוצמה, עד שאגדות נקשרות בהן וממלכות עלולות לצאת למלחמה בעבור אבן חן או חרב בודדת יצוקה ממתכת מהסוג הזה. לכן, מומלץ מאוד לא לקלקל את היחוד, וללא להשליך לשחקנים שלל אבנים יקרות רק בגלל "גלגול גבוה במיוחד" באוצר פשוט, באורח שיקלקל ויוזיל בלי תקנה את היחוד או האגדיות של הדרגות הגבוהות.

מתכות וחישול מתכת

ברזל ירוד

במלסטר קיימים סוגים רבים של ברזל ירוד, כאשר שני הסוגים המוכרים ביותר הוא ברזל הביצות, וברזל האלונים, שכפי ששמו מרמז, מגורד משורשים של עצי ענק מסוימים, בעיקר אלונים פלדה.

ברזל הביצות, שבין היתר קיים בכמויות גדולות מאוד באורגאקה, הוא הנפוץ יותר וזה שמצוי בשימוש בבקעת קיירן, והיה בשימוש מאות שנים רבות לפני כיבושה בידי הלגיונות האנ'מיריים.

השימוש והחישול של ברזל ירוד לסוגיו (כאשר לעיתים מערבבים בו מעט פחם זול לשם עמידות) הוא פשוט יחסית, ניתן להפיק אותו בהחלט בכבשן חצר כפרי,

אבארייל יש אחד או שניים מהם תחת חסותו, הגם שכנראה לא רבים כפי שהיה רוצה - באשר הוא נדרש לא פעם לרכוש ציוד ברמה הזו מהגילדה של אנ'מירלור.

הסבר טכני: פלדה אנמירית תקנית פשוטה, לא תסבול ממחסרים ולא תזכה לבונוסים מיוחדים, מלבד העובדה שהיא עמידה יותר לאפקטים או התקפות של חלודה, חימום מתכת, שבירה וכיוצא באלו. לשם היצור שלה, דרוש כבשן צבאי תקני (לפחות), ובעל-מלאכה עם כשרון בדירוג 2 ומעלה. קשה לשזור בה קסם ונדיר מאד למצוא כזה, אפילו ברמה הבסיסית ביותר.

עבור הגרסאות המשובחות יותר, דרוש אומן בדירוג 3 (מומחה) לפחות, ובית מלאכה עם כלים וציוד באיכות טובה מהרגיל; התמורה לעומת זאת, היא בונוסים קלים לפגיעה ולנזק (או להגנה וספיגת נזק, במקרה של שריון. מנגד, קיימת אפשרות להשתמש בכלים כאלו כבסיס ליצירת כלי נשק ושריונות מכושפים מהסוגים הפשוטים יותר.

פלדת ראי

המתכת המכושפת האגדית שהופיעה עם האימפריה האנמירית, היא פלדה בוחקת ורבת-עוצמה, ששימשה כוהנות בכירות, מצביאים וגיבורים אנמירים. מסופר עליה, שהיו לה ארבע גרסאות, שכל אחת ייצגה השתקפות אחרת ונטענה בכוחות של ההילום הנשגב שלה. לכן, למרות שצבע הבסיס של הפלדה היה אפור-מוכסף, הרי שחלק מכלי הנשק נטו לכחלחל, אדמדם או צהבהב-זהוב, לעיתים אגב שימוש בחריטות עדינות ("עורקים") בתוך המתכת של הלהב או השריון; באלו שובצו כמעט תמיד אבני חן יקרות ובעלות עוצמה מסוגים מתאימים, שהשילוב בינן לבין הפלדה המכושפת והמקודשת הפך אותם תמיד לכלי-נשק מכושפים, רבים מהם בעלי עוצמה מעוררת יראה. רק האומנים המנוסים והמוכשרים ביותר בגילדות של האימפריה, היו מסוגלים לעבוד עם פלדת ראי, ולשם כך נדרשו בעבר גם לרישיון מיוחד מהכוהנות של אותה עיר. תהליך היצירה שלה, לפי המסורת, היה מסובך ביותר, ודרש ערוב מדויק של ברזל משובח עם סוגי פחם מיוחדים, כמות מדויקת של רסיסי אבני חן מסוגים שהולמים את הסגסוגת, וחשוב מכל – הזלפה מדויקת של קמצוץ מתכת יקרה נדירה: כסף טלמורה עבור פלדת ראי אפורה או כחולה, וזהב-שמש עבור פלדת ראי אדומה או זהובה. הגם שהאגדות על פלדת ראי נפוצות מאד בבקעת קיירן, נראה שבפועל קיימים בבקעה לא יותר מתריסר כלי נשק ידועים מהאיכות הזו, ורובם שמורים עמוק בגנזיכהם של אצילי הבקעה – אם כי נראה שחלקם (למשל, הלהב המשפחתי המשובח של הנציב לוסטיין, שניתן לסב-סבי-סבו בידי כוהנת בכירה של ההשתקפות האפורה) אבדו במהלך השנים שלאחר ההתנפצות.

וכמעט בידי כל בעל מלאכה מתחיל יכול לעבד אותו, מה שהופך אותו נפוץ וזמין כמעט בכל כפר – ככל שאותו ישוב זוכה לאספקה של עפרות או אבקת ברזל. אספקה כזו עשויה להגיע לרוב הישובים בבקעת קיירן במרכולתם של סוחרים שונים שנודדים בין הישובים באורח קבוע, או לפחות מספר פעמים בשנה.

גם חלקים מכלי נשק, שריונות וכלים אחרים שנוצקו בזמנו מברזל משובח יותר, אבל התבלו, או חושלו מחדש באורח גס כדי לשמש לכלים חדשים, עשויים להיחשב ל'ברזל ירוד' לצורך המערכה, בלא קשר לחומר הגלם המקורי שלהם.

הסבר טכני: כל בעל כשרון חישול מתכת, כולל מדרגה 1 (שוליה), יכול לייצר כלים מברזל ירוד באמצעים פשוטים שמצויים בכל בית מלאכה. ישנו סיכוי גבוה שכלי-נשק כאלו יסבלו ממחסרים קלים לפגיעה ונזק, או יהדפו בקלות יחסית בידי שריונות כבדים של יריבים אנושיים או של מפלצות. הם פגיעים מאד לחלודה, קסמי חימום ושבירה, ולא מסוגלים לשאת עליהם כישוף כלשהו.

פלדה אנמירית תקנית

בלגיונות האנמירים, גם החייל הפשוט ביותר היה מצויד תמיד בנשק עשוי מערוב של ברזל איכותי יותר מברזל הביצות (בדרך-כלל, ברזל-מעמקים) עם פחם, שחושל בכבשנים צבאיים, על-ידי חרשים מנוסים יותר מהחרש הכפרי המצוי. כלי נשק ושריונות מהסוג הזה, נראים אולי דומים לאחיהם הפשוטים, אבל הם עמידים יותר לחלודה ושבירה, וטובים בהרבה בשיסוף וחדירה דרך שריונות; בוודאי דרך הקלים שבהם, כגון שריון העור המעובה שהיה בשימוש של רבים מלוחמי הפאר'ליל. קצינים ואבירים אנמירים, לעומת זאת, זכו לחרבות ושריונות עשויים מפלדה אנמירית משובחת, קשה, גמישה ולעיתים גם קלה יותר מהגרסאות הפשוטות יותר; יצירות כאלו דרשו בדרך-כלל בתי מלאכה מיוחדים שמותאמים ליצירת סגסוגות משובחות, ולעיתים גם לשיבוץ אבני חן או רסיסי אבני-חן – מה שהפך כלים כאלו לבסיס מצוין להטבעת קסם פשוט בתוך הלהב או קשקשי השריון. בבקעת קיירן, כלי נשק מפלדה תקנית מצויים בדרך-כלל אצל חילות המשמר של האצילים או אצל שכירי חרב מיומנים, והם מיוצרים בישובים הגדולים יותר; פלדה אנמירית משובחת תמצא בדרך-כלל בידיהם של אבירים, קצינים מיומנים או שכירי-חרב והרפתקנים בעלי שם – וכמובן, בידי האצילים ובני-המשפחות שלהם. בכדי לייצר נשק מפלדה אנמירית משובחת, יהיה צורך בדרך-כלל להשיג עפרות באיכות גבוהה, שאותן יש לייבא מרכז קאראנסיל (ולעיתים רחוקות דרך יער וארת'ארון). כמו כן, עיבוד נכון של העפרות דורש אומנים שרק מעטים מהם מצויים מחוץ לגילדת חשלי המתכת של עיר המחוז, או החשלים של 'חצרות הגרניט' שמתחת לטירת קארן א-ת'אל; אם כי נראה כי גם ללורד

בלהב, ובעיקר כוחות מרפא וכוחות שמאפשרים ציווי על האור עצמו – מה שהפך אותה לבסיס מעולה לכלי נשק נגד אלמתיים, שדים ויצורים דומים. מאחר ואורגי הערפל אהבו (ורבים אומרים, הרבה מעל המידה) שירה ארוכה ועמוסה בפרטים, הרי האפוסים עבי-הכרס שלהם כוללים מאות רבות של שמות ותיאורים של כלי-נשק שנוצקו מאותו 'פלד מבורך', והוחזקו בידי מסדרי האבירים השונים, האצילים והגיבורים לדורותיהם. רבים מהם הועברו מדור לדור, ונחשבו באחד היקרים והמבורכים בנכסיהן של שושלות אבירים ואצילים בחצר האור הנשגב ובכל רחבי הממלכה. נראה, שרבים מכלי הנשק הללו אבדו, ולפי חלק מהגרסאות איבדו חלק או את רוב כוחן במהלך השנים, או הושמדו בעת חורבן הממלכה. מסופר, כי בעוד שכיות חמדה רבות אחרות נלקחו לשלל, הרי שהלהבים מפלדת הורד הטילו יראה על אויביהם של אורגי הערפל – מפיות האפר ועד מלכי האדם הפראיים, ושרפו את בשרן של מוטציותה אנ'גורג שהוטלו למערכה האחרונה, כאילו היו עשויות מאש לבנה חיה – מה שגרם לתוקפים לנסות להשמיד את כלי הנשק והשריונות מן המתכת הזו, ולא לקחת אותן כשלל. עם זאת, מסופר כי כמה להבים כאלו נישאו בידי פליטים מקרב אורגי הערפל, והגיעו ביחד עמם למחוזות שונים של יבשת מלסטר – אולם גם במקרה הזה, אורגי הערפל – עלובים ומובסים ככל שיהיו – נוצרים בדרך-כלל את הסודות האלו, ולא ימהרו לשתף בהם בני-אנוש חמדניים (שלא לדבר על גורג...)

הסבר טכני: יש כנראה צורך בציוד מבורך מיוחד וברכ-אומן מדרגה 4 לפחות בכדי לטפל בפלדת-ווד, כמוכח לאחר שלמד והבין את דרך הטיפול העדינה בחומרים האלו, והשיג את חומרי הגלם היקרים למדי שלה, שכמעט כולם מצויים באורח טבעי רק ביבשת המערבית (נארילרדרי) ולא במלסטה עצמה, רבים מהם כיום הפכו נדירים מאד.

פלטניה קאהרנית ("כפור חי")

מתכת אגדית שלפי חלק מהמסורות נחשבת לרבת העוצמה והמכושפת ביותר מבין המתכות של מלסטר. לא הרבה ידוע עליה, מלבד העובדה שגונה היה כחול עמוק, וכלים שנעשו ממנה נראו כאילו הם עשויים מבדולח יפפה, מבליח באור צונן. בין אם אכן מדובר בסוג נדיר של פלטניה מכושפת, או שהמתכת זכתה לשמה רק בשל דמיון חלקי למתכת היקרה המוכרת יותר, הרי שכלי הנשק האלו קשורים לפי המסורת לשדי הכפור האגדיים שנלחמו בעוגים מגזע הדוש'מא בעידנים הקדומים; ומסופר כי שבטי אדם קדומים באיזור רכס קאראנסיל סגדו באותם ימים לשדי הכפור ולדת הנוקשה והאכזרית שלהם.

הסבר טכני: פלדת ראי תהיה תמיד בסיס לנשק או שריון קסום, בדרגה בינונית עד גבוהה; כלי נשק שעשויים ממנה יכילו לא רק בונוסים רגילים לפגיעה ונזק, אלא לא פעם נזק נוסף של כפור, בריקים או אש (תלוי בגוון). חדירת שריון ולעיתים גם תכונות נדירות וחזקות יותר. עבור העבודה הבסיסית ביותר עם פלדת ראי, נדרש רב-אומן בדירוג 4 לפחות, כאשר עבור הגרסאות העוצמתיות יותר, עדיף להשתמש במסטר עם דירוג 5.

פלדת דם

מתכת אגדית שסודות יצירתה שמורים בידי רבי-החשלים של 'פיות האפר', ככבשנים העצומים שלהם שבנויים אי-שם במעמקי האדמה, מתחת להרי הגעש במערב הרחוק של העולם. רק דוגמאות מעטות מכלים שנוצקו ממנה הגיעו אי-פעם לאימפריה האנ'מירית, שלא לדבר על בקעת קיירן. מנגד, מסופר שבארמון של 'מלך האור הנשגב' של אורגי הערפל הוצגו כמה כלי נשק כאלו שנלקחו כשלל מהאויב העתיק שמתחת להר – וכנראה נבזזו ונלקחו שלל בידי המלכים של בני-האדם הפראיים שהחריבו את ממלכת אורגי הערפל. לפי המסורת, מדובר בפלדה שחורה משחור, שבתהליך יצירתה חושלו לתוכה רסיסי אבני חן בגון הדם, שגורמים לשוליים שלה או לעורקים שלה, לזהור באור מאיים; מסופר שפלדה כזו, בידו של לוחם מיומן, עשויה לתוך דרך שריונות ברזל כאילו הם עשויים צמר; וכי שריון מהמתכת הזו מסוגל לעמוד בחבטות שהיו קורעות מתכות אחרות לגזרים, ולאפשר לאדונו לשרוד אפילו פגיעה ישירה של נשיפת דרקון – או שיטוט ארוך במעמקי המנהרות המלוהטות שמתחת להרי הגעש העצומים שבקצה העולם המוכר.

הסבר טכני: לא ידוע מה היכולות המדויקות של הפלדה האגדית, אם כי נראה שרבות מהן קשורות בכבדות לאש, דם וחדירת שריון (או הגנה מפניהם). נראה, שכמו פלדת ראי, יש צורך לפחות ברכ-אומן מדירוג 4 בכדי לעבוד עם החומר (וכנראה גם ציוד וולקאני, שקיים רק אצל 'פיות האבק' וקשור למאגמה).

פלדת ווד (מירסיליום)

מתכת קסומה עדינה יחסית שהייתה ידועה ביופיה המסוגנן, וביכולת להשתמש בה כבסיס קל לחריטות מורכבות על להבים ושריונות. סוד יצירתה היה ידוע רק לרבי-האומן הבכירים בממלכת אורגי הערפל – שרובם ככל הנראה נספו או נלקחו לעבודות עם חורבן 'ממלכת האור הנשגב'. מסופר, שגונה היה אפרפר-אדמדם עם בוהק פנימי שובה לב ועורקים עדינים שלעיתים נצצו בגוון ענוג. אורגי הערפל טענו, כי היא גלגול של הקאהר'ליריום האגדי מן האימפריה של אבות-אבותיהם הנשגבים. הגם שנראה כי רבות מהיכולות הקרבייות שלה נפלו מאלו של פלדת דם או פלדת-ראי משובחת, פלדת הורד עלתה על שתיהן ביכולת לשמש קבל או בסיס לכשפים עדינים שנארגו

הייתה יכולה להסתיים במסע דרומה בשלשלאות, שסופו הפיכה לאחד מהמוני העבדים ש'הועסקו' בכריה וחיפוש אחרי שבבים או מטילים נוספים של זהב השמש.

כסף טלמורה

גרסה יפיייה ובעלת כוחות מאגיים של כסף, שמכונה בבקעת קירן וסביבתה 'כסף טלמורה', משום ששבבים ועורקים מעטים מאד שלה נמצאו בעבר עמוק מתחת לגבעות טלמורה.

אולם, מסופר שהמקור האמיתי של רוב-רובה של המתכת הזו, היא במקומות מסוימים במעמקי הים – לא בקרקעית של איזורים עמוקים מאד, נגועים במפלצות אימתניות ודורשים קסם מסובך עבור כל אדם או יצור יבשתי אחר המנסה להגיע לשם. כסף טלמורה הוא עדין, בעל 'עומק' של גוונים שמקביל לזהב-השמש, ומכיל בתוכו עורקים עדינים בגוונים כחלחלים.

הסבר טכני: כדי לעבוד עם זהב שמש או כסף טלמורה, נדרש צורך רב-אומן בדירוג 4 לפחות; החומר נדרש כבסיס לרוב אבני החן מדירוג 4 ו-5.

מתכות יקרות אגדיות

אגדות עתיקות מספרות על מתכות יקרות רבות עוצמה עוד יותר, בעלות כוחות שמימיים ואגדיים 'היאים לאלים עצמם'.

אנמיריום: באימפריה האנמירית נפוצו, באורח צפוי למדי, אגדות על 'אנמיריום' – חומר יפפה וכמעט שקוף לגמרי, שהוא 'בשר מבשרם' של היהלומים הנשגבים עצמם, ונדרש כדי לטפל ולשבץ אבנים נשגבות שמקורן מחוץ לעולם, שבורכו בעוצמה הגדולה ביותר; והיו שטענו כי בכל האימפריה, רק ארבע ההשתקפויות עצמן נשאו עליהן שכיות חמדה עשויות מהחומר הזה.

ברק חי: שם אחר שנפוץ בכמה מסורות הוא 'ברק חי' – מתכת שמימית יקרה הנושאת בחובה את כוחה הטהור של הסערה; לפי אחת הגרסאות, רק הקיסרים המכשפים העוגים באימפריה הקדומה של מאגארון הורשו בידי אלי הכישוף לעטות אותם – או פשוט שברו את ראשו של כל עוג אחר שהעזו ולו לחשוב על שימוש בתכשיט מהחומר הזה.

הסבר טכני: בכדי לנסות אפילו לטפל באחד החומרים האלו, יש צורך לפחות במסטר בדירוג 5, וככל הנראה עדיף למצוא צורך שהוא רב-אומן אגדי מיומן עוד יותר ברמה שכמעט ואינה קיימת בהיסטוריה המתועדת (דירוג 6 או אפילו 7).

הסבר טכני: לא ידוע איזה ציוד נדרש עבור המתכת הזו, ואין נראית בדיוק העפרה שלה, אם בכלל; קיימים רק תיאורים מעטים של דרך העבודה איתה, והם היו שמורים כנראה בגנוזים העמוקים ביותר של הגילדות בסלנטיר ובמקדשי עיר הבירה, וכנראה אבדו בהתנפצות הגדולה. יש הטוענים כי כמה סודות הקשורים לכך טמונים עמוק מתחת למקדשי ההשתקפות הכחולה או ההיכלות השכוחים שחצובים עמוק מתחת לרכס קאראנסיל. כמו כן, לא ידוע האם בן-אנוש או דמוי-אנוש מהגזעים המוכרים יכול בכלל לטפל ולעצב את החומר הזה; אולם אין ספק כי בכדי לנסות אפילו לטפל בו, יש צורך לפחות במסטר בדירוג 5, וככל הנראה עדיף למצוא רב-אומן אגדי מיומן עוד יותר ברמה שכמעט ואינה קיימת בהיסטוריה המתועדת (דירוג 6).

מתכות יקרות וחומרי גלם לתכשיטים

רוב התכשיטים המוכרים במלסטר, בוודאי בבקעת קירן, עשויות ממתכות יקרות מוכרות: החל מנחושת וארד עבור תכשיטים פשוטים שאפשר למצוא אפילו אצל כפריים אמידים, דרך כסף וזהב ברמות איכות שונות, זה בלבן ולעיתים נדירות פלטינה²⁵. המתכות הללו, חלקן זולות יותר וחלקן יקרות מאד, מהוות את הבסיס והשלד של כל שכית חמדה שמרבית הצורפים שניתן למצוא בבקעת קירן מסוגלים לייצר. אלו הסוגים שרוב האנשים יראו בכל ימי חייהם, גם בבתים אמידים ובתי אצולה. מנגד, קיימות שתי גרסאות יקרות-ערך, נדירות ומכושפות של מתכות יקרות, ששמען הגיע לבקעת קירן. הן שימשו חומרי גלם לרבי-אומנים אגדיים בתקופת האימפריה.

זהב שמש

גרסה עדינה של זהב, קלת משקל ובעלת כוחות מאגיים ניכרים, שנכרתה בדרך-כלל הרחק במחוזות הדרום, במעמקים האפלים ביותר של המכרות בלב הג'ונגלים. חיפוש אחרי החומר הזה, היה כרוך לא פעם בשימוש בהמוני עבדים, שרבים מהם קיפחו את חייהם במעמקי המכרות המלוהטים והמסוכנים, רק עבור הסיכוי להשיג ולו שבב מאותו זהב נדיר.

זהב שמש נוטה להיות בעל גוון כהה מעט יותר מזהב רגיל, בגוונים שמשלבים זהוב ואדמדם, באורח שמזכיר לא אחת זריחה או שקיעה; ויש בו 'עומק' של גוונים ובוהק, מעל ומעבר לכל סוגי הזהב 'הרגיל'. הוא נחשב מקודש, בעיקר להשתקפות הצהובה, והשימוש בו בידי מי שאינו כוהנת בדרגה מספקת, או מי שהכוהנות התירו לו לענוד את המתכת, יכול היה להיחשב עבירה חמורה ביותר ברבים ממחוזות האימפריה – עבירה, שלא פעם

²⁵ פלטינה היא נדירה מאד וקשה מאד לעיבוד בלא שימוש בקסמים, ולכן תדרוש בדרך כלל רב-אומן מדירוג 4 כדי לטפל בה באורח ראוי

אבני חן

אבני חן בסיסיות (דירוג 1)

בורניט: אבן חומה עכורה באה בדרך-כלל בצורה אליפטית או צורת דמעה גסה; הגוון נע בין חום צהוב לחום אדמה כהה. מכונה לעיתים גם "דמעת אדמה". הרועים של טולו מאמינים שהבורניטים בצורת הדמעה נוצרים כאשר חיית מחילות (מארנב ועד חתול בוך), מתאבלת על גורים שנקטלו.

פרופ (פרופילוט): אבן סגולה עכורה בגודל חרוז קטן ועגול; למעשה, מדובר בגלעין של פרי נדיר יחסית שמצמיחים עצים מסוימים, בעיקר באיזור מאגאארון (ארצם של העוגים). הגלעין מתגבש לכדי אבן חן כאשר הפרי עצמו נשרף, או מעוכל בידי יצורים מסוימים. הגם שעצים ושיחים כאלו נדירים מאד בבקעת קיירן, כמה מהם גדלים סביב החורבות בביצות אור'גאקה; את הגלעינים ניתן למצוא אותם לפעמים בין הגללים בקינים של ציפורים גדולות או זוחלים, בעיקר זוחלים מכונים. אצל קלאנים מסוימים של עוגים, משתמשים באבני פרופ כתשורה לעוג צעיר שעובר טקס חניכה, בעיקר כזה של צייד או סייר.

ענבר גורגי: אבן חומה-ירקרק, בדרך-כלל בעלת צורה מאורכת, חדה בצד אחד ובולבוסית יותר בצד השני. האבן היא ככל הנראה הפרשה של אצות ביצה ענקיות מסוגים מסוימים. לאבן יש מספר תפקידים בתרבות של הגורג, ולעיתים קרובות מעצבים ממנה תכשיט זול, משובץ בעצם או בתליון שעשוי מסיבי צמחים. רסיסים של האבן משמשים בכמה וכמה משחות ומרקחות של הגורג; כולל גם במעדן מסורתי שנחשב נחלתה הבלעדית של "אם הביצים הגדולה" של השבט.

אבן-לילה: אבן שחורה עכורה, מופיעה בדרך-כלל בצורה שדומה למצולע קטן וגס. נפוצה מאד במערות עמוקות (למשל, מכרות) שעברו בשלב מסוים חום קיצוני – במערות אדירות של גזים ועד מגע עם כמויות קטנות של מאגמה. מספרים שאפשר להשתמש באבקה שנכתשה מהן כאחד החומרים הנפוצים והפשוטים יותר בריטואלים של הקמת גלמים וקונסטורקטים דומים מברץ, חימר ואבן גסה.

גארליט קצוץ: אחת האבנים הזולות הנפוצות ביותר, חזותה דומה לאבן חצץ גדולה ומעט מאורכת, שרובה שחורה או חומה-שחורה, ואחד מקצותיה כתום-מלוכלך או דבשי (או משהו בין השניים). אבנים כאלו הן מציאה נפוצה למדי ליד עורקים של נחושת, בתוך ומעל מכרות, או בקרקעית ובין חלקי נחל של אגמים שנהרות שזורמים מתוך ההרים מתנזקים אליהם.

יש המכנים אותה "אבן גחלילית" או "אבן עוקץ"; וקיימים יצורים מסוימים שמשתמשים בה בתוך משטחי

בישול, באמונה שנוכחותה הופכת את האוכל לארומטי יותר.

לפחות סוג אחד של אבנוני מערה, להוט אחרי האבן הזו (ועוד יותר מכך אחרי גארליטים גדולים ונדירים יותר) בתור מאכל תאוה, כאשר אכילת האבנים האלו גורמת לעור האפור והחצי סלעי שלהם לפתח באורח זמני דוגמאות מוזרות בגוון כתום-עכור. בנאים אנ'מירים נהגו להשתמש ברסק של גארליטים זולים עבור פסיפסים וקישוטים פשוטים בתוך תערובות של אבני בניה שנועדו לקירות של מבנים נאים - אם כי הדבר נחשב זול וירוד מדי עבור מקדשים או מבנים מהדרגות הגבוהות יותר.

אבני חן נפוצות (דירוג 2)

בורניט מפוספס: בורניט בצורת דמעה, עם תצורה של פסים צהבהבים, דבשיים או אדמדמים על הגוף החום שלו. ריקוע שלו על נחושת או כסף נחשב לעיתים קרובות לקמע מזל טוב לצייד או רועה. ניתן למצוא לא פעם את האבן או חלקים מכוסמים שלה בכליהם או בסביבתם צשל אבנוני מערה – ונראה שהיצורים האלו נמשכים מאד לאבנים האלו.

אבן שלג: אבני שלג מופיעות בצורה אליפטית או בצורה דמוית מצולע קטן ולא מדויק; הגוון הוא לבנבן-עכור עם נגיעות אפרוריות, ולעיתים רחוקות יותר כחלחלות מלוכלכות. באורח ההולם את שמן, ניתן למצוא אותן במקומות גבוהים מאד, בדרך-כלל בחלקים הלא עמוקים מדי של מכרות במרומי ההרים (למשל, המכרות של מאמיני ההשתקפות הכחולה במרומי רכס קאראנסיל). נוהגים לטעון, כי מדובר בטיפת מים טעונה בקמצוץ כוח מכושף, שהפשירה מתוך פתית שלג וחלחלה אל תוך ההר, ואז קפאה פעם נוספת והתאבנה כשהיא סופחת לתוכה חומרים מסוימים מתוך ההר עצמו.

החרשים בשירות אבירי ההשתקפות הכחולה של קארנסיל, מכירים היטב את האבנים האלו, ויודעים להשתמש בהן הן לתכשיטים מסוגים שונים ועיטורים על גבי שריונות: בין היתר אפשר, לא בקלות, להשתמש באבן שלג מאיכות גבוהה יחסית לתכונה של עמידות פשוטה לכפור, וכמה תכונות בסיסיות של הגנה. כמו כן, ניתן להשתמש ברסק של האבנים האלו כאחד הרכיבים של דיו שמשמשים בו למגילות, ולעיתים גם כחלק מתהליך ההכנה של שרביטים שהיו בעבר בשימוש כוהנות מסוימות של ההשתקפות הכחולה והאפורה; הגם שלשם כך קיימות אבנים יקרות, חזקות וטובות בהרבה מאשר אבני שלג.

אבן גרזן: אבן מוזרה בעלת צורה שמזכירה שן, כאשר לעיתים אחד הצדדים בולבוס ורחב יותר מהאחר, באורח שמזכיר מעט צורה של גרזן או קורנס. הגוון הוא חום או חום-אפרפר, עם נטייה לשחור בצד הרחב יותר.

גארליט העין 'גדל' לא פעם על קירות של מערות טחובות, ונראה כמו כתם כהה יותר בתוך הסלע השחור או הטחוב, שמרכזו הבהיר יותר נוצץ חלושות בעלטה. גזעים עתיקים של שוכני מערות, ובמידה פחותה בהרבה שבטים של בני-אדם מגזע פאר'ליל, היו מלטשים את הצלחות האלו, מצפים אותם (אם ידם השיגה) בסוג של לכה פשוטה, והיו משתמשים בהן כצלחות מהודרות (יחסית), שנהגו בין היתר להגיש בהן מנחות או להשתמש בהן עבור שמן מקודש או שעות מאור; חרשי שריונות מיומנים יותר, יודעים ללטש את האבן ולשבץ אותה במרכזם של מגינים עגולים, לעיתים תוך הקניית תכונות מאגיות פחותות – בין היתר, עמידות לאש, קשיחות בדרגה נמוכה ועוד (ולעיתים נדירות מאד, הגנה חלקית מאד כנגד התקפות מבט).

אגליט טחוב (Moss Eglit): אגליט הוא אבן-יקרה שבגלל צורתה המיוחדת, שכוללת שתי שלוחות שמזכירות קרניים, נחשב כאבן מקודשת במידה כזו או אחרת בדת של בני הפאר'ליל, שם נחשבה למעין התגלמות או התגבשות כוחו של "האבא בעל הקרניים". לכך תורמת העובדה, כי אבני האגליט התגלו בדרך-כלל במקומות בהם שורשים של עצים ענקיים נדחפו עמוק אל תוך הקרקע והתאבנו, או השפיעו בדרך אחרת על הסלע התת-קרקעי.

האגליט הזול ובעל האיכות הירודה יותר, נראה כמו אבן מחוספסת ולא סימטרית בגוון ירוק-טחב עד חום-ירקרק, בעל פינות גסות ושקיפות נמוכה יחסית, ממנה מזדקרות שתי קרניים קצרות ורחוקות יחסית זו מזו; באורח לא מפתיע, אבנים כאלו שימשו הן כקישוטים במקדשים והן עבור הכוהנים עצמם – מתכשיטים גסים יחסית, ועד לעיטורים לבגדי כהונה, פקקים לבקבוקים וכדים לשתייה ששימשה לטקסים אקסטיים, ועוד. הכובשים האנ'מירים, שבוזו עמוקות לדת של בני האדם הנמוכים בעלי השיער האדמדם, וראו באגליט אבן כעורה ממש כמו הכוהנים שהשתמשו בה, נהגו לא פעם לנתץ ולרסק את האבנים האלו, לעיתים עבור רכיבים לשיקויים, חפצי קסם מעודנים יותר משלהם, או אפילו כחלק מדשן קסום לגני המקדשים של ההשתקפיות או בתי האצולה האנ'מירים.

בתוך בקעת קיירן עצמה, האגדות של כפר הרועים טולו מספרות כי לפני כמה דורות, נלחמה משלחת של ציידים נועזים מהכפר בענק (או אולי עוג מעוות שכוותה הכשפים שלו התעוותו ביחד איתו והפכו חולניים ופראיים בהרבה מהרגיל), ולאחר שהומת, נמצאה בין שרידיו תיבה ובתוכה ארבע אבני אגליט טחוב גדולות. הרועים ראו בכך אות לברכה מאל המרעה (הגם שלא יודו בכך, כנראה גרסה מקומית לאבא בעל הקרניים או אחת הישויות המשרתות אותו), וחילקו את האבנים ביניהם. שלוש מהאבנים עודן קיימות, משובצות בתוך תכשיטי ארד נאים, שאחד מהם מצוי ברשותו של גאר'ת' טורזיל

אבני גרזן נמצאות בדרך-כלל במערות, לא פעם ליד מצבורים של פחם וברזל ביצות לפי חלק מהמסורות, מדובר בחלק משורש עתיק של עץ שהתאבן וספג לתוכו רכיבים מתוך אבני פחם.

הגם שניתן למצוא את אבני הגרזן מפעם לפעם במערות מתחת לבקעת קיירן, נראה שמקורה של האבן הוא דרומי יותר. מספר תרבויות לא אנ'מיריות (כולל של אנושואידים קדומים), יחסו לאבן הזו חשיבות מיסטית, והשתמשו בה כדי להכין קמעות או לשבץ אותה בעצם או באריג צמחי ביצה, לא אחת עבור לוחמים מכובדים. עד היום, רוקחי שיקויים (בעיקר מבני גורג), יודעים להשרות אבני גרזן בתוך מרקחת מיוחדת, ולכרוך אתה בחוט צמחי, לפעמים משובץ בחלקי עצם קטנים שעברו טיפול דומה, כדי ליצור תליונים עם כמה תכונות בסיסיות שלפי המסופר מועילות ללוחמים, ולעיתים מסייעות בציד יצורים בעלי שיניים עצומות (למשל, מינים של תולעים ענקיות בעלות נשיכת מחץ קטלנית).

אומ'ת'ט: אבן פחוסה, נראית לעיתים כמו צורה גסה של סוליה, שנחשבת כאבן הפשוטה ביותר שקשורה לאחת מארבע ההשתקפיות האנ'מיריות. הגוון הנפוץ שלה הוא אפור בהיר, לעיתים מעורבבת בגוונים כהים יותר של אפור ונימים חומים-בהירים.

האבן מכונה לעיתים גם 'על ענן', גם בגלל אמונה תפלה או סיפור ילדים שהיה נפוץ במחוזות כאלו ואחרים של האימפריה, לפיו האבנים הן בעצם סוליות נעליהם של ננסים מכושפים שוכני עננים שמשרתים את ההשתקפות האפורה, שנופלות מפעם לפעם לארץ, בעיקר בעת סערה ורוחות עזות.

מאחר וניתן להשתמש באבן הזו, גם בידיים של צורף פשוט יחסית, כדי להכין תכשיטים פשוטים שנחשבים בעלי תכונות שמחזקות את הרוח ואת התבונה, היא הייתה, ובנסיכות אורמ'ט'ריל עודנה מבוקשת מאד בידי כוהנות אפורות, בעיקר אך לא רק פרחי כהונה צעירים. משתמשים באבנים לשיבוץ בתכשיטים פשוטים שנחשבו כמביאי מזל ותועלת בעת אימוני הכהונה ובראשית דרכה של כוהנת אפורה.

גארליט עין: כמו שאר בשרו הזול יותר (הגארליט הקצוץ), ולמעשה כל הגארליטים, גארליט העין הוא ברובו שחור או חום-שחור, בתוספת חלק כתום-עכור עד דבשי אופייני, בדרך-כלל במרכז האבן. גארליט העין הוא אבן שטוחה ודקה יחסית (העומק הממוצע שלה נע סביב סנטימטר), בצורת מפרצית גסה שמזכירה שרטוט של פרח לא מדויק, או כתם; השוליים ורוב האבן הינן בגוון שחור או חום-שחור, לעיתים רחוקות עם נימים קשים לאבחנה של אדום כהה, כאשר הכתם הקטן במרכז הינו בגוון אדום או דבשי בהיר יותר וגם בוהק יותר ובעל שקיפות מסוימת (להבדיל מהגארליט הקצוץ).

טובה יותר, כך הליטוש יכול להפוך את חלקה החיצוני לחלק יותר, ואת חלקה הפנימי לרחב יותר. ישנם המאמינים, שהאבן הזו, בעיקר כאשר היא נשלפת מאזור של מעיינות רותחים עמוק מתחת לפני הקרקע, היא שריד של ביצי סלמנדרת לבה קדומה שהתאבנו לפני שנים רבות; ולא פעם שיבצו אותה בתוך בסיס של זהב, כשהיא מעוטרת באורח המזכיר ביצה; כמו כן, מספרים שיש קוסמים שיודעים להשתמש באבן בתור חומר גלם עיקרי למנורות מכושפות; וכי הרסק שלה הוא חומר גלם מעולה לזכוכית מכושפת או חצי-מכושפת, בעלת גוון נוטה למוזהב ונימים שחורים שמעולים עבור פיתוחים ועיטורים; משתלב היטב כחומר גלם לשריונות קסומים מדרגה נמוכה, ועוד.

גארליט מפוספס (מכונה גם אבן צרעה או אבן זנב):

גארליט שנודע בצורתו הדקה-מאורכת, שיכולה להגיע לאורך 8-10 סנטימטרים, ובדגם הייחודי של פסים כתומים-דבשיים ושחורים שיוצרים מראה שמזכיר זנב של דו-חי שחור-צהוב, הגם שהוא מסתיים בקצה מעוגל-גס, ולא מחודד.

גארליט מפוספס הוא אבן נדירה למדי, שניתן למצוא לעיתים בתור מנהרות נטיפים עמוקות ומסוכנות, לעיתים כחלק ממעגל נטיפים קטנטנים וחדים יותר שמקיפים נטיפ ענקי של אבן לחה; ישנה גם אגדה שהוא נמצא לעיתים בין שרידים ובתוך פסולת של אבנוני מערה ענקיים או בהמות סלע, שאכלו כמות גדולה מדי של גארליטים פשוטים יותר. תכשיטים מיומנים יכלו להשתמש באבן הנדירה למגוון שימושים, החל מליטוש לקריסטלי תאורה ייחודיים; שיבוץ בתוך פסלי חיות מכושפים שנועדו לשמש כוהנים בדת 'האבא בעל הקרניים', מגוון תכשיטים מאורכים, ועוד.

אומ'ת'ס רוח: גרסה נדירה ויקרה של אומ'ת'ס; הוא גדול יותר מהאומ'ת'ס המצוי, ובעל צורה קעורה יותר, שמזכירה לפעמים צדפה או קערית זעירה מאורכת. הגוון אפור, מעט שקוף ומבריק יותר מהגוון האטום של האומ'ת'ס הרגיל; ומסופר שהחרשים האומנים באימפריה האנ'מירית, פתחו שיטה ללש את האבן הזו תוך הפעלה או חיזוק תכונותיה המאגיות, כך שהיא תוכל לקלוט רוח ולהשמיע לחישות והדים מוזרים, כאילו הייתה אכן סוג של 'קונכייה שמימית'.

תכונה זו מבוקשת מאד בתכשיטים יקרים שקשורים להשתקפות האפורה, או מיוצרים כדי להעלות לה מנחות ולבקש את ברכתה.

אומ'ת'ס קודר: גרסה יקרה נוספת של אומ'ת'ס; גדול יותר מהגרסה הרגילה, בעל צורה מחודדת ו"יהלומית" מעט יותר; הגוון אפור-כחלחל חצי שקוף, לעיתים עם גוונים או נימים שחורים. הגם שהאבן לא ידועה בכוחות מאגיים יוצאים מגדר הרגיל (הגם שבהחלט אפשר להשתמש בה כבסיס לכמה תכשיטים קסומים בדרגה

בעל האגרוף מהכפר טולו. בנו גארל מעדיף שלא להרבות בדיבור או להיזכר על הדרך בה אהב להביט בתכשיט כאשר היה צעיר יותר – ואת מה שחטף מאביו, כאשר פטפט על עצם המחשבה או השאלה, האם אפשר להעניק תכשיט כזה כמתנת אהבה או נישואין. עבור גארל, עצם המחשבה ששכיית החמדה שעברה בין ראשי המשפחה תיענד לצווארה הרכרוכי של אשה, הייתה די הצורך בכדי לכבד את בנו בסטירה על עצם הרעיון.

סיפור אחר, קודר עוד יותר, שנפוץ בכפר טולו טוען כי אחת האבנים הייתה מקוללת, והוליכה את הצייד שענד אותה לנסות ולרצוח את האחרים בהתקף של קנאה מטורפת – אולי אפילו תוך חילול אחד הטקסים המקודשים של הכפר.

אבני חן יקרות מציאות (דירוג 3)

אגליט זהוב: גרסה יקרה ויפה בהרבה של 'אבן הקרניים'. האבן שטוחה, מאורכת ובעיקר חלקה בהרבה מאשר אגליט טחוב, והקרניים ארוכות, מעודנות וקרובות זו לזו יותר מאשר בגרסה הזולה של האבן; כמו כן, רמת השקיפות והברק של האגליט הזהוב גבוהים יותר, והגוון הירוק-זהוב, נאה ועדין בהרבה משל האגליט הטחוב, כאשר בדרך-כלל, החלק העליון והתחתון ירוקים יותר, כאשר החלקים הפנימיים, בעיקר בין שתי הקרניים, כמו גם פס בשני צדדיה החיצוניים של האבן, זהובים יותר; כמה מהאגדות של המישורים הצפוניים, מספרות על אבנים כאלו, שכושפו בידי כוהנים אדירים מן העבר, ולעיתים בידי דמויי האדם הקדומים בעלי הפרסות והקרניים שנחשבו לילדיו של פאר-אגול;.

כמה מאלו שובצו במסכת הפולחן שהכוהן הגדול של הצפון השתמש בה, לפי שנופצה בידי הלגיונרים האנ'מירים. אגדות אחרות מספרות על ארבע פרסות ששובצו כל אחת באבן כזו, שאפשרו לסוסו של אחד הגיבורים הגדולים ביותר של הפאר'ליל לעוף – או ליתר דיוק, לדהור על אוויר כאילו היה דשא ירוק. בין אם יש משהו בסיפורים הללו, ובין אם מדובר בהגזמה, הרי כיום יש לוחשים – גם בין הפאר'ליל של בקעת קירן, כי הנביא הגדול שקם לאבא בעל הקרניים, הורה לחשל מחדש העתק של המסכה הגדולה שנופצה בידי כלבי הדמים של ההשתקפויות המשוקצות, ולקבע בתוכה אגליט זהוב יפיפה שנמצא עבורו – אות בדוק לברכתו הישירה של "האבא" שניתנה לנביא האדיר למסע המלחמה שלו, להחריב את שרידי האימפריה האנ'מירית עד היסוד.

גארליט ביצה: גארליט הביצה הוא גדול בהרבה משארי-בשרו הנחותים יותר, ויכול להגיע לגודל של חלוק נחל; צורתו הכללית היא של חלוק נחל חתוך, שחלקו החיצוני שחור או חום-שחור, לעיתים רחוקות עם נימים קלושים בגוון בהיר מעט יותר, ואילו חלקו הפנימי ("החלמון") נעה מכתום-צהוב ועד חום-דבש עכור. ככל שהאבן

נמוכה יחסית, לעיתים בעלי תכונות חלשות של חיזוק לחשים או הגנה מהתקפות מנטליות), היא מבוקשת מאד לריקוע בכסף, זהב לבן ולעיתים (עם אבן יפה במיוחד) בפלטינה. בתקופת האימפריה, יצרו ממנו תליונים יפייים, שרבים מהם היו סמלי סטטוס במשפחות אנ'מיריות מיוחסות שסגדו להשתקפות האפורה.

קורליד: קורליד הוא אבן החן הפשוטה ביותר מאלו הנחשבות מקודשות להשתקפות האדומה. קורליד מופיע בדרך-כלל בצורת גביש שחלקו העליון זוויתי (באורח המזכיר צורה מגושמת ולא מדויקת של יהלום), ובסיסו מעוגל. הגוונים נעים מגוון יין אדמדם-סגלגל, דרך גוונים של אדום, ועד אדום בהיר עם נימים זהובים (נדיר). באורח דומה לאבני חן אחרות במלסטר, קורלידים יקרים ונדירים יותר, יטו להיות בעלי ברק ושקיפות גדולים יותר; כאשר בגרסאות הנדירות והקסומות ביותר, ניתן יהיה לראות 'צללית' – מעין אור פנימי או גוון פנימי שונה, שמרצד כאשר מניעים את האבן.

הקורלידים הפשוטים יותר הם קטנים יחסית, בעלי גוון אטום או עכור במעט של אדום יין, אדום סגלגל או אדום עמוק אחר. בתקופת האימפריה, הם נחשבו נפוצים למדי בקרב בתי האצולה ושולחות הנשים הכהונות של ההשתקפות האדומה. השתמשו בהן לא פעם לגילוף פקקים מעוטרים לבקבוקים טקסיים ויקרים; כפסלונים או חלקים מפסלונים, כגילופים מעוטרים לקסדות וכותפות מוזהבות של האבירים שליוו את הכהונות האדומות, וכן כחומר גלם למספר צבעים וסוגי דיו בגוונים תואמים שהיו בשימוש הכהונות של ההשתקפות האדומה, ולעיתים גם בשימושם של אחרים.

בארמון ראל'נארן (הידוע כיום בכינוי הלא מחמיא "הארמון השוקע"), שהיה בעבר מלא בשכיות חמדה ובגילופים מרהיבים, שרדו עדיין כמה פסלונים וחפצים אחרים שמשוּבצים בהם קורלידים מהסוגים הפשוטים יותר – לא פעם, נוצצים חלושות באור הלפידים העמום, ומשובצים בתוך חפצים ששניני הזמן כבר החלו נוגסים בהם – מעין מזכרת עגומה לתפארת ימים טובים יותר שאולי חלפה בלא שוב - הגם שיש באחוזה מי שמקווה שהסכם השלום עם העוצרת של הורד האפור יביא לפתיחה מחדש של דרכי מסחר, ולשובם של הימים הישנים, גם אם באורח חלקי.

ליניט ("אבן עלמה" או "אבן בתולה"): אבן חן בעלת גוונים הנעים מתכול עד לגוון כחול-ירקרק, שנחשבת לאבן החן הפשוטה ביותר המקודשת להשתקפות האנ'מירית הכחולה. האבן הארוכה והפחוסה קיבלה את שמה בגלל צורתה הייחודית, המזכירה (בקירוב) פיסול גס של גוף נשי, רחב יותר ב"אגן" בחלקה התחתון של האבן וב"כתפיים" שבחלקה העליון, וצר יותר ביניהן. הגרסה הרגילה והפשוטה יותר של ליניט היא בעלת גוון פשוט יחסית, בעלת שקיפות ובוהק מועט יחסית.

אבני הליניט נחשבות כבעלות פוטנציאל מאגי בסיסי, ובימי השיא של האימפריה אפשר היה למצוא אותן משובצות בשלל תכשיטים של כוהנות ואבירים של ההשתקפות הכחולה, וגם ב"סתם" תכשיטים שנועדו לבטא אהבה, תבונה והתבוננות פנימית: מסופר כי אחד המנהגים לכריתת ברית אירוסין בקרב חלק מסוים מהמעמד העליון האנ'מירי (או לחלופין לכריתת נדר של אוהבים), היה לחצות ליניט לשניים, ולשבץ את חלקיו בשתי טבעות איכותיות זהות, אחת לכל אחד מבני הזוג). כמו כן ניתן היה למצוא ליניטים בשלל יצירות מסוגים אחרים, מניצבי חרבות ועד מסגרות של מראות; כרכיבים בשיקויים מכושפים בעלי השפעות פסיכיות; רכיב מרכזי במספר סוגים נפוצים של דיו רונות או אבקה רונית ששימשה לחרוט אותות עוצמה על גבי מתכת, עור נוקשה ובעיקר בדים משובחים שעברו תהליך של השריה ואריגה מיוחדת שנועדה להפוך אותם לאריגים מכושפים משלל סוגים.

מסופר שבקר לין-מורליט', בו בלמו אבירי ההשתקפות הכחולה את התקדמות המורדות של הורד האפור, לאחר שהאחרונות כבר כבשו בשלב הזה את רוב-רובה של בקעת קיירן והחלו להתקדם במעלה השבילים המוליכים לעבר מעוזי ההשתקפות הכחולה שבמרומי הרכס של קארנסיל, המטירו נאמני ההשתקפות הכחולה על התוקפים ברד של חיצים נדירים משובצים בריסי ליניטים, שכושפו בכדי ליצר אפקט פסיכוי מטיל אימה בכל מקום בו יפגעו; ואחד מהם פגע בפניה של אחת הקצינות הנועזות ביותר של הורד האפור, פוצע אותה קשות ומשנה בכך את מהלך הקרב.

דארניד: האבן הפשוטה ביותר שנחשבה מקודשת להשתקפות הצהובה. צורת הדארניד מזכירה מעין כפתור פחוס בצורה גסה של מצולע בעל חמש עד שבע צלעות, בעל גוון שנע מצהוב-ירקרק עכור ועד צהוב בוהק של זריחה. אחד ממאפייניו המובהקים של הדארניד, כולל האבנים הקטנות והעכורות יותר שנחשבות לזולות והפשוטות יותר, היא שניתן לראות עליו באורח טבעי, ובעיקר לאחר ליטוש הולם, מעין 'קורים' או קווים פנימיים ברורים שמובילים מהמרכז ועד לקודקודים שבשוליים.

באורח שהולם למדי את טבעה של ההשתקפות הצהובה, רבים מהשימושים של הדארניד בתכשיטים היו קשורים מאז ומעולם לכוחות התקפיים בעליל – החל מאבני-מיקוד, שנועדו "לנעול" קסם מסוים ולהפוך אותו לחזק מעט יותר בכל פעם שהוא מוטל; המשך באבן מכושפת ששובצה במרכזם של מגינים שהוטלו עליהם כשפים של מכת-נגד מסוגים שונים, וכלה בגולות של שרביטים, בעיקר כאלו בעלי כוחות אש.

רסק של דארנידים שימש כרכיב מרכזי לסוגים שונים של דיו מכושפת בגוני זהב או זהב כהה, שהשתמשו בו לא פעם לכתיבת מגילות או עיטור ספרי קודש אנ'מיריים;

המלוכה של נסיכות אורמ'תירל במשך דורות, ושימש את הכהונות הבכירות של ההשתקפות האפורה שיצאו מאותה שושלת.

אומ'תיט בוקה: הגרסה הנדירה והיקרה ביותר של אומ'תיט; אבנים איכותיות מסוג זה מופיעות בגרסה אליפטית כמעט מושלמת; הגוון הוא אפור-בהיר עד לבן מתנוצץ, בעל שקיפות ובוהק פנימי שעולים על כל אבני האומ'תיט האחרות. האבנים הללו, נדירות ומבוקשות ביותר, נכרו במשורה בחלקים העמוקים יותר של המכרות מתחת להר קאראנסיל ומתוך ליבם של מכרות, כיום נטושים ומקוללים, בצפון נסיכות אורמ'תירל. אומ'תיט בוקה נחשב כחומר גלם יקר הדורש רב-אומן מורשה ובעל קשרים למקדשי ההשתקפות האפורה. אבנים אלו שימשו עבור החפצים היקרים והחזקים יותר של הכהונות האפורות הבכירות, ושובצו, לאחר שגולפו בצורות מעודנות, בכסף טלמורה כחלחל-אפרפר.

אורמ'קארת'אל האגדי, התליון המכושף רב העוצמה שעבר מדור לדור במשפחת המלוכה של אורמ'תירל (בקרב נסיכות שגילו כוחות כהונה, בדרך-כלל), עד שאבד בנסיבות שלא התבררו לגמרי^[1], הורכב משרשרת ומסגרת של כסף טלמורה בצורת ראי, בתוכו שובצו אומ'תיט בוקה אחד ביחד עם אבן גארליט ירח.

פר'פאם מכושף (נקרא גם "אבן אגס קיסרית")

עוגית: אור-פר'פראאם: קרוב רחוק, נדיר ויקר מאד של הפרופ המצוי: אבן סגולה גדולה באורח ניכר משאר בשרה הנחות, בעלת צורה אגסית עם מידה מסוימת של שקיפות; לעיתים עם רמז לנצוץ של גוון אחר ובהיר יותר שזוהר מתוכה. הצורה, כפי שמרמז השם, היא צורה אגסית.

את פר'פאם האגס אפשר להפיק אך ורק מפירות נדירים של העצים הקדומים והאדירים ביותר במאגאארון, שמסופר עליהם שהם זקנים מספיק כדי "לזכור" את ימי האימפריה של הקייסרים המכשפים של אור-נאארום, אז ספגו קסם עז ועתיק הישר ועמוק לתוך שורשיהם; את הפרי המיוחד לא די לשרוף או לעכל, אלא צריך ללטש אותו בריטואל עתיק, שרק מכשפים עוגים שבקיאים במסורות הישנות זוכרים; ומסופר שרבים מכלי הקסם העתיקים של אור-נאארום ומלבושים מכושפים של רבי המאגים הקדומים שלה עשו שימוש באבן הזו.

פרופ'אם אגס אחד, מגולף ואדיר כוחות מן השאר, שובץ בכרתו של הקיסר המכושף (ולפי גרסה אחרת, גולף לתוך השרביט שלו). הרפתקנים ברי-מזל מאד עשויים אולי למצוא אבן כזו באוצר עתיק של עוגים.

ליניט ערב (ליניט צלול): אבן נדירה שנחשבת 'קרובת-משפחה' גדולה ויקרת המציאות של הליניט או "אבן

בעיקר ספרי קרב שכוהנות היו לוקחות איתן כמעין גרסה רבת-עוצמה של מגן כאשר יצאו למערכה. שימוש אחר ואפלולי בהרבה, היה ריקוע או ריסוק של האבן בתוך שיקויים או שלשלאות מכושפות דקיקות, שנועדו למנוע מעבדים רבי-ערך^[2] או לפחות להקשות עליהם להימלט או אף להפר את רצונן של הכהונות הצהובות שהחזיקו בהם.

סיפורים אפלים ממחוזותיה הדרומיים של האימפריה, עסקו בכמה נוגשי-עבדים חזקים במיוחד ממסדר עילית ששירת את האכזריות שבכוהנות ההשתקפות הצהובה, שקעקעו על עצמם אותות וסמלים שנכתבו בעזרת חומרים כאלו, כדי להעצים את כוחם ולאפשר להם להפוך לאימתם של עבדים בורחים או סוררים.

אבני חן נדירות (דירוג 4)

קורליד כוכב: צורה נדירה, יקרה ובעלת פוטנציאל מאגי גדול בהרבה מהקורליד הפשוט; קורליד כוכב הוא קורליד שמתוך בסיסו המעוגל בוקעות שלוש או ארבע 'קרניים' זוויתיות, שיוצרות צורה דמוית כוכב. הגוון נע מאדום-יין עד לאדום בוהק, בעל שקיפות ובוהק גבוהים בהרבה מהקורליד הפשוט.

בימי גדולתה של האימפריה, השתמשו באבנים הנדירות האלו עבור שרביטיהן, גלימותיהן וחפצי הקסם של הכהונות הבכירות של ההשתקפות האדומה; שיבצו אותם בעיניהם של הפסלים המכושפים ששמרו על המקדש הגדול של ההשתקפות האדומה בסלנטיר; ומסופר שהרסק של האבנים הללו, הוא חומר גלם כמעט הכרחי לחישול של חרבות תבוניות או תבוניות למחצה. אלא שבאורח לא מפתיע, מספרן המועט של האבנים הללו, בעיקר בתוהו שלאחר התרסקות האימפריה, הופך כל שימוש בהן ליקר המציאות ועולה הון תועפות.

לפי השמועה, אפשר למצוא מדי פעם את האבנים האלו בחלקים עמוקים של מערות נוספות מאגמה, במעמקיהם של הרי געש פעילים וסמוך להם; ושקיימת שיטה סודית ביותר, אולי בקרב החרשים האומנים של פיות האפר, להתיך מספר קורלידים פשוטים באיכות גבוהה לקורליד כוכב אחד, בין היתר על-ידי שימוש בתמצית החיים של יסודן אש רב עוצמה (הגם שלא ברור אם היצור צריך להיהרג בעת היצירה, או שמכשפי האש רבי העוצמה של הגזע הוא יכולים לשמר תמצית של יצור שנקטל קודם לכן עבור שימוש בטקס כזה).

גארליט ירח: הגארליט הנדיר ביותר ובעל הפוטנציאל המאגי הגדול מכולם, שהתברך בצורה משכנעת למדי של חרמש סהר, שצידו החיצון שחור-אפור מבהיק, וחציו העליון צהוב נוטה לזהוב חיוור, מפיק בוהק חלוש; גארליט ירח גדול ומבריק במיוחד, היווה את אחד משתי אבני החן המכושפות שהרכיבו את תליון הכהונה אורמ'קרתאל – התכשיט שעבר מאם-לבית בשוללת

כל הטיליטים באים מתוך המים, אם כי לא ברור בדיוק כיצד הם נוצרים, והאם אכן מדובר כפי שחלק מהאגדות מספרות, בשריד שנותר לאחר שיצור ימי מכושף ורב עוצמה במיוחד גווע (באורח טבעי, ולא מציד או בדרך אלימה אחרת), וכאשר נפרדה נשמתו העתיקה והאצילית מן העולם הגשמי, הותירה אחריה מעין משקע נוצץ ויפיפה.

אבני טיליט ידועות ומבוקשות בשל עוצמתן; ניתן לייצר מהן תאורה קסומה שאינה כבה לעולם; להשתמש בהן עבור גנים מכושפים, כפי שנהגו אורגי הערפל לעשות; לשבץ אותן בכלים יפייים היאים לחצרות מלכים. אבני טיליט מתאימות מאד לליטוש ושיבוץ בגולות של מטות קסמים חזקים, וכוחן מסוגל להעניק עוצמה יקרת מציאות, הן עבור לקסמים הקשורים ביסוד המים – מהתקפות, דרך קסמי התמרה והשפעה על מים, ועד לזימון יסודוני מים, והן עבור קסמי גילוי והגנות מסוימות כנגד לחשי אש, וכן כנגד סוגים מסוימים של קסמי צל וקסמים אפלים אחרים.

מסופר, ששבבים של טיליטים מרוסקים שובצו בכמה מהשריונות האדירים ביותר של אבירים, הן אנ'מירים והן אורגי ערפל; טיליטים נוצקו אל תוך שריונה, חרבה המעוטרת ונזר המלחמה של אחת המצביאות האנ'מיריות האדירות ומטילות האימה ביותר – אלאונור טיל-אר'ליין, שנודעה בכינוי "רסיס הקרח", ואבדה בסופו של דבר בקרבות הקשים שניהל חיל הפלישה של אנ'מירים ואורגי ערפל עליו פיקדה כנגד הגזע הדאמוני של הקור'סלאג. לפי אחת האגדות, כתרה של המצביאה הגן עליה, כאשר ספגה התקפות קטלניות מששת האלופים של הקור'סלאג שכיתרו אותה בקרב האחרון, ובקסם אחרון, כיסה את המצביאה הפצועה בשכבה בלתי חדירה של קרח, בעודו גורם למפולת של קרחונים מכושפים מסביבה, ב"מתנת פרידה" אחרונה וקטלנית ליריביה העשויים סלע מותך חי; ושם היא עודה עומדת, בלב שדה הקרב שהפך לקרחון בלתי חדיר, אוחת בחרבה האדירה ושקועה בחלומות מוזרים ואפלים עד שתבוא שעתה לשוב ולהתעורר.

אבן זריחה: אבן הזריחה היא גרסה יקרה, גדולה ומתנוצצת במיוחד של דארניד, מן האבנים המקודשות להשתקפות הצהובה; אם הדארניד הרגיל נראה כמעין כפתור מצולע עם קווים פנימיים עדינים, הרי שהדארניד הגדול יותר, או אבן הזריחה, נראית דומה מאד, רק שהיא גדולה יותר, ומכילה לא מצולע אחד מחולק לקווים המוביל למרכז, אלא שני מצולעים המורכבים זה סביב זה, דבר הנותן לה מספר פאות גדול בהרבה; כמו כן, היא בוחקת יותר, וגונה נע מצהוב בהיר, דרך צהוב-זהוב ועד זהוב כהה; טיפול בקסם מתאים יכול לגרום לה לנצנץ באור אינטנסיבי, כאילו היא פועמת באור בהיר ויפיפה.

הבתולה" הרגילה. צורתו של הליניט הצלול היא צורה מאורכת, דומה מאד לאבן בתולה' רגילה, עם אותם קימורים עגולים דקים יותר במרכז ומתרחבים בשני הקצוות.

אולם הליניט הצלול הוא גדול יותר, בעל נטייה לגווני כהים יותר משל קרובו הרגיל, שכפי שמרמז שמו נעים סביב סוגים שונים של כחול כהה יחסית שמזכיר לא פעם שמי ערב; כמו כן, הוא בעל שקיפות ובוהק שעולים בהרבה על זה של הליניט הרגיל. כאשר מחזיקים אותו ביד (ובייחוד אנשים בעלי יכולות מאגיות), ניתן לעיתים לחוש את הפעימה או הריצוד של האנרגיות שטמונות באבן.

על חלק מהאבנים הללו, ניתן למצוא מעין חריטות עדינות, קשות לאבחנה בעין רגילה, בגוון כחלחל-כסוף, לעיתים רחוקות שחור – ניתן להשתמש באמצעים קסומים מתאימים כדי לגרום להן לנצנץ בעוצמה גבוהה יותר: בין היתר, על-ידי מיקוד של אור ירח או לחש המחקה אור ירח.

הליניט הצלול אהוב מאד על מאמיני ההשתקפות הכחולה, וכמה מהאבנים הגדולות והיקרות ביותר מן הסוג הזה, נקבעו במזבחה הגדול של ההשתקפות הכחולה בעיר הבירה של האימפריה, סלנטיר; אבן אחת לפחות נקבעה גם במזבח של המקדש רב-העוצמה של ההשתקפות הכחולה במרומי הר קאראנסיל, אולם היא נפגעה בזמן ההתנפצות הגדולה או מעט לאחריה, ונשברה לשלושה רסיסים, אשר שניים מהם נגנבו בשנים המרות והכאוטיות שלאחר מכן. מסופר, שאפשר להשתמש בליניט צלול עבור תכשיטים מכושפים מדרגות גבוהות, כולל כאלו שכוחותיהם קשורים בהתכוננות מיסטית בכלל, ובהתכוננות פנימית או השלכת הנשמה או חלק ממנה אל מוך ממדים אחרים. מלבד מאמיני ההשתקפות הכחולה, גם אורגי הערפל חיבבו מאד את האבן הזו, אשר זכתה בשפתם לכינוי "אבן הנסיכה"; בין היתר, בשל הימצאותו של תכשיט עתיק שאבן כזה מתנוצצת בו בארמון המלוכה – והאורח שנעשה בו שימוש לטקסי אירוסין של בנות המלך הרם; הנסיכה הייתה מולבשת גלימה כסופה-לבנה מתנוצצת, שהתכשיט העתיק סגר אותה כמו אבזם גדול ויפיפה.

טיליט (עמוד שקיעה): הטיליט הוא אבן נדירה נוספת שנחשבת כמקודשת להשתקפות הכחולה; צורתו היא צורה גלילית מאורכת, עם חריטות עמוקות בצדדיה, באורח שמקנה לה צורה של מיניאטורה של עמוד מקדש מעוטר, כאשר באחד הקצוות, האבן מתעקלת למעין גולה, חלקה יותר או פחות. הטיליט נע בצבעיו בין כחול-סגול לטורקיז, ולעיתים גם ירוק-ים עז ("טיליט אדווה"); הוא נוטה להיות בעל שקיפות חלקית ובוהק חלש, שנראה לא פעם כאילו הוא מרצד ממעמקיה של האבן.

מספרים כי אחת האבנים האלו שובצה בתוך הנזר של ההשתקפות האדומה עצמה, ואחרת במזבח הגדול של המקדש האדום במרכז סלנטיר. כמו כן מסופר שאבן כזו שובצה בתוך הניצב של ראנגראד (Rangrud), חרב תבונית אגדית שחושלה עבור אחד הנסיכים האדירים והמבעיתים ביותר של פיות האפר, קטלה את אחד מאלופיהם הידועים ביותר של אורגי הערפל, וגרמה בין היתר לבניו של בעליה המקורי להרוג זה את זה בכדי לטעון לבעלות עליה.

ראאמ'נוט (אבן רעם קיסרית): אבן נדירה ורבת-עוצמה ביותר, ששמה נקשר עם הקיסרים המכשפים העוגים, אשר משלו באגרוף רם וכוח כשפים אדיר בכל צפון מערב מלסטר ומעבר לה, בתקופת הזוהר העתיקה של האימפריה של אור-נאאר'ום.

הראאמ'נוט מופיע לפי האגדה במגוון צורות; החל מצורה עגולה שטוחה שמזכירה מעט חרפושיית, וקלה בגביש ספק מעוין וספג עגלגל עם פאות בוהקות; בכל הצורות, הגוף מעוט בשתי וערב של קווים היקפיים, וביניהן חריטות קטנטנות ומורכבות מאד, שמייצגות לא פעם את האפיון המאגי המדויק של כל אבן ואבן בעשרות הצורות הזעירות דמויות הרונה שלהן. הגוון נע מאפור-כחלחל-ירקרק מטאלי ועד לירקרק-אפור-כסוף. אומרים, שכל ראאמ'נוט הוא שונה לגמרי מהאחרים בצורתו, בעיטורים המעין-רונניים שעליו, ובאגרות שלו, שבאות לביטוי בצורת ההבזקים שמבליחים בחלקו הפנימי - מבחינת העוגים, הדבר מובן מאלי; כל ראאמ'נוט נוצר באורח אחר בידי אלי הכישוף, ולרבים מהם יש יעוד משל עצמם - למשל, כחלק משרביטיהם של הקיסרים המכשפים האדירים ביותר מהעידן הקדום.

לפי האגדות של אור-נאאר'ום, כל ראאמ'נוט יורד לארץ בתוך מתנה מאחד מאלי הכישוף הפראיים; כך למשל, בתוך ביצה שהטילה אלת הנחש המכושפת של הרקיע. לעיתים, הם נועדו מראש לאחד הקיסרים או רבי-המאגים הקדומים; כך למשל הקייסר אור מאאר'קוג, שלפי המסורה של העוגים קיבל אבן אדירה מנחשית הרקיע, אותה שיבץ במטהו לפני הקרב שבו הכריעו העוגים את בני הגזע הדמוני למחצה של הקור'סלאג וגירשו אותם לנצח מצפון-מערב מלסטר. קיסרים אחרים שלא זכו ליעוד מפואר כזה, נאלצו לנסות את מזלם בריטואל מסובך הכולל קורבנות מכושפים, כדי לנסות ולאתר את מיקומה של אבן כזו, או לחלופין להשתלט עליה ולכבוש אותה לשירות הקסם שלהם - אחרת, הם עלולים לאבד את חייהם, ולסיים כאשר נשמתם נשאבת על-ידי האבן שספגה אנרגיית קסם רבה מדי, מה שמעצים את האבן, ומהווה סוף אכזרי לקוסם או אפילו לקיסר השאפתן שניסה להפוך לאדון שלה.

האבן, ותכשיטים בהם שובצה, שימשו סמל סטטוס מוכר של הכוהנות הבכירות של ההשתקפות הצהובה; מסופר גם על גלימות שנארגו מאריג קסום שהופק מצמח נדיר ביותר מגני אורגי הערפל שסיביו יובאו אל רבי האומנים של סלנטיר, ובתוכו נארגו ביד-אומן רסיסים של אבני זריחה, עד כי נדמה היה שהכוהנת שעוטה את הגלימה - אולי ההשתקפות הצהובה עצמה - עוטה עליה מלבוש שנארג מקרני השמש עצמה.

גרסה אחרת, אפלה יותר של הסיפור, מספרת כי כאשר לחמו ההשתקפות הצהובה ו"ורד אפור" זו בזו, ספגה ההשתקפות פגיעה כזו, שפגעה אנושות במרקם המאגי של הגלימה שלה, וגרמה לה להתעוות לדבר-מה ירקרק חולני ומטיל אימה; ההשתקפות הצהובה קרעה בזעמה את הגלימה והשליכה אותה לארץ - זמן-מה לאחר מכן, לאחר מותה (שלה ושל ורד אפור) בהתנפצות הגדולה, קיבלו הקרעים המעוותים האלו חיים, ובקעו מהם כמה מהמפלצות המורעלות הנוראות ביותר ששורצות כעת בחבל הדרומי לשעבר של האימפריה, דארנאט'ון.

יתכן כי הסיפור הזה קשור לשמועה אפלה אחרת - כי כשם שאבן הזריחה יכולה, בהיותה טהורה ורבת-עוצמה, לשמש לכלי מלחמה אדירים שקשורים באור ובאש (של כוחות קסם וכהונה גם יחד), וגם לשמש לרפואה רבת עוצמה - כולל של המחלות הנוראות ביותר שבאו מהצללים, הרי שהאבן יכולה גם להשתחת לגרסה ירוקה-צהובה עכורה, ולשמש חומר גלם לחפצים מקוללים, ארסיים ונתעבים מהסוגים העוצמתיים והגרועים ביותר.

ישנה מסורת עתיקה לפיה אל העונג באבוס ומשרתיו חסרי הנשמה - לפני שהופלו וסולקו מסלנטיר בידי הכוהנות שהפכו להשתקפויות האנ'מיריות - ידעו לעשות באבנים הללו שימוש לרעה גם בלא לעמעם את יופיין; כולל למציצה והשתחתה של נשמות, להתקנת אורות נוצצים שגרמו למאמינים להתמכר אליהן ולהפוך תאוותנים וחלושי דעת, ועוד; ויתכן מאד כי בשולי גילדות החרשים האדירות של עיר הבירה סלנטיר, טרם ההתנפצות הגדולה, נשמר משהו מהידע אודות הכוחות המתעתעים והאפלים האלו.

אבני חן אגדיות (דירוג 5)

ראה'לקאליט: הרא'לקאליט, האבן המקודשת ביותר להשתקפות האדומה, דומה לקורליד כוכב, אבל הוא גדול יותר ומורכב משני גוונים: פני השטח שלו חיוורים ושקופים יותר, כאשר הגוונים העזים של אדום-אש, אדום-יין או אדום-זהוב, כלואים במעמקי האבן ומרצדים מתוכה כאילו היו להם חיים משלהם. לא ברור מהיכן ניתן למצוא אבן כזו, מה גם שבתולדות האימפריה נודעו רק קומץ מהן.

טיליט מעמקים יכול לשמש לכל שימוש שמתאים לטיליט רגיל – אבל יפיק עוצמה גדולה בהרבה. כך למשל, מאור קסום שלא יכבה גם מול קסמי החשיכה והצל החזקים ביותר, או ליטוש להבים של חרבות רוניות מהעוצמה הגבוהה ביותר. לא בכדי מסופר, שאבן כזו אכן שימשה בין יתר אבני הטיליט שיצרו את הלהב הרוני של המצביאה אלאונור טיל-אר'ליין, וחושלה הישר אל תוך חודה של אותה חרב אגדית.

מסורה אחרת, מספרת שאסכולות שכוחות של קסם אפולולי יותר, ידעו לעשות באבנים כאלו שימוש עבור שינויי צורה עוצמתיים, ואולי גם עבור זימון מפלצות אדירות מן המעמקים. אגדה מזוויצה אחת, שהייתה מוכרת הן לאורגי הערפל והן לאנ'מירי מן המחוזות המערביים של האימפריה, סיפרה על טיליט מעמקים שמקובע בחרטומה של ספינת רפאים ששקעה כשעל סיפונה נבל עתיק ורב-עוצמה שאפילו שמו נשכח, אבל עולה לעיתים מהמעמקים ומחוללת מרחץ דמים בטרם תשוב ותשקע אל המצולה למשך שנים ארוכות; האבן זוהרת כמו עיניים נוראיות של הצלם המעוות שבחרטום, ובעת קרב עשויה להקרין את כוחותיה אל האיל הנוגח הנורא של אותה ספינה.

פנינת שחר בוער: אבן נדירה מאד, שמעט מאד ידוע עליה, כוחותיה והשימושים שניתן לעשות בה; מסופר, שצורתה מעויינת בעלת פאות מבהיקות בגודל של ציפור קטנה, היא כמעט בלתי ניתנת לשבירה, גם בקסמים החזקים ביותר, ורק הכלים המכושפים האדירים ביותר מסוגלים ללטש או לחרוט עליה. מסופר, שגון החלק החיצון שלה נע בין לבן-שקוף לוורוד-כתום רך, ואילו חלקה הפנימי הוא להבה חיה, מתנוצצת בגווני יפייים של אדום וזהוב.

באגדות מיבשת נאר'לירדי, מסופר שהאבנים הללו התגלו במעמקים האפלים ביותר או אולי נוצרו באימפריה השכוחה של אותו גזע אדיר ויפיפה שהן אורגי הערפל והן פיות האפר טוענים להיות היורשים שלו - ואולי גם קשורות לאובדנם של אותם אבות קדומים מסתוריים. ישנה אגדה כי אחד התארים העתיקים שנהגו בעבר הרחוק בממלכת אורגי הערפל היה "נסיך העליון של השחר הבוער" - ומשערים שיש קשר בין הדברים. אין כיום מידע בדוק על פנימי שחר בוער שקיומן ידוע, וודאי לא באלף השנים האחרונות; אבל קיימים לפחות שני סיפורים שמידע, כנראה לא מדויק, על קיומה של אחת מהן, הובילה מלכים או אבירים נשגבים של אורגי הערפל אל מסע תעתועים שהמיט עליהם טירוף ואבדון.

מוסכם על הכל, שהכוחות של הראאמ'נוט הם אדירים, אולם הם משתנים מאבן לאבן. הסיפור הידוע מכל הוא על הראאמ'נוט של הקיסר אור מאאר'קוג, ששובצה במטה שלו ויכלה לקרוא לכוחות אדירים של רעם וסערה - כולל לגשם המכושף והקטלני שהקיסר הוריד על צבאם המתקדם של הקור'סלאג באותו קרב מפורסם; סיפור אחר הוא על האבן הקיסרית שנגנבה בידי בת הקיסר, נור קאאר'דורן, שרתחה על הדרך בה קופחה בירושת הכס יחסית לשני אחיה, חרף העובדה כי כוחות הקסם שלה לא נפלו וכנראה אף עלו על אלו של אחיה; האבן, ששובצה במטה של הנסיכה המורדת לאחר קרב עקוב מדם, העצימה מאד את כוחות היצירה שלה, והקלה עליה לכשף לעצמה משרתים תבוניים.

כך או אחרת, הכוחות של האבן יהיו בכל מקרה בבואה לכוחות של האל הקדום שהאבן באה ממנו; שני השימושים המוכרים באבן, היא שיבוצה לתוך מטה כשפים אדיר, ולאחר שאדונה מת, שיבוצה לתוך מסכת הקבורה שלו. לפי חלק מהאגדות, ראאמ'נוט שנכבלה לאדון מכשף, מאבדת את רוב עוצמתה לאחר מותו (או בגרסה האחרת, העוצמה חוזרת, ביחד עם נשמתו המהוללת של הקוסם, אל אל הכישוף שממנה באה האבן במקור); אזי, האבן הופכת ל"קליפה" (Shell) של ראאמ'נוט אמיתי, ועשויה גם להתפרק במרוצת הזמן למינרלים, עפרות וכמה אבני חן פחותות - מה שמקשה מאד על מציאת אבן שלמה כזו. מכאן, שקשה מאד למצוא ראאמ'נוט אמיתי - וודאי למי שאינו עוג; וגם אם ימצא אחד, ככל הנראה מדובר באבן צעירה שלא נכבלה עדיין, כך שהכוחות שלה, וודאי עבור מי שאינו מכיר את ריטואל הכבילה הקייסרי, יהיו חלשים בהרבה מהפרוטנציאל האמיתי של האבן.

לפי אחת המסורות, הצבא האנ'מירי השיג לפחות אבן בלתי כבולה אחת בדרך כזו, אבל מאחר והכוחות של היהלומים הנשגבים לא הבינו את ריטואל הכבילה, או לחלופין חששו לעסוק בו נוכח החשש שזעמם של אלי העוגים ייפול עליהן באורח ישיר (וודאי לאחר הביזה של חורבות אור נאארום), הן נותרו נעולות באחד מחדרי האוצר בסלנטיר - ככל הנראה עד להתנפצות הגדולה שהחריבה את עיר הבירה לגמרי.

טיליט מעמקים (Abyssal Tyllite): טיליט המעמקים, שמכונה גם 'אבן פגיון', הוא טיליט גדול ובוהק במיוחד, בדרך-כלל בגווני הכהים יותר שמאפיינים טיליטים - בעיקר סגול עמוק. בניגוד לטיליט הרגיל, שצורתו צורת עמוד מעוטר (גליל) שבקצהו גולה, הרי שהגליל של טיליט המעמקים מתחדד מאד בקצה הרחוק מהגולה, עד שהוא מזכיר פגיון עם ניצב כדורי - ומכאן שמו.

מפתח מושגים

בני הגבע, 121
בפארלין תקנית, 38
בקעת קיירן, 5, 6, 7, 8, 14, 15, 16, 17, 27, 34, 37, 38, 39, 43,
45, 46, 48, 54, 55, 56, 58, 59, 61, 68, 69, 70, 72, 73,
74, 76, 81, 83, 85, 86, 90, 91, 92, 94, 95, 96, 100, 101,
104, 105, 107, 111, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 118,
120, 123, 126, 127, 129, 131, 132, 133, 140, 142, 156,
159, 160, 161
ברזל ירוד, 154, 155
בשפת המית'רית, 38

ג

גארליט ירח, 162
גארליט מפוספס, 160
גארליט עין, 159
גארליט קצוץ, 158
גבעות השחר הזהוב, 99, 107, 110
גורג, 7, 15, 17, 22, 35, 38, 40, 44, 57, 71, 79, 80, 92, 93,
97, 98, 121, 123, 124, 135, 142, 143, 156, 159
גורזאק הזקן, 55
גילדת האורגים, 43, 131, 132, 133, 134, 138, 139, 142
גילדת הצורפים, 133, 139
גילדת חשלי-המתכות, 131, 132
גן העלמים הנעלמים, 102, 107
גרו-קריגריג, 142, 143

ד

דארנון, 47
דארניד, 94, 95, 97, 161, 163
דאר'תאריה, 10, 12
דאר'תאריה (Der'theria) ההשתקפות הזהובה, 10
דוגמאות לשמות אנ'מיריים מהמעמד הבינוני והגבוה, 16
דולג-טולמה (עו שטנית), 91
דוש'מא, 15, 39
דוש'מאגור, 50
דייסת בראק ושיכר-סערה, 39
דיר'לורמאר קור-טילסורן, 138
דל-אומ'תור, 36
דל-דאר'תור, 34
דל-לינ'תור, 36
דל-ראל'תור, 35

ה

האגס האפור, 66
הגדוד הצהוב של קפטן דאר'לורק, 85
הדוש'מאגור והמדרגות הקפואות, 50
הדת הישנה, 55, 64, 65, 66, 67, 90, 147
החודש האדום הראשון, 35
החודש האדום השלישי, 35

א

אבן אגס קיסרית, 162
אבן בתולה, 161, 163
אבן גרזן, 158
אבן זנב, 160
אבן זריחה, 163
אבן עלמה, 161
אבן צרעה, 160
אבן רעם קיסרית, 164
אבן שלג, 158
אבן-לילה, 158
אגליט זהוב, 160
אגרוף הגרניט, 51
אומ'נורן, 47
אומ'תית, 159, 160, 162
אונ'מירה, 10
אונ'מירה (On'meara) ההשתקפות האפורה, 10
אורג'אקה, 118, 119, 127
אורגי ערפל, 7, 12, 38, 68, 71, 76, 132, 163
אור-פרו'פראאם, 162
אוריץ, 40, 139, 140, 141, 142, 143
אחוזת טולביס או אחוזת אראמל, 57
אחוזת נארתאלוס, 130
אחוזת קור-אמת'יר, 53
אימפריית הקאהר'ריל, 149
אלאנדרין לבית אבאריל, 65
אם הביצים, 44, 80, 96, 97, 98, 121, 124, 142, 143, 158
אמלארג השבור, 56
אנ'גליריל (En'gliiril), 42
אנורן (En'orn), 47
אנורן נשגב, 47
אנורן רגיל, 47
אנ'ליטה (En'lite), 42
אנ'ליסיה ראל'קורליר, 89
אנ'מיירי, 14, 38, 145
אנמיריום, 157
אנ'מירין מדוברת, 38
אנ'סילנה, 42
אנ'סילנה קרבית, 42
אריג-טחב, 39

ב

באב קאפוד, 34, 36
באן (Ban), 46
באנ'מירין גבוהה, 38
בד ביצות, 39
בורניט, 158
ביצי אבא, 143
בית קור-אומת'ל עובר צד, 51

- טיליט, 163, 165
טיליט מעמקים (Abyssal Tyllite), 165
טילין (Tilyn), 46
טירת ת'אל א-קארן ו'חצרות הגרניט', 49
טלף הדרכון ("ריר לטאות"), 40
- י**
- יול'רילין, 105, 106
- כ**
- כוהנת השחר, 129, 131, 135, 136, 137, 138
כותונת גורגיל, 41
כותנת קרפדות, 41
כלת הערפל האבלה, 71
כסף טלמורה, 155, 157, 162
כפור חי, 156
כפירת הורד האפור, 146
- ל**
- לין (Lin), 46
לינ'היר קור-גאלאנדין, 56
לינורן, 47
ליניט, 161, 162
ליקר קרפדות, 40
- מ**
- מאג-אג'לור, 50
מאר-ארגאלזה, 83
מארווירת', 79
מאר'ליסיה דיר'נורן, 77
מירסיליום, 156
מכרה דלת-האודם, 131, 142
מלכת האור, 149, 150
ממתקי 'פוק', 40
מעגלי עופרים, 67
מעון טרם שחר, 129, 137
מפלי קאראנ'דון ודרך המלך, 49
מקדש ארבע ההשתקפויות, 129, 135, 137
מרק מערות, 40
משמר שיבולי הזהב, 67
- נ**
- נור האנ'לירטיל**, 74
נור האנ'מיראל (En'mirel), 42
ני-אומ'תור, 36
ני-דאר'תור, 34
ני-לינ'תור, 35
נילקלאר, 105
ני-ראל'תור, 35
נסיכות אורמ'תריל, 14, 16, 46, 51, 139, 162
- החודש האדום השני, 35
החודש האפור השלישי, 36
החודש האפור השני, 36
החודש הכחול הראשון, 35
החודש הכחול השלישי, 36
החודש הכחול השני, 35
החודש הצהוב הראשון, 34
החודש הצהוב השלישי, 34
החודש הצהוב השני, 34
החורה השחורה, 77
החצר הכחולה, 60
הטיה ומשמעות סיומות ותחיליות, 32
הימים חסרי הצבע, 34, 36
היער המוצלף, 14
הלחם של בקעת קיירן, 39
המגדל השחור, 126, 127, 128
המוכס הגדול, 111, 112, 113, 114
המכשף גירקריק, 123
המשמר הירוק, 43
הסערה הכחולה, 75
העלם, 105, 130, 133, 138, 139, 141, 142
השיבולת הקראנית, 39
השפיריות הכסופות, 132
- ו**
- ואר (Var), 46
וארת'ארון, 7, 14, 42, 46, 66, 68, 69, 73, 76, 77, 79, 113
137, 155
ולקוריל, 79
ורד הכוכבים, 76
- ז**
- זאבי האש, 131, 132
זאג-אמאר ובאר-אנזורל, 59
זהב שמש, 157
זיש, 40
- ח**
- חג השער הנוצץ, 37
חגורת אנגול, 41
חורבות גורדין, 99, 109, 110
חצרות הגרניט, 53
- ט**
- טבלת המרה - מטבעות אנ'מיריים ואחרים, 47
47,
טבלת שמות וצורת הגיה, 33
טולגאר, 83
טחב המרחץ, 39, 40
טילארניס, 10
טילארניס (Tealarniss) ההשתקפות הכחולה, 10

ס

סארק'דאקט, 70
סוללת מאר'קרייל (Merkril's Dike), 119
ספחת האבנון, 39, 41

ע

עוגים, 15, 16, 27, 39, 47, 109, 118, 119, 121, 127, 158, 162
עלמת המצולה, 76
עמוד שקיעה, 163
עמודי שאג, 116, 118, 124
ענבר גורג, 158

פ

פאג-זילגול ("קרנן הרים מורעב"), 90
פאג-מאלבו (אבנון מערה), 91
פאריליל, 5, 6, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 37, 38, 54, 60, 62, 64, 67, 70, 78, 85, 90, 111, 121, 131, 132, 140, 159
פוז'ו, 151
פונדק 'רסיס הקרח', 53
פוראן 'ארבע אצבעות', 55
פור'גאראן, 39
פיתות זב, 40
פיתות זב משובחות ("זב-איזרין"), 40
פלדה אנ'מירית, 155
פלדת דם, 156
פלדת ורד, 156
פלדת ראי, 155, 156
פלטינה קאהרנית, 156
פנינת שחר בוער, 165
פסטיבל האור הנוצץ, 35
פסטיבל השחר הארוך, 34
פסטיבל רוח המעמקים, 36
פקועת ביצות, 40
פרוסות זב, 140
פרופ, 158, 162
פרו'פאם מכושף, 162
פרו'פלוט, 158

ק

קאל'רון וארמל, 121, 122
קאלת'וסיה, 100, 101
קאראליר מית'-גווינרוס, 76
קוסם, 76
קורג-גולזה (שיכר הרים לבן), 84
קורליד, 161, 162

קורליד כובב, 162
קיז-טולזאן, 82

קלאן בומז, 93, 97, 98
קלאן גיר-מירץ' (גורג), 80
קלאן הגורג יים, 116, 119, 124
קלאן הגורג קריג, 142
קלאן הקשת השחורה, 57
קלאן וארמל, 121
קלאן יוק, 98
קלאן כף השועל, 57
קלטאריה, 103
קלסוריל החדשה, 79

ר

ראאמ'נוט, 164, 165
ראהל'קאליט, 164
ראלאן ("הציפורן הלבנה"), 56
ראל'טוריה, 105, 106
ראל'תאריני, 100, 102, 104, 105
רבעי העקורים, 44, 128, 130
רובע בית-טחב, 128, 129
רובע המקדש, 128
רי-אומ'תור ("החודש האפור הראשון"), 36
רי-דאר'תור, 34
רי-לינ'תור, 35
ריל'קלאריה, 10
ריל'קלאריה (Ryl'kleria) ההשתקפות האדומה, 10
רי-ראל'תור, 35
רכס קארנסיל, 14, 15, 36, 46, 53, 63, 132
רל'אנדרי דיר'נורן, 78
רל'נורן, 47

ש

שאאר'גוט, 39
שאגאט, 55, 79
שאגאט שחור, 55, 79
שאגמור, 116, 117, 119, 122, 123, 124
שדה הקרב העתיק של לין מורלית', 50
שומר המפתחות, 121
שיזף קריגריג, 40
שיכר הסערה, 39
שעורת-הרוח, 39

ת

תילגלאריון קור-אבאריל והקמת הטירה, 72
תפוח קרפדות שמיים, 40